

VYHLÍDKA NA VĚČNOST

JIŘÍ
KOLHÁNEK

AP

JIŘÍ KULHÁNEK VYHLÍDKA NA VĚČNOST

Nakladatelství CREW
Praha 2011

Napsáno v Praze 1. 11. 2007 až 29. 11. 2007.

Knihy Jiřího Kulhánka:

Vládci strachu (1995)

Cesta krve I. - Dobrák (1996)

Cesta krve II. - Cynik (1997)

Divocí a zlí I. - Čas mrtvých (1999)

Divocí a zlí II. - Hardcore (1999)

Divocí a zlí III. - Temný prorok (2000)

Divocí a zlí IV. - Kříže (2000)

Noční klub - díl první (2002)

Noční klub - díl druhý (2003)

Stroncium (2006)

Copyright © 2011 Jiří Kulhánek

Illustration © 2010 Jan Doležálek

Publisher © Nakladatelství Crew, s. r. o., 2011

ISBN 978-80-7449-058-3

ČAS OD ČASU

*At' se ti splní všechny sny!
- čínská kletba*

Byl to největší člověk, jakého jsem kdy viděl - byl dokonce větší než náš pán hrabě Frederick, a nebylo v Dolních Sasích nikoho většího nad našeho pána hraběte Fredericka. Když mu náš nový pán hrabě Heinrich nechal useknout ruce, nohy a nakonec hlavu, byl jsem také větší než náš pán hrabě Frederick, ale to už pak byl kdekdo.

Ve dveřích se musel hluboko sklonit, a když se narovnal, jeho kápě zmizela ve stínech pod stropem - ještě že je v naší krčmě tak vysoký - otec vždy říká, že ve správné krčmě musí jít tancovat na stole a Černý mlýn je správná krčma.

Oba švédští maroděři přestali prznit mou sestru a vzhlédli.

Cizinec měl plášť z tmavozeleného brokátu, kápi hluboko do čela, a nad levým ramenem jílec meče. Plášť byl promočený deštěm a zastríkaný blátem - z lemu padaly hojné špinavé kapky. Divné, podle pláště je bohatý, a přesto jsem v nekonečném bubnování vody nezaslechl kopyta. I podle zabahněných bot přišel pěšky. Přejel pohledem po maroděrech a usadil se k vedlejšímu stolu, aby měl zeď za zády a aby viděl na všechny dveře a obě okna.

Švédové zase začali prznit mou sestru. Už se těším, až vyrostu, abych také mohl prznit svou sestru.

„Co si budete přát, vzácný pane?“ přispěchal otec a otíral si ruce do mastnotou pročernalé zástěry. Má velké silné ruce, a stejně jako já si krom meče všiml i krunýře pod cizincovým pláštěm - a každý, kdo má zbroj a meč, je v naší krčmě *vzácný pán*.

„Kuře. Střední. Přines ho, zabij, oškubej - zbytek zvládnou sám.“ Cizinec mluvil sice po našem, ale s takovým přízvukem, že mu bylo sotva rozumět. „A džbán vody.“

„Máme vynikající víno, vzácný pane, a...“

„Džbán vody,“ hlas zledovatěl a cizinec si shodil mokrou kápi z hlavy - otec až ucukl. Cizinec byl vychrtlý, tváře propadlé únavou, bledé jak smrt, ale v očích mu hořely plameny lojových svíc, jako by hořely samy oči.

„Jak si přeješ, vzácný pane... zaplatit máš jistě čím?“ Na to by se otec zeptal, i kdyby u stolu seděl sám Lucifer.

Cizinec odstrčil umáčený vak, sáhl pod plášť a pak to zazvonilo. Maroděři opět přestali prznit mou sestru a opět vzhlédli. I moje sestra vzhlédla. Když zazvoní zlato, vzhlédne každý.

Je to divné - každý peníz by měl cinknout stejně - měďák, stříbrňák i zlaták, ale není to tak. Všichni to máme v uchu.

Otec se uklonil, až se nosem dotkl stolní desky, zvedl obrovskou zářivou minci a řekl: „Cokoli si přeješ, převzácny pane.“

„Nocleh?“

„Jistě, převzác...“

„Počkej,“ přerušil otce cizinec a položil na stůl meč, „kde je tu nejbližší hřbitov?“

„Hřbitov? Aha. Myslíš jako krchov. Proč...?“

„Kde?!“ cizincův hlas opět zledovatěl.

„Daleko, až ve vsi, v Schätzendorfu, i na voze to trvá skoro čtvrt dne.“

Sestra sklouzla ze stolu, stáhla si sukně, otřela rty a pořád se dívala na místo, kde před okamžikem leželo malé zlaté slunce. I oba maroděři se na to místo dívali: jako by tam pořád tančil hřejivý žlutý odlesk. Maroděři si sedli na lavice proti sobě a má matka jim donesla po korbeli piva.

„Zlato, to se v dnešních dobách nevidí,“ řekl vyšší ze Švédů - oba mluví po našem skoro tak dobře jako my. Menší ze Švédů vytáhl dýku, začal špičkou cinkat o stůl a začal se usmívat - má černé vykotlané zuby, tak to nevypadá moc přátelsky. Něco syklo, zablesklo se, a cizincův meč najednou neležel na stole, ale obnažený se vznášel v cizincově ruce. Je to zvláštní meč, dlouhý, prohnutý, šedý, měkce lesklý, nikdy jsem takový neviděl, a bylo znát, že cizinec je s ním srostlý.

„Nevidí. A *nevidí*,“ teď se usmál cizinec, a přestože má nevidaně bílé zuby - a co jsem viděl všechny! - oba maroděři zbledli. Ten menší pomalu a opatrně schoval dýku, a vykotlaný úsměv mu přimrzl k líci. Zdálo

se mi, že se skutečně ochladilo - nepokojné stíny svíc na okamžik strnuly, pak se natáhly k cizincovi.

Jistě se mi to také jen zdálo.

Pokřičoval jsem se.

„Krásná zbraň,“ řekl vyšší Švéd - jmenuje se Lars, „nipponská, že?“

„Nipponská, ano,“ zase to syklo a sametový lesk čepele zmizel. „Hospodo,“ cizinec nezvedl hlas, „pánové dnes pijí na mne.“

„Prosit!“ švédské korbele vylétly ke stropu, zaklokotání, dvojhlasé řihnutí, pěna na plavých vousech.

* * *

Později, když se promáčený podzimní večer přelil v promáčenou podzimní noc, když otec zamkl dveře a zabejbnul okna a když cizinec dojedl kuře, které si sám vykuchal, okořenil a které jsem já opekl na rožni v krbu, tak tehdy se trochu uvolnil - sundal si plášť a dal ho sušit. Takovou zbroj jsem v životě neviděl - ani Švédové takovou zbroj neviděli - ti dokonce přestali pít - dosud do sebe lili pivo za pivem a močili do slámy pod stolem. Zbroj byla matně černá a zdála se být lehoučká jako lněná halena - přesto, předivo záseků, důlků a škrábanců jistě bylo od mečů a mušket; kusy drátěné košile zakrývaly měkkou černou kůži spodního kabátce, kde pancéře nedoléhaly.

Švédové nic neříkali, jen zírali. Není zbroje, která by zastavila kuli z moderní muškety.

„Taky nipponská,“ řekl cizinec a napil se vody ze džbánu - dobře jsem si všiml, sotva mu ji otec donesl, že do ní něco hodil, něco malého bílého. Jed to nebyl, sebevražda je smrtelný hřích.

Plameny v krbu praskaly, světla lojovic tančila a nachmelení Švédové začali zpívat nekonečnou smutnou švédskou baladu. Cizinec sáhl k opasku a vytáhl pistolku - směšnou a malinkatou - do hlavně bych nestrčil malíček, a to mám malé malíčky. Oba naši psi hryzali kosti z kuřete a Švédové - zase jak jeden muž - přestali zpívat a začali se opile smát:

„Pistole! Nipponská pistole! To je na myši?!“ Lars až kuckal.

„I jeho druhá *pistole* je jistě nipponská,“ chytil se druhý Švéd za rozkrok, „proto na nás tak zíral, když sem vlez!“

„Važ slova, pijeme za jeho,“ dunivě zašeptal Lars, ale cizinec si jich nevšímal a rozložil malinkou pistolku na ještě menší kousky. Kovově to cvakalo. Nikdy jsem neviděl takové věcičky, tak přesně hranaté, oblé a kulaté, ani u mistra Ludwiga v Hamburku ne, a ten krom hodin dělá i různé ďábelské instrumenty pro vrchnost: podíváte se do mosazné trubky a všechno je najednou na dosah ruky. Pokřičoval jsem se. Cizinec ty věcičky pečlivě čistil a natíral olejem; to s pistolemi dělají všichni vojáci, i Švédové si ty své vyčistili a přeládovávali, než začali prznit mou sestru.

Cizinec zrovna dokončil olejčkování a měl vše rozložené na klůčku před sebou, když se otevřely dveře ze sklepa.

Je to divné, protože krom mě, mého otce, mé matky, mé sestry, Švédů a cizince u nás v krčmě nikdo není.

* * *

Byl to jeden z oněch dvou kupců, co u nás spali dva dny před svátým Cyprianem. Tehdy ráno nepřišli na snídani a otec říkal, že v noci narychlo odjeli. Kupec byl úplně nahý, úplně modrý, v obličeji oteklý a na krku měl hlubokou ránu plnou mokré hlíny. Od mokré hlíny byl úplně celý. Asi kvůli té ráně mu hlava ležela na levém rameni, a jak šel, hlína mu opadávala z nevídaně vzdutého břicha - plesk, plesk - takhle to dělalo. Poznal jsem ho vlastně jen podle směšné pleše, kolem které mu rostlo kolečko vlasů do půli zad. Ted' je měl promáčené a také celé od hlíny.

Toporně se otočil a stejně toporně vykročil k cizincovi.

Jeho holé paty vydávaly zvuk, jako by do podlahy bouchal topůrkem.

Buch, buch.

Buch, buch.

Sláma vlhce šustila.

* * *

Jestli jsou ve sklepech všichni, kdo nepřišli na snídani, protože v noci museli narychlo odjet, za chvíli bude plno.

* * *

Jsem chytrý hoch, říká otec Bernhard, farář naší farnosti. Chytrý, jen trochu pomalejší.

„Bože na nebesích!!!“ zařval Lars, a oba Švédové byli rázem dočista střízliví - a rázem byli bledší než cizinec. Lars tasil bambitku, hromová rána, a pak nebylo nic slyšet ani nic vidět - krčmu naplnil modrý dým. Chvilí jsem kašlal, a ani mé kašlání nebylo slyšet, a tekly mi slzy, jako když ráno rozfoukávám krb. Pak z dýmu vyšel kupec a v hrudi měl díru jako pěst. Bylo mi divné, že pořád jde, ale zas to z něj oklepalo všechnu hlínu. Pod nadmutým břichem bylo vidět, že mu někdo uřízl moudí - jako se to dělá koním.

* * *

„Do hlavy! Musíš do hlavy!“ Pronikl mi zvonečky v uších cizincův hlas. „Zataras ty dveře, chlapče!“ Pak jsem zase nic neslyšel, protože vystřelil i... Hjalmar. Druhý Švéd se jmenuje Hjalmar. Obtížné jméno, ale vzpomněl jsem si. Jak měl kupec hlavu na rameni, divně mu odskočila na záda a rázem byl všude mozek. Páchnul.

* * *

Než jsem se dostal ke dveřím do sklepa, přišel i druhý z kupců a ještě asi tři, co u nás spali dřív a co také odjeli v noci. Na těch už visely cáry nazelenalé kůže, a z hlíny v obličejích jim svítily zuby.

Zčernalé rty visely na bradu.

Zabouchl jsem dveře a zastrčil závoru. Další z hostů, co teď bydlí ve sklepě, je rozrazil, že zlomené břevno odlétlo ke krbu.

Začal jsem se trochu bát.

* * *

Druhá Larsova bambitka, druhá Hjalmarova. Ted' už byl mozek úplně všude. Ještě že je na podlaze sláma, jinak by to klouzalo. Rozhrábl jsem oheň v krbu, aby tah komína odsál dým z výstřelů. Někdy jsem chytrý, až překvapuju sám sebe.

A nebo ne.

Do ramene se mi zasekla ledová ruka - kosti trčící z konců prstů mi protrhly kytlici i kůži.

* * *

Zablesklo se a stisk povolil. Cizincův meč mi musel prolétnout tak těsně kolem ucha, že jsem se začal opravdu bát.

Protože Švédové neměli čas naládovat bambitky, zase začalo být slyšet. Otec, matka a sestra klečeli pod křížem s naším Pánem Ježíšem Kristem, kvíleli a modlili se. Psi kňučeli hrůzou.

Švédové se bili se zástupem pomalu se potácejícím ze sklepa a jejich meče hluše zvonily o kosti. Šlo to těžko, protože se nemohli řádně rozmáchnout, a tak je hosté ze sklepa tísnilo do rohu. Cizinec skládal malinkou pistolku a zároveň mečem odsekával ruce, které se po něm natahovaly přes stůl. Hosté ze sklepa se tlačili tak, že stůl posunuli, a ten ho sevřel v koutě a málem se převrhl. Cizinec zachytil věcičky na pistolku v poslední chvíli. Proč to jen dělá, proč se tím zdržuje, říkal jsem si a zalezl pod lavici. Jeden z hostů ze sklepa se mačkal za mnou, tak jsem lavici podlezl a vyšplhal za komín krbu. Je tam horko a kameny pálí do dlaní.

Pak cizinec pistolku složil, jenže ji nenaládoval, jen do ní zespoda zarazil takové černé hranaté... něco.

* * *

Hjalmar s Larsem byli v úzkých.

Bojovali s hosty ze sklepa dýkami a okovanými pažbami bambitek, ale hostům nevadilo nic krom nadobro rozčísnuté lebky. Hosté ze sklepa se naštěstí pohybovali velmi pomalu, tak mozku bylo tolik, že se podlaha začala vážně smekat, takže hosté padali i po nepodařených ranách. Plazili se ale po zemi a snažili se Larsovi a Hjalmarovi zakousnout do nohou. Pak jsem se musel přestat dívat, protože jeden z hostů ze sklepa lezl ke mně za komín. Škoda, že jsem si nevzal pohrabáč.

Máme fortelné pohrabáče.

Rameno mě bolelo a krev mi promáčela kytlici.

* * *

Něco divně pufla a křuplo a hostovi zmizela hlava.

Nebylo to, jako když stříleli Hjalmar nebo Lars - to se v čele objevila díra a zadem vylétl mozek, jako když se před Velkou nocí vyfukují vejce. Teď hlava prostě zmizela a mozek s vlasy a kousky lebky stékal po stěně a po našem Pánu Ježíši Kristu. Otce ani matku ani sestru už jsem neviděl, protože na nich klečeli hosté ze sklepa, ale hosté ze sklepa se pod křížem s naším Pánem Ježíšem Kristem nemodlili.

Otec ani matka ani sestra už nekřičeli.

* * *

Zajímalo mě, za jak dlouho dokáže cizinec naladovat nipponskou pistolku. A pak náš Pán Ježíš Kristus učinil zázrak: nipponská pistolka střílí bez ládování.

Během chvilky byl mozek úplně, ale úplně všude, a všichni hosté ze sklepa leželi na zemi a jen někteří se trochu šhubali.

„Zakryjte si uši a otevřete pusy,“ řekl cizinec, hodil do sklepa rozměrné zelené vajíčko a zaklínal naštiplé dveře židlí. Udeřil hrom a dveře i s židlí se rozlétly na třísky.

Ze sklepa už žádný host nepřišel.

* * *

Hjalmar byl ošklivě pokousaný. Z paží mu crčela krev a třásl se. Lars si ani na prznění ani na pití nesundal pláty z předloktí ani kyrys, a navíc si před bojem stihl navléci šermířské rukavice pobité mosaznými plísky, tak pokousaný nebyl.

„... co to pro Boha svátého bylo?! Proto ses ptal na ten krchov?! Jsi snad sám ďábel?!“ Lars docela křičel.

Já bych na cizince s nipponskou pistolkou v ruce nekřičel.

„Ďábel? Ne. A ano, proto jsem se ptal na ten krchov.“

„Kurva! Do řiti!“ řekl Lars a ztěžka se posadil: „Krchov je sice míle daleko, ale tady hned za lesem byla začátkem podzimu tuhá bitva. Císařské i naše mrtvé jsme jen naházeli do děr,“ vytáhl dýku, prořízl Hjalmarovi hrdlo, utrl mu od opasku váček s penězi a pokřižoval se. Také jsem se pokřižoval.

„Kolik mrtvých?“ Cizincovi se ve tváři nehnul sval.

„Celé pluky.“

„Kurva drát,“ řekl cizinec. „Vojáku, nechceš si vydělat nějaké zlato?“ schoval pistolku a zavěsil meč na záda.

„Za co?“

„Potřebuju se dostat do Itá... do Welschlandu,“ cizinec si plácavě přehodil mokry plášť přes ramena a srovnal ho, aby mu jílec zbraně trčel dírou za krkem, Z pláště opadávaly kousky mozku.

„Kolik zlata?“

„Hodně.“

„Kolik problémů?“

„Celé pluky.“

NEBE MĚ ZNÁ!

Tajemství jsou moc.

- Walton Simons

Konec světa si každý představuje jinak.

Obvykle ale tak, že svět sice skončí, nicméně, že on sám bude žít dál.

Mladí muži si představují, jak se v černém (decentně ošoupaném) koženém oblečení chmuří do krajiny, v ruce zbraň, která nikdy neselže, a v očích důlcích těch, kteří za Velké Katastrofy neměli štěstí, teskně kvílí vítr. Vyhaslé zraky padouchů, kteří neměli štěstí před malým okamžikem, hledí k temné obloze a ze zbraně, která opět neselhala, stoupá proužek dýmu - zachráněná (polonahá) krasavice se už už vrhá do náruče.

Nikdo si nepředstavuje, že zrovna sedí na záchodě.

Nebo si mydlí záda ve sprše.

* * *

Já byl ve sprše.

* * *

„Mann gegen Mann!!! - Uááá!“ zpíval jsem spolu s Rammsteiny a horká voda šlehala do obličeje. Člověk, který vynalezl sprchu, by zasloužil Nobelovu cenu - ráno bez sprchy, den v háji. I když ráno... i když deset hodin je pro rentiéra vhodné ráno.

Voda rachotila, Rammsteini neméně, sprchový šampón voněl, všude samá pára... Agenty Ef-Bí-Áj neuvěřitelně zajímá, kde se vzaly peníze na mou rentu, ale ani s místním daňovým úřadem zvaným Áj-Ár-Es na mě pořád nemůžou nic vyštourat. Vzpomínka na FBI mi pokazila čirou ranní radost - včera mi zase dvě hodiny seděli v obýváku, s těmi jejich milými tvářemi a řeči typu: „Pozvete nás dál? Povolení sice nemáme, ale...“ významný úsměv.

„Ale jistě,“ řekl jsem a zkysli mi tu již zmíněné dvě hodiny. Ptají se vždy na totéž, pořád dokola a dokola: na zdroj mých peněz, na to, kde přesně sloužil můj otec, na mé dřívější zaměstnání, na mé kontakty v cizině, proč jsem se nikdy neoženil, proč chodím do buddhistického chrámu... Chtějí mě znervóznit, chtějí, abych udělal nějakou nepředloženost.

„Krucí!“ vyklouzla mi lahvička se šampónem. Jak jsem se sehnul, zazdálo se mi, že jsem v dramatické zámce mezi dvěma zaburáceními kytary zaslechl klapnutí dveří.

Je to možné, tady na předměstí San Antonia se domy nezamykají a soused Greg ke mně často zajde jen tak na řeč. Je to podivín - má pod domem atomový kryt a ve sklepě zbrojnici, že by s ní - sám - zvládnul převrat v Burkině Faso. Tedy, pokud by nevážil poctivé dva metráky poctivého amerického hamburgerového špeku. Manželka mu utekla už dávno, syn zmizel do New Yorku, ale řekl bych, že Greg je šťastný člověk.

Zvedl jsem lahvičku.

Týden, co jsem se nastěhoval, přišla FBI poprvé. To povolení měli, a měli i zásahovou jednotku: chvíli po mně šlapalo pět chlapů v černých kuklách a strkali mi hlaveň samopalů do ucha, zatímco jiných deset chlapů rozbíjelo všechny dveře v domě a řvalo: „Čistý!“ Zatkli mne za držení ilegální zbraně - třiceticentimetrového sekáčku na maso. Při výslechu mi ani nestrkali ruce do vařící vody, ani mi nepíchali séra pravdy, jen mě trochu mlátili telefonním seznamem. Kdo si FBI představuje jako ony televizní slušňáky v obleku, pak mám radu: míň televize.

Nabral jsem trochu šampónu a začal si mydlit vlasy: „Áááá!“ - svinsky štípe v očích. Tentokrát jsem klapnutí (bouchnutí) dveří slyšel docela jasně - buď byly od tělocvičny, nebo od pokoje pro hosty.

„Gregu?!“ Vypnul jsem hudbu a zvedl hlas nad šumění vody: „Jsi to ty?! Jsem ve sprše, počkej v obýváku - vem si pivo!“ Chvíli jsem poslouchal, ale nic neslyšel, tak jsem pokračoval v mytí vlasů. Greg může pít pivo kdykoli, kdekoli, v jakémkoli množství - místní rozvoz Budweiseru u něj má zastávku jako u hospody a Greg má na krabice s šestnáctiuncovými plechovkami pěkný bytelný rudlík.

Domydlil jsem si hlavu a přešel na mydlení obličeje - před zavřenýma očima se mi vlnily rudé a žluté vlnovky a pěna tekla po hrudníku.

Tehdy jsem uslyšel kroky.

Zvláštní - Greg neustále nosí vysoké šněrovací boty pro speciální jednotky - mají měkkou gumovou podrážku, takže na své dva centy chodí jako duch... do schodů jako funicí, mrtvičnatý duch. Tohle byly tvrdé dopady dámských podpatků. Že by mi paní Burnsová nesla ten slíbený páj? Paní Burnsovou znám z fronty od pojízdného zmrzlináře tady u nás v ulici: syn jí padl v Zálivu, manžel se pak upil k smrti, takže má neodbytnou potřebu pořád se o někoho starat - militaristu Grega nenávidí, všude kolem jinak samé rodinky, takže zbývám já - mé první a jediné Vánoce v Americe se u mě v obýváku stála čokoládovým likérem a v záplavách slz mi všechno vyškvtala. Paní Burnsová s oblibou nosí obrovské triko se zachmuřenou zelenou tváří mistra Yody a rumunským nápisem: STAR WARS - EPISODUL II: ATACUL CLONELOR.

„Paní Burnsová?!“ řekl jsem a otřel si pěnu z očí - přes rachot sprchy jako bych zaslechl další kroky, a zvenčí dokonce i něco jako výkřiky a snad i výstřel.

Inu Texas.

Zavřel jsem vodu a poslední kapky hlasitě pleskaly o protiskluzové dlaždice.

Přes zapocené dveře sprchového koutu jsem uviděl obrys postavy.

* * *

„Paní Burn...?“ opatrně jsem pootevřel.

Nebyla to paní Burnsová, byla to paní Hortonová. Paní Hortonovou jsem naposledy viděl před sedmi dny, okamžik potom, co ji přejela zadní dvojmontáž kamionu, který vozí zboží do místního Wal-Martu.

* * *

Balzamovač si sice dal práci, ale dvojmontáž je dvojmontáž a plně naložený kamion je plně naložený kamion. Černý kostýmek byl trochu od hlíny, ale docela jí sluší - jen boty jsou jí malé, ale nevypadá, že jí to vadí. Nalakovaný šedý účes držel v decentních vlnách, jen zezadu ho měla spláclý, jak v rakvi ležela na polštářku.

* * *

Sekla po mně pravou rukou.

Minula, ale vyrazila ze zatahovacích dveří sklo a zdemolovala nerezový rám. Paní Hortonová má ránu jako Muhammad Ali na steroidech. Pak mi pěna znovu zatáhla oponu - fakt to štípe *kurevsky*.

* * *

Sklo dopadlo na dlažbu a rozstříklo se na miliardu větších či menších skalpelů.
No výborně!

* * *

Ještě než mne šampón oslepil, stihl jsem to nejdůležitější: stihl jsem se paní Hortonové podívat do očí: má zapadlé, hnílobou zkalené bulvy - přesně jak se dá od sedm dní staré mrtvoly čekat.

* * *

Takže mám kliku.

Pravda, daleko větší kliku bych měl, kdyby jí dvojmontáž nepřekroutila páteř tak nešťastně, že první obraz, který se jí po smrti opřel o sítnice, jsem byl já.

Sice jí to trvalo nezvykle dlouho a nemá všechny příznaky, ale stejně mě našla - můžete dávat pozor, jaký chcete, můžete bydlet na nejklidnějším předměstí na světě, nejlépe hlídaném na světě, s nejnižší úmrtností na světě, ale náhodě neuniknete.

Kde jsou lidé, je smrt.

* * *

Poslepu jsem nahmátl kartáč na záda a druhý úder paní Hortonové mi sklouzl po rameni. Kosti vydržely, ale modřinu budu mít až k lopatce. Levým loktem jsem si otřel oči a zároveň levou dlaní z kartáče ulomil kartáčovací hlavici.

Zamrkal jsem.

Levé oko pořád nešlo (že ty šampóny tak štípou!), pravé jakž takž.

* * *

Paní Hortonová se rozmachovala k třetí ráně a tentokrát to vypadalo na těžké k.o. Za paní Hortonovou jsem zahlédl další dvě nebo tři toporné postavy.

To jsem to dopracoval - zlomený kartáč na záda - ještěže tu není FBI - zas by mě zatkli za držení ilegální zbraně.

Vrazil jsem ostrý konec paní Hortonové do levého očního důlku a prudce zakvrdlal - asi jako když rozmícháváte hodně zatuhlou barvu. Plastová násada sice napraskla, ale paní Hortonové se podlomila kolena - ne, ani zdaleka neměla dost, jen jsem jí zničil ovládání nohou.

* * *

Než se sem dostanou další, musím vypadnout. Ze sprchového koutu. Z koupelny. Z Texasu. Šampón mi zase zatáhl i pravé oko.

Kurva!

* * *

Hrábl jsem po osušce, setřel (sedřel) si pěnu z čela a očí a hodil ji na rozbité sklo na podlaze.

Dvěma už to nešlo - dvě nebo tři postavy se namnožily na sedm nebo osm.
Okno.

* * *

Sklo pod osuškou hlasitě skřípalo a musel jsem jít velmi opatrně. Nejbližší z postav (všechny měly slušivé černé obleky a všechny páchly hnilobou a studenou hlínou) byla tak blízko, že mi její prsty sklouzly po zádech - inu, kdybych nebyl namydlený, byl bych namydlený.

Šel jsem pomaličku a našlapoval zvysoka jako mim při exhibici.
I mrtvým sklo skřípalo pod nohama.

* * *

Okno.
Blíž a blíž.

Venku je pořád to krásné modré texaské dopoledne jako před čtvrt hodinkou, kdy jsem se šel sprchovat. Mrtví sice nebyli všude, ale i z okna jsem jich viděl dost na to, abych neskočil dolů a nezačal pobíhat. Určitě tu bude alespoň jeden, který nemá zapadlé, hnilobou zkalené bulvy, ale oči, které vypadají, jako by do nich někdo nalil hustou tmavou krev.

Ten mě za žádnou cenu nesmí vidět.

* * *

Takže nahoru.

Otevřel jsem, krok na parapet, chvilka nerovnovážných stavů, chytil se za okap, pověsil se na něj, a okap kupodivu vydržel. Přeručkoval jsem, aby na mě mrtví nedosáhli, rozhoupal se a vymrštil na střechu - je naštěstí skoro plochá. Jak se po mně mrtví sáпали, začali padat dolů - z prvního patra sice výška nic moc, ale oni padali jako klády: hlavy jim dutě pukaly a mozky na betonovém chodníčku vytvářely zajímavé plastické kompozice.

* * *

Rychle jsem se dokulil ke komínu uprostřed střechy - když zůstanu ležet, nemůže mě z ulice nikdo (a hlavně nic) vidět; musím vydržet do tmy.

Z blankytné oblohy pražilo obrovské zlaté texaské slunce, a zasychající šampón praskal a tahal za chlupy.

Čeká mě dlouhý den.

* * *

Bylo jasné, pokud něco neudělám, do večera mi sleze kůže - stín komínu je značně úzký, navíc, jak slunce poputuje k zenitu, bude se stále zkracovat.

Ale slunce není to nejhorší - nejhorší jsou vrtulníky: nejprve místních, pak státních a nakonec federálních zpravodajství. Jen chvíli po nich přirachotili záchranáři, a co může být pro zpravodajství cennější než bohatýr v přilbě odnášející ubohé, k smrti vyděšené obyvatele ze střech.

Nemusel jsem si ani představovat, jak vždy, když stoupal závěs s hrdinou a roztřesenou obětí, jak všichni mrtví v ulicích zvedají hlavy a upírají na ně skelné pohledy.

A jak zvedají hlavy i ti, kteří nemají skelné pohledy, ale oči, do kterých jako by někdo nalil hustou tmavou krev.

Něco hledají.
Někoho.
Mě.

* * *

Naštěstí byla střecha pokrytá narezlým pouštním prachem, který se na zasychající šampón krásně lepil - než vrtulníky zhoustly, obalil jsem se v tom jako vanilkový rohlíček v cukru. Pak jsem se skrčil a natáhl jednu nohu, a posouval se tak, aby mne stín komínu co možná zakrýval, ale hlavně půlil - je to zajímavé, pokud si rozbijete siluetu, jste pro lidské oko téměř neviditelní. *Hu*, ještěže tu není FBI - takovéhle věci nemůže usedlý rentiér znát.

Bylo mi sice pekelné vedro, ale vrstva prachu měla i pekelný UV filtr, tak jsem se neusmažil.

* * *

S prvními hvězdami se k žízni přidala zima - po celodenní výhni vážně nepříjemné - jazyk jen chřestil, k tomu teď i drkotání zubů.

Prostě *paráda*.

Hvězdy během několika minut zmizely - podezřelé černé mraky zakryly nebe a ještě se ochladilo - noci v San Antoniu jsou v tomhle ročním období obvykle velmi teplé, teď šla pára od pusy.

* * *

Světlomety vojenských vrtulníků zametaly ulice - armáda a Národní garda už ráno obsadily strategická místa, ze kterých se celý den ozývalo rachocení automatických zbraní a praskání odstřelovačských pušek. Jasně, není to poprvé, co mrtví vstali z hrobů - i když na americkém kontinentě ano -, takže ozbrojené složky přesně vědí, co dělat - jak vytvořit novou Zónu.

V Evropě už jsou tři. Jedna v Německu, jedna v Čechách, jedna v Itálii.

* * *

Vydržel jsem do půlnoci - trpělivost a potlačení osobního pohodlí jsou při skrývání základní taktika.

Sesmekl jsem se ze střechy, pověsil za ruce, rozhoupal a dopadl na trávník za chodníčkem. Teď hlavně rychle - byl jsem si dost jistý, že u mě doma čeká někdo s krvavýma očima - někdo značně nepříjemný a značně mrtvý - navíc, i ten ilegální sekáček hromadného ničení mi FBI zabavila.

Gregův dům měl dveře dokořán.

* * *

Odlesky reflektoru policejního vrtulníku studeně blýskly na sklech aut zaparkovaných podél obrubníků, ale já moc světla nepotřebuju. Přikrčeně jsem běžel a krusta prachu se šampónem na mně hlasitě praskala - tahalo to jako čert.

Proklouzl jsem ke Gregovi - v domě hnusně páchla zapařená krev a zkažené vnitřnosti a hlasitě hrál Gregův audiovizuální aparát - to bylo celý den nejhorší - horší než slunce, než žízeň, než helikoptéry: dokola a dokola jedno jediné cédéčko - příšerná moderní americká umňoukaná country: „Joe Stetson a jeho The Stetsons zpívají vaši oblíbenou *Mám nový stetson, jipi-jipi-jou!*“ Největší hit všech stanic ve městě - stokrát za den, tisíckrát za den - otevřeš rádio a *Jipi-jipi-jóóóu!* A dnes jsem naslédle kvákavý hlas Joe Stetsona poslouchal celý prokletý milion nejproklatějších hodin.

Vypil jsem půl galonu vody, vytáhl duhového country-nepřítele z přístroje a rozlomil ho.

A ještě jednou.

Vodu měl Greg na zalévání pelargoní, tak byla pěkně zvětralá.

* * *

Z ulice se ozývaly šouravé kroky mrtvých, vzdálené klapání rotorů a ještě vzdálenější střelba; zdálo se mi, že vojáci ustupují - inu, mrtví rozšiřují Zónu, jak jen lze.

V domě byl oproti tomu naprostý klid - člověk se ale nesmí nechat ukolébat: mrtví dokážou být úplně nehybní, celé dny - nedýchají, nekašlou, nic.

Zaprvé potřebuju zbraň. Zadruhé boty. Zatřetí smýt prachovou krustu. Začtvrté oblečení.

* * *

Pomalů jsem se plížil chodbou a puch krve a vnitřností houstl. Vykoukl jsem za další roh a...

... a nic. Žádný nehybný stín v zádveří, žádný odlesk v nahnílém bělmu. Jen koberec pod nohama začal čvachtat a lepit se.

* * *

Grega mrtví zastihli na záchodě.

* * *

Střeva byla roztahaná až ke schodům do sklepa a všude se válely oschlé hroudy žlutého podkožního tuku.

Zazdalo se mi, že někde z domu slyším lehké kročeje. Natočil jsem hlavu, ale... ale tma byla tichá. Mrtví sice běžně lehké kročeje neovládají, ale někteří ano. Pod krustou prachu se mi zježily vlasy. Pokud by... a zrovna *ted'*...! To by byl konec. Takže jsem trochu zrychlil a trochu nezdravě přestal dávat pozor.

* * *

Naštěstí velmi dobře znám kódy k pancéřovým dveřím Gregova sklepního arzenálu. Odklopil jsem kryt nad klávesničkou:

„Sedm, dva, nula...,“ tiše jsem si šeptal, když se za mnou rozsvítilo ostré bílé světlo.

* * *

„Ef-Bí-Áj! Lehněte si tváří k zemi! Ruce a nohy od sebe! Hned!!!“

* * *

„Pane bože! Ne tak nahlas! A zhasněte to!“ zasyčel jsem, když se mi opět rozeběhlo srdce.

„Okamžitě tváří k zemi! Jane Sandbergu, jste zatčen za vloupání a pokus o krádež zbraní! - A za veřejné obnažování!“ Agentka mi svítila do obličeje velkou baterkou, v druhé ruce pistoli, glock desítku, a řvala, jako bych stál na druhé straně fotbalového stadionu, ne dva metry před ní. Vypadala v černém Ef-Bí-Áj kalhotovém kostýmu trochu jako mrtvola.

Co není, může být, pokud se neztiší.

„Dobře, už ležím. Jen se proboha ztlumte, agentko, *prosím*. Oni jdou po zvuku.“

„Jak to víte?“ zaryla mi koleno do páteře a secvakla zápěstí pouty.

„Celý den se tu schovávám a mám oči.“

Ona tu musela být také celý den - v jedné z těch dodávek venku. Přes mohutný nástřík parfému byla cítit potem, ale kupodivu to nebylo nijak nepříjemné - to, že jsem obličejem ležel v Gregových vnitřnostech, bylo daleko nepříjemnější. Věděl jsem, že mě FBI sleduje, ale že jsou až *takhle* důkladní...

„Můžu vstát?“

„Ano... a konečně tě máme, *hajzle*,“ řekla agentka temně a sklonila baterku.

Opatrně jsem vstal - šlo to dost špatně, s rukama spoutanýma za zády a nohama smekajícíma se v Gregově podkožním tuku.

„Neznáme se?“ poprvé jsem jí uviděl do obličeje - přátelsky jsem se zakřenil.

„Ještě jednu takovouhle *sexistickou* narážku a kopnu vás do rozkroku,“ informovala mě.

„Omlouvám se,“ řekl jsem. Ne, neznal jsem ji. Ji ne. Ale... „Nemáte starší sestru...? Hm. *Neměla* jste starší sestru?“

Neodpověděla, ale viděl jsem, jak to s ní škublo. Usmál jsem se. Tentokrát dost ošklivě. Naštěstí to neviděla.

„Neměli byste vy agenti chodit ve dvou?“ rozhlédl jsem se.

„Drž hubu! *Drž hubu!*“ Opřela mi pistoli o bradu a znovu posvítila na druhou stranu chodby, jako by někoho čekala.

„Jestli se váš parťák odkrácel před hodinkou vymočít a doted' se nevrátil, nečekal bych na něj. Opravdu ne,“ řekl jsem.

Zřetelně došla ke stejnému závěru.

„Jdeme,“ chytla mě za ukazováček a ohnula ho a stiskla - i slabý člověk tak dokáže ovládat i velmi silného člověka - zabořilo to, až mi vyhrkly slzy. Prachovou krustu na hrudi mi před chvílí rozpustila Gregova krev (doufám, že ne jiné tělní tekutiny), ale už to zase začalo zasychat a krunýřovatět. Jak mnou smýkla, prasklo to.

A tehdy se vrátil pan parťák.

* * *

„Franku!“ jen vydechla.

„A *doprdele!*“ jen jsem vydechl já.

Ve světle baterky bylo jasně vidět vykousnuté místo na krku. - A rudé, tmavou krví zalité oči.

„Dostaňte mě odtud! Rychle! *Hned!*“ Ne že bych křičel, ale hlas jsem trochu zvedl.

„Franku!“ jen zopakovala a stisk na mém ukazováku povolil.

Frank šel k nám, ale vůbec ne tak ztuhle jako normální mrtví. Jestli do teď nestál dnešek za nic, tak přesně teď začal stát za hovno.

* * *

„Střelte ho! Do hlavy! *Dělejte!*“ zvedl jsem hlas ještě o kousek víc.

„Franku...!“

„Už to není Frank! Střelte ho! Vzpomeňte na výcvik!“

Samozřejmě vím, že americké ozbrojené složky - všechny - prošly cvičením typu *Jak zničit exživého, kterého dobře znám*. To po zkušenostech z Evropy, kdy neochota střílet po bývalých spolubojovnících a bývalých příbuzných způsobila největší ztráty.

* * *

„Franku...“

Frank už byl na dosah ruky - a co horšího - v očích mu začaly žhnout zlaté runy, v každém jedna: SS.

„Střel ho! *Dělej!* Střílej, ty káčo!!! *Stříííléééj!!!*“

Teď už jsem křičel.

* * *

A agentka konečně vystřelila.

* * *

Naštěstí od vzniku evropských Zón nosí všichni američtí policisté minimálně jeden (preventivní) zásobník s výbušnou municí a agentka si (naštěstí) přebila: Frankovi z hlavy zbyla jen kůže, jinak vše vylétlo ven.

Ta kůže vypadala jako velká vytahaná ponožka.

Prsty mrtvého - teď už nadobro mrtvého - se sevřely sotva pár centimetrů před mým obličejem.

„Ufff.“

„On šel po vás,“ agentka si toho bohužel všimla. „Proč šel po vás?!“

„Rád vám to povím, někde v klidu, u kávy, v centrále FBI plné ozbrojených agentů, kteří nebudou váhat položit život za nespravedlivě obviněného. Hm. Naproti tomu, tady někde kolem,“ ukázal jsem bradou, „musí být onen někdo, kdo si z Franka ukousnul.“

* * *

Až na ulici to šlo snadno.

Agentka mě nastrkala do auta, zamkla pouta ke kruhu ve stropě, zabouchla, otevřela, nasedla.

Pak to začalo jít nesnadno.

Klíčky měl samozřejmě Frank.

* * *

V zrcátku jsem viděl ulici za sebou, hlasitě jsem dýchal a svědila mne záda - zatímco jsem byl u Grega, rozsvítilo se pouliční osvětlení, protože normální lidé mají přece jen větší šanci za světla než potmě - od městské rady to bylo rozumné. Tedy nemají větší šanci proti mrtvým, mají větší šanci, že je nepostřílejí vojáci.

Agentka vběhla zpátky ke Gregovi a během chvilky se za ní vpotáceli tři mrtví. Mne mezitím pojalo neodbytné nutkání podívat se do toho zrcátka *pořádně*.

* * *

Ulicí se klátilo několik postav, po chodníku před mým domem se plazila paní Hortonová s kartáčem na záda v mozku a vzadu u zatačky na hlavní stál *jeden z nich*.

Jestliže posledních pět minut stálo za hovno, teď to začalo být vážně zlé.

Jeden z nich!

Slíd'ák!

Nikdy by se sem neměl dostat takhle rychle.

Nikdy.

* * *

„Kurva!“ zapolykal jsem. Slíd'áka si nelze splést. Zelenošedý plášť na paty, ocelové rukavice, ocelová přilba se dvěma malými hranatými růžky, a tam, kde by člověk měl obličej, věčný stín, ze kterého se lesknou zuby bez rtů.

A měří tři metry.

Zacloumal jsem pouty a z Gregova domu se třikrát zablesklo.

Slíd'ák se rozeběhl a silnice se začala otřásat pod nárazy obrovských okovaných bot.

* * *

Agentka opatrně vykoukla z Gregových dveří - jako v nějakém debilním filmu.

„Děléééj!!!“ zařval jsem, až okénko zbublínkovatělo slinami. Jen jsem doufal, že se nebude zdržovat střílením - střílet po Slíd'ákovi obyčejnou desítkou...

Naštěstí velmi rychle pochopila a rozběhla se ze všech sil.

* * *

Slíd'ák to měl mnohem dál, ale běžel mnohem rychleji.

Mnohem.

* * *

Agentka otevřela, hodila pistoli na sedadlo spolujezdce, přesným strojovým pohybem zasunula klíčky a nastartovala.

Řadicí páka pod volantem, plný plyn, automatická převodovka zabrala, dvířka se zabouchla, ale to už bylo zrcátko plné Slíd'ákových zubů.

* * *

Agentka strhla volant vlevo, už tak vyjící pneumatiky k vytí i zakvílely, auto se naklonilo na dvě, naprosto zběsilá klička na druhou stranu, pouta mi málem vykloubila zápěstí, do jazyka štípala odlomená sklovina, ale povedlo se - Slíd'ák nás minul - proběhl před nás. Na zemi platí fyzika i pro ně.

* * *

„Ne!“ zařval jsem, když mne pojal pocit, že ho agentka chce přejet - na něco takového je třítunová dodávka málo.

Zatraceně málo.

Další klička, zhoupnutí, kola zabubnovala po obrubníku, smyk, naše zád' odhodila parkující japonský sedan a zase jsme se vyhnuli.

* * *

Slíd'ák brzdil, až mu od bot létaly jiskry - agentka pro změnu akcelerovala, až kousky gumy z pneumatik bušily do podběhů - Slíd'ák nabral nový směr a začal zrychlovat také, ale na americký pětilitrový osmiválec nestačil.

Zlatý Detroit!

* * *

„Agentka Konrádová!“ zaječela agentka do mikrofonu palubní vysílačky. „Jedeme po San Pedro na jih - uvolněte nám cestu! V patách máme kód X! Opakuji! V patách máme kód X!“

„Tak je to tady, hoši,“ zapraskalo z vysílačky, „v Zóně je kód X. Klid, Konrádová,“ hlas zesílil, „jsme na něj připravení - jen se pokuste odpoutat, ať něco neschytáte.“

* * *

A neschytali jsme.

V autě smrděla spálená guma, skočili jsme přes hromadu rozstřílených mrtvol, Konrádová bravurně vybrala zatáčku, prosmekli jsme se průjezdem v zátarasu, a pak ulice za námi zmizela v plamenech a oceli: někde v černi visel útočný vrtulník a pustil to do Slíd'áka ze všech hlavní, výmetnic a raketometů naráz.

Nevím, jestli to bude stačit.

Možná ano.
Tak na pět minut.

* * *

Konrádová mrkla do zrcátka.
„Jed'te radši co nejdál - jestli ho to nezastaví, tak hranice Zóny určitě jo,“ řekl jsem. Každá Zóna má nějaké hranice - tedy alespoň ty v Evropě ano - mrtví, a naštěstí ani Slídáci, se přes ně nedostanou.
Škoda, že to nejde říci o všem, co přichází ze Zón.

* * *

Tříčtvrtěhodinka klidné jízdy a dorazili jsme k nenápadnému věžáku s nenápadným kamerovým systémem a nenápadnými strážemi. Přiběhli dva nenápadní ramenatí chlapíci, nenápadná sluchátka v levém uchu, a nasadili mi na hlavu sametový pytel, který byl neprůhledný i pro mě.

Aspoň jsem si nepřipadal tak nahý.

Jeli jsme výtahem - devět pater nahoru, pak chodba se studenou podlahou a klimatizovaným vzduchem, kolem kroky, ale žádný údiv ani neapné poznámky k mému vzhledu. Těžké dveře se zámkem s velmi silnou pružinou, agentka Konrádová mne za ohnutý ukazovák dovedla dalších šest kroků, otočila, vrzlo to a zezadu se mi o kolena opřela hrana židle.

„Sednout.“

Sedl jsem si a někdo mi skrz pouta provlékl řetěz, připnul ho k něčemu řinčivému v dlažbě, utáhl a pak mi zacvakl okovy i kolem kotníků.

Pak mi sundali pytel z hlavy.

* * *

Ledové, bledé světlo zářivky.

Zamrkal jsem.

„Vítejte na Speciálních operacích, pane Sandbergu,“ usmála se agentka Konrádová, „udělejte si pohodlí. *Zatím.*“

Ramenáci jí uctivě podrželi dveře, ještě jednou se na mne ohlédli a odešli také.

* * *

Speciální operace - trochu mě zamrazilo. Tady se vyslychají teroristé a neplatí tu spousta zákonů, které jsou jinak pro FBI Svatější než Kristus.

Jistě.

Kdyby se bylo čemu smát, smál bych se.

Ve stole přede mnou byly zažrané fleky od krve; jinak to byla standardní strohá výslechová místnost - hnědé kachlíky až ke stropu, omlácené židle, velké jednosměrné zrcadlo, za ním zvukotěsná kukaň.

Zvukotěsná možná pro teroristy. Ne pro mě.

* * *

„Šéfe, chci ho - chci vést výslech,“ řekla agentka Konrádová. „Přišla jsem kvůli němu o partáka, a už vím, že ten hajzl ví o Zónách daleko víc než my všichni dohromady... jak dopadnul kód X?“

„Masakr,“ odpověděl hluboký chraplavý hlas - šéf je podle všeho černocho. „Apač na něj vystřílel půl tuny munice, silnice v tahu, půl bloku domů v tahu, kód X bez poškození. Pozabíjel všechny na tom zátarasu. Čtyřicet chlapů na kusy. Na cáry.“

„Jak jste ho teda...?!“

„My ne. Zastavil se sám, o dvě křižovatky dál - ani mrtví se nedostanou blíž k centru. *Zatím.*“

„Hranice.“

„Hranice.“

„Tak, šéfe, necháte mi ho?“ vrátila se Konrádová k původnímu tématu a úplně jsem viděl, jak za sklem bodla prstem.

„Hmmm. Jestli to poděláte, Konrádová, budete do smrti pucovat hajzly - a ne tady ve slunném Texasu - Medvědí prdel, Aljaška.“

„Ano, pane.“

„Opravňuji vás použít všechny prostředky. Opakuju, *všechny*. Vy dva hlídejte a všechno točte. Chci tři kamery. Po půlhodinách mě informujte a nikdo si nevypínejte vysílačku ani telefon - to kdyby se v tomhle podělaném městě náhodou podělalo něco, co se doted' nepodělalo.“

V rádobý zvukotěsné kukani klaply dveře.

* * *

Konrádová mne nechala ještě deset minut podusit, pak přišla, v rukou dva kelímky s kávou. Ten můj postavila přede mě a zapíchla do něj brčko.

„Dosáhnete?“

Naklonil jsem se: „Jo. Díky.“

„Pozor, je horké.“

Usmál jsem se: „Takže tady vyslýcháte teroristy? I Usámu, kdybyste ho lapli v Texasu?“

Posadila se, napila se a zkoumavě se mi zahleděla do očí - moje vazby na Araby je vždycky zajímaly taky docela hodně - ne sice nejvíc ze všeho, ale docela dost.

Kafe vonělo a kolem brčka prdlala pára.

„Vy o nich něco víte? O těchhle lidech?“

„Ano, něco ano. Ale stejně byste mi nevěřila,“ zazubil jsem se. Proč si dávat pozor, když je tak jako tak všechno v hajzlu. Jestli mě Slídák v tom zrcátku poznal, jsou celé Speciální operace i celá FBI jen smítkem mezi kládami v mé krušné cestě. A kdyby mě nepoznal, proč by se za námi tak hnál. Že.

„Zkuste to, naschvál,“ agentka se znovu napila a káva zavoněla ještě silněji.

„Nepustíte mi ani lampu do obličeje?“

„Měla bych?“

„Jste na mě hodná.“ v

„Ano, jsem. Zatím. Ted' o těch teroristech.“

„Všimla jste si někdy, že se ti největší padouši vždycky jmenují Al? Al Capone, Al Kajda, Al Bunda...“

Agentka Konrádová se zaklonila a výraz jí ztvrdl: „Takhle ne, pane Sandbergu.“

„Promiňte, jen jsem chtěl odlehčit situaci.“

„Kdo je Al Bunda?“

„Vy jste Američanka? Vážně? Rodilá? Inu, jako bych nic neřekl,“ znovu jsem se zazubil: „Co chcete slyšet - odkud mám začít?“

„Od začátku?“ naklonila se nad stůl a oči jí zažhnuly zájmem. Měla by si na to dávat pozor - na ten zájem -, ale hlavně na ten nával sympatií, který jsem na okamžik zahlédl - měla by se lépe ovládat -; i když pro ni mohu být nejstrmější kariéra v dějinách FBI, stejně by se měla ovládat.

A já skutečně mohu.

Ale nechci.

„Od začátku? To by byl ale *dlouhý* příběh,“ řekl jsem.

„Zbožňuju dlouhé příběhy.“

„Opravdu? To bych ale musel začít tím, jak zemřela vaše sestra. Jak dlouho to trvalo a jak strašněji to bolelo.“

Zasáhlo ji to jako granát z kanónu - úplně se scukla dovnitř a vyhrkly jí slzy. Na protivníkovi vždy musíte najít nejměkčí místo a udeřit, když to čeká nejmíň.

Kdo tady kdy říkal, že jsem hodný člověk?

* * *

Když mi přerazila nos, vykloubila oba ukazováčky a nalila žhavé kafe do klína, vešel do místnosti vysoký mohutný černoš a odvolal ji.

„Agentko Konrádová?“ zahuhňal jsem přes krev, která mi z nosu tekla do úst.

„Ano, pane Sandbergu?“ otočila se ve dveřích.

„Pozdravujte lední medvědy. A Aljašku.“ Jak jsem se smál, poprskal jsem krví celý stůl.

„Odpočiňte si, pane Sandbergu. Pak teprve začneme s *pravým* výsledkem,“ usmál se černoš.

Dveře zapadly.

* * *

Konrádová mi předtím, než mi vykloubila ukazováky, přitáhla řetěz kolem pout tak, že se mi vsutku nesedělo *pohodlně*. Ani vystydlá káva pod hýžděmi tomu nepřidávala.

V kukani nikdo nebyl, ani z chodby se nic neozývalo, takže vzruchů málo a času nadbytek.

Konrádová chtěla všechno od začátku - vida vida: *začátek* - ne že bych *chtěl* vzpomínat, ale nějak se to vrátilo samo.

* * *

„Mohly bychom si tykat, agentko?“

„Ráda, agentko,“ zazubila se mladá žena za volantem na mladou ženu na sedadle spolujezdce.

„Natalie.“

„Alice, těší mě.“ Dva úsměvy plné bělostných zubů bleskly nazelenalým svitem palubní desky.

„A-li-cé?“ řekla rozlámanou češtinou agentka na sedadle spolujezdce, „co to znamená?“ pokračovala už anglicky.

„Eliss, po vašem,“ další úsměv nad volantem.

„Aha - tohle jméno už znám,“ zasmála se i druhá mladá žena. Když se dozvěděla, že poletí tady do té minizemě uprostřed Evropy a poprvé ji viděla na mapě, iracionálněji napadlo, že se sem boeing Delta Air Lines prostě nemůže vejít. „Česká republika. Méně obyvatel než velké Los Angeles, polovina z nich má pocit, že je děd Vševed, druhá, že velitel světa,“ lakonicky ji informoval vrchní agent, když jí dával letenku.

Na letišti v Praze byla zima, pršelo, vypadalo to na sníh, a všude samý kyselý zamračený obličej. Vynikající angličtina agentky, která pro ni přijela, byla prvním příjemným překvapením.

Brífink v kanceláři Sekce zvláštních úkolů ji pro změnu překvapil svou strohostí a profesionalitou - to, že se Sekci říká Třinácté patro nebo Třináctka, také: „Ve spoustě budov tohle poschodí neexistuje - stejně jako v té naší - stejně jako my.“ Úsměv, pokoj v zapadlém hotelu, pět hodin spánku, sprcha a vzhůru do akce. Takže nyní sedí v nepohodlném evropském autě (kde se musí ručně (a pořád!) řadit), kolem hluboká noc rozmazaná deštěm, který chvílemi zesiluje a chvílemi zesiluje ještě víc.

Ještěže nesněží, řekla si agentka Konrádová a protáhla si záda; v Evropě budou muset *dlouho* napínat mozky, než vynaleznou pohodlnou autosedačku. Její obličej - obličej smrtelně nebezpečné agentky Natalie Konrádové - se odrážel v bočním okénku.

* * *

Mladá žena běžela rozmočeným nočním lesem a déšť jí šlehal do čela. Chrčela, chroptěla, ale nezpomalila. Bylo jí jedno, že je obalená mokřými pavučinami a jehličím, bylo jí jedno, že jí větve rvou oblečení i prameny vlasů - běžela ze všech sil. Když narazila do stromu, vyskočila a běžela dál. Bylo jí jedno, že si o pařez zlomila palec na pravé noze, znovu vyskočila a znovu běžela dál - ze všech sil.

Příšera běží za ní.

A blíží se.

* * *

„Můžeme si to probrat ještě jednou, Natalie, prosím?“ řekla česká agentka za volantem.

„Jistě, Alice.“ Agentku Konrádovou to potěšilo - byla si sice jistá, že si Alice pamatuje z brífinku vše - stejně jako ona -, ale alespoň už si byla i jistá, že její spolupracovnice není jeden z místních velitelů světa:

„Takže... Jediný cíl dnešní mise je zastavit pana Mluvčího. Jakýmikoli prostředky. Vaše rozvědné oddělení získalo informace, že dnes v noci bude mít práci někde tady na Vyšho... Vajšho...“

„Vysočině,“ pečlivě vyslovila agentka za volantem.

„Ano, Vyzočíííně,“ stejně pečlivě vyslovila agentka na místě spolujezdce. „Nevíme, kam přesně jede, ale víme, kde odbočí z téhle silnice,“ Američanka se znovu podívala bočním okénkem, „a hlavně víme *kdy* - plus minus půl hodiny.“

„Ano.“

„Cíl mise - pan Mluvčí - je vrah - přesněji zabiják - zaměstnanec Distribuované banky.“

„Ano,“ vzala si slovo Češka: „My jsme zjistili, kdy a kde bude, vy, jak vypadá.“

„Ano.“ Jedinou existující momentku vysokého štíhlého muže se sympatickým úsměvem, polehlým tmavým ježkem a smutnými inteligentními očima měla bedlivě zašifrovanou v kapesním počítači; celý brífink ji promítala na velké plátno.

* * *

Auto se zhouplo na výmolu - na *milióntém* výmolu - pomyslela si Američanka. Cesta už se nějaký čas klikatila hlubokými lesy, ze kterých se nocí a deštěm valila mlha. Potkávací světla z ní vytínala dva žluté kužely, a mlhové reflektory jí dávaly zlatavý neprůhledný spodek. Za celou dobu nepotkaly jediný vůz - kdo by tady také co o půl dvanácté v noci dělal.

Stroj se znovu zhoup - místní tomuhle automobilu říkají „oktávie“ nebo tak nějak a... V mlze na krajnici se červeně zablesklo.

„Hele! Trojúhelník!“ řidička se napřímila, nohu z plynu, a zabodla oči do vířící tmy. Za okamžik uviděla i rudou záři mlhovky a vedle obrysu zádě stojícího vozu i vysokou postavu v dlouhém plášti a reflexní vestě - jak zoufale mává oběma rukama.

„Zastavíme?“

„Proč ne - tohle Mluvčí určitě není.“

Postava, přestože vysoká, byla i skoro stejně široká. Jak oktávie brzdila, ve světlech oslněné pomrkvával obrovsky tlustý, úplně plešatý chlapík v obleku: kravatu nakřivo, promáčený svrchník z kvalitního kašmíru táhl kulatá ramena k zemi.

Ani jednu agentku nenapadlo, že by měly mít strach. Zpravodajské služby nemohly na Mluvčího poslat zásahovou jednotku - té by si všiml a zmizel by jako už tolikrát. Na zabijáka musely poslat své zabijáky - a do dvou mladých štíhlých žen by to nikdo neřekl - jejich nadřizení doufali, že to do nich neřekne ani Mluvčí.

Mokré brzdy zasyčely a auto zastavilo. Okénko sjelo a obě agentky automaticky nahmátly pažby pistolí.

Strach ne, ostražitost vždy.

„Bože, to jsem rád!“ sklonil se tlust'och k okénku a Alice mu posvětila baterkou do tváře - jak mu drkotaly zuby, skoro mu nebylo rozumět a na špičce nosu se kývala kapka.

„Dobry večer. Můžeme nějak pomoci, pane?“ Pro Američanku zněla čeština jako projev ošklivé krční nemoci, jak se s oblibou říkává.

„Dobry večer. Ten můj křáp nejede a není tu signál!“ tlust'och oslepené mrkal a strčil jí pod nos drahý mobilní telefon.

Rodilý Čech, *typický* Čech, automaticky registrovala česká agentka, uvolnila se a sklonila baterku. Kotouče lezavé mlhy se valily přes silnici a o střechu a tlust'ochovu holou lebku hlasitě klepal déšť - z otevřeného okénka mrazilo: „Můžeme vás hodit do nejbližší vesnice - máme něco na práci, takže bohužel víc...“

„Stačí, to stačí! Jste strašně hodný. Jen to zamknu.“ Tlust'och ze sebe strhl reflexní vestu, zmuchlal ji do kufru, zmáčkl klíč, a auto na krajnici zablikalo blinkry a zacvakalo zámky.

„Pojďte ke mně,“ řekla řidička - Američanka, aniž o tom přemýšlela, vystoupila a sedla si dozadu. Instinkt - cizí člověk v týlu, nepřijatelné.

„Bože, ty auta jsou malý,“ tlust'och se s hlasitým hekáním a funěním soukal na sedadlo, nešlo to, tak si ho posunul a vrazil Natalii do kolen, až se bolestivě nadechla.

„Jéžiš, promiňte!“

„Nerozumí vám, je to Američanka.“ Tlust'och strašně zdržoval a agentka za volantem už litovala, že zastavila. Měla vysílačkou zavolat odtahovku a...

„Jéžiš, promiňte,“ zopakoval tlust'och anglicky s těžkým středoevropským přízvukem.

„Nic se nestalo,“ ozvalo se ze tmy a tlust'och se konečně naložil.

* * *

Jeli a tlust'och funěl jako parní stroj, šířil kolem sebe pach mokré vlny a vůni kvalitní kolínské a byl mu krátký pás. Když ho konečně zacvakl, přestal do ní (konečně!) šťouchat a omlouvat se, že do ní šťouchá.

„Promiňte, nepředstavil jsem se,“ zafunění, „Karel Lakota, jméno mé.“

„Fajtová.“

„Konrádová.“

Českou i americkou agentku napadla v tentýž okamžik tatáž myšlenka: *Nesnáším žoviální tlust'ochy!*

Dál jeli mlčky, pokud se hvízdavé obézní funění, smrkání a kýčání dá považovat za *mlčky*.

* * *

Právě když agentka Fajtová klepla prstem do ovladače navigace a právě když tlust'och varovně prohlásil „Jedna ruka na volantu, jedna noha v hrobě!“, něco se stalo.

* * *

Jako kdyby jim naráz vybuchly obě pneumatiky na levé straně.

* * *

Bylo to tak nečekané, že to nezvládla ani tak dobře vycvičená řidička jako agentka Fajtová. Navíc, protože je tlust'och zdržel, jela o dost rychleji, než bylo v mlze a dešti rozumné.

Vůz se stočil doleva, od holých ráfků zaskřel jiskry, zapíchl se předkem do příkopu, airbagy explodovaly, v piruetě se vymrštil do výšky, náraz na dveře, přední sklo odlétlo, do obličejů bodla mokrá hlína a kamínky, vůz se znovu otočil dokola, odrazil zádí od stromu, dopadl zpět na silnici, převálil na střechu a ještě kus se smýkal.

* * *

Páchl benzín, horká guma, rozžhavený kov a rozrytá zem. Déšť bubnoval na orvaný plech a někde hlasitě syčel. Agentka Fajtová cítila mastnou páru a kyselinu z rozbité baterie, a jak visela hlavou dolů, pás se jí zařezával do levého ramene.

Pak se v mlze objevila světla.

Agentka se právě pokoušela promluvit, ale nešlo to; všimla si, že ono auto nepřijelo po silnici, ale že vyjelo z lesa - musí tam být téměř neviditelná cesta. Agentku zalil pocit blaženosti - záchrana! - a tak rychle! - jestli měla z něčeho opravdovou, nefalšovanou hrůzu, pak z toho, že uhoří zalisovaná v tuně a půl beztvarého železa.

„Pomoc!“ zašeptala, když bouchly dveře a o mokrý asfalt pleskly podrážky několika párů bot. Pak ty boty v rozbitém okénku i uviděla a pak uviděla i obličej. Přesněji, uviděla černou koženou masku pobitou chromovanými cvoky.

Najednou si nebyla jistá, jestli by přece jen nebrala ten oheň.

* * *

Agentka Fajtová visela na řeznickém háku. Za ruce. Měla je vyvrácené dozadu, spoutané, a hák byl zakleslý za pouta - *naštěstí*. Visela tak, že nohama nedosáhla na zem, a na kotnících měla pověšené desetakilové závaží z nějaké činky. Visela tak už půl hodiny a bolest v ramenou byla strašná.

Strašná byla i místnost, ve které visela - krom výkalů, potu a staré lidské moči v ní nejvíc páchla krev, takže nebylo třeba spekulovat, od čeho jsou zaschlé cákance po zdech, po podlaze, po stropě.

Na vedlejšíh háku visel pan Karel Lakota - byl v bezvědomí, a agentka Fajtová byla ráda, že je v bezvědomí - to, jak předtím, když je všeli, škemral, plakal a žebronil, ji naleptalo víc než vlastní strach.

Před několika okamžiky si obludná ženština narvaná v černých kožených kalhotkách, černé kožené podprsence a černých kožených kozačkách přišla pro Natalii. Ta ženština měla neuvěřitelně zmalovaný obličej, neuvěřitelné platinové lokny a na bříše, bocích a hýždích neuvěřitelné laloky bledého třaslavého tuku. Mluvila drncivou řečí s daleko víc „ch“, než je normální, které agentka Fajtová nerozuměla, ale ani nemusela - historka o Církví ryzí krve Svaté, rodině belgických kanibalů, která se stěhuje ze státu do státu po celé Evropské unii, je evergreenem na všech policejních služebnách od Kypru po severní Finsko; jedna z příjemných městských legend k večerní kávě, když se služba vleče.

Ovšem, v té historce nikdy nebylo, že své oběti před smrtí mučí.

Někde blízko začala Natalie Konrádová řvát.

Strašně.

* * *

Bylo to horší než bolest v ramenou.

Bylo to horší než cokoli.

Agentka Fajtová se začala třást, a cítila, jak jí v podpaží a po vnitřní straně stehů teče pot, přestože v místnosti šla skoro pára od úst.

„Zvládneš to! Vzpomeň na výcvik, no tak, Alice! Zvládneš to,“ šeptala si, ale nepomáhalo to. Natalie přestala ječet, ale jen aby se nadechla, a řev se změnil v obludný zalykavý přeskakující zvuk - do toho se

ozval mnohohlasý smích a uznalé tleskání.
Není nad to, když se rodina baví pospolu.

* * *

„Nepříjemné, když se z lovce stane kořist, že, slečno Fajtová. - Vlastně *agentko* Fajtová,“ najednou se ozval tichý, trochu posměšný hlas. Agentka sebou trhla. Přece...! A přece to nemohl být nikdo jiný než holohlavý tlust'och na vedlejšíh háku. Díval se na ni a jeho pohled... skoro jako by se usmíval.

„Odkud víte, že...?!“

„Ale agentko, myslel jsem, že jste bystřejší.“

„Vy jste... vy jste náš dozor! Vy jste nám měl krýt záda! Ale... Ale proč...?!“

„Myslíte to nechutné vystoupení? Inu, potřeboval jsem získat čas. A když jsem se tak realisticky rozpadl, bylo jasné, že si vezmou ji. Nikdo nemá rád FBI - a když si tak hloupě nechala průkaz v kapse...“

„Ale...!“

„Ale co budeme dělat?“ Tlust'och se trochu zhoupł: „Oni se teď baví - tak tři hodiny jim to vydrží, takže máme tři hodiny jen a jen pro sebe.“ Tlust'och jako by vytí mučené ženy vůbec nevnímal. Agentka Fajtová měla pro změnu pocit, že ji ty zvuky rozežírají jako kyselina. Cukla jí hlava:

„Ale...!“

„Dobře. Jestliže potřebujete přesný návod... Zkusíme, jestli by někdo z nás nedokázal roztáhnout ruce a protočit se pod pouty. Pak...“

„To se mi nemůže povést. Navíc s tím závažím...“ Že by se to povedlo tlust'ochovi, ani nepomyslela - navíc i on měl na kotnících desetikilový litinový koláč.

„Nějak snadno se vzdáváte, agentko. Někaké *závaží*... dneska jsou nezvykle hodní - obvykle ty činky dají na hák a hákem propíchnou paty za achillovkami... nebo mužům varlaty. Nepříjemná představa,“ tlust'och se zazubil, nadechl a začal svaly. Pak sice pomalu, ale dal ruce od sebe - řetěz pout tiše skřípal. Agentka zapomněla na bolest a s úžasem si uvědomila, jak strašnou musí mít tlustý muž sílu. Pak udělal něco jako kotoul vpřed - pomaličku - se závažím mezi botami, a ani jednou neztratil kontrolu. Nakonec visel jen s rukama nad hlavou.

„Teď se stačí jen přitáhnout - jednou rukou -, tááák, a druhou vyháknout pouta z toho řeznického... asi takhle. A pak už se jen spustit na zem, aby to moc nebouchlo.“

Agentka Fajtová skoro zapomněla dýchat - tlust'och, jak mluvil, tak konal.

„Vy zůstáváte, agentko?“ protáhl si ramena, vyndal cosi z klopý saka, odemkl želízka a uvolnil závaží z nohou.

„Já... já to nedokážu, pane. Bohužel.“

„Tak to je mi vážně líto,“ v očích tlustého muže se objevil zvláštní smutný pohled.

Agentka Fajtová nemusela dlouho přemýšlet, kde a kdy ho viděla naposledy - *poprvé* a naposledy: „Vy...! Vy nejste od nás - vy nejste naše záloha - vy jste... vy jste *Mluvčí*!“

„Že vám to ale trvalo, agentko.“

„Vzdejte se, zatýkám vás...,“ hlas se vytratil a na tváře sklouzly dvě slzy - jen dvě: „... zachraňte mě, pane, prosím. *Prosím!*“

Další výkřik mučené ženy byl ještě drásavější než cokoli předtím.

„Za chvíli jí popraskají hlasivky... ale zpět k vám: řekla byste, že to bylo vzlyknutí, to po té vaší poslední prosbě, policistko?“

Agentka Fajtová jen kývla: „*Prosím!*“

„Inu, mám teď takové malé morální dilemma,“ tlust'och si opřel prst o bradu: „Vy a agentka Konrádová jste mne přijely popravít - bezesporu. - A já vám teď mám pomáhat? - Navíc tu nejsem jen tak pro zábavu - musím našim belgickým hostitelům vyřídit vzkaz z Distribuované banky - a to je důležitá a zodpovědná práce,“ tlust'och zvedl ukazovák: „Měli totiž smůlu, že snědli syna jednoho z blízkých přátel guvernéra naší Rady vlastníků. Stopař - to víte, dnešní teenageři.“

„Pomůžu vám.“

„Pomůžete? Proč myslíte, že potřebuju pomoc?“

„Jste sám, beze zbraní - a... a já mám výcvik!“ Jak agentka snaživě mluvila, rozhoupala se a bolest z překroucených ramen vystřelila do celého těla.

„Řekl bych, že na policistku děláte až příliš mnoho ukvapených závěrů - opravdu příliš - s tím vaším výcvikem to nebude zas až tak slavné... Jak jste například přišla na to, že nejsem ozbrojený?“ Tlustouch si sundal uválený kabát, sako, vestičku, kravatu, košili, tílko a pak i břicho - pak si s mlaskavým zvukem odtrhl trojitý podbradek i s tvářemi, rozepnul kalhoty a po párávém křupnutí suchých zipů vytáhl umně vytvarovanou vycpávku i odtamtud. „Na pohmat je to jak nefalšované sádlo... promiňte,“ otočil se a zapnul si poklopec.

Najednou tam stál vysoký štíhlý mladý muž s ostře řezanou bradou a širokými rameny. Měl na sobě přiléhavé funkční triko s dlouhými rukávy - černé -, agentce bůhvíproč připomněl ocelovou pružinu. Utáhl si šle i řemen plandavých kalhot a sehnul se k tomu, co bývalo jeho gigantickým pupkem. Z vnitřní strany byl další suchý zip.

„Glock sedmnáct s elektronickým tlumičem - nejlepší přítel člověka,“ připevnil si pouzdro k boku, „Colt Agent .38 Special - když selže všechno, tohle nikdy,“ druhé pouzdro skončilo na pravém lýtku, „Fällkniven A1... *miluju nože*,“ pouzdro s velkou čepelí přicvakl vodorovně vzadu na opasek. Pak si dal ještě něco malého do levé kapsy, a na levou šli si připevnil sumku se dvěma zásobníky.

„Aby bylo jasné, agentko, vzkaz z Distribuované banky je smrt - smrt pro všechny belgické osadníky - a je jich tu asi čtyřicet včetně dětí. Otázka zní, zda se jako příslušník bezpečnostních složek České republiky chcete zúčastnit masové vraždy - nebo jak tomu vy policisté říkáte.“ Posledním slovům nebylo téměř rozumět - Nataliin kvílivý řev zase překonal vše, co bylo dnes v noci slyšet.

„Ano, pomůžu vám.“

Mluvčí se jí zespodu podíval do očí: „Řekla byste cokoli, abych vás sundal.“

„Ano.“

„Upřímnost, to se cení. A nedostala jste ani hysterický záchvat. Zatím. Nepomočila jste se. Sice se třesete, ale to může být zimou. Hm. Ted' to bude bolet.“ Závaží z kotníků klaplo

o podlahu, pak ji silné prsty chytly vzadu za pásek, nadzvedly a protočily dopředu. Do očí jí vyhrkly slzy, zaťala zuby, ale nezasténala - v ramenou jako by jí explodovaly kanystry s napalmem.

Ani si nevšimla, jak jí sundal pouta.

„Kruťte rameny, cvičte - ty ruce budete potřebovat.“

Podívala se dolů - měla pocit, že má místo paží dvě suché větve - prsty měla úplně modré a kolem zápěstí krvavé pruhy.

„Vás to nebolí?“

„Já mám *výcvik*,“ řekl Mluvčí, „ne to, jak si na Zvláštních úkolech hrajete na hejno kuřat. Tady,“ podal jí malý černý colt a dva válcové rychlonabíječe po šesti nábojích. „A varuju vás - pokud se mě potom pokusíte zatknout, nebudu brát ohledy.“

„Ano. Ne.“ V agentce Fajtové se před okamžikem něco zlomilo - přesně v té chvíli, kdy se její nohy dotkly podlahy. Spolupráce na vyřizování vzkazu z Distribuované banky jí najednou připadala morálně přijatelná.

* * *

„Říkal jste, že na tom glocku máte elektronický tlumič? Nepřeslechla jsem se?“ Ne že by agentka Fajtová chtěla zrovna ted' zapřádat zbrojní diskuse - jen se pokoušela zamluvit příšerné mravenčení, se kterým se jí do rukou vracel cit - podávaný colt si zatím vzít prostě nemohla, i když nikdy v životě netoužila po ničem tak jako po pocitu jeho drsné pažby v hmatových receptorech.

„Ano,“ Mluvčí pochopil její problémy a strčil si zbraň do kapsy. „Ukažte, namasíruju vás.“

Podala mu pravičku - střílela sice oběma rukama skoro stejně dobře, ale pravou přece jen lépe: „Elektronický tlumič neexistuje... ssss,“ zaťala zuby, jak jí silné prsty začaly hníst svaly v dlani.

„Ano, neexistuje - řekl bych, že brzy uslyšíte, *jak* neexistuje. Hm. Spíš neuslyšíte,“ zas ten úsměv. Na tvářích měl zbytky lepidla po masce a ani pleš nebyla skutečnou pleší - měl jen oholené vlasy.

„Vy jste Čech, že?“

„Výslech?“ prsty přešly na předloktí - zdály se jí horké jako rozzhavené železo.

„Ne, jen mě to zajímá - nemáte přízvuk.“

„Proč by Mluvčí Distribuované banky nemohl být Čech? Lepší?“

Agentka dvakrát zaťala pěst: „Ano. Díky.“

„Druhou... Už jste někdy někoho zabila?“

Chvilka ticha.

„Ano.“

„Říkal jsem si - máte to v očích. Je to vidět jako ztráta panenství.“

„Na vás by přece neposlali někoho, kdo by mohl v poslední chvíli selhat.“

„Jistě...“ Poslední výkřik mučené ženy se zlomil do nečekaného ticha. „Sakra - moc dlouho jim nevydržela - dnes to vzali nějak zhurta,“ Mluvčí jí pustil paži, „musíme jít.“ Sáhl do kapsy a znovu jí podal revolver.

Dvouपालcová hlaveň, špičkové materiály, špičkové zpracování - do patnácti metrů přesný jako skalpel, prolétla agentce hlavou slova střeleckého instruktora. Budu muset blíž - klepou se mi pastelky.

„Když sundáme tu... tu *archivní pornohvězdu*, bude čtvrt práce hotová. A znova opakuju, u toho mučení jsou i děti - tak sedmileté - a že jsou malé, neznamená, že vám nerozpárou břicho.“

* * *

„Vy se pořád třesete, agentko? Nebojíte se, doufám?“

„Ne... Trochu.“

Mluvčí sundal ruku z kliky: „Pokud se budete bát, prohrála jste předem. Uvolněte se, užívejte si to, bavte se. Ne sice moc, ale ať je to na vás vidět.“ Mluvčí se mrazivě usmál: „Vyděsíte je k smrti.“

* * *

Dveře se otevřely do dlouhé chodby, ale zároveň se otevřely druhé přesně naproti.

„Tyhle náhody...“ Glock tiše sykl a chlapík, který si dopínal poklopec, najednou měl jen půl hlavy.

Agentka Fajtová si uvědomila, že nestihla ani mrknout - malý revolver svírala v obou dlaních a mířila do podlahy; ruce se jí třepaly tak, že zbraň létala nahoru dolů - navíc jí začaly neovladatelně drkotat zuby.

„Klid, agentko... Mluvčího přerušilo další zavytí mučené ženy, „...tak pořád mezi námi. Vida vida.“

Pak se otevřely další dveře, jak se tři Belgičané šli podívat, co že to na chodbě tak těžce žuchlo.

* * *

Blesky tichých výstřelů - tři - a tři další mokrá žuchnutí.

* * *

Několik poplašených výkřiků drnčivou řečí.

Ruka zpoza futra a chodbu naplnil řev střelby.

Tichý blesk, zaječení a po ruce zbyl jen krvavý flek a rozlomená pistole. Mluvčí se rozeběhl, zabrzdil před pootevřenými dveřmi a rozkopl je. Ted' výstřely počítat nestihla - jen si všimla, že se vysoký muž opravdu baví.

* * *

Měla sice pocit, že má podrážky přilepené k podlaze, ale nějak je odtrhla a rozeběhla se také.

* * *

V té místnosti leželo šest nebo sedm těl - popadala přes sebe jako klády a z rozstřílených hlav pudinkovitě vytékal mozek; pak se agentka Fajtová pozvracela: zavřela víčka, předklonila se a cítila, jak si zvrací na boty. Nebylo to z té pudinkové asociace - to ne -, ale na dlouhém stole bylo připoutané to, co zbylo z agentky FBI Natalie Konrádové.

Vznášel se nad tím namodralý kouř po střelbě a bylo to pořád živé.

„*Prosssíím!!!*“ zasyčelo z krvavého otvoru, který kdysi mohl být ústy. Byl to horší zvuk než všechen křik předtím. Byl to nejhorší zvuk ze všech zvuků vůbec. Agentka Fajtová se narovнала a otřela si oči; zvratky ji hřály na bradě a slzy studily na tvářích. Otřela si i rty a Mluvčí přiložil té věci hlaveň ke spánku. Agentka Fajtová v tom, co kdysi mohlo být obličejem, zahlédla něco, co mohl být úsměv.

Krev s kusy lebky dostříkla až na zeď.

* * *

„Stará paní tu zrovna nebyla,“ Mluvčí přehlédl těla, „takže ted' to bude trochu těžší... *Za váma!*“ Glock znovu sykl a kulka jí hvízdla podél boku.

* * *

Střela malé holčičce prolétla dolní čelistí a krkem a skoro jí oddělila hlavu; vojenský nůž vyklouzl z prstíků a zabodl se do prahu.

„Miluju děti,“ řekl Mluvčí.

* * *

Znovu chodba.

Od schodů zaduněla brokovnice a ze stropu jí do vlasů spadla omítka a horké broky.

V uších jí hlasitě pískalo a střílela, dokud revolver necvakal naprázdno.

„Výborně, agentko,“ řekl Mluvčí: „Zed’ je mrtvá. Pokud vám to v policejní škole nevysvětlili, tak účelem střelby není vystřílet co nejvíc nábojů - účelem střelby je vystřílet co nejvíc nábojů *do nich*.“ Stiskl spoušť - jednou -, brokovnice bouchla o podlahu a bylo slyšet, jak bezvládné tělo klouže po schodech - lebka hlasitě počítala stupně.

Mluvčí zvedl brokovnici:

„Miluju brokovnice.“

* * *

Pak se otevřely dveře za nimi - to už tisíckrát nacvičeným pohybem vyhodila prázdné patrony a rychlonabíječem zasunula nové. Druhým tisíckrát nacvičeným pohybem zacvakla bubínek, otočka, spoušť: Žena ve středních letech s velkým řeznickým nožem sebou trhla a její krev oslepila muže za ní.

Na něj jí také stačila jedna rána.

„To už je lepší,“ řekl Mluvčí a vyprázdnil do nejbližších dveří zbytek zásobníku.

Tělo za prostřílenou výplní se vlhce sesulo.

Zásobník bouchl o podlahu.

„Ted’!“

Agentka Fajtová rozuměla i v té drnčivé řeči.

* * *

Mluvčí měl prázdný glock v jedné a prázdnou brokovnici v druhé ruce - najednou zmizel, jako by ho odvál vítr.

Mám čtyři rány, blesklo agentce.

* * *

Proti ní se hnalo pět lidí, každý jinak vysoký, dlouhé vlasy vlály, všichni nože a sekáčky na maso. Za nimi se mihl bledý roztřesený tuk škrtnutý dvěma pruhy černé kůže.

* * *

Neminula ani jednou - čtyři čela, čtyři díry.

Kolem uší jí zasvištěly dvě kulky - odrazila se a jako bojový robot zasáhla pátý cíl patou do krku. Byl to vyhublý výrostek s velkým ohryzkem - zemřel, ani nezachrčel.

„Dobré. Ale ti, co řvou a mávají noži obvykle nejsou ti nebezpeční. To byli tamti,“ píchl jí Mluvčí brokovnicí přes rameno. Z glocku se kouřilo a vazoun a udělaná žena, kteří by ji zabili zezadu, už jen tiše leželi.

„Viděla jsem tu... tu *emeritní pornohvězdu* - seběhla po schodech.“

„Emeritní pornohvězda - hezké,“ Mluvčí se uznale zazubil. Agentka Fajtová nevěděla proč, ale už nesmírně dlouho ji nic tak nepotěšilo.

* * *

Mluvčí sebral mrtvole pod schody patrony do brokovnice. Dlouhá zbraň byla sice stará a odřená, ale zámek hlavní klapl hezky promazané.

Všichni chlapi jsou stejní, vytanulo agentce - jak najdou hračku, hrají si, místo aby pracovali.

* * *

Dole v hale se je zbylí Belgičané pokusili dostat frontálním útokem. Padly na ně zbývající náboje v

druhém zásobníku do glocku, druhý (poslední) rychlonabíječ do coltu a čtyři patrony do pušky.

„Je jich mnoho, že? *Bylo*.“ Okomentoval hromadu těl Mluvčí.

„Jak běželi, vypadali s těmi vlajícími vlasy jako koncert Kelly Family,“ řekla agentka Fajtová - hrozně moc zas chtěla vidět ten uznalý úsměv.

Mluvčí nezklamal.

„Bacha!“ vytrhla mu nůž z pouzdra a těžká čepel prorazila hrudní kost chlapíka v černé masce, který se na ně vrhl z patra.

Byl mrtvý, než dopadl na zem.

„Přece jen něco umíte, agentko,“ nabil Mluvčí glock a podal jí brokovnici: „Poslední dvě rány.“

* * *

Tlustou ženštinu zaskočili v garáži, když se pokoušela nastartovat rodinnou dodávku. Když je zahlédla, pokusila se utéci, ale agentka Fajtová ji střelila z obou hlavní náraz.

Do zad.

* * *

Všude byla krev a huspeninovité kusy tuku - žena kupodivu nebyla mrtvá a něco třaslavě říkala. Agentka jí rozdrtila hlavu pažbou - na botku se namotaly dlouhé platinové lokny.

Velký slimák lidského tuku se odlepil ze stěny garáže a mlaskl o podlahu.

Agentka si připadala jako ve snu.

* * *

„Myslíte, že to byli všichni?“

„Brzy uvidíme - ty kanystry jsou určitě plné. Jdu si pro nůž.“

Za několik minut už se do dřevěné samoty hluboko v lesích zakously plameny. Sice zase přšelo, ale benzín je benzín.

* * *

Glock ještě třikrát syknul. Pak se ze dveří vyřítila mladá žena - spíš ještě dívka - v krátkých šatech. Šaty i holé ruce měla zastříkané zaschlou krví, a agentka Fajtová ani na okamžik nezapochybovala, čím je to krev.

„Ne, ji ne. *Zatím*,“ řekl Mluvčí na její tázavý pohled. Schoval glock a zvedl pětilitrový kanystr a smotek řetězu.

Agentka Fajtová už docela dlouho uvažovala, na co si to v mokré trávě přichystal.

Benzín zašplouchal.

* * *

Zářivka ve výslechové místnosti najednou zabručela, blikla a zhasla - okamžik tmy - pak se rozsvítila modrá nouzová lampa nade dveřmi.

Zamrkal jsem - ty *vzpomínky*! Zlomený nos bolel, i vykloubené ukazováčky bolely a budova kolem byla úplně tichá - zatraceně nezvyklé.

Pak se z chodby ozvaly pomalé, šoupavé kroky.

* * *

Dveře se otevřely.

Velmi zvolna.

Nadechl jsem se a pouta na zápěstích se napnula.

* * *

„Ahoj pane. Ty jsi zločinec?“

Naklonil jsem se nad stůl - blond'atá holčička s růžovou mašlí na mě kulila velké modré oči.

„Ahoj holčičko - co tu děláš, proboha?!“ Už jsem skoro neuhňal.

„Řekla bych ti to, ale já si nesmím povídat s cizími pány.“

, Já jsem Jan.“

„Já Fionka,“ dala ruce za záda, zkřížila nohy a zatočila se ze strany na stranu: „Chce se mi čůrat, jenže

mamka někam odešla a všude je tma.“

„Inu, to je problém - víš ale co? - jdi tady vedle - hned ty dveře vlevo - a vyčůrej se na podlahu.“

„Já si vážně nesmím povídat s cizími pány, maminka by se zlobila.“

„Však už mě znáš - Jan.“

„No jo. Tak jo. Kterou levou myslíš, tuhle, nebo tuhle?“ zvedla nejdřív pravou, pak levou ruku.

„Ta druhá je ta pravá levá... A až se vyčůráš, vrať se, prosím. Ano?“

„Tak jo.“

* * *

Za chvilku byla zpátky.

„Dobrý?“

„Jo - chi-chi, bude jim čvachtat koberec,“ dala si pěstičky pod bradu a zakřenila se.

„Co tu vůbec děláš? Kde ses tu vzala?“

„Mamka tady chytá zloduchy - tady,“ ukázala prstem za sebe, „a říkala, že venku dnes není bezpečně a tady je. Vzala mě ze školy rovnou sem místo domů.“ Holčička se zamračila: „Pak musela odejít a řekla jedné tetě, aby na mě dávala pozor. Pak musela odejít i ta teta, tak řekla Faridovi, aby na mě dával pozor - Farid mi pustil Šmouly na počítači, víš, hru, a dal mi sluchátka. A když se mi začalo chtít čůrat, nešly světla a nikdo tady nebyl. Ani Farid.“

Tak tohle nevypadá dobře. Jestli byli nasazeni úplně všichni ze Speciálních operací... a možná nebyli nasazeni, možná prostě utekli. A to nevypadá dvojnásob dobře. Obzvláště pro někoho, kdo sedí nahý připoutaný ve výslechové místnosti. „A kde máš tátu, Fionko?“

„Tatínek šel do nebička k andělíčkům,“ ukázala prstem ke stropu. „Od té doby, co nemáme tatínka, ale máme nový auto. Menší, japonský... Tatínek mi chybí - chtěla bych, aby se vrátil,“ v modrých očích se zaleskly slzy.

„Tak zrovna tohle bych, děvče, být tebou nechtěl - *ne dnes*,“ řekl jsem a rychle změnil téma: „Myslíš, že bys mi dokázala přinést tužku? Propisku? Víš, takovou tu, jak se dá zaháknout za kapsu?“

„Vím, co je propiska - *nejsem malá*“ řekla holčička nadurděně a utřela si nos rukávem. „Na co ji chceš?“

„Ukážu ti kouzlo.“

„Mamka říkala, že se nesmím bavit s pány, kteří mi budou chtít ukazovat kouzla - ani když nejsou cizí,“ holčička ostražitě ustoupila ke dveřím.

„Dobře, tak ti teda kouzlo neukážu - potřebuju si odemknout pouta,“ zařinčel jsem.

„Fakt nejsi zločinec?“

„Fakt.“

„A proč seš teda přivázanej?“

„To víš - i u FBI se můžou splíst.“

„Moje maminka ne!“ řekla ukřivděně.

„Jak se jmenuje tvoje maminka?“

„Sarah.“

„Ne Konrádová?“

„Ne!“ Holčička ztišila hlas: „Mamka nemá paní Konrádovou ráda - prý je to *karibaba*.“

„Kari-co?!“

„Né zrovna karibaba, ale něco jako karibaba,“ holčička nakrčila čelo: „Kari... karijé... ale to druhý slovo byla ježibaba.“

„Kariéristická ježibaba?“

„Jó!“ holčička se šťastně usmála.

„Tak vidíš - mě sem přivázala zrovna ona - a taková karibaba se splíst může, ne?“

„To jo, ta jo. - Jdu pro propisku.“ Holčička poskočila a odběhla.

„Bud' opatr...!“ nedořekl jsem. Mluvit na zabouchlé dveře nemá smysl.

* * *

Za pět minut byla zpátky.

„Jú! Ty máš úplně nahatej zadek!“ řekla, když mi zezadu podávala tužku. „A seš strašně špinavej a

smrdíš! A máš oteklej nos! A obličej celej od krve!“

„Vidíš, jak je ta paní Konrádová zlá.“

„To teda jo!“ řekla procítěně.

Když se mi konečně podařilo z propisovačky ulomit klips a ohnout ho (s vykloubenými ukazováčky a nedokrvenými rukama to nešlo zrovna snadno) a začal jsem šťourat v zámku, Fiona řekla: „Nechtěl bys klíček? Mamka ho měla ve stole,“ - položila přede mě lesklý klíč od pout.

„Hm. *Ano*,“ koženě jsem se usmál. „Dej mi ho do ruky, prosím.“

* * *

„Otoč se,“ řekl jsem, než jsem vstal.

„Tak jo.“

Odsunul jsem židli a opřel se o desku - měl jsem úplně dřevěné nohy: „Víš, kde tu jsou sprchy?“

„Jo, ale je tam tma. A myslím, že tam někdo chodí. Tak pomalu. Jako *oni*.“

„Jací oni?“

„Strašidla, víš, co bydlej v Zóně.“

Tak *strašidla*. To je zajímavé: v Evropě, když se stabilizovaly hranice Zón, udělali kolem vyhlídkové věže s dalekohledy - platící turisté mohou půl hodiny pozorovat šouravé kroky mrtvých i všechny ostatní nepřírozené jevy - případně vojáky hlídkující před ostnatým plotem.

Vznikly nové sekty i nová náboženství, vznikla nová aktivistická hnutí (Svobodu mrtvým!); Bob Geldof uspořádal megakonzert Dead Aid a okultistům začaly pravé žně. Evropská pobočka hračkářského gigantu Mattel začala vyrábět hit desetiletí - oficiální Zombie Barbie. K luxusnímu modelu se dodával mražený „obleček“ z kuřecího masa, který záhy po nasazení začal hnít a realisticky opadávat. Hygiena to samozřejmě okamžitě zakázala, ale to už se prodávaly skleněné zvony, aby se Barbie mohly v klidu rozkládat a nešířit bacily, Zombie Ken v televizní reklamě říkal: „*Jsssi k nakoussnutí!*“ a malé holčičky vedly řeči typu: „... zmasilost?! To je přece stupeň omasení!“ Jinými slovy, každé dítě ví, jak chodí mrtví.

„Nemá maminka v šuplíku i pistoli?“

„Tu má s sebou - na zloduchy.“

„Jak jinak... Tak aspoň, nevidělas tu nějaký šaty? Někde? Na mě? Nedívej se!“

„Vedle sprch - hned vedle - v převlíkárně.“

„Takže jdem,“ chytil jsem ji za ruku a otevřel dveře.

* * *

Chodba byla temná - nouzové lampy zvládaly louže modrého přísvitu, ale rozhodně ne osvětlení; stíny byly o to hlubší a tmavší. Zamrazilo mě.

„Takže ty si dáš ještě chvíli Šmouly, já sprchu. Ano?“

„Hmmm! Už nechci být sama,“ holčička poprvé fňukla. „A Šmoulové jsou pro malé děti.“

„Ach tak. Počkáš teda v převlíkárně?“

„Neutečeš, až se osprchuješ?“

„Ne.“

„To říkali dneska všichni, a všichni utekli.“ Znovu fňuknutí.

„Já ne.“

„Slibuješ? I mamka utekla.“

„Já prostě ne!“ zvedl jsem hlas.

„Ale křičíš na mě!“

„Nekřičím...! A máma se určitě vrátí.“

„A co když ne? Tatínek taky říkal, že se vrátí, a nevrátil.“

I když máme nový auto... A venku choděj oni.“

„Jací zase *oni*? A kde *venku*?“

„No pořád tyhle *oni*“ udělala tři naprosto nezaměnitelné šoupavé kroky.

„Venku?! *Tady* venku?! A jak to víš?!“

Přece jsme hromadu kilometrů od Zóny!

„Tam. - Je tam místnost plná televizí, ale nic nedávají.“

V jedný jsi byl ty, jaks tam seděl - je tam číslo - už umím počítat do sta, tak jsem tě našla - na dveřích je stejný. Tri a pět," udělala na prstech nejdřív trojku, pak pětku.

„A v jinejch televizích jsou *oni*?“

„Jo. Choděj po ulici. Jsou i v garáži - v jedný televizi je vidět i naše auto. Jen kousek, ale jo. Choděj i kolem něj.“ Cítil jsem, jak se mi pod krustou prachu, šampónu a zaschlých Gregových tělních tekutin ježí všechny chlupy. Kdybych nebyl nahý, řekl bych, že si připadám *nahý*.

„No *paráda*.“

Cestou do sprch jsem si nahodil pravý i levý ukazovák a profoukl nos. Zranění se mi naštěstí hojí značně rychleji než běžným lidem.

* * *

„Dávej pozor, ano? Já toho ve sprše moc neuslyším, tak když tak zaječ. Jo?“

„Jó.“

Ve sprše nebylo ani moc vidět, ale zato tekla i teplá voda - rosolovité mýdlo spolu s mokrým froté ručníkem se s mými usazeninami popasovalo docela schopně.

Zrovna jsem si rašploval zaschlou krev z obličeje, když rachot vody prořízlo ultrazvukové ječení.

* * *

Násadu od smetáku v ruce, nacucaný ručník u pasu, vyřítíl jsem se ven - na studené dlažbě mi podjely namydlené nohy, praštil jsem sebou a zastavil se až o zed'.

Fiona stála na lavici, svítila na mě baterkou a se zájmem mne pozorovala.

„*Co je?*“

„Nic. Jen zkouším, jestli opravdu přijdeš.“

Pomalu jsem vstal, křupnul naraženou páteří a usmál se.

Poplašeně zamrkala a zbledla.

„*Miluju děti*.“

* * *

Mladá zena se zamotala do křoví - cítila, jak jí větev vyrvala kus kůže z boku - jenže příšera je blízko. I přes chrčení vlastního dechu slyšela chřestění a šplouchání doprovázející pravidelné dopady jejích nohou.

Viděl jsem, jak se zoufale vymanila, rozeběhla, narazila ramenem do kmene, otočilo ji to, bolestně vyhekla a znovu se rozeběhla.

Běžel jsem také a v jedné ruce mi chřestil řetěz a v druhé šplouchal kanystř s benzínem.

Někdy je hezké být příšera.

* * *

Kopl jsem do poškrábaného kotníku a hon nočním lesem skončil.

Mírná rána pěstí do brady a přestala se bránit. Uvázal jsem řetěz kolem zakrvácených zápěstí, přehodil přes vhodnou větev, vytáhl ji, aby nedosáhla nohama na zem a omotal orezlé články kolem suku.

Tehdy mne dostihla agentka Fajtová. Nijak nefuněla, jen zhluboka oddychovala, jako každý, kdo bere trénink vážně. „Posviťte mi,“ hmatal jsem po pětilitrovém kanystříku. Velká baterka z belgických zásob má jasné bílé světlo. „Co chcete dělat?!“ Agentka zírala na visící mladou ženu. „Tamto,“ kývl jsem k odleskům požáru, „byl vzkaz od Distribuované banky. Tohle,“ kývl jsem k visící ženě, „bude vzkaz ode mě.“

Agentka přimhouřila oči: „To jste byl vyl Asi před pěti lety, nevím už, jak se ta vesnice jmenuje, ale je tam pasták pro nejhorší mladistvé delikventy a...“

„... a jeden jim pořád utíkal. Znásilnil dva malé kluky. Okradl a umlátil osmdesátiletou bábrdli, dalšího malého kluka umučil k smrti - jen pro zábavu - ale protože mu ještě nebylo patnáct, mohli ho vrátit zase jen do toho pastáku,“ odmlčel jsem se. „A pak tam někdo přišel a nechal vzkaz.“

„Pověsil ho na strom, polil benzínem a zapálil - zaživa. Prý bylo slyšet na kilometry, jak řval,“ agentka svítila na mokré jehličí mezi námi a zespodu mi hleděla do očí. Déšť v bílém světle vypadal jako perly.

„A od té doby z toho pastáku už nikdo neutekl. Chovanci se přestali zabývat tím, jak se dostat ven, a začali se zabývat tím, aby se nikdo nedostal *dovnitř*.“ Usmál jsem se.

„Ale tohle je *žena*.“

„Ne. Je to *vzkaz*. Vidíte ty ruce? Tu zaschlou krev? Stará paní ji dnes nejspíš učila, jak protáhnout zábavu před jídlem co možná nejdéle.“

Mladá žena na řetězu se probrala a zazmítala - z úst se vyvalil proud drncivé řeči - částečně prosebný, částečně výhružný.

„Je to důležitý *vzkaz* - tihle lidé jsou obvykle nesmírní zbabělci - tedy, pokud jste připoutaná na stole a oni mají vrtačku a zubařské kleště, tak jistě ne - jinak ale ano. A tohle se mezi nimi rychle rozkřikne. Po celé Evropě. Jinými slovy, po celé Evropě se po příštích prázdninách vrátí o pěkných pár turistů víc než letos... Přemýšlela jste někdy, co se skrývá za tím slovem z policejních statistik? Za tím *nezvěstný*? A kolik lidí každý rok beze stopy zmizí?“

„Ále...“

„Chápu. Pokud na to nemáte žaludek, považuji naši spolupráci za ukončenou. Váš slib doufám platí.“

„Jistě - ale o můj žaludek nejde - jen... jen msta je pro mě nepřijatelná.“

„Vy mě neposloucháte, agentko. O mstě nepadlo slovo. Je to *vzkaz*. *Vzkaz*,“ polil jsem visící ženu benzínem. Začala se škubat a křičet hrůzou. „Pokud chcete zůstat, ustupte, ať to na vás nešlehne - a musím vás varovat - strašně načichnete.“

„A kdybych porušila slib a pokusila se vás zatknout? Co byste udělal?“

„Nic proti vám nemám - i když ani nemám rád, když někdo nedodrží, co slíbil... Přibyla by vám boule a *vzkaz* bych stejně odeslal.“

„Mám černý pás v karate.“

„Ted' jste mě vyděsila k smrti... ustupte. Ještě kousek.“

Ve světle baterky vypadal plamínek sirky nicotně. Zakryl jsem ho dlaní, aby ho déšť neuhasil.

Belgičanka začala vriskat, až mne zabořily bubínky.

* * *

„Myslím, že tu baterku můžete vypnout, agentko. Mhm. Jestli vám tam v domě připomněli koncert Kelly Family, berte tohle jako koncert Rammsteinů.“

Agentka Fajtová dál ztuhle svítila na svíjející se tělo - skutečně to nebylo třeba - od těla bylo světla dost a dost. Plameny

hlasitě praskaly, déšť syčel a nelidské kvílení se odráželo mezi stromy.

Po dvou minutách křik ustal a žena zplihla.

„Když visí hlavou nahoru, udusí se,“ řekl jsem.

Agentka Fajtová měla v sítnicích vypáleno, jak se mokré vlasy nejprve zkroutily a pak vzplály jako ohnivá koruna. Ted' se dívala, jak ze zčernalých palců odkapává hořící tuk.

Palce se pošukávaly.

„Vy...! Vy...! Vy jste stejný jako oni!“ otočila hlavu a v očích se jí krom plamenů leskly i slzy.

„Ne *stejný*. Horší,“ řekl jsem. „Jenže mě to na rozdíl od nich nijak netěší. A agentko - nenechte se mýlit - vy jste stejná jako já.“

„Já *nikdy*...!!!“

„Promiňte, nerada přerušuji vaši konverzaci, ale potřebuji si něco projasnit,“ ozval se zvláštní, měkký, trochu tahavý hlas.

Krom zvláštnosti, měkkosti a tahavosti byl studený, až mi promočené funkční triko zmrzlo na ledový krunýř.

* * *

Vysoká orientální kráska v dlouhém plášti stála po mé levé ruce a vypadala, že tam stojí celou noc. Trhl jsem hlavou, a vpravo - samozřejmě! - stála pro změnu vysoká blond'atá kráska a také vypadala, že tam stojí celou noc:

„Fuj, to je ale hnusnej smrad!“

Agentka Fajtová zaujala karatistický postoj.

„Ale ale, šmudla si s náma chce hrát,“ řekla blondýna, „co ty, pane Mluvčí, taky si chceš zašpásovat?“

Natáhl jsem ruce k hořícímu a tělu a promnul si je - šlo od něj příjemné teplo: „Nemá to cenu, agentko, tyhle dvě nepřepere.“

„Kdo mi před půlhodinou říkal: Neboj se, užívej si to?! Nebyl jste to náhodou vy?!“

„Tak dobře, vy blondýnu, já orientální princeznu,“ řekl jsem a doufal, že agentka nezaslechla ten podtón v mém hlase.

Byl to smích.

Trochu zoufalý, ale ano.

* * *

Agentka byla rychlá jako blesk. Ten černý pás jsem jí věřil.

O zem sebou bacila také jako blesk - to když úder vedený celým tělem nenarazil na očekávaný odpor, ale na zcela neočekávaný vzduch. Ani já jsem neviděl, jak blondýna uhnula. Nemohl jsem vidět.

Tehdy ještě ne.

Znovu ten pohyb, jako by ji na jednom místě vypnuli vypínačem a na druhém v tentýž okamžik zapnuli, chytla agentku za pásek kalhot a zvedla si ji do výšky očí - asi tak snadno, jako bych já zvedl štěně.

„Neublížila sis, hnědoočko?“ řekla blondýna starostlivě, postavila ji a tak něžněji z tváře otřela mokré jehličí. Agentka Fajtová hlasitě popotáhla a otočila se, abych jí neviděl do obličeje.

„Agentko, nenechte ji, ať se k vám moc lísa - je to ortodoxní lesbička - nejdřív vás zneužije, pak odhodí,“ zazubil jsem se.

„Pane *Mluvčí*, tohle nebylo moc *hezké*,“ řekla blondýna značně vražedně a nakročila mým směrem.

„Stačí,“ ozval se třetí hlas - tentokrát mužský.

„Ale...!!!“

„Karolíno.“

„No jo, vždyť bych mu neublížila. *Zatím*,“ najednou stála pět centimetrů přede mnou a nos mi naplnila omamná vůně jasmínu.

„Pan Tobiáš?“ řekl jsem a díval se přitom blondýně do očí - máje zelené, úžasné, nejúžasnější, jaké jsem kdy viděl, s dlouhými řasami, jako smaragdy... Samozřejmě, že jsem musel mrknout první.

„Ano.“

„Rád vás poznávám,“ otřel jsem si dlaň, ale na podávání rukou nedošlo.

„Potřebuji si s vámi promluvit, pane *Mluvčí*... a víc než jsem čekal,“ vysoký muž v plášti z černé kůže se zahleděl na dohořívající tělo.

„Ušetřil jsem vám trochu práce - snad kvůli tomu nebude hned tak zle,“ řekl jsem.

„Tohle *my* neděláme,“ řekla Karolína, pak se zamyšleně podívala na tichou orientálku: „Teda ne všichni.“

Někdo mi zezadu vzal nůž i glock.

Byl to malý, asi padesátiletý holohlavý Číňan a vzal revolver i agentce Fajtové.

„Dokonce pan Ho - na mě samotného vy čtyři, jaká čest,“ řekl jsem.

„Půjdete dobrovolně?“ řekl Tobiáš.

„Ne!“ řekla agentka Fajtová: „*Policie! Všichni jste zatčeni!*“

„Odvážná kočička,“ řekla uznale Karolína.

„Obávám se, slečno, že vám nemůžeme vyhovět,“ usmál se Tobiáš. Jak hořící tělo dohořovalo, zase se začala vkrádat tma a chlad.

„Ano, dobrovolně,“ řekl jsem“ ji ale pusťte - nemá s tím nic společného. Je oběť, zachránil jsem ji.“

„Oběť s revolverem?“

„Dal jsem jí ho, aby měla lepší pocit.“

„*Co jste zač! Okamžitě to chci vědět!*“ agentce přeskočil hlas. „A kde jste se tu vzali?! A vy kvůli mně nelžete! - Ted' v tom nenechám já vás!“

„Dojemné, vskutku,“ řekla Karolína. „A co jsme zač? To bysme snad mohli, když jsi od té *policie*... Hmmm. Tobiáš? Nemoh bys ty? Já už nějak...“

I Tobiáš se zatvářil unaveně: „Pane *Mluvčí*, nemohl byste... vám uvěří spíš.“

Nadechl jsem se. A vydechl: „Nemůžu, zní to strašně hloupě.“ Karolína s Tobiášem přikývla. „A strašněji to vyděsí.“

„Mě. Nevyděsí. Nic. - Ne. Dnes.“

„Tak dobře... Věříte na upíry? Agentko?“

* * *

Kupodivu ji nepřesvědčily ani vysunovací Špičáky, ani ty úžasné stahovací kočičí oči, které tak neuvěřitelně svítí tmou - přesvědčilo ji, až když ji Karolína chytla v podpaží a vznesla se s ní nad koruny stromů. Tobiáš vzal mě a orientálka malého Číňana.

Letěli jsme umáčenou nocí asi čtyři kilometry, pak jsme byli nastoupeni do oprýskané dodávky.

V autě byla zima, ale byl jsem asi jediný, komu to vadilo - agentka Fajtová celou cestu neřekla slovo, jen si strnule zírala na kalhoty.

* * *

Když mi sundali pytel z hlavy, byli jsme v baru s hořícím krbem, tlustým kobercem a bez jediného okna - v rohu stálo koncertní křídlo a v místech, kde obvykle bývají lahve a sklenice, spousta knih a pár vodních dýmek.

A naštěstí bylo teplo.

Usadili nás na vysoké židle u pultu - zapřel jsem se patami

o mosaznou trubku, kolena k sobě, a mnul si prokřehlé ruce. Z jedné dveří vykoul pubertální výrostek, chápavě se zakřenil a za chvíli přinesl konvičku čaje a dva hrnečky a nalil nám; na tmavomodré mikině měl sevřeným punkovým písmem: ŘEKNI MI, CO ČTEŠ V TRAMVAJI, JÁ TI ŘEKNU, KDO CHCEŠ, ABY SI LIDÉ MYSLELI, ŽE JSI.

V krbu hlasitě zapraskalo poleno.

„Díky... bez cukru, prosím,“ řekl jsem a po očku pozoroval nádhernou černovlasou ženu, která si četla na rohové lavici, nohy pohodlně natažené. Stejně tak po očku jsem pozoroval i onu nádhernou orientálku - přesněji - orientálně-bělošskou míšenku: sedla si k dlouhému stolu, otevřela notebook a soustředěně studovala displej: velké zelenomodré oči, evropský nos, mikádo obarvené nabronzovo... Černovlásku jako jedinou ze zdejších neznám, zato jemně vypadající míšenka je snad nejvražednější tvor, na jakého jen lze na Zemi narazit: je jí přes šest set let, jmenuje se Hanako, ale říkají jí Agony a...

„Nezírejte!“ zašeptala agentka Fajtová a zvedla hrneček, „díky,“ usmála se na teenagera.

„Rádo se stalo,“ výrostek zakryl konvičku starosvětským prošívaným náplekem a odkráčel. V půli cesty narazil na blondatou Karolínu - když se mu pokusila vyhnout doleva, vyhnul se stejným směrem, když doprava, tak doprava. V příštím okamžiku ho držela za kotník a vytrásala mu věci z kapes: „Nezlob, Smetánku, nebo Denise řeknu o těch hanbatých časácích, co máš za postelí.“

„Ty! A neříkej mi Smetánku!“ Blondýna ho opatrně položila, pomohla mu vstát a srovnala mu vyhrnutou mikinu:

„Proč se tak červenáš? *Hochu?*“

„Já se nečervenám!“ rychle si klekl a začal sbírat klíče a rozsypané drobné.

„Ano, na kolena - tak je to správně: Zavaž mi střevíček!“

„Jednou tě přetrhnu! *Kad'olínó!*“ Zručným kung-fu švihem jí uklouzl z dosahu a utekl.

„Ty!“ zahrozila za ním.

Když se podívala na mě, úsměv bleskově vymizel. Je úžasná - je to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.

„Takže, agentko Fajtová,“ za barem najednou stál Tobiáš - zrovna jsem pil čaj, tak jsem se málem udávil. „Promiňte - nejsme na hosty zvyklí. Omlouvám se,“ položil agentčin hrneček na pult - upustila ho, ale on ho chytil, a nevytila se ani kapka. „Takže, agentko,“ zopakoval, „máte dvě možnosti...“

„Odkud mě znáte *jménem*?! Jsem v nejutajenější bezpečnostní organizaci ve státě! A já jsem jeden z nejutajenějších členů!“

„My známe *všechny* zabijáky v téhle republice, milá slečno Fajtová ze Sekce zvláštních úkolů, které se nadmíru krypticky říká Třinácté patro,“ řekla Karolína, otočila si ji i s barovou stoličkou k sobě a nechala to vyznít.

„Zatím ale nemáte důvod seznamovat se s námi - hm - *hlouběji*,“ Tobiáš se podíval na dveře v boční stěně. Než dveře je to průchod s korálovým závěsem. „Tudíž máte zmíněné dvě možnosti: zapomenout snadno nebo zapomenout nesnadno.“

„Tím *snadno* myslíte smrt?“

„Ne. *Zatím*. Ale představte si, jak svému nadřízenému vyprávíte o nočním klubu plném upírů. Jak vám uvařili čaj. - Tohle je to *nesnadno*.“

Agentka sklonila hlavu a obtočila prsty kolem hrnečku; stoupala z něj pára. Byla bledá do modra, promočená, slabě páchla zvratky a silně benzínem a uškvařeným masem.

„Nebo jak s tebou letěli nocí nad lesem,“ ušklíbla se blondýna. „Když tak mám protekci v jednom úžasném blázinci.“

„Myslela jsem,“ zvedla agentka hlavu, „že mi vysajete krev.“ *

„Moc čtete, agentko,“ klepla vedle mého podšálku kniha - Stephensonův Diamantový věk -, zavoněly konvalinky a agentce zavlála ofina - i krásná černovláska se pohybuje tou jejich neuvěřitelnou rychlostí: „A vy dva už ji nechte - nevidíte, že toho má tak akorát? Pojd'te, odvezu vás domů.“ Černovláska mluví česky s lehkým (roztomilým) anglickým přízvukem a má nesmírně příjemný (smyslný) hlas.

, Já ho tu nenechám. On mě tam taky nenechal,“ agentka Fajtová popotáhla a dívala se na mě.

„Neboj, my ho neukousnem - jsme tu dobrák vedle dobráka. Deniso, postřeh,“ Karolína černovlásce hodila klíčky od auta. „Fakt, neublížíme mu. Slibuju.“

„Jen jděte, agentko,“ řekl jsem. Na to, že mne dnes v noci měla popravit, se nějak stará.

* * *

„Ted' vy, pane Mluvčí,“ řekl Tobiáš, když za nimi klaply dveře. „I vy to budete mít docela prosté - vyřídíte jeden jednoduchý vzkaz panu guvernérovi Rady vlastníků Distribuované banky.“

„Od vás?“

„Ale kde - od pana Hashimota.“

Nemohl jsem si pomoci a hlasitě jsem polkl.

„Asi víte, o co jde, že?“ Tobiáš zatočil mým podšálkem a porcelán zavrzal o dřevo.

„Moc jsme vyrostli, že?“

„Moc jste vyrostli, správně. Takže nám předáte všechny trezorové lodě a převedete na naše banky všechny své aktivity,“ upřeně se mi zadíval do očí. „Samozřejmě se postaráme

o veškeré zaměstnance - každý, kdo požádá, od nás dostane doživotní rentu.“

„A kdyby Rada vlastníků nesouhlasila?“

„Ani Distribuovaná banka se nemůže měřit s klanem Hashimoto. A vyjednávat nebudeme.“ Hlas zkovověl, v pohledu černě zahřmělo.

„Jistě - vyřídím. Je nějaký harmonogram?“

„Příští neděli v sedm večer by to pan Hashimoto chtěl mít uzavřené,“ připlácl podšálek dlaní: „Ted' k druhému bodu.“

„A to?“

„K vám osobně.“

„Jsi totiž vrah - a na našem území,“ otočila si mě Karolína k sobě. Takhle zblízka jsou ty úžasné upíří oči pěkně hrozné.

O to víc jí to sluší. Navíc má ke vši té kráse i nejsmyslnější rty, jaké jsem kdy viděl. Znovu jsem hlasitě polkl, ale tentokrát z úplně jiných důvodů:

„Ale zabíjím jen ty špatné - stejně jako vy.“

„Zatím ano. *Zatím*,“ řekl Tobiáš. „Ale vaše metody se nám nelíbí. Takže - důrazně doporučuju - najděte si jiný obor činnosti - dnes ještě máte štěstí, ale jeden krok vedle a místo se tu pro vás vždycky najde,“ píchl prstem k podlaze. Ví, že tam jsou rozlehlé katakomby plné hrobů a v hrobech lidské bestie nejhoršího druhu.

* * *

Druhý den jsem seděl v letištní hale na Ruzyni, koženou tašku u nohy, a pozoroval stmívání a déšť. Hromádku novin jsem přečetl odshora dolů a zpátky, ale o včerejšku nikde ani slovo (všude jen: VESUV SE PROBOUZÍ! DÁBELSKÁ HORA SMRTI OPĚT HROZÍ! - POPRVÉ OD VÁLKY! DOPADNE NEAPOL JAKO POMPEJE?!), v kapse mne tlačil jeden z mých diplomatických pasů a v uších zněla časně ranní Karolínina slova na rozloučenou: „Vyhni se Čechám. Vyhni se Evropě. *Navždy*.“

„Pane Mluvčí. Říkala jsem si, že vás tu najdu,“ agentka Fajtová si sedla vedle mě a k noze si položila podobnou malou koženou tašku, jako mám já; čalounění lavice jí slabě zavrзло pod zadkem. Zadečkem. Kolem procházeli dva policisté v černých uniformách, černé samopaly v rukou, a ostražitě se rozhlíželi.

„Agentko, dobrý večer.“

Chvíli mlčela.

„Jmenuju se Alice.“

„Já vím. Jan. Těší mě.“

Mlčeli jsme spolu a z amplionů rezonovala hlášení a z letištní plochy burácely tryskové motory.

„Předpokládám, žeš mě nepřišla zatknout ani zabít.“

„Ne.“

Dál jsme mlčeli.

Pozoroval jsem odraz jejího obličej v chromovaném lemu popelníku - byl sice pokřivený, ale už včera mi neušlo, že je dost pohledná - a když na sobě nemá unifikovaný tmavý kalhotový kostým, sluší jí to ještě víc. I účes má nějaký hezčí. Myslím.

„Nic už nemá cenu,“ řekla.

Dál jsme mlčeli.

Pokračovala: „Dnes v noci to prostě nemohla být náhoda.“

Chvíli jsem mlčel sám.

„Nebyla. - Nejen vaše rozvědka se dozvěděla, kdy kdo kudy pojede. Dvě mouchy jednou ranou... Tu bouračku jsem ale neplánoval.“

Dál jsme mlčeli. Zase spolu.

„Co bys dělal, kdybysme nezastavily?“

„Měl jsem v kufru pancéřovku.“

„Aha.“

Dál jsme mlčeli. Docela dlouho.

„Co máš v té tašce?“ řekl jsem nakonec.

„Glock šestadvacítku - lepší pro ženskou ruku než sedmnáctka. Dvouhlavňový derringer, devítku. Nůž. Náhradní ponožky. Náhradní kalhotky. Náhradní podprsenku. Všechny úspory v eurech.“

„Jaký nůž?“

„Malý švýcarák.“

„Jaký?“

„Victorinox Compact, tuším.“

„Aha,“ řekl jsem. „Z Třináctého patra se ale výpověď nedává. Jako z Cosa Nostry.“

Dál jsme mlčeli.

„Myslela jsem, že bys mi mohl pomoci.“

Zase jsme mlčeli - tedy, opět jsem mlčel já.

„Inu mohl, ale zrovna dnes v noci jsem přišel o práci - jak nečekaně, tak definitivně.“

Tázavě na mě otočila hlavu: „Přece není možné, aby někdo... Distribuovanou banku...?!“ přimhouřila oči a zmlkla.

„No jo, ti upíři.“

„Upíři!“ zasyčela.

Dál jsme mlčeli.

„Mohli bychom zkusit něco spolu,“ řekla agentka Fajtová nakonec.

Tehdy mi to připadalo jako dobrý nápad.

Z dnešního pohledu to byla největší chyba mého života.

* * *

Zamrkal jsem a vypnul sprchu - ty vzpomínky!

Rychle jsem se utřel, našel kalhoty, košili a sako, boty ne.

„Sakra!“ Podlaha hnusně zábla.

„Neklej, není to hezké.“ Fiona, místo aby mi svítila, mávala baterkou a hlasitě zívala.

„Poslouchej, slyšelasi předtím opravdu nějaký kroky? Tady v patře? Nemohla to být ozvěna?“

„Hm.“

„Co - hm?“

„Chce se mi spát. A mám hlad. A žíjížu. Kdy myslíš, že se vrátí mamka?“

Ach jo. Podlaha sice studila, ale i tak, když se člověk oblékne, hned se cítí takový celistvější. Komplexněji. Nezranitelněji.

Prošli jsme loužemi tmy mezi loužemi modrého přísvitu a Fiona mě dovedla do místnosti s jednou stěnou plnou monitorů. Hned vedle byla minikuchyň: v ledničce jsem našel sendviče v průhledné potravinářské fólii a načatý džus.

„Jé! Krůůůta! Fúúúj!“ ohrnula nad sendvičem nos.

„Bud' máš hlad, nebo ne,“ ukousl jsem si. „Je dobřej,“ zahuhlal jsem s plnou pusou.

„Tak jo,“ zplihla a pustila se do jídla - v životě jsem neviděl nikoho žvýkat pomaleji a rozšafněji. Nalil jsem jí džus do plastového kelímku, ze kterého jsem vypláchl lógr - a jak jsem čekal, začala usínat se soustem v puse. Aby se tak ještě udusila! Zamrkala a polkla: „Budeš tady, až se probudím? Musíš tu být. Malé holčičky nesmějí být samy.“

„Neboj.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

To už spala. Položil jsem ji za stůl na koberec a přikryl sakem. Pak jsem si konečně prohlédl monitory.

Bylo to ještě horší, než jsem čekal: Mrtví se potáceli všude kolem budovy a skutečně byli i v podzemním parkovišti. Tohle přece není možný! Přece se hranice Zóny nemůžou šířit tak, tak...! Odběhl jsem do vedlejší kanceláře a přinesl si malou televizi. Na stěnách byly dva druhy zásuvek - bílé, které byly bez proudu, a červené, které jistí buď velká úpéeska nebo dieselagregát - proto jdou monitory i všechny počítače, ale světla ne. Určitě půjdou i výtahy.

Na moderátorech CNN byla zřetelná únava, nervozita, a hlavně strach - měli kruhy pod očima, zakoktávali se a neříkali přitom nic jiného, než co jsem viděl na displejích a slyšel na venkovních ruchových mikrofonech... rychle jsem stáhl zvuk a otočil hlavu ke dveřím do chodby - jako bych zaslechl... ale ne. Nic. Chvilí jsem se díval na tmavý otvor s kalným modrým odleskem na rámu. Nic, opravdu.

Na nejbližším počítači jsem si našel stránku nadšenců monitorujících evropské Zóny - hranice občas trochu fluktuují a oni točí všechny ty mrtvé hýbající se myši, brouky a tak - lidské hřbitovy byly v desetikilometrových pásmech kolem Zón přemístěny už první týden po „tragických událostech“.

„Pane bože!“ řekl jsem, když se okno Exploreru zaplnilo grafikou - nepravidelné červené obrysy na mapách Čech, Německa a Itálie byly dvakrát větší než dnes ráno, kdy jsem je kontroloval naposledy... včera ráno, vlastně. Trhl jsem hlavou: teď jsem kroky z chodby uslyšel docela jasně.

* * *

Šoupavé, strojové. Ve vzduchu se najednou vznášel puch zapařeného masa. Kdybych neměl přeražený nos, jistě bych to cítil už dávno.

* * *

Rychle jsem došel do místnosti, odkud jsem předtím přinesl televizi - byla to šéfovská kancelář. Na stole mosazná jmenovka LEROY T. WASHINGTON, několik fotografií toho velkého černocho z výsledkové kachlíkárny plus několik fotografií rozesmáté rodiny, na zdi prosklená vitrína a ve vitríně kovová golfová hůl - tuším, že se jí říká driver - je to prostě ta, co se s ní dávají největší šlehy. Posvítíl jsem na ni baterkou a nerezová ocel se chladně zaleskla. Na spodku hole - na tom úderníku - bylo tenkou černou lihovkou: LEROYOVI, TIGER WOODS.

Odněkud se ozval výtah.

Vymáčkl jsem sklo a zatočil driverem.

Hezky zasvištěl.

* * *

Když jsem se vrátil do místnosti s monitory, ve druhých dveřích - z chodby - stála postava v černém kostýmu.

Fiona stála za stolem, koukala jí jen hlava, a tiskla si pěstičku do pusy. Když mě uviděla, vyndala ji a řekla (zasípala): „Mamka se vrátila!“

* * *

Agentka měla hlavu položenou na levém rameni a zavřené oči. Kývala se ze strany na stranu a do obličeje jí padalo bílé světlo monitorů. Měla ho úplně modrý.

Pak otevřela ústa.

Vypadl z nich chuchvalec tlustých bledých červů:

„Tytyy!“ zabublalo z ní.

* * *

„Ty hajzle!“ ozvalo se za mnou.

Agentka Konrádová na mě mířila glockem a ze svého úhlu nemohla postavu v druhých dveřích vidět.

„Také vás rád vidím, agentko Konrádová,“ řekl jsem.

„Zahod' tu hůl, dělej!“

Pustil jsem tajgra - zřetelně se sem městem plným mrtvol nevrátila *jen tak*. Měl jsem neodbytný pocit, že chce jednu přidat a že stačí sebemenší záminka.

„Agentko, nejsme sami,“ řekl jsem a uhnul, aby viděla Fionu - ta pro změnu nevníkala nic než postavu v druhých dveřích a celkem pochopitelně vypadala trochu nepřičetně.

„Ty svině! Cos tomu dítěti *udělal*?!“ zasyčela agentka Konrádová.

„Tytyty!“ znovu zabublala postava ve dveřích a Konrádová konečně pochopila, že je nás ještě víc.

* * *

„Bože! *Ono to mluví!*“ konečně přestala mířit na mě.

Trhl jsem nohou a tajgr skočil zpět do dlaně. Postava ve dveřích otevřela víčka - místo očí se pod nimi svíjely další ponravy.

Agentka Konrádová začala zvracet.

Já ne.

Pro mě to znamenalo jen to, že se do našeho světa brzy dostane Pán červů.

Otřásl jsem se.

Jen.

Všechny Zóny byly do včerejšího rána sotva v půli Prvního kruhu - tam se mohl objevit stěží Slíd'ák, a opravdu jen *objevit* než cokoli *udělat*. A teď *loutka Pána červů!* To znamená minimálně Druhý kruh. *Za sedmnáct hodin!* Sám Pán červů ještě nedokáže prorazit, jinak by místo sebe neposlal Fioninu matku.

* * *

Glock začal štěkat a výbušné střely trhaly postavu s hlavou na rameni na kusy. Kam dopadly, tam se v roztřepené tkáni zavlínala bledá tělíčka ponrav a modravá kůže se ihned zatáhla.

„Nemá to cenu,“ řekl jsem, když zbraň cvakla naprázdno a agentka horečně měnila zásobník. Skoro jsem se neslyšel, protože Fiona si ucpala uši a ječela, až se hladina džusu v kelímku chvěla.

Monitory oslnivě zářily.

Dal jsem si driver do podpaží a zvedl ječící holčičku. Okamžitě přestala: „Myslela jsem, žes mě tu nechal.“

„Moc myslíš,“ řekl jsem.

* * *

Agentka na mě znovu namířila, pak sklonila zbraň. Zazubil jsem se:

„Schovejte se pod stůl a buďte tiše. A možná přežijete.“

Ošklivě se zamračila.

„Nebo si dál hrajte na kovboje a nechte se zabít. Mně je to jedno,“ prošel jsem kolem ní (nestřelila mě do zad), prosprintoval přes kanceláře a vběhl do modrého přítmí centrální chodby.

* * *

Mamka už na nás stejně čekala.

* * *

Co horšího - v modré tmě na vzdálenějším (hodně vzdálenějším) konci chodby se leskla ocelová přilba se dvěma malými hranatými růžky. Slíd'ák se zmenšil na dva metry, aby hlavou nemlátil do stropu - jsou to

neuvěřitelně přizpůsobiví parchanti.

* * *

Loutka Pána červů držela druhou stranu. Kývala se a z úst jí padaly další a další ponravy a po lesklé podlaze se plazily k nám.

„Druhý kruh,“ zašeptal jsem, „to by...“ Postavil jsem Fionu a prstem do vzduchu nakreslil malou ležatou osmičku.

„Co to děláš? Juúú!“

Ležatá osmička vzplála matným žlutým ohněm. Byl tu skutečně Druhý kruh - tak tak, ale ano. Ponravy na podlaze vzplály také, zkroutily se a začaly ostře pukat; loutka Pána červů začala ustupovat: na špičce nosu a špičkách červů trčících z očních důlků jí tančily plamínky.

Slíd'ák už se ale rozbíhal a podlaha se třásla.

* * *

Zkoušet ležatou osmičku na Slíd'áka nemá smysl.

Loutka Pána červů trhla hlavou, jak to umí jen oni - přítomnost Slíd'áka ji asi také překvapila, a podle ne zcela hezkého výrazu docela nemile.

Tohle by mohlo zafungovat - Slíd'ák i Pán červů si jistě budou chtít připsat zásluhy každý sám. Naprosto jsem netušil, jak dlouho Pán červů Slíd'áka zdrží - v Druhém kruhu ale moc dlouho ne.

To už jsem zdrhal ze všech sil, Fionu v náručí.

* * *

Oběhl jsem loutku Pána červů, oběhl roh a...

„Je to devět pater, počítala jsem to ve výtahu,“ řekla Fiona a vyčkávavě se mi dívala do tváře - ta dětská důvěra - vždy si myslí, že dospělí vědí, jak dál. Zasmušile jsem zíral na okno z nerozbitného skla na konci chodby.

„Myslel jsem, že tu jsou požární schody.“

„Jsou, ale to bysme museli na druhou stranu - víš, jak je napsáno F-I-R-E E-X-I-T,“ pomalu hláskovala.

Ze zmíněné druhé strany se právě ozval zvuk, jako když se tuna mrtvého masa srazí s jinou tunou mrtvého masa.

„Ve tvé mámě je víc, než se zdálo,“ řekl jsem a znovu se podíval na okno.

Druhá srážka zněla, jako když se srazí tuna mrtvého masa s podstatně menší tunou mrtvého masa.

Zpoza rohu se vyvalil kouř.

„Potřetí nevydrží,“ řekl jsem.

* * *

A nevydržela.

Slíd'ákovy kroky zaduněly, a když se objevil, v každé ruce držel půl loutky Pána červů.

Postavil jsem Fionu na zem, krok zpět, odraz, a vykopl jsem sklo z rámu; bosou patu jsem si rozsekl na kost. Chodbou zahučel noční vítr - hluk střelby prudce zesílil a ve větru páchl oheň a hniloba.

Něco, co dlouho spalo a co před chvilkou jen pootevřelo oči, nadobro procitlo - do mysli mi probublala slizká ledová kyselina.

Trvalo docela dobu, než se zespod ozval tříštivý náraz.

Jednou rukou jsem chytil golfovou hůl, druhou Fionu.

Jistě, mohl bych ji tu nechat, ale zrovna zoufale potřebuju dobrý skutek.

Pak jsem skočil.

* * *

Holčička celý nekonečný pád ječela, takže mi silně zvonilo v levém uchu. Alespoň jsem se mohl soustředit na něco jiného než na bolest.

„Jú! Zahojil se ti nos,“ řekla, když otevřela oči. Pak se rozhlédla a podívala se nahoru: „Ty seš Superman, Jane?“

„Ne,“ řekl jsem a můj hlas drhnul jako dva kusy rezavého železa - opatrně jsem vytáhl nohy z prolomeného asfaltu.

Slíd'ák neskočil, ale lezl po povrchu budovy jako hnusná velká moucha - hlavou dolů; už jsem jasně viděl jeho blýskavé zuby.

* * *

„Auto,“ řekl jsem - jednu výhodu skok přece jen měl - krom nosu se mi zahojila i pata a definitivně i vykloubené ukazováčky. Ale cena, kterou jsem zaplatil...

„Jiáááá!!!“

Mrtvý šel tak tiše, že se mi málem zahryzl do krku - Fiona se mi naštěstí dívala přes rameno. Zatočil jsem golfovou holí a lebka se mu rozcákla opravdu zešíroka - oklepl jsem z úderné části mozek a vlasy a pomalu začal chápat, co lidé na tomhle sportu mají.

LEROYOVI, TIGER WOODS.

Hůl se osvědčila i jako pohotové klíčky - otevřel jsem malý žlutý naleštěný Jeep Wrangler - je sice malý a žlutý, ale cpou do toho snad čtyřlitrové motory.

* * *

Auto mělo sedadla potažená hovězí kůží, volant také, hlavici řadicí páky také a vpředu na chromované masce byly výhruzně vytrčené obrovské hovězí rohy. Na zadních sedadlech ležel bílý stetson, samozřejmě také obšitý kůží.

Otřásl jsem se, ometl střepy ze sedáku a vytrhl dráty ze spínací skříňky.

Slíd'ák právě rozhrnul řadu vozů u protějšího chodníku.

* * *

„Když nejseš zločinec, jak umíš nastartovat bez klíčků? A když nejseš Superman, jak umíš tak skákat z okna? Z devátýho patra? A kam jedem? Můžu si pustit rádio?“ řekla Fiona.

„Příliš otázek naráz,“ řekl jsem a můj hlas pořád drhnul jako dva kusy rezavého železa.

„Nebolí tě něco?“ dvě velké modré oči se do mě pátravě vpily. „Mluvíš, jako když tě něco bolí.“

„To je dobrý,“ řekl jsem a tiskl plyn k podlaze - automatická převodovka hladce řadila, Slíd'ák v zrcátku se utěšeně zmenšoval a ve vyraženém okénku hučel noční vzduch.

„Nechci, aby tě něco bolelo,“ pohladila mě po ruce - někde jsem přišel o celý rukáv košile., Je to lepší?“

„Jo, určitě,“ přinutil jsem se k úsměvu a zpomalil - na ulici bylo spousta nabouraných a v panice opuštěných aut a spousta...

„Pusť si rádio a nedívej se ven, ano?“ Naštěstí byla moc malá, aby přes hranu dveří viděla, co zbylo z lidí, kteří byli příliš pomalí. Mrtví se kývali v loužích světla pouličního osvětlení a výloh, vzduch v rozbitém okénku hučel tišeji a někde nad námi přelétl vrtulník. Rachot střelby se ozýval odněkud zleva a blížil se.

„Tak jo,“ zapnula si pás. „Nesmím jezdit v autě vpředu, ale mamce už by to asi nevadilo,“ roztrásla se jí brada, pak tak strašně dospěle vzdychla: „To je *den*, že?“

Nevesele jsem se usmál:

„To říká máma?“

„Ne, to říkala babička, když děda odešel k andělíčkům. Myslíš, že maminka šla taky k andělíčkům? Že se tam potká s tatínkem?“ po tvářích jí tekly slzy.

„Pusť si to rádio.“

„Tak jo.“

* * *

Joe Stetson samozřejmě zpíval Mám nový stetson, jipi-jipi-jou! Když něco stojí za hovno, tak odshora dolů. To je *den*.

„Jipi-jipi-jóóó!“ zpívala si Fiona a mně už bylo jasné, že jsem ji měl nechat Slíd'ákovi napospas. Nebo spíš naopak.

V půli druhé sloky naštěstí usnula.

Přeladil jsem na zprávy.

Musím jet opatrně, takže pojedeme asi hodinu.

* * *

„... i zbývající obyvatelé Neapole byli evakuováni,“ dořekla hlasatelka větu. „Situace v texaské Zóně je

ovšem nejvážnější," vzal si slovo hlasatel. „V jejím středu, v místě Hřbitova Svatého Kříže, se vytvořil neprůhledný oblak dýmu, který setrvává na místě i přes prudký vítr - z ulic v oblaku vycházejí další a další exzivi. Obyvatelé San Antonia jsou důrazně žádáni, aby si sbalili pouze nejpotřebnější věci a aby spořádaně opustili město. Dálnice na jih, jihozápad i západ jsou ovšem beznadějně ucpané - další informace o dopravní situaci v dopravním zpravodajství za několik okamžiků. Občanům je dále důrazně doporučováno, aby se ozbrojili, ale aby při střelbě dbali maximální opatrnosti - již došlo k několika tragickým omylům. Prezident vyhlásil pro naši oblast stav ohrožení, takže k nám proudí veškerá možná federální pomoc. Občané jsou povinni uposlechnout všech pokynů úředních autorit i pokynů příslušníků Národní gardy. Nyní dobrá zpráva: do města během dvou hodin dorazí první jednotky námořní pěchoty - jsou to veteráni z Iráku, tvrdí hoši," hlasatel nasadil bodrý tón, „a ti zvládnou vše. Nyní předpověď počasí.“

Jo - ti zvládnou vše," zašeptal jsem a objel krvavý smotek roztahavý přes půl silnice - nechtěl jsem píchnout o nějakou kost. Když tu už *ted'* je Druhý kruh a už se podařilo stabilizovat Mrak, do zítřejšího večera tu máme *plný* Třetí kruh a to znamená Pána červů v plné síle - představil jsem si jednotku námořní pěchoty, jak se jim z očních důlků chvějí konečky hnílných ponrav a jak se jejich modré prsty svírají kolem pažeb emšestnáctek. Úplně mi zatetelilo, jak jsem chtěl strhnout volant a s plynem u podlahy zmizet do pouště.

* * *

„Kam vlastně jedeme? Už tam budem? Chce se mi čůůrat," zívala Fiona a protírala si oči. Probudilo ji, jak jsem porazil dva mrtvé, kteří mi blokovali jediný volný průjezd mezi zdí a převráceným ohořelým nissanem.

Rohy na chladiči se osvědčily - pustil jsem ostřikovač a stěrače: „Musíš vydržet, už jen chvíli.“

„Už tam budem?" řekla za třicet vteřin.

„Delší chvíli.“

Nadzvedla se a podívala se ven: „Neměli bysme jet na druhou stranu? Jedeme na sever - a ze severu chodí oni. Říkali to na CNN.“

Mrkl jsem na ni - je všímavá. A chytrá.

„Jezdíme tu s mamkou. Mamka vždycky jezdí jen na sever nebo na jih nebo na východ nebo na západ. A tady je sever tam," ukázala dopředu, „a jih tam," ukázala dozadu. „Fakt.“ Popotáhla: „Teda jezdily jsme.“

„Něco si tam musím vzít - pak samozřejmě pojedeme na druhou stranu.“

Mrtvých venku přibývalo, a nebyly to už jen ohnilé trupy v cárech černých obleků, ale i čerstvá těla, mnohdy oblečená jako každý druhý živý. Daleko hůř se rozeznávají, obzvlášť potmě, navíc zatím skoro nejsou cítit. A někteří jsou pěkně rychlí.

* * *

„Už tam budem?! Už to *nevydržíím*," řekla Fiona a nešťastně se kývala zepředu dozadu.

„Hele, už tam skoro jsme," řekl jsem. Podél chodníku se plazila paní Hortonová - poznal jsem ji podle kartáče na záda v levém oku.

* * *

„Ták. Jsme tu," obrátil jsem auto a zacouval ke Gregovu vchodu. Příklad je vždy nutné nasměrovat k únikové cestě - může vám to dát přesně těch pár vteřin, které vás oddělují od smrti.

Vypnul jsem motor.

Bylo nepřírozené ticho: žádná televize, žádná tlumená hudba.

Pouze kroky mrtvých.

Všechna okna byla tmavá, svítilo jen pouliční osvětlení.

Ulicí prolétl poryv nočního větru, a vzdálená střelba na okamžik zesílila.

„Ještě počkej," hmatl jsem na zadní sedačku pro golfovou hůl.

„*Jiáááá!!!*"

„Klid," řekl jsem a vší silou rozrazil dveře - mrtvý, který nám hladově nahlédl dovnitř, odlétl až na obrubník - slyšel jsem, jak praskla nějaká velká kost. Sice začal vstávat, ale tajgr je tajgr - myslím, že mám golf vyloženě v krvi. Obešel jsem auto - žádné šouravé kroky se neozývaly příliš blízko, i když se všichni mrtví v okolí otočili a mířili k nám.

„Pojď ven, honem.“

„Už můžu jít čů...?!“

„Počkej dovnitř, ano?“

„Hmmm!!!“ zkrřížila nohy a podívala se na mě vyloženě zoufale.

* * *

V domě nebyly problémy. Frank ležel, jak padl, i zbytky Grega spořádaně seděly na míse; bosé nohy se mi lepily ke koberci, svítil jsem si baterkou a nesl Fionu, aby to neviděla.

„Fúúúj! Tady to smrdí... Už bude záchod?“

„Minutku,“ vyťukal jsem kód na klávesnici a zámky v pancéřových dveřích cvakly.

* * *

Napnul jsem svaly, otevřel, prosmekl se do tmy, ze které začínaly bzučet a pomrkávat zářivky, napnul svaly podruhé, dorazil dveře a zmáčkl velký červený vypínač - západky hlasitě zaklaply zpět.

* * *

„Támhle vpravo, šup!“ postavil jsem ji. Odběhla, až růžová mašle vlála.

Zářivky už svítily a podlaha obdélníkové haly se lehounce chvěla, jak hluboko pod námi naskočil agregát - Greg to tu má promyšlené - na jeden, běžný, kód se dveře jen odemknou - na druhý, nouzový, se zároveň nastartuje motorgenerátor, rozsvítí se, a sroluje se kovová žaluzie na „pohotovostní vitrínce“, jak Greg říkal vestavěné ocelové skříni hned vlevo vedle vchodu - je v ní poloautomatická brokovnice, krátký heckler-koch, dvě černé beretty, pět obranných granátů a naprosto ilegální bazuka.

„Né! Tohle je jen pro případ nejvyšší nouze - železná zásoba - *zbraně* mám támhle,“ mávl tehdy Greg rukou ke vzduchotěsným dveřím vlevo - tehdy, když mi to tady poprvé ukazoval.

„Železná zásoba,“ zaklepal jsem tenkrát nehtem na bazuku.

„No jo. Všechno v pohotovostní vitrínce je nabitý - jen natáhnout a střílet. Každý tejden - dvakrát - je kontrolovat a mažu,“ poplácal brokovnici.

„A na co ti to bylo, Gregu,“ zašeptal jsem a jako kdysi zaklepal na bazuku. Zní pořád stejně.

Jednu z berett jsem si zastrčil vzadu za kalhoty.

* * *

Ozvalo se spláchnutí; Greg tu má i podzemní bazén s pitnou vodou - v případě jaderného zamoření by vydržel dva roky - kdyby trochu šetřil (a kdyby dokázal pít vodu) - vedle bazénu je skoro stejně velká místnost plná krabic speciálního ležáku s desetiletou zárukou. Greg měl vědeckou metodu, jak ho odpíjet a doplňovat, aby byl pořád co nejčerstvější.

„Umyla sis ruce?“

„Jo.“

„Pořádně?“

„Jo.“

„Fajn.“

„Kde to jsme?“

„V takovém sklepě, hm.“

„Vypadá to tu jako u vojáků,“ hlasitě zívla, pak si vzpomněla a způsobně si dala dlaň před ústa.

„Poslouchej, je tady pokoj s postelí - já si musím něco zařídit - co kdyby sis zatím zdřímla?“

„A neodejdeš beze mě?“

„Jasně - jen co usneš. Hmmm? Protože si zpíváš Mám nový stetson, jipi-jipi-jóóó! Proto.“

„Ty!“

* * *

Srovnal jsem jí deku.

„Smrdí to tu.“

„Je to jen trochu zatuchlý - pustil jsem ti topení, za chvíli to bude dobrý.“

„A je to vlhký. A kouše to... neodejdeš, že ne?“

„Děvče, je to s tebou těžší, než jsem čekal,“ řekl jsem. „Dobrou noc.“

„Mamka mi vždycky dává pusu.“

„Tak důvěrně se zas neznáme... no dobře, dobře,“ ustoupil jsem, když se jí začala krabatit brada.
Mlask.
„Dobrou, Jane... necháš mi svítit?“
„Jasně. Dobrou.“

* * *

Tři dny potom, co jsem se seznámil s Gregem, jsem ho (u piva, pochopitelně) požádal, zda by mi něco neschoval. Seděli jsme u něj v obýváku a venku vrčela sekačka na travu. „Co?“

„Není to zrovna dvakrát legální.“

„Tak to ne, *hochu*,“ napřímil se do celé své dvoumetrákové šířky a namířil na mě plechovku s ležákem: „Gregory J. Miliard IV. nikdy nikomu žádný drogy schovávat nebude!“

„Ale ne! Houbelec drogy,“ mávl jsem rukou, nadechl se a vydechl: „Pár zbraní - nesmím je mít.“ Greg padl do křesla, až se málem rozlomilo, a tiše se rozesmál: „Tak *zbraně*...! Pojd', něco ti ukážu.“

Od té doby se datovalo naše přátelství a od té doby znám kódy k jeho arzenálu.

Otevřel jsem vzduchotěsné dveře vlevo - zářivky za nimi modrobíle svítily, takže nešlo přehlédnout sebemenší detail. V nose štípl přesušený chladný vzduch plný vůně oleje a železa; zdi byly vražedným kovem pokryté do posledního místa - žádné myslivecké flinty - nejúčinnější vojenská technika na planetě. Uprostřed stál na lafetě rotační kulomet s dlouhými hlavními - má asi půldruhého centu - Greg někde koupil celý Vysloužilý vojenský vrtulník, ale nechal si jen tohohle „macka“, jak kulometu říkal.

Dveře na protější straně arzenálu vedly do místnosti plné bedniček střeliva.

Stoupl jsem si na zelenou pikslu s pásy do emdvěstědevětačtyřicítky a vyhákl mřížku ventilace.

Moje stará taška byla sice zaprášená, ale to nevadí.

Moje stará taška...

A zas ty proklaté vzpomínky.

* * *

Leželi jsme za terénní vlnou a slunce bušilo do šedých kamenitých hor jako šílený kovář. Kdybych pod maskáči neměl kvalitní funkční triko, mezi lopatkami by mi stékal pot a rozléval se do stran podél opasku.

„Mám ho,“ řekl Zákazník“ je to druhý kus zleva.“

Zákazník se díval optikou výkonné lovecké kulovnice, já silným dalekohledem.

„Potvrzuju, druhý kus zleva,“ řekl jsem.

Alice neřekla nic - muška její zbraně se ani nezachvěla - kdyby Zákazník minul i druhou ranou, dokončí lov, abychom se nezdržovali dohledáváním.

„Až budete připravený, střílejte, pane,“ řekl jsem - rychlost a směr větru jsem mu nahlásil před malou chvilkou. Bude střílet dolů, na bok sousedního kopce, na nevelkou plošinku, plácek, po kterém se točí prach.

Dvě vteřiny na pomalý nádech a výdech.

Těžká zbraň zaduněla.

* * *

V duchu jsem nedopočítal ani „jednadvacet“, když poloplášťová kule zasáhla cíl přímo na komoru. Vycákl mrak krvavého aerosolu, tělo v poslední křeči vyskočilo do výšky a kinetická energie projektilu jím smýkla prachem. Zbytek stádečka strnul, pak se rozprchl, jako když střílí.

Hezké přirovnání.

* * *

„Nádherná rána,“ sklonil jsem dalekohled.

„Gratuluju,“ řekla z druhé strany Alice. Tenhle Zákazník je vynikající střelec - ne jako ten minulý - při vzpomínce jsem se otřásl a zčerstva vstal: „Ted' honem, prosím.“

* * *

Sklouzli jsme po úbočí terénní vlny a ostrým klusem vyrazili ke zhaslému kusu - i přes dokonalé funkční prádlo jsme byli okamžitě zalití potem - bylo třeba spěchat, protože zbytek stáda se může kdykoli vrátit a napadnout nás. Zákazník si hodil černou mauserovku na záda a držel tempo, tak jsme těch sedm set vyprahlých metrů zvládli hbitě.

* * *

Na plácku se nic nezměnilo - cíl ležel v prachu, stádo nikde, odnikud se nic neozývalo. Alice zaklekla na okraj plošiny a jistila nejnebezpečnější směr.

„Krásný zásah, trofej je netknutá... teď bych měl správně použít smrkovou větvičku, ale tohle snad bude stačit,“ namočil jsem do sedající barvy úlomek pichlavé dužnaté rostliny a dal ho Zákazníkovi za pásek maskovacího klobouku, „... nějaký sukulent, či co, ale tři výhonky má... A bravo, pane, gratuluju,“ potřásl jsem mu rukou - jeho dokonalé multimiliardářské zuby zasvítily v úsměvu dokonalého multimiliardářského štěstí. Váží si mě a váží si i Alice - a je rád, že si i my vážíme jeho.

„Jane, vracejí se, pospěšte si.“

„Uděláte to vy?“ vytáhl jsem fällkniven.

„Raději vy, Jane, nechci něco pokazit.“

„Dobře... podržte mu ty vousy... fajn, trochu doleva,“ čepel bleskla a hlava mi zůstala v ruce.

Těžké kapky krve se vpíjely do modlitebního koberečku - otřel jsem nůž o sedy hábit a schoval ho.

„Tak, Usámo, už jsi dousámoval,“ držel Zákazník trofej za vlasy a prohlížel si ji ze všech stran, „vezmu i ten turban, nebo co to je, bez něj to není ono,“ zvedl zaprášenou pokrývku hlavy - hlavu samotnou uložil do skládacího chladicího boxu upraveného pro nošení na zádech a pečlivě zavřel zipy.

„Třicet sekund do útoku,“ řekla Alice.

* * *

Teď to byla naše práce, ale Zákazník vytáhl plně automatickou berettu s dlouhým zásobníkem, vyklopil přední pažbičku a přicvakl ramenní opěrku.

„Nemusíte riskovat, pane,“ zaklekl jsem a přitiskl k líci pédevadesátku.

„Přece vás v tom nenechám,“ řekl.

Zmáčkl jsem tlačítko vysílačky: „Tady Lovec, tady Lovec, volám Vlaštovku, opakuji, volám Vlaštovku. Smečka se vrací - potřebuju krytí a odvoz.“

„Vlaštovka slyší, Lovče. Krytí a odvoz, potvrzuji,“ zachrčela vysílačka.

To už Alice střílela.

* * *

Vousatí chlapíci v dlouhých šedobílých kaftanech útočili po povlovném úbočí pod námi - pokoušeli se kryt za kameny, ale proti elitnímu zabijákovi z pražské Sekce zvláštních úkolů neměli šanci. Co rána, to truhla.

Kulky z kalašnikovů neškodně hvízdaly nad námi nebo stejně neškodně bušily do paty plošinky.

„Erpégé! Na deseti!“ zvedla hlas Alice.

„Vidím.“ Dávka z pédevadesátky chlapíkovi rozervala hrudník a zelená trubka se skutálela zpět za písčité hrbol.

„Jdou i zprava, pozor,“ přenesl jsem palbu - nějaký snajpr pro změnu vylezl na vyprahlé úbočí vlevo nad námi a pokusil se zasáhnout Alici. .,

Těžká střela vyrazila mrak prachu a bodavých kamínků.

Kýchl jsem a otřel si brýle.

Alice se překulila na bok a spolehlivě zasáhla i z tak nepohodlné pozice.

Vedle mě zaštekala beretta.

* * *

Kulky z kalašnikovů začaly hvízdát i mezi námi, ale Zákazník se ani nehnul. Střílel na padesát metrů a ani jednou neminul.

„Je jich docela dost, že?“ řekl jsem, když jsem měnil zásobník.

„Nestěžuj si pořád,“ zazubila se Alice.

I Zákazník se zazubil.

Chlapíci v kaftanech nebyli žádná kuřata, rozhodně se nebáli zemřít a bylo jich plus minus ke čtyřiceti; a přesně když mne další snajpr zasáhl do vesty, rozhodli se pro frontální útok.

* * *

„Neválej se a pracuj,“ řekla Alice a ze zaprášeného obličejce znovu blýskly zuby. Na moji vestu by si alkajdové museli pořídit něco pádnějšího, ale dech mi to vyrazilo solidně. „Poslední,“ zacvakla Alice krátký zásobník, a druhý snajpr už se kutálel z úbočí a z čela mu stříkala krev.

Vyhrabal jsem se na kolena, Zákazník mi podal pédevadesátku, kterou mi střela utrhla z popruhu, a shodil ze zad kulovnici - náboje do beretty došly. V ten okamžik mírný svah pod námi plný vousů a kaftanů zmizel v rachotu a kouři, kterým to ostře sršelo a jiskřilo.

„Volám Lovce, připravte se na odjezd,“ zapraskala vysílačka.

Miluju Afghánistán.

Miluju tržní vztahy s leteckými složkami americké armády.

* * *

Apač nás kryl, dokud jsme nenastoupili do žlutohnědého blackhawka. Pilot na mě udělal palec nahoru, já na něj taky, motor zaburácel a už jsme letěli. Voják v obrovské ušaté přilbě žvýkal žvýkačku, házel prasátka obrovskými zrcadlovkami, šťastně se usmíval a kropil svah pod námi z bočního kulometu - jako kdyby tam mohlo ještě něco žít - po intenzivní pozornosti apače hořely snad i skály.

Kde už ne, tam dýmaly zčernalé kosti.

* * *

„Děkuji za spolupráci, Jane - a samozřejmě i vám, Alice,“ potřásl nám druhý den Zákazník rukou na letišti v Kábulu. Zákazník má diplomatický pas, my jsme pro změnu Lékaři bez hranic.

Kdybych nevěděl, že je to on, nepoznal bych ho - dokonalý světlý oblek, hedvábná kravata, hladce vyholené tváře, účes, kterým připomíná filmového Old Shatterhanda - na jeho černé brýle, hodinky a prsten by padla půlka národního důchodu Zimbabwe. Na dýmku druhá. Je trochu menší než já, zato má širší ramena - čtyři zachmuřené bodyguardy si pěstuje jen pro ozdobu - chudák, kdo by tohohle Zákazníka napadl - třicet sedm by mu nehádal nikdo - všiml jsem si, že se za ním (kradmo) otáčejí i místní ženy v burkách.

„My děkujeme vám,“ řekl jsem a nemyslel jen na těch čtyřicet milionů dolarů, které Zákazníka stály naše služby.

V televizi v letištním vestibulu právě válečný zpravodaj CNN mazácky líčil včerejší misi, při které dokonale provedený vrtulníkový přepad eliminoval na padesát bojovníků Tálibánu: bez civilních ztrát!“

„Kdybych si chtěl ještě někdy zalovit, mohu se obrátit?“ multimiliardářské zuby se zaleskly.

„Bude nám potěšením,“ řekla Alice a také se zářivě usmála - naše léčení bez hranic ji baví víc než zákaznický.

„Ano, pro vás jsme k dispozici kdykoli,“ řekl jsem.

Když o tom dnes přemýšlím, tak spíš tohle byla ta největší chyba mého života.

* * *

Tehdy na letišti to bylo - nebo přesněji řečeno - tehdy na letišti jsem si ji poprvé uvědomil - tu velkou černou tašku z kvalitního nylonu. Od doby, co jsem nepracoval pro Distribuovanou banku, jsem s sebou prostě musel vozit trochu víc věcí, než se vešlo do staré kožené.

* * *

Do pancéřových dveří Gregova krytu něco narazilo, něco měkkého. Vibrace provibrovala vzduchem až do muniční místnosti a klepla mne do bubínků. Strnul jsem, zaprášenou tašku z kvalitního černého nylonu v ruce.

Pak někdo začal vytukávat kód na klávesnici na vnější straně.

Hlasitě to pípalo.

Někdo.

Nebo *něco*.

* * *

Zamrkal jsem.

Pancéřové dveře se s těžkým povzdechem otevřely. Opatrně jsem položil tašku (nerad, vážně nerad) a vytáhl a odjistil berettu.

* * *

Snažil jsem se jít co nejtišeji, ale obsah Gregovy břišní dutiny mi zaschnul mezi prsty a trochu cvakal. Prosmekl jsem se kolem macka - trvalo by půl hodiny, než bych ho připravil ke střelbě.

* * *

Ze vstupní haly se valil hnilobný puch, a postava v orvaném černém obleku ke mně stála zády. Pancéřové dveře z chodby byly dokořán a ze tmy se do nich kývaly dvě další postavy v orvaných černých oblecích.

Standardní mrtvé oči zkalené rozkladem: žádná krev, žádné runy, žádní červi.

To je dobré.

Zvedl jsem berettu.

Jak cvakl natahovaný kohoutek, záda první postavy ztuhla jako prkno a z levé ruky jí vypadl přístrojek na prolamování elektronických zámků.

* * *

Výstřely byly v betonové místnosti naprosto ohlušující.

Sice mi zvonilo v uších, ale slyšel jsem. Slyšel *jsem se*:

„Agentko Konrádová, zdravím. Nepotřebujete čisté spodní prádlo? A neučili vás doma zavírat, když už někam vlezete? Bez pozvání?“ Doběhl jsem ke dveřím, vyprázdnil zásobník do postav, které se potácely z krátkých schodů, odstrčil tělo z prahu, dorazil veřeje a stiskl velký červený vypínač. Západky zase zaklaply.

„Pusť tu pistoli a otoč se, hajzle.“

No jistě, ukazovat jí tyl nebylo taktické.

„Já vám prostě nerozumím, agentko. Proč jste stále tak hrubá a násilnická?“ Beretta kovově třeskla o podlahu. Jak jsem stál čelem od ní, nepozorovaně jsem zvedl driver, který jsem si předtím opřel vedle ocelového futra.

* * *

S dlouhými sečnými zbraněmi umím výrazně lépe, než je v dnešních dobách běžné. Pravda, můj TIGER WOODS není zrovna sečná zbraň, ale stejně jsem trefil glock tak, že se rozlomil a agentce jsem přitom nepřerazil ruku.

Bez váhání sáhla k opasku, cvakla pružina, a čepel vystřelováku nebezpečně zableskla.

„Kotě má dráčky,“ zatočil jsem driverem, „zahod'te to a pojďme si konečně promluvit. Třeba o tom, co proti mně pořád máte.“ V kapse na hrudi měla otevřený Ef-Bí-Áj průkaz - na fotce jí to docela sluší a konečně jsem se dozvěděl i její křestní jméno - Megan.

„Vy to zahod'te. Jste zatčený - můžu proti vám použít libovolné prostředky - navíc byl vyhlášen prezidentský stav ohrožení a já jsem federální autorita.“

„Dobrá řeč. Dodala jste si odvahu? Jste pevnější v kramflecích?“ Vykročil jsem k ní - neměla šanci a už mě začínala docela štvát. Než se Fiona vzbudí, stihnu uklidit - když se nevzbudila po tom střelení, určitě zaspí i trochu křiku.

„Varuju vás...!“ najednou škytla, smrtelně zbledla a nůž jí vypadl z ruky.

Okamžik jsem si v duchu klepal na rameno, jak jsem ji vyděsil, pak mi došlo, že se nedívá na mě, ale na něco za mnou.

* * *

Natalie Konrádová měla všechny strašné rány pečlivě zašité - drátem, velkými stehy. Měla zašité i oči a přišité i všechny části těla, o které přišla tehdy před třemi roky v jedné malé republice uprostřed Evropy. V levém spánku měla malou díru, v pravém nepravidelný roztržený kráter. - A stála ve vzduchu, asi třicet centimetrů nad podlahou.

Já jsem driver neupustil, ale já jsem pašák.

To, že jí bylo vidět skrz hlavu, mě nepřekvapilo, to, že bylo trochu vidět skrz ni celou, ano. Znamenalo to dvě věci: Třetí kruh je tady - tak tak, ale ano -, a že proti něčemu takovéhlemu se nelze bránit.

Třetí kruh! Ani ne za *dvě hodiny*!

* * *

Mrtvá, částečně průhledná Natalie Konrádová pomalu zvedla ruku a namířila modrý, pečlivě přišitý prst na mě. Vsadil bych se, že vím, co řekne.

„Tyty!“ nezklamala.

Co mě ale překvapilo, nikde jsem neviděl žádné zlaté runy ani vlnící se červy ani nic podobného. Do zašitých očí jí pochopitelně vidět nebylo.

„Tyty! Ty vííš, co musíš!“ nečekaně rozvinula diskusi.

„Na-Na-Natalie?!“ koktavě vydechla agentka Konrádová. Agentka *Megan* Konrádová.

Mrtvá tvář se zkroutila do příšerného úsměvu - rty se zavlnily jako nadané vlastním životem - zřetelně sestru také poznala. A mně to konečně došlo: tohle je *opozice* - pravá *opozice* - ne jen *konkurence*, která se chce zavděčit. Když už všichni, tak zrovna Natalie Konrádová toho proti mně moc mít nemůže - pomohl jsem jí v nejtěžší chvíli života a to se nezapomíná - že skončila, kde skončila, je jen její vina.

„Ssstrýýček Hermyyy. A Obludaaa. V Prazeee,“ zasyčela Natalie a šklubla sebou, jako by ji zasáhl bič: „Oni je nezastavíí. Oni ne! Ty vííš, co musíš!“ začala se rozplývat.

„Co se tu dějééé?!“ zafňukala Fiona a protírala si oči. Na tváři měla otisklý šev z polštáře a byla jen v ponožkách. „Jane, mám žííížu.“

„Hm. Ha. Ho,“ řekl jsem. Diskutérky a jejich problémy se na můj vkus střídaly trochu příliš prudce.

„Kotě?! Ty jsi tady?! A celá?!“ řekla agentka Konrádová - *Megan Konrádová* - a vypadala ještě překvapeněji než před okamžikem. Přejela po mně pohledem, a už v tom nebyla jen vražda-smrt-zabití.

„Jo, ale nemám tě ráda,“ přišla ke mně a chytla se mě za ruku.

„Nemáš? Ani kdybych ti nalila džus a pak uvařila kakao a udělala křupinky?“

„S čokoládovejma medvídkama?“

„Jasněže s čokoládovejma medvídkama.“

„Tak jo,“ pustila mě.

„Zrádče!“ zašeptal jsem.

„Neodejdeš, Jane? Že ne?“ otočila se ještě.

Neřekl jsem nic, jen jsem se zamračil - *čokoládoví medvídci!*

* * *

Agentka Konrádová neomylně našla kuchyňku - v Gregově případě spíš *kuchyň* -, byla sice vybavená jen nejnужnějšími potravinami „první pomoci“, jak říkával Greg (vše ostatní je dole, ve skladu zasekaném vedle atomového krytu), ale - kupodivu - potraviny první pomoci zahrnují i křupinky s čokoládovými medvídky. Veškerá Fionina zášť k agentce Konrádové byla zapomenuta.

Čokoládoví medvídci!

* * *

„Mír?“ podal jsem agentce přes stůl berettu. „Váš glock je na placku.“

„Zatím - pokud mi tedy vysvětlíte... *všechno*,“ zkontrolovala zásobník a zkušeně zbraň zastrčila za opasek.

Fiona šťastně (neuvěřitelně pomalu) křoupala medvídky (každému musela před rozkřoupáním něco důležitého říct) a po bradě jí teklo hnědé mléko.

„Jdu se nejdřív vysprchovat - snad už konečně pořádně, dneska. A беру si s sebou brokovnici, tak...!“ významně jsem zvedl obočí.

„Tak jo,“ řekla Fiona.

„Tak jo,“ řekla agentka Konrádová.

* * *

Položil jsem nataženou a odjištěnou brokovnici přes umyvadlo. Je to zvláštní - můžete být šílenec v brankařské masce a vykrájet motorovou pilou půl supermarketu, ale pokud se

usmějete na dítě, všechny ženy v okolí vás začnou považovat za v jádru dobráka: „S tou motorovou pilou, inu, každý má své mouchy, ale má rád děti, a to je hlavní.“ Zatřásl jsem hlavou, otřel z tašky prach a pak konečně nastala stoprocentní sprcha. Tekla sice jen vlažná (bojlery ještě nestihly vodu prohřát), ale co bych chtěl. Ze skříňky jsem vytáhl deodorant (Greg byl připravený na všechno), vyloupl čerstvý kartáček, vyčistil si zuby a nakonec se oholil.

„Nový člověk,“ pečlivě jsem si prohlédl oči - byly v pořádku, jen pár červených žilek, nic neobvyklého. Pak jsem rozepnul zip na tašce.

* * *

Naštěstí v ní mám kompletní výbavu - přesně pro podobné případy.

Boxerky, ponožky a triko, vše z funkční polypropylenové příze. Kompozitové chrániče kolen a loktů (dá se tím prorazit cihlová příčka, a klouby jak v bavlnce), černé třináctikapsové kalhoty (které s trochou tolerance vypadají jakžtakž civilně, ale fakt nejsou - stály tolik, že by si za ně leckdo koupil nové auto nižší střední třídy), boty do půli lýtek (za které by se dala koupit minimálně dvě auta podstatně vyšší než nižší střední třídy a které opravdu civilně nevypadají“), tenká neprůstřelná vesta s vysokým límcem a rukávy pod lokty (kterou by si rozmyslel i Bill Gates), bunda ze stejného materiálu jako kalhoty. Rukavice do kapsy.

V tašce řinčelo už jen železo.

* * *

Pouzdro s pistolí jsem si zatím pověsil na bundu na hrud' - je to hezky po ruce. Starý dobrý fällkniven... Přehlédl jsem lesklou čepel (pořád by holila), a připnul ji vodorovně dozadu na opasek. Pédevadesátku jsem si pověsil na popruh k pravé ruce, zásobníky zastrkal do sumek na kalhotách.

Ještě jsem zkontroloval Jestli je v kapsách vše, jak má být: malý zavírací nůž, strunová pila, zapalovač, vodovzdorné sirky, plochý mobil, falešné doklady (dánské, na jméno Jan Lansky), peněženka a nakonec hodinky (které rozhodně nejsou jen hodinkami). Pak jsem pod prsty ucítil dvouhlavňový derringer, devítku.

Ucukl jsem.

Zas ty vzpomínky.

* * *

„Jú! Tobě to sluší!“ vyvalila oči Fiona. Medvídci stále ještě nebyli dojedeni.

„Pédevadesátka, budiž, ale ta pistole je povolena jen pro oficiální ozbrojené složky - takže ve vašich rukou zcela ilegální.“

„Pětsedmička - stejná munice jako do mašinkvéru,“ poplácal jsem pédevadesátku. „Je to praktické.“

„Připouštím - ale ilegální.“

„Hmmm - mám pocit, že ji už uvolnili k volnému prodeji... jen ten nejučinnější druh nábojů je pořád zakázaný, a ty samozřejmě nemám, protože jsem zákonůbdalý občan. Vezmu si je až tak za deset minut.“ Dopnul jsem pásek hodinek, stáhl levý rukáv a konečně si agentku pořádně prohlédl: měla kruhy pod očima, byla rozcuchaná, trochu smrděla, a přes ty řeči jako by ztrácela ostří.

Prohrábla si vlasy, ale mamá snaha:

„Takže čas vysvětlování?“

Mrkl jsem Fioniným směrem a neznatelně zavrtěl hlavou.

„Přede mnou můžete mluvit - už nejsem *malá*!“ řekla Fiona nadurděně.

„Ne? Tak to si teda nejdřív potřebuju promluvit s tebou,“ odtáhl jsem židli a sedl si proti ní. Nadechl jsem se, a zase vydechl, protože jsem nevěděl, jak začít.

„Jó, jasně. Chceš se zeptat, jak snáším, že mamka už není - na to se mě ptala i ona,“ píchla lžičkou patřičným směrem, „před malinkatou chvílíkou.“

Tázavě jsem nakrčil obočí.

„Nebyla to moje pravá maminka - ta odešla k andělíčkům

i s pravým tatínkem už dřív, ještě když jsem byla malá... ani si nepamatuju, jestli jsme pak měli nové auto,“ zamyšleně se začala vrtat v nose, pak si uvědomila, že se to nedělá, a rychle se rozhlédla, jestli si toho někdo nevšiml: „Tohle byla moje druhá maminka... i první děda s první babičkou odešli k andělíčkům, i druhý tatínek i nový děda s novou babičkou, teď i druhá mamka - všichni, co znám.“

Inu, někteří z nás mají štěstí už od útlého dětství.

„Ty neodejdeš k andělíčkům, Jane?“

„Ne, toho se bát nemusíš,“ zazubil jsem se, ale myslel to úplně jinak než ona.

„A ona taky neodejde?“ pokradmu kývla k agentce - vida, co zmákne pár čokoládových medvídků. Nejdřív karibaba, teď taková starost. Musím si to zapamatovat.

„Inu, to ještě uvidíme,“ řekl jsem významně. „Zatím... agentko, nechcete se vysprchovat? Než se pustíme

do řečí? Já mrknu na zprávy.“ Podle hodin na stěně bylo půl šest ráno.

„Mám věci venku v autě.“

Prostá věta, řeklo by se - dnes ovšem nabrala příchuť mnoha smrtelných nebezpečí.

„V domě vás budu krýt - na ulici ale nemůžu - leda až půjdeme nadobro pryč.“

* * *

Proběhlo to snadno. S pédevadesátkou v rukou to tak obvykle bývá - s tou mojí obzvlášť.

Když se agentka zavřela ve sprše (i ona si vzala brokovnici), uvařil jsem si půllitrový hrnec čaje, naskládal na velkoplošný suchar vrstvu konzervované šunky a nakládaných okurek, zasedl a dálkovým ovladačem pustil kuchyňskou televizi.

„Nechceš si jít ještě zdřímnout?“ Medvídci byli konečně ztrestáni.

Zavrtění hlavou, až se vlasy rozlétly.

Nacvakal jsem CNN.

* * *

Venku to nevypadá dobře.

CNN vysílala z provizorního studia a moderátor i moderátorka se tvářili, že než vysílat chtějí spíš utéct. Nedivil jsem se; zrovna začali opakovat záznam z nízko letícího vrtulníku: V kulaté louži světla výkonného reflektoru bobtnalo úbočí Mraku přisedlé k silnici - v předpovědi počasí určitě rozvádějí spletené teorie, z čeho Mrak je a proč tak drží na místě, ale určitě to neuhodnou - já to naproti tomu vím docela přesně: je z popelu ze spálených lidských těl. Z Mraku vyjel tank. Ukousl jsem kus sendviče - suchar hlasitě křupal. Nebyl to moderní plochý stroj, ale starý orezlý vrak, navíc k nepoznání olepený hlínou. Jeho příšerné skřípání bylo slyšet i přes rachot rotorů. Napil jsem se čaje a spálil si jazyk.

Na věži tanku byl protiletický kulomet a za kulometem mrtvý voják - plameny ze zbraně byly poslední, co kameraman helikoptéry zachytil. Následovala rejže.

Po střihu stáli moderátor i moderátorka v pozoru, ruku na srdci, a hrála americká hymna. Pod nimi rolovala jména novinářů, kteří nepřežili dnešní noc - ti z vrtulníku byli až na konci a byl to dlouhý seznam.

Hymna dozněla.

„Tanků už je podle posledních zpráv dvacet a postupují městem na západ.“ Na mapě San Antonia se objevila rudá šipka, a kdyby se dostatečně protáhla, skončí přímo v Gregově obýváku. „... ale urychleně se blíží jednotka abramsů Národní gardy, aby se s cizími obrněnci vypořádala,“ dořekl moderátor krvežíznivě.

„Agentko?!“ zavolal jsem do haly, „mrskněte sebou, budeme muset zmizet...“ podíval jsem se na hodinky, „máme tak sedmdesát minut, maximálně hodinu a půl.“

„Nyní ze světa,“ vzala si slovo moderátorka, a Fiona mi s funěním vylezla na klín, zavrtěla se a opřela se o mě. Ukousl jsem sendvič (suchar už začínal být od šunky rozmočený) a na obrazovce se objevila mapa Evropy, pak Čech, pak Prahy. „Pražská Zóna roste nejrychleji ze všech - i tam už mají stacionární oblak,“ řekla moderátorka, „zajímavé ovšem je, že zatímco všechny ostatní Zóny rostou symetricky, ta pražská nikoli,“ názorná animace ukázala stále se zvětšující výklenek, který oproti zbytku hranice nepostupoval.

Naklonil jsem se k televizi.

„Jau! Taháš mě za vlasy!“

„Promiň, kotě,“ vymotal jsem loknu z hrudního pouzdra na pistoli.

To už jsem přesně věděl, co mi chtěla říct mrtvá Natalie Konrádová.

* * *

Když přišla její živá sestra, zrovna jsem se díval na tankovou bitvu a Fiona mi spala na klíně; držel jsem ji, aby nespadla. Agentka voněla skořicí a cedrovým dřevem, kadeře měla stažené do praktického ohonu, měla na sobě černou zásahovou kombinézu, vysoké šněrovací boty s hrubou podrážkou a okovanou špičkou, černou koženou bundu, pod ní neprůstřelnou vestu.

„Dost dobrý,“ řekl jsem šeptem a ukázal na vedlejší židli.

* * *

Tři abramsy vedly nepřímou palbu na jeden pancíř z Mraku - na osm kilometrů, laserem naváděnými granáty. Dva průzkumníci drželi starý tank v zaměřovači a rozžhavené střely do něj svrchu bušily jako

ohnivé čáry.

Tank jel nerušeně dál - bylo jasné vidět, jak po něm moderní munice klouže nebo se odráží - z kráterů podél orezlého stroje létaly kusy hořícího asfaltu a z některých stříkala voda z rozbitého vodovodního řadu. Až trefej plyn...

Jediné, čeho abramsy dosáhly, že se mrtvý voják schoval do věže a zavřel poklop - a samozřejmě toho, že trojice obrněnců za napadeným tankem zvedla hlavně kanónů a tři plameny šlehly v tentýž okamžik.

A další tři.

A ještě jednou tři.

* * *

„Nemají dostatečný účinný dostřel,“ komentoval situaci armádní specialista, který teď moderátorům pomáhal, „nemají dostatečný účinný dostřel, ale i kdyby měly, nemohou na tuto vzdálenost absolutně zasá...“

Nedořekl.

Tentokrát se blesky z nebe snesly na abramse, zvedla se clona kouře, a když ho noční vítr odvál, byly vidět jen hořící vraky a hořící těla rozházená kolem.

„Tohle není možné!“ zašeptala agentka Konrádová. Fiona se ze spánku zachrula. „Tohle *přece* není možné!“ podívala se na mě širokýma očima.

„Po pravdě řečeno... není. Ale čekal jsem to,“ řekl jsem a vstal. „Musíme pryč. Hned. Oni jedou sem.“

* * *

Opatrně jsem vzbudil Fionu, ale stejně to vzala ztěžka: „Když ty mě pořád *budííš*, fňuk!“

„No jo. Mrzí mě to.“

„Nemrzí!“

„Dobře - nemrzí. Vyspíš se v letadle.“

„My někam poletíme?!“ modré oči zazářily.

„Potom ti to řeknu, jo? Ted' spěcháme.“

„Ale...!“

„Potom.“

Na další blond'até ani modrooké protesty jsem nebral ohled.

* * *

Vzal jsem svou starou tašku a odkráčel do Gregova muničního skladu.

„My někam poletíme?!“ řekla agentka Konrádová, a to tónem, jako že *to teda ne*.

„Musíme,“ hledal jsem patrony do pédevadesátky a do pistole. Greg nezklamal, navíc to měl hezky utříděné podle druhů: „Stopovky nepotřebuju, subsoniky taky ne... tady to máme,“ konečně jsem našel krabice standardních průbojných (ilegálních) nábojů. Na kartonech bylo zeleně napsáno: EKOLOGICKY ŠETRNE STŘELIVO BEZ OLOVA - NEZATĚŽUJE ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ.

„Já tedy *nikam nemusím*, a pokud si pamatuju, tak...!“

„Agentko,“ narovnal jsem se. „Jede sem dvacet tanků s mrtvými posádkami, na které nestačí ani abramsy - předpokládáte, že je ukecáte? Nebo postřelíte pistolí?“

„Ale...!“

„Nejdřív se pořádně ozbrojte, dejte si zásobníky do tašky, pak vemte v kuchyni nějaké jídlo a vodu. *Prosím!* Hm. Místní pobočka Speciálních operací musí mít k dispozici gulfstream, ne?“ Tohle byl hlavní důvod, proč *letíme*, ne *letím*.

„Jak si to jako představujete?! Že přijedu na letiště, usměju se a oni mi půjčí tryskáč?!“

„Bud' tak, nebo tak,“ poklepal jsem na pédevadesátku. „Ozbrojená krádež federálního majetku - *navíc* únos! - navíc za prezidentského stavu ohrožení!“ s každým slovem zvyšovala hlas.

„Vzpomínáte si vůbec na tu poslední návštěvu? Na tu poloprůhlednou? Nevytěsnila jste to z paměti? Nebyla to nakonec vaše tři roky mrtvá starší sestra?!“

Na okamžik se předklonila, opřela se rukama o kolena a zhluboka dýchala. Pak řekla: „Co si mám vzít za zbraň?“

„Nějakou kratší útočnou pušku s optikou, pistolí, nějaký malý samopal - empépětka heckler-koch káčko bude fajn... to stačí, pokud to stačí vám.“

Sehnul jsem se a naložil krabic s municí vrchovatě; přidal jsem i pár obranných granátů. Než palebná síla ale stejně bude důležitější rychlost.

Agentka rachotila zbraněmi, tak jsem jídlo a vodu nabral sám.

* * *

„Můžeme?“ dal jsem si popruhy tašky na ramena - dá se nosit jako batoh. Odjistil jsem pédevadesátku a zapnul elektronický tlumič.

„Ano.“ V pravé ruce měla oblíbený glock s našroubovaným standardním tlumičem, levou držela za křídlo Fionu.

„A ty?“ sklonil jsem oči.

„Ne. Nechce se mi ven - jsou tam *oni*.“

„Dostaneš čokoládový medvídky.“

„Hmmm!“

Tak takhle jednoduše to zřetelně nefunguje.

„Budeš se moct v letadle dívat z okýnka,“ řekla agentka Konrádová.

„Tak jo.“

„*Ach jo*.“ Zmáčkl jsem velký červený vypínač.

* * *

Mrtví stáli v řadě za dveřmi - úplně tiše. Překlápí jsem volič pédevadesátky na DÁVKOU a u ramene už mi pufal glock.

Přes hromadu těl se nelezlo snadno, ale nebylo to zas tak zlé - nebyli shnilí.

Nahoře v chodbě jsem přepnul zpět na jednotlivé rány a vyměnil zásobník.

* * *

Opatrně jsem vyhlédl ze dveří.

Pouliční osvětlení pořád svítilo a lampy hlasitě bzučely.

Šouravé kroky jsem čekal. Noční vítr přinášel i slabé pískání tankových pásů. To jsem čekal také.

„Nemělo by se rozednívat?“ zašeptala Megan.

„Tohle bude dlouhá noc,“ řekl jsem. „Třetí kruh...“ ale co jí budu povídat.

„Jaký kruh?“

„Ale nic. Pojedeme vaším autem.“ Měla velké černé SUV, chryslera, čtyři krát čtyři, s neprůstřelnými pneumatikami a sice lehkým, ale pancéřováním.

„Jú! Velkej pán!“ zašeptala Fiona.

* * *

Slíd'ák stál naprosto tiše ve stínu mezi protějšími domy.

Čekal.

Na mě.

Jak jinak.

„Doprdele,“ řekl jsem. Neměli jsme šanci ani nastoupit - natož nastartovat a odjet.

* * *

„Takhle nemůžeš mluvit před malejma holči...!“

„Tiše, Fiono!“ Megan schovala glock a rutinovaně do ramene zaklesla krátkou útočnou pušku s dalekohledem.

„To nemá cenu,“ řekl jsem, a z toho, co musím udělat, se mi zkroutil žaludek.

Slíd'ák vykročil.

* * *

Světlo pouliční lampy se odrazilo na přilbě s malými hranatými růžky a zablesklo na ocelových rukavicích. Zuby měl tentokrát ve stínu.

„Vemte ji a utečte,“ řekl jsem a samotnému mi můj hlas zněl nevesele. „Neohlížejte se, utíkejte. Hlavně na mě proboha nečekejte.“

„Ne, to nikdy neu...!“

„Před snídaní jste mě chtěla zastřelit... Padejte!“

Pod Slíd'ákovými kroky se otřásala celá ulice.

„Udělej zas tu ležatou osmičku, Jane,“ zašeptala Fiona.

To je zvláštní - typicky ženské - řeknete jim, co musí udělat, ony to neudělají, a ještě vám radí, co máte udělat vy. A čím méně vědí, o co jde, tím jsou nápaditější.

„Jděte! Hned!“

* * *

Slíd'ák odšoupl auto zaparkované u chodníku.

„Jááá sss sss níím promluvíím“ řekl někdo z místa, kde nikdo nestál.

* * *

Natalie Konrádová tentokrát měla průhlednou jen hlavu - ve směru, kterým kdysi prolétla má střela - nohy na zemi, a když šla po Gregově trávníku, zůstávaly za ní hluboké stopy - co jsme se neviděli, jako by ji někdo zbičoval ostnatým drátem.

„Do auta! *Rychle!*“ rozkázal jsem.

* * *

„Ale...!“ řekla Megan, když startovala.

„Ale *co?* Chcete jí snad *pomocť!*“

Natalii se také nechtělo obcházet zaparkovaný vůz - místo aby ho slušně odstrčila, odhodila ho na vedlejší.

„Tyty!“ zaburácel Slíd'ákův hlas a ocelová rukavice mířila mým směrem.

Natalie proti němu byla poloviční, ale než jsme zabočili za roh, v zadním okénku se neobjevil.

* * *

Megan svírala volant, a jak zatínala prsty, kůže potahu pravidelně vrzala.

„Ty tu paní znáš?“ řekla Fiona. „Nebyla moc hezky oblečená - a ty jizvy! - ale vypadala, že je hodná.“

„Jen vypadala,“ řekl jsem.

„Proč nám pomáhá, víte to?“ Megan na mě mrkla v zrcátku.

„Nepomáhá *nám*,“ vyvedl jsem ji z omylu a ještě jednou se otočil - zdálo se mi... ale ne. „Nepomáhá, ale zaplatím za to stejně já.“

* * *

Cestou k letišti se nestalo nic, co by nespravila pédevadesátka. Postup tanků jsem sledoval z policejního rádia - na elektronické mapě na obrazovce palubního počítače bylo hezky vidět, jak se stácejí naším směrem, a byť jely přímo a my na rozdíl od nich domy objížděli, neměly šanci.

Ted' ještě ne.

* * *

Malý chlapeček okusoval velkou obloženou bagetu, a kusy salátu a nastrouhané mrkve mu padaly na stůl. Přehnaně namalovaná dívka v Shell-uniformě si srovnala jmenovku nad levým nadrem, opřela lokty o pult vedle pokladny a nakvašeně si pomyslela: „To zas bude uklízení! Takhle malý parchanti by měli v noci spát, ne mi prasit po stole! I když *noci*, tma je sice jak ve dvě ráno, ale podle hodin je teprv *půl třetí odpoledne.*“ Přehnaně namalovaná dívka se otřásla.

Chlapeček se prosklenou stěnou díval ven, kde osamocený řidič tankoval placatý, k nepoznání zmazaný mercedes. Zabublal silný motor a u chodníčku zastavil motocykl snad ještě špinavější než německé auto. Chlapečkův otec si přestal číst barevný leták a přestal bezmyšlenkovitě míchat kysele páchnoucí kávu: „To je nápad, jezdit v takovýhle slotě na motorce - vždyť už sněží... ale říkali, že to rychle sleze. Ale zase se všude proplete,“ zahleděl se na postavu, která si sundala zacákanou přilbu. „Ženská! A kus!“ pozoroval ji, jak prošla automatickými dveřmi; v ostrém světle zářivek už tak přitažlivá nebyla: Štíhlost byla spíš vychrtlostí, obličej měla bledý došeda, ztrhaný, oči červené únavou. Zamrkala a nasadila si zrcadlové brýle.

„No tys mi tu ještě chyběla!“ pomyslela si obsluha. Z vysokých bot opadávaly kusy bahnitého sněhu a ze

záhybů kožené bundy ještě větší. „Ve čtyři to zabalím a jedu. Na uklízení kašlu,“ rozhodla se. Hranice Zóny se sem dostane sice až někdy zítra nebo pozítří, ale zmizet radši dřív než pozdě - tma v půl třetí odpoledne je sama o sobě *dost* strašidelná a kolem pumpy na okraji Prahy vede dálnice - cesta do slunce.

„Aby ti nevypadly oči!“ podívala se chlapečkova matka na svého muže. „To si nějaká vychrtlá fuchsle vezme vypasovaný kožený hadry a...“ pokusila se zatáhnout pneumatiku na břicho, pak si raději nabrala další lžičku přelázané šlehačky.

Žena v kůži pustila přílbu na pult, až se kapky marastu rozstříkly - obsluha se nevěřícně narovnala, jen vybuchnout, pak se ženě podívala do brýlí a nával spravedlivého hněvu ji tak nějak přešel. „Co je to za ksichty poslední dobou?! *Sakra?! Mrtví* lezou z hrobů, k pumpě jezď takovýhle divný ženský...!“ Motocyklistka šla rovnou k telefonnímu automatu. „Motorku, to jo, ale mobil, to ne! - Ani si nesundá rukavice! - Uprasíš mi sluchátko, krávo!“

„Jú, pejsek!“ řekl chlapeček, ale nikdo si ho nevšímal.

Rádio dohrálo rozplizlý letní hit a dost nečekaně, ale o to vítaněji odpíchlo poslední šlágr Tří sester.

Zadek ve vypasované kůži.

Dortík se šlehačkou.

Špinavé sluchátko.

Všichni si všímají všeho, jen toho důležitého si nikdy nevšimne nikdo.

Snad jen děti.

* * *

„Jane?“ řekl do harmoniky a bujarého zpěvu nesmírně unavený hlas.

„To je ale *velkej* pejsek,“ řekl chlapeček.

Obrovská chlupatá věc se pomalu postavila na zadní nohy, oči rudě zažhnuly.

„Tatííí, já mám *strááách!*“

„No jo, už pojedem - dojez tu bagetu.“

* * *

Automatické skleněné dveře se otevřely a Pes vešel.

* * *

Obsluha mezitím pustila z hlavy špinavé sluchátko a začetla se do strakatého žurnálu, tak černé chlupy zahlédla jen koutkem oka: „Zvířata sem nesmějí, odveďte si *to* ven, *slečno!*“ zvedla hlas, aniž zvedla pohled. Nějak jí nedošlo, že vozit zvířata na motorce příliš nejde.

„*Sleč...!!!*“ Ted' pohled zvedla.

* * *

To už kolem syčely kulky z pistole, a viděla, jak uprostřed její naleštěné podlahy stojí na zadních nohou obrovský pes.

A jak se směje.

Pak všechno zmizelo v ohni.

* * *

Zaraženě jsem se díval na telefon - rok ležel v kapse bundy v Gregově ventilaci, a jsem si víc než jistý, že za celou tu dobu ani jednou nezavibroval - a že ani jednou nezavibruje příštích dvacet let, co v něm vydrží palivový článek. Tohle číslo znají jen dva lidé, a oba by si raději usekli ruku, než by mi zavolali.

I já bych si raději usekl ruku, než bych zavolał jim.

Přesto telefon ožil - z neznámé pevné linky.

Z Čech.

* * *

Ozval se tichý zpěv - Tri sestry jsem ale poznal bezpečně - pak jen o málo hlasitější, strašně unavený ženský hlas:

„Jane?“

Pak už jen práskání pistole a smích.

Ten hlas znám.

I ten smích.

Trhá maso od kostí a boří zdi.

Z telefonu puklo, jak hladina zvuku přesáhla možnosti mikrofону a spojení se rozpadlo.

Mé číslo zná už jen jeden člověk.

„Co je? Kdo to byl? Jste bledý jak smrt,“ Megan najela na chodník, aby objela bouračku, a znovu na mě mrkla v zrcátku.

„To nic,“ povedlo se mi říci až napodruhé. Jasně, nic - *vůbec nic*, až na to, že je tu Pes.

Druhý otrok.

Proti němu je Slíd'ák v Třetím kruhu... prostě zanedbatelný.

* * *

Letiště je malé, vojenské a tak tajné, že není na žádné mapě San Antonia - jinými slovy: nepovolaným vstup přísně zakázán.

Kolem silnice byly šedé betonové sklady a zaprášené továrny s vytlučеныmi okny - stará průmyslová čtvrť. A všude se kývali mrtví.

„Už jsme skoro...“ začala Megan, když se v dálce zablesklo a zombii ani ne deset kroků od nás explodovala hlava. Teprve pak se ozvalo slabé prásknutí výstřelu.

„Vojáci jsou zřetelně na místě,“ předklonil jsem se, abych viděl, odkud přesně rána šla, „raději zpomalte.“

* * *

Dojeli jsme před drátěný zátaras.

Za zátarasem stály dva obrněné transportéry Národní gardy - M13 -, jejich těžké kulomety (oblíbené padesátky) nás sledovaly posledních sto metrů. Megan zastavila, položila ruce nahoru na volant, motor nevypnula.

Voják v přilbě do čela a upnuté maskovací uniformě pro městský boj došel k nám - opatrně, z Meganiny strany; emšestnáctkou sice mini do asfaltu, ale prst měl na spoušti. Jeho šest kolegů klečelo tak, aby nás v případě potřeby sevřeli křížovou palbou a aby se přitom nepostříleli navzájem. Navíc jsem měl intenzivní pocit, že mě na hrudi svědí zaměřovací kříž víc než jednoho snajpra.

„Dobrý večer, paní. Pane. Letiště je uzavřené.“ Měl žluté střelecké brýle a chladem ztuhlou bradu, takže trochu zadržával. Posvítil do auta, ale naše zbraně byly pečlivě schované - záměrně nám zašajnil do obličejů, aby nás oslnil.

„Dobrý večer, seržante,“ zastínil jsem si oči dlaní.

„Mohli byste se legitimovat, prosím? Velmi, *velmi* pomalu, prosím?“ namířil na nás zbraň, když Megan sáhla do kapsy.

„Jsem agentka FBI - Speciální operace, Megan Konrádová. Mám trvalé povolení ke vstupu,“ podala mu průkaz. Voják natáhl ruku v rukavici. Mrkl jsem na zadní sedadlo na Fionu - zamračil jsem se - odepnula si pás a skrčila se na podlahu za Meganiným opěrákem. Viděl jsem jen její velké vykulené oči a jak bezhlesně vykruhuje jedno jediné slovo:

„Oni!“

* * *

Ty střelecké brýle byly na noc příliš tmavé. Ta brada nemusela být ztuhlá jen zimou a... *a nešla mu pára od úst.*

„Jed'!!!“ zařval jsem a přidupl plyn k podlaze.

* * *

Dávka z útočné pušky se rozpleskla o zadní okénko - stroj akceleroval mimořádně divoce; Speciální operace fasují po jedenáctém září solidní vozový park.

Na ty dvě padesátky to ale stačit ne...

Kulka z odstřelovačské zbraně šlehla do předního skla, po kterém se rozstříkl pavouk prasklin. Druhý zásah nevydrží.

* * *

Zkřížil jsem ukazováčky a kývl jimi dopředu - levému z obrněných transportérů vybuchla nádrž a plameny vyzuřily až na střechu cihlové strážnice - hořící snajpr spadl jako kláda.

Bohužel, opravdu nebyl jen jeden.

* * *

Vůz nadzvedla dávka ze zbývajících padesátek, tak oba projektily z odstřelovačských pušek sklouzly po pancíři nad motorem.

* * *

Ani neprůstřelné pneumatiky nemohly vydržet palbu z padesátek. Sice měly i proděravělé fungovat dál, jenže to by nám na discích musely nějaké zbýt. Musely by nám hlavně zbýt nějaké disky.

To už se těžký automobil točil přes střechu - a znova a znova a znova.

* * *

Jednu výhodu to mělo - bez problémů jsme prorazili drátěný zátaras.

* * *

„Ven!“ zařval jsem do divokého ocelového bušení, s kterým půlpalcové perličky roztloukaly Chrysler. Sám jsem si odepnul pás a vykulil se dírou po urvaných dveřích, pédevadesátku v ruce.

* * *

Z manuálu k pédevadesátce si dobře pamatuju, že standardní střelivo je určené i k ničení slabě pancéřovaných cílů. Nevím, zda je emstotřináctka slabě pancéřovaný cíl, vím ale, že v mých starých zásobnících z černé nylonové tašky rozhodně není standardní střelivo.

* * *

Pancíř transportéru zajiskřil, ostré kovové zvonění bodlo v uších, kulomet se zaškubal zprava doleva a temná postava za ním se zhroutila na bok.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak dva vojáci chytli Megan a vlečou ji pryč.

Fiona...!

V tu chvíli mne do hrudi zasáhl snajpr.

* * *

Musel jsem na okamžik ztratit vědomí - najednou jsem ležel až za vrakem chrysleru - výstřel mne odhodil dobře pět metrů.

Fiona se krčila na bobku za vyvrácenými dveřmi a zírala na mě obrovským očima.

„Pšššt,“ řekl jsem. Vesta kulku spolehlivě zastavila, ale žebra něco málo schytala - slyšel jsem, jak o sebe vržou jejich zlomené konce. Natáhl jsem prsty na pravé ruce a otiskl do vzduchu dlaň - zůstal tam její doutnající obrys. Pak jsem trhl paží a snajpr se rozlétl na malinké hořící kousky.

Mysl mi zalila vlna šeptající, slizce ledové kyseliny.

* * *

Vykulil jsem se zpoza vraku a smršť tichého ohně z pédevadesátky pobila vše na dohled. I když *pobila*: vojáci měli pod brýlemi krvavé bulvy a všichni byli mrtví už mnoho hodin předtím, než jsem jim rozstřílel hlavy; něco je usmrtilo tak šikovně, že neměli žádná viditelná zranění.

Na asfaltu se kývala děravá přilba s přetrženým podbradníkem, a mně od úst pára šla.

* * *

Třetího snajpra jsem sundal Meganinou útočnou puškou. Úlomky jeho střel mi spolu se štěpinkami obrubníku posekaly tvář.

„Jdeme. Honem!“ zahodil jsem flintu, chytil Fionu a tašku a rozběhl se. Jestli je tu ještě jeden...!

* * *

Gulfstream stál na ranveji nasvícený dvěma reflektory - typická past - dokonce jsem viděl i špatně uklizené louže krve - zřetelně nejsme první, kdo chce dnes v noci odletět. Ta organizovanost mě děsila - kdo

to tady jen...

„Je to past,“ řekla Fiona do mého funění - běžet s ní, pultunovou taškou a zlomenými žebry je docela náročné.

Bzum! Bzuuum! Prolétla kolem dávka a dvě střely mi švihly do pravé nohy. Praštil jsem sebou hezky.

„Kurva! Promiň, kotě,“ taška mi tvrdě narazila do boku, ale na Fionu jsem nedopadl. Rychle jsem mrkl dolů - jedna šla do boty, druhá sklouzla po kolenním chrániči, takže nic do masa - další ale vytloukaly z betonu kolem jiskry a obláčky cementu.

„Kde ten hajzl jenom...?!“

* * *

Stačila mi na něj jedna rána.

Vstal jsem, ale na běh už to rozhodně nebylo.

„Můžeš jít sama, kotě?“

„Jo. Ale přece jim Megan nenecháš?!“

„Proč ne?“

„Protože... protože... protože se to *nedělá!*“

„Tak jo,“ zašklebil jsem se. „Žádný strach - nejdřív jsem tě chtěl uklidit do letadla.“

„Lháři.“

* * *

Zbytek cesty ke gulfstreamu už po nás nikdo nestřílel, a přitom by to bylo tak snadné.

To by varovalo i mrtvého.

Dvířka byla dokořán, schůdky vyklopené. Pajdal jsem rovnou k nim - kulky sice neprošly, ale noha se mi viklala fest.

Zastavil jsem.

Z povrchu oblečení mi stoupala pára, reflektory bzučely, bílá barva gulfstreamu bodala do sítnic a noc za louží světla byla o to černější.

„Zakrej si oči.“

„Proč? Budeš zase čarovat?“

„Já nečaruju.“

„Ale jo, čaruješ - jako Gandalf - viděla jsem tě. Když nejsi Superman, jsi Gandalf?“ zamračila se: „Ne, to ne. Nemáš fousy a klobouk a jsi mnohem mladší... Nevíš, neměl Gandalf syna?“ řekla záludně.

„Zakrej si oči. Hned!“

„Tak jo.“

Poničeným zátarasem se propotáceli první mrtví - někde v okolí musí být velký hřbitov. Noční vítr hvízdal v anténách řídicí věže.

Zvedl jsem ukazovák a prostředník na pravé ruce, jako když Winston Churchill dělal svou slavnou viktorku, a nakreslil jimi malý kroužek. Kolem letadla oběhl plamínek - po přesném oválu - a zevnitř se ozvalo hlasité bublavé vytí. Během okamžiku se dvířky gulfstreamu vypotácela dvě těla v leteckých stejnokrojích, skutálela se po schůdkách a z úst a očí se jim řinuly bledé praskající ponravy. Znovu jsem otiskl dlaň do vzduchu a obě těla vzplála oranžovým ohněm.

„Idem,“ vzal jsem Fionu za ruku.

„Už můžu otevřít oči?“

„Jo.“

„Tý jo! Ty máš ale studený prsty, Jane. A jsi strašně bledej. Musíš pít víc mlíčka.“

„Tak jo,“ řekl jsem a můj hlas drhnul jako dva kusy rezavého železa.

* * *

V letadle bylo prázdko, a tak dvacet minut prázdko i zůstane. Pokud tedy nepřijdou nějakí lidé - živí lidé. Nebo Slíďák. Nebo Pán červů. Nebo Pes. Nebo Strýček Hermy. Nebo... zatřásl jsem hlavou: „Počkej tady - jo - jdu pro Megan.“

„Není tu pilot,“ nakoukla Fiona do kabiny.

„Pak doufej, že se vrátím... a na nic nesahej.“

„Zase tě to bolí, že jo?“ přišla ke mně a pohladila mě po ruce. „Je to lepší?“
„Určitě,“ kostěně jsem se usmál a z její růžové mašle se zakouřilo.

* * *

Žebra byla srostlá, ani noha už se neviklala, jen slizká ledová kyselina v mé mysli se hlasitě chechtala.
Strašně to bolí.

* * *

Naštěstí jsem si předtím všiml, kterým směrem mrtvé uniformy Megan vlečou. Šel jsem po ranveji a noční vítr přinášel pískání tankových pásů - bylo mnohem hlasitější, než když jsme šli k letadlu.

* * *

Opatrně jsem nahlédl do dalšího hangáru - a konečně trefa.

Čtyři národní gardisté drželi Megan u země a pátý jí do zad zatloukal hřebík - tak dvoustovku.

Nešlo mu to, hřebík se ohýbal, a podle poloprázdné kartonové krabice už jsem věděl, proč na nich nejsou vidět žádná zranění - neprůstřelná vesta FBI je ale oproti standardním vojenským vybavena i titanovou mřížkou proti probodnutí.

„Ahoj chlapci,“ řekl jsem, a patero hlav se obrátilo tou nelidskou rychlostí, jak to umí jen oni.

* * *

Pět malých lahvičkovitých nábojnic zazvonilo o podlahu.

* * *

Sundal jsem z Megan bezvládná těla a pomohl jí vstát; kolena se jí třásla tak, že si znovu sedla a třeštila na mě oči.

„To jsem já,“ řekl jsem pro jistotu.

„Vrátil jste se!“ vydechla onu očividnou skutečnost.

„Ano. Ale nechtělo se mi. Jdeme. Honem,“ podíval jsem se ke zdi, kde leželo na třicet mrtvol v oblecích a kombinézách letištního personálu. Krev kolem hřebíků už dávno zaschla - za chvíli začnou vstávat.

Znovu jsem Megan pomohl na nohy a vytrhl jí ohnutou dvoustovku z vesty.

* * *

„*Megááán!*“ zavýskla Fiona, když jsem zabouchl dvířka gulfstreamu, a skočila agentce do náruče.

Vyhlédl jsem okénkem - mrtví se potáceli přes letištní plochu a první z nich už se tlačili kolem letadla - přesně na hranici oválu, který oběhl můj plamínek. Zhroutil jsem se do sedačky a zavřel oči.

Ne na dlouho.

„Díky, Jane - nikdy bych to do vás neřekla.“

„Poděkujte jí,“ kývl jsem k holčičce.

Megan se usmála - brala to jako žert.

Divné.

* * *

Agentka mi přinesla velkou sklenici minerálky. Vypil jsem ji na jeden zátah a už mi nepřipadalo *tak divné*, že jsem se pro ni vrátil.

A ne kvůli té minerálce.

Pokradmu jsem se usmál na vedlejší sedačku, a tentokrát se žádný kouř neobjevil.

„Prý jste pilot,“ řekla Megan.

Přisvědčil jsem, byť jsem věděl, co tím prozrazuju.

„Já to *věděla*,“ v hlase zazvonilo staré ostří. „Proč by usedlý rentiér uměl ovládat tryskové letadlo. Proč by dokázal *tak* střílet - jste to prostě vy,“ namířila na mě prst: „Vy jste Mluvčí Distribuované banky!“

„Ef-Bí-Áj nikdy nespí,“ řekl jsem unaveně; bolel mě každý kousek těla. „Zatknete mě, agentko...? I když, neměla byste tam spíš ještě trochu minerálky?“

„Takže se přiznáváte?!“

„Když ne, zas mi naklepnete nos a vykloubíte ukazováčky? Ani to horký kafe do klína nebylo zrovna příjemný.“

„To byla... nehoda,“ začervenala se a sklonila hlavu. Pod tíhou viny jí naštěstí nedošlo, že mi nos i ukazováčky fungují podezřele rychle.

Pro jistotu jsem to ještě zamluvil: „A Mluvčí? Bývávalo. Už jsem v důchodu, a vy - jak říkávají Britové - bičujete zdechlého koně.“

Podala mi druhou sklenici minerálky.

„Dík.“

O boky letadla zaškrabaly mrtvé ruce, a klika na dveřích se pohnula-naštěstí jsem je zajistil. Napil jsem se, a jak jsem se zaklonil, oválným okénkem jsem zahlédl, jak se vzdálený hořící vrak emstotřináctky divně pohnul bokem. Vzápětí se objevila dlouhá černá hlaveň.

Polkl jsem, až mi bublinky prolétly nosem a z očí vyhrkly slzy.

Navíc jsem si uvědomil, že jsem zapomněl zkontrolovat, jak moc je letadlo připravené ke startu.

* * *

Kokpit byl v uklidňující šedé: dvoje berany, čtyři rozměrné barevné displeje, mezi sedačkami široký tunel se závějí tlačítek a třemi malými obrazovkami, uprostřed nerezové páky tahu.

Zapadl jsem na kapitánské místo, odepnul pédevadesátku a vrazil ji do velké síťové kapsy vlevo.

* * *

Naštěstí bylo všechno OK. Na co by FBI byl pohotovostní stroj, kdyby nebyl v pohotovosti.

* * *

„Opravdu s tím umíte?“ Megan zkontrolovala, jestli je Fiona dobře připoutaná, a sedla si do křesla prvního pilota.

„Já chci *takyýý* do *kabinyýýý*!“ kvílelo to zezadu.

„To brzo poznáme... palivo máme na celou cestu, fajn... inu FBI, ta si může dovolit zvětšené nádrže. Nevíte, nemá to i nějaké palubní zbraně?“ Nahodil jsem turbíny a mrtví za strojem se rozlétli na hořící kusy.

„Nemám zdání.“

„Phasery nebo fotonová torpéda by se hodily,“ řekl jsem a rychle klapal vypínači.

„Phasery? Torpéda...? *Fotonová* jste říkal?!“

„Vážně jste Američanka, agentko?“

„Jistě! Proč se pořád ptáte?!“

„O prezidentu Obamovi už jste slyšela,“ ubezpečil jsem se.

„*Jistě!*“

„To je ze Star Treku, přece!“ zapískalo to zezadu. „Jane, ty seš Vulkánec? A nebo podle té flintičky pracuješ u Stargate?“

„*Stargate?*!“ agentka už vypadala vážně nešťastně.

„Děti a jejich výmysly.“ Přidal jsem a začal pojíždět.

* * *

Příd' letadla rozhrnula mrtvé.

Tanky už pálily ze všech hlavních.

* * *

Všechno nás doslova lízalo, ale co čert nechtěl, ne a ne se trefit. Megan se před každým kvílícím granátem přikrčila, a navíc měla zavřené oči, takže si mého malého gesta ukazováčkem a prostředníčkem nevšimla - navíc se takové gesto do supermoderní kabiny supermoderního tryskového letadla vůbec nehodilo.

Ledová kyselina se hlasitě chechtala.

* * *

Gesto bylo sice malé, ale když jsem stroj zvedl do letové hladiny, nasadil kurz a zapnul autopilota, musel jsem si jít lehnout. Byl jsem tak slabý, že se mi podlamovaly nohy, a ta strašná leptavá věc v mé mysli se

roztahovala a chtěla stále vítězoslavněji.

Megan si těch podklesávajících nohou samozřejmě všimla a jako každá správná žena toho okamžitě využila: ledva jsem se natáhl na polstrovanou lavici pod okénky, už seděla naproti; odpočinek se zřetelně odkládá.

„Kde jsme to skončili...“ začala nápaditě. Odkášala si: „Přiznal jste, že jste byl Mluvčí Distribuované banky - *zabiják* - abych byla přesná. Před třemi roky moji nadřízení poslali jednu agentku, aby...“

„Bud'te i dál přesná - vaši nadřízení poslali jiného zabijáka, aby mě zlikvidoval,“ položil jsem si loket přes oči. Tlumená stropní světla bodala jako jehly.

„Co máte s hlasem?“

„Zas ho to bolí!“

Představil jsem si, jak nad sedačkou vpředu vykukla růžová mašle - trochu očouzená růžová mašle.

„Fiono, neposlouchej, není to hezké. Hmmm. Co nějaký film? Spider-Man?“

„To už jsem *vidělááá!*“

„Všechny tři naráz?“

„Hmmm. Tak jo.“

Agentka se za okamžik vrátila a pištění sluchátek bylo slyšet až ke mně.

„Spider-Mana znáte. Divné,“ řekl jsem.

„Co je na tom divného?“

„Ale nic.“

„Takže...“

„Takže se chcete zeptat, jak vám zemřela sestra, když už se tak hezky připomněla,“ řekl jsem a zmlkl. Pak jsem zase zvítězil - dnes ještě ano; mysl jsem měl sice jako prolitou roztavenou ocelí, ale co je to trochu bolesti: „Omlouvám se za to, co jsem vám řekl tam u vás. Normálně tak hrubý nebývám,“ můj standardní hlas se vrátil.

Agentka neřekla nic, jen látka kombinézy tiše zašustila. „Je pravda, co si myslíte - zastřelil jsem Natalii. Ale věřte, byla mi vděčná.“

Agentka znovu neřekla nic a látka tentokrát nezašustila. Cítil jsem, že je napnutá jak luk.

„Slyšela jste o Církvi ryzí krve Svaté?“

„Ta belgická sekta,“ řekla po krátké odmlce, „při nějaké zvrácené mši prý pili krev svých obětí... Prý to byli i kanibalové.“

„Nejen to,“ řekl jsem. „Nejen to.“ A pokusil se jí nějak šetrně popsat konec její sestry - pokud jde nějak šetrně popsat, že vám sestru umučili k smrti.

„Proč...,“ polkla, „proč jste to dopustil?! Jste - *byl jste*... Vám se přece nemohli rovnat!“

Na okamžik jsem pomyslel na výmluvu, že jsem byl otrěsený po havárii, že jsem se nemohl dostat z toho háku, že... pak jsem ale řekl pravdu. Slizká leptavá hrůza v mé mysli se zase trochu stáhla: „Nemám rád FBI.“

„Proboha proč!“ agentka vyskočila: „Jsme ochrana pro bezmocné! Vracíme lidem unesené děti! Chytáme lidské nestvůry! Jsme *spravedlnost!*“

„Dobré. - Ještě jste zapomněla to s mluvčími za mrtvé.“ Zazubil jsem se. „Sedněte si, agentko. Prosím.“ Za chvíli sice, ale poslechla. Letadlo se zhouplo. „A taky jste zapomněla, že posíláte vrahy vycvičené za peníze US daňových poplatníků zabíjet po celém světě.“

„Ale jen...!“ zarazila se.

„Ale jen lidi, jako jsem já? Jen dořečnete,“ dal jsem si loket z očí. Teď by si nevšimla, ani kdybych je měl...

„Vy jste *zločinec*, my *spravedlnost!* To je tak těžké pochopit?!“ její zrak svítil pravým americkým spravedlivým žářem.

„Spravedlnost... vy osobně možná - když zapomenu na to kafe v klíně - ale zamyslela jste se někdy, proč vlastně vaši nadřízení napadli Distribuovanou banku?“

„Nad tím se nemusím zamýšlet - je to zločinecká organizace podporující mezinárodní terorismus!“

„Nádherná floskule, agentko, opravdu. Sušíte si mozek v sušičce, nebo na šňůře? Když už ho máte takhle dočista vypraný?“

Zasupěla, v očích blesky. Vypadala vážně roztomile, ale říct neměla co. Tak jsem pokračoval já:

„Nikdy - opakuji! - *nikdy* jsme žádné teroristy nepodporovali. Naopak, naši bankéři jim mockrát - a silně! - pustili žilou. FBI vadily dvě jiné věci: naše Rada vlastníků se nezapojila do daňového systému Spojených ani

jiných států, a hlavně, nenechali jsme se ovládat. Ano, agentko, vaši nadřazení strašně moc-moc-moc chtěli disponovat našimi penězi. Proto ten nesmiřitelný boj, proto ty plameny, proto ono spravedlivé rozhořčení.“

„Nevěřím vám. A... a navíc jste neplatili daně!“

„Jasně - Daně, Smrt a Amerika - tři věci, které nejdou obejít. Ale co kdyby se někdo - třeba Rada vlastníků Distribuované banky - rozhodl, že peníze dokáže použít daleko účelněji než jakýkoli stát? Víte vy vůbec, kolik stojí vybrat sto dolarů na daních? A kolik se z toho zbytečku dostane tam, kam by možná - opakuji - *možná* mělo?“ Znovu jsem si zakryl oči. „A to jste na tom v Americe ještě dobře - já jsem z Evropy,“ vzpomněl jsem si na Čechy a obrovské úřady metastázující celými městskými čtvrtěmi.

„Ale...“

„Konkrétní příklad: humanitární pomoc Africe... Jasně, vy i my, všichni jim pomáháme raději *tam*, aby se nám necpali *sem* - ježiš, promiňte! - to ale *bylo* politicky nekorektní!“ zvedl jsem hlas na její pobouřené zafunění. „Tak jednoduché to není, já vím, ale když každých osmdesát pět dolarů z každé stovky - stovky, která zbude po tom vybrání a zpracování státními úřady -lepší humanitární situaci nařvanců někde v kanceláři s modrobílým logem na dveřích, pak je účinnost

Distribuované banky až ohromující. A přesně tohle šéfům vašich šéfů vadí nejvíc, že někdo dokáže jejich práci lépe než oni. Že jsou vlastně zbyteční. Nebo spíš, že by se to mohlo rozkřiknout,“ posadil jsem se a protáhl si ramena.

Agentka vypadala zaraženě - ne přesvědčeně - *zařazeně*. Podíval jsem se z okénka - už chvíli jsem měl takový divný pocit.

* * *

Peter Parker v červenomodrém trikotu skákal po mrakodrapech a Fiona mu se zaťatými pěstičkami pomáhala ze všech sil.

V kabině taky vypadalo vše v pořádku. Letadlu s naším volacím znakem nikdo nekladl žádné zbytečné otázky - jenom nám uvolňovali cestu - agentka Konrádová se hned po vzletu identifikovala, řekla pár kódů a prohlásila, že jedná na přímý rozkaz šéfa Leroye T. Washingtona, a vypnula vysílačku. „Chudák Washington,“ vzdychla, „dostali ho už v garážích - nějaký mrtvý Číňan mu málem uhryznul hlavu.“ Já z toho pochopil, že se pozemnímu personálu bude ten rozkaz sice těžko potvrzovat, ale stejně těžko i vyvracet.

Posadil jsem se do kapitánského křesla, zapnul pásy a přehlédl obrazovky. Přestože jsme letěli na severovýchod, byli pěkně vysoko a bylo před devátou ranní, po slunci ani stopa - pořád hluboká, černá, bezhvězdná noc. Nakreslil jsem do vzduchu malinkou ležatou osmičku - hořela jasným bledým plamenem.

„Slabý Třetí kruh, pořád,“ zašeptal jsem a snažil se plaménky rozfofrovat dlaní.

„Říkal jste něco?“

„Ani ne. Ale asi byste se měla usadit a připoutat.“

Zapadla do křesla prvního pilota a spony pásů cvakly: „To, jak jste...“

„Potom, prosím,“ nasadil jsem si sluchátka a začal lovit nějaké zprávy.

* * *

„Hele, tohle náhodou vím,“ nasadila si sluchátka i Megan a přihnula mikrofonek ke rtům. Na okamžik se zarazila, pak klapla jedním vypínačem.

Kupodivu jsme nespadli, ale na levém displeji před ní se místo stavu hydrauliky a paliva rozběhla televize - piloti se naposledy dívali na Fox News.

* * *

Z Mraku se valil tank za tankem - byly jich desítky a desítky. Vrtulník to bral teleobjektivem z velké dálky, navíc i tam byla pořád tma, tak to těžce zrnilo, ale na druhou stranu, rozstřílené vraky abramsů scénu osvětlovaly docela dobře.

Na čelo mrtvých tanků právě útočila perut' ádesítek.

* * *

Přezářený objektiv na pár okamžiků zkolaboval. Když se opět chytil, bylo vidět, že čelo tanků zmizelo. Moderátor, který dosud jen těžce dýchal, zařval: „*Jóóó!*“

Vzápětí tanky začaly vyjíždět z velkého kouřícího kráteru - nepoškozené.

„Takže...“ moderátor zase chvíli těžce dýchal, „takže nálet ádesítek má oproti náletu apačů jediný efekt: apače sestřelili, ádesítky ne. Už zbývají jen bombardéry se supertěžkými konvenčními pumami, a když nezabere ani to...“ odmlčel se a dýchal ještě tížeji.

„Myslíte, že prezident povolí útok jadernými zbraněmi?“ řekla agentka a znělo to otřeseně.

„Jak to mám vědět - já jsem padouch - vy součást systému.“

„To nebylo hezké.“

„Nebylo, ale je to pravda. Navíc vím, že ani s jádrem nic nesvedete.“

„Vy... vy víte, jak je zastavit?!“

„Inu...“ zvedl jsem ruku a zarazil příval slov: „I kdybych jim to řekl, neuvěří mi. Šoupli by mě rovnou do blázince.“

„Ale *musíte* nějak pomoci!“

„Vždyť ano! - proč myslíte, že sedím v tomhle proklatém tryskáči?!“

„O co jde?! - Vy to víte! Je ve vás něco *divného*, mám pocit...!“ nedořekla, ale o to naléhavěji na mě hleděla.

„A doprdele!“ řekl jsem. Na nevelké obrazovce to sice bylo špatně vidět, ale to, co právě vylétalo z Mraku, byla bezpochyby letadla.

* * *

Druhý nálet ádesítek skončil katastrofou.

Někoho zřejmě napadlo, když před čelem mrtvých tanků vybombardují dostatečně hlubokou díru, tanky to zastaví.

Nebe zasvítilo bílými korálky dávek z palubních zbraní a dvanáct ádesítek se změnilo na dvanáct koulí bílého ohně, který opět zahltil objektiv.

* * *

„Staré stíhačky,“ řekla Megan, když se trochu sebrala. „Ty symboly na směrovkách vypadaly jako...“

„Hákové kříže,“ dořekl jsem.

„Frankovi zase v očích svítilo něco jako runy SS. A kód X... ten velký... *chlapík*, ten taky vypadá jako...“

„V Evropě mu říkají Nácek - poprvé se objevil v české Zóně,“ odmlčel jsem se: „Inu, vidím, že začínáte tušit, agentko,“ mrkl jsem na ni, „ale být vámi, zabývám se raději přízemnějšími věcmi: třeba, že z Mraku právě vylétla letadla, která sundala peruť ádesítek jak holuby na střelnici, a že - čirou náhodou - taky zrovna v jednom letadle sedíme,“ znovu jsem se odmlčel: „Pravda, technicky vzato, ty věci zas tak *přízemní* nejsou.“

„Přece nemyslíte, že by nás mohli dohnat!“

„Nemyslím, ale určitě to zkus... *Sledujte!*“ Na obrazovce právě černá křídla zaútočila na vše živé: kulomety a kanóny rvala vojáky, ale hlavně desetiproudou dálnici ucpanou auty a utíkajícími lidmi.

* * *

„Proč *tohle* dělají?! *Proč?!*“ Megan se třásl hlas.

„Čím víc mrtvých, tím víc *jich* bude. A pokud zemřou ve strachu a bolesti, tím líp.“ Vypnul jsem televizi, abych se mohl soustředit na radar.

* * *

A ani ne za čtvrt hodiny tam byly. Pět matných zelených teček na okraji displeje. Ani rakety nelétají tak rychle.

Nic nelétá tak rychle.

* * *

Vypnul jsem autopilota, dorazil páky tahu dopředu, zapnul forsáž a sklopil příď k moři. Turbíny začaly kvílet, číslo na rychloměru začalo růst a gulfstream se začal trást.

* * *

„Je to marné!“ vykřikla agentka, oči široké hrůzou. Tečky se blížily, jako bychom stáli na místě.

„Kdo se vzdá předem, prohraje vždycky!“

V kabině všechno vibrovalo, berany se zmítaly v rukou, vzduch vyl, motory také - kravál byl až

neskutečný.

A pak jsem to uviděl.

* * *

Oranžový proužek na obzoru.

* * *

Kdybych nezrychlil, nestihli bychom to.

Dávky z kulometů se propletly kolem a narazily do hladiny. Prudce jsem přitáhl, přetížený gulfstream děsivě zaskučel, vibrace mi málem rozšroubovaly hodinky, ale ve stoupavosti na nás záhrobní stroje neměly: podlétly a předlétly nás. Viděl jsem, jak jim z křídel vlají cáry plechu a jak se hlavy mrtvol za kniply otáčejí naším směrem.

„Netočí se jim vrtule,“ řekla agentka.

„To sice ne, ale nějaká aerodynamika pro ně ještě platí.“

Než nabraly výšku, minuli jsme hranici Zóny.

* * *

Najednou nad námi bylo modré nebe, pod námi modrý oceán, a slunce zářilo jako zlaté kulaté kouzlo.

* * *

Po dalších dvou hodinách zmizela za obzorem obludná kupa tmy, ze které jsme vylétli. Po dalších dvou hodinách už i mně začínalo připadat nemožné, že jsem kdy viděl letadla pilotovaná mrtvolami.

„Krásný den, že?“ řekla Megan.

* * *

Únikový manévr nás stál spoustu paliva, tak jsem zbytek cesty vzal maximálně úsporně, takže nám trvala o pět hodin déle, než měla.

Chtěl jsem prosvištět přes co nejméně států rovnou do Čech, takže jsem zleva oblétl Irsko a Velkou Británii (šetřil jsem předtím tak efektně, že federálního kerosinu zbylo až až), ohnul to na jihovýchod, prolétl mezi Skotskem a Norskem, ale na německou letovou kontrolu naše FBI-kódy nestačily, takže se na nás nad Severním mořem přilepily dvě stíhačky Bundeswehru, navedly nás nad vojenské letiště nedaleko Brém a sice slušně, ale donutily nás přistát.

* * *

Byť to bylo vojenské letiště, než jsme sedli, byla za plotem snad miliarda novinářů - z rychlé němčiny v éteru jsem pochopil, že jsme první aeroplán zpoza oceánu za posledních třináct hodin. A na obrázcích z dalekonosných kamer, které nás chytily ještě ve vzduchu, bylo jasně vidět, že se mrtví piloti párkrát trefili - vida, ani jsem nárazy střel do kormidel necítil.

* * *

„Co dál?“ řekla agentka, když jsem podle pokynů drnčivou angličtinou doroloval na stojánku a vypnul motory.

„Ukážete jim průkazku a něco si vymyslíte. Takové ty FBI-řečičky,“ řekl jsem a sundal si sluchátka a rozeplnul pásy. Na ranvej už najížděla auta speciální jednotky - GSG 9 - bleskurychlí maskovaní chlapíci se spoustou nepříjemných automatických zbraní.

„Myslíte ten průkaz, co mi vypadnul v San Antoniu u zátarasu?“

Podíval jsem se na ni: „Ano, přesně ten.“

„Ach tak,“ řekla suše. „Navíc nemáme pasy, natož nějaký doklad k Fionce.“

„Zato máme plnou tašku patron a granátů,“ zazubil jsem se.

Mrkla na mě, jak to myslím: „Žádné zabíjení!“ dodala pro jistotu. „Dobrá zpráva je, že Němci nesmějí na palubu.“

„Proč?“

„Výsostné území Spojených států amerických,“ řekla s takovou tou pravou americkou hrdostí, co mnoho Neameričanů považuje za zcela nesnesitelnou.

„Hezké - nutně ale potřebujeme do Čech, a na nějaké diplomatické hrátky nemáme kdy. Navíc nezapomeňte, že nám ze Států váš rozkaz nepotvrdí. A navíc ty zbraně *nutně* potřebujeme s sebou,“ připnul jsem si pédevadesátku na popruh.

Speciální jednotka už obklíčila gulfstream a obtloustlý proplešlý chlapík ve vlajícím plášti lovil z černé limuzíny megafon.

„Jsme přece v tryskáči FBI!“ řekl jsem, „neříkejte mi, že tu někde není zásoba těch vašich úžasných kabátů!“

* * *

Navěsil jsem na sebe, co se dalo: granáty, krabice s patronami, prostě všechno. V tašce jsem nechal jen jídlo a vodu - a docela jsem spěchal. Zvenčí se ozývalo: „... *a okamžitě opusťte letadlo!*“ - už asi popáté, a začínalo to znít naštvaně. Nasadil jsem si černé FBI-brýle a do ucha si strčil bílé FBI-sluchátko. Navrch jsem si oblékl obrovský černý FBI-plášť „do obtížných meteorologických podmínek“ - normálně lidsky se mu říká oleják. Megan mi srovnala klopy, sama si vzala podobný a pověsila si pod něj krátkou verzi emšestnáctky z palubních rezerv. Ani ona municí nešetřila.

Pak jsem vzbudil Fionu.

„Áááá-ááá!“ zívla, „už jsme tam? Chce se mi čůrat!“

Tak jsme my i tvrd'áci z GSG 9 museli ještě chvíli počkat. „Poslouchej,“ posadil jsem si ji na ruku, „kývni na všechno, co budeme říkat, ano?“

„Budete lhát?“

„Trochu,“ řekla Megan.

„Strašně moc,“ řekl jsem já.

„Ale lhát se nemá.“

„*Nemá*, ne *nesmí* - slyšíš ten rozdíl?“

„Budu moct taky lhát?“

„Až budeš velká.“

Přemýšlivě se na mě podívala: „Tak jo.“

* * *

Když se otevřela dvířka a vyklopily schůdky, namířily se na otvor v trupu všechny hlavně v okolí i všechny kamery vzadu za plotem. Když jsem se objevil s dítětem na ruce, všechny hlavně se okamžitě sklonily a objektivy kamer jako by se rozšířily. Rychle jsem sestoupil a bez zaváhání šel přímo k chlapíkovi s megafonem. Tak trochu polekaně se rozhlédl, pak si uvědomil všechny ty skleněné oči veřejného mínění, a že se sice unaveně, ale usmívám, tak neutekl.

Slunce svítilo, ale do tváří studeně dýchl podzim: tlející listí, mokrá hlína. Meganiny boty tiše našlapovaly vedle mě a beton byl německy zametený.

„Agent Lansky,“ energicky jsem napřáhl ruku, „Speciální operace, FBI. - Konrádová,“ kývl jsem k Megan. „Omluvte naše nezdvořilé chování, ale měli jsme vážné problémy.“ Má slova víc než vhodně dokreslovaly řady průstřelů v ocase letadla.

„Vrchní policejní rada Sonnenbaum, Spolková policie Brémy,“ zmohl se na slovo i proplešatělec - bylo mu k šedesáti, úzké půlbrejličky na špičce nosu, obličej fialový chladem a nervovým vypětím.

„Těší mě, Herr Sonnenbaum,“ řekl jsem rachotivou němčinou, a doufal, že v ní nerozezná český přízvuk. „Musíme okamžitě pryč - *okamžitě* - už teď je... Všechny ty kamery...! Jde o ni,“ nadzvedl jsem Fionu, a ta, ač nerozuměla, pohotově přikývla.

„Ale...!“

„Byli v tom ti živí mrtví, únos a pokus o rituální vraždu! Dítěte! *Jí!* I teď jí stále jde o život!“

„Tady ne! - tady jsme... v... v... v... v *Německu!*“ vykotal rada.

„Vy v Německu nemáte snajpry?“ porozhrnul jsem si kabát, aby viděl díru po kulce. „Neprůstřelná vesta... Chtějí ji obětovat kvůli... hm. Co vaše Zóna?“ přešel jsem do angličtiny.

„Přísně tajná informace, agente!“

„Z té naší nové v Texasu útočí něco nápadně podobného tankům divize SS Das Reich,“ řekla Megan. „A ty díry támhle,“ píchla palcem ke gulfstreamu, „udělala bezesporu stará dobrá Hitlerova Luftwaffe.“

Velmi chytré, ničím tak nezaženete postaršího Němce do kouta než podobným prohlášením. A navíc je to i pravda.

„Probaha! *Probaha!* My tady nic nevíme!“ vydechl Sonnenbaum. „Vůbec od vás nejde žádné vysílání - z celé Severní Ameriky! - ani podmořskými kabely ne! - americký internet jako by zmizel!“

„Uvnitř Zóny vysílání funguje - hmmm, myslím, že jsme to nahráli, že, agentko? Jak nám Waffen SS rozstřílely abramsy a perut' ádesítek?“

„*Probaha!!!*“ vydechl vrchní rada. „Musíme pryč - je tu příliš uší - a ty kamery...! Co kdyby někdo dokázal odečítat ze rtů!“

* * *

Za okamžik jsme i s celou naší hromadou zbraní seděli v předlouném černém pancéřovaném mercedesu a řidič policejního rady Sonnenbauma nás provedl na území Spolkové republiky Německo. Bez pasů, bez prohlídky, beze všeho.

Protože je mercedes šestidveřová limuzína, seděli jsme vzadu proti sobě: já s Fionou na klíně proti radovi, Megan vedle něj. Mrknul jsem na holčičku, která se snažila tvářit nešťastně a utrápeně, a docela jí to šlo: „Mám žízu,“ zašeptala.

„Co říkáš, Mädchen?“ neuniklo to radovi.

„Mám žízeň, pane,“ řekla způsobně.

Rada zmučeně přimhouřil oči - malá ušmudlaná děvčátka s ohořelou mašlí, která mají žízeň, kterou nelze uhasit! *Hrůza!*

„Mrzí mě to, Mädchen. Bývá tu minerálka, ale došla. Promiň.“

Jen jsem doufal, že neslyší šplouchání vody z lahví v naší tašce. Megan ji přišlápla k podlaze. Dokud bude rada pod tlakem, nebude se ptát - jako hlupák rozhodně nevypadá.

Sledovalo nás snad dvacet přenosových vozů plus černé dodávky GSG 9, navíc na dálnici vrcholila ranní špička.

„Je to sice jen pár kilometrů, ále...“ rada otočil hlavu a řekl něco policistce sedící vedle řidiče, ta něco řekla do vysílačky, předjelo nás zelenobílé policejní auto a zapnulo maják a sirénu. Druhý policejní vůz pro změnu zpomalil a nahnal novináře ke krajnici, kde je donutil zastavit. V Americe by se jistě někteří pokusili ujet, ale Německo je Německo.

Černé dodávky GSG 9 se nás držely.

Bohužel.

* * *

Svištěli jsme pěkně: maják blikal, siréna kvílela a fronty aut disciplinovaně uhýbaly. Fiona se dívala z okénka, já jsem se usmíval na vrchního radu Sonnenbauma, který se také snažil usmívat, ale spíš se přes půlbrejličky snažil rozpoznat, co mi to pod nakrabatělým kabátem dělá takové hranaté boule.

„Hele!“ řekla Fiona přesně v okamžiku, kdy se leptavý sliz v mé mysli opět pohnul.

* * *

„To je *Mrak!*“ řekl jsem.

„Prosím?!“ trhl rada hlavou.

„Jak daleko jsme od zdejší Zóny?! Od Hamburku?!“

„Daleko, tak sto padesát...rada se předklonil, aby z pravého okénka viděl pod stejným úhlem jako podstatně nižší Fiona.

Ten černý útvar nad stromy si nešlo splést.

„*Mein Gott!*“

„Říkal jsem vašemu letovému dozoru, že mě musí nechat prolétnout!“ zvedl jsem hlas. „Ted' všechno půjde na vaši hlavu... nemyslím konkrétně vás, Herr Sonnenbaum, ale... Bože, jestli...!“ přehlédl jsem dálnici a myslel na Luftwaffe. „To budou *jatka!*“

Mrak doslova bobtnal před očima.

Pak se přes silnici přelil neviditelný stín.

Protože se všichni dívali ven, nakreslil jsem prstem v dlani druhé ruky malou ležatou osmičku.

A už je to zase tady - a rovnou *plný* Třetí kruh.

* * *

„Jaká... jaká *jatka*?“

Megan mu prostými slovy popsala, co mrtví piloti udělali v Texasu, a policejní rada smrtelně zblednul, sundal si brýle, otřel kapesníkem čelo i lysinu na temeni a zase si brýle nasadil.

„A bude jim jedno, že jste Němci - tady už nejde o to, kdo je kdo, ale jen o to, kdo je mrtvý a kdo ještě živý,“ řekl jsem.

„To pod tím pláštěm jsou zbraně, že?“

„Ano.“

„Vy proti tomu něco dokážete udělat, hm, *pane*?“ ostře mi pohlédl do černých brýlí: „Ona jistě je, ale vy agent FBI nejste.“

„Jste bystrý muž, vrchní rado,“ řekl jsem.

„Mám pocit, že jsem vás už někde viděl... vaši fotografii.“

„To je v pořádku, pane rado,“ řekla Megan, „pomáhá nám. Mně. A já jeho pomoc potřebuju. Mrtví totiž vyhladili celé Speciální operace v San Antoniu,“ luskl prsty, „asi takhle složitě. A viděla jsem i daleko *horší* věci než jen živé mrtvé.“

Rada polkl.

„Nic je nezastaví - on ano,“ řekla daleko přesvědčeněji, než jsem se cítil.

„Umí totiž čarovat,“ zasvěceně dodala Fiona.

„Děti,“ usmál jsem se a pokrčil rameny.

„*Hmmmm!*“

„Nebud' protivná,“ řekl jsem. „To víte, ještě nesnídala.“ Rada chápavě sykl - je velmi těžké zbavit se běžných civilizačních nánosů. I když se na vás v roce dva tisíce deset valí půl mrtvého Wehrmachtu, malá blondáta holčička bez snídaně je stále vážný problém.

„Ale...!“

Významně jsem si nadzvedl černé brýle.

„*Hmmmm!* Tak jo.“

„Co přesně potřebujete, agentko Konrádová? A - hm - vy, pane Lansky?“

„*Potřebujííí do Prahyyy,*“ řekl někdo vedle mě, z místa, kde nikdo neseděl.

* * *

„Natalie,“ řekl jsem. „Zas při těle?“ Jak dosedla, těžké auto se zhouplo.

„*A...!!! A...!!! A...!!!*“

„Klid, pane rado,“ řekl jsem a Megan se otočila, natáhla ruku mezi opěradly a chytila volant: „Neječte,“ řekla tvrdě řidičovi i policistce, „vydésíte nám děcko!“

„Ahoj paní,“ řekla Fiona.

Natalie měla rány po bičování ostnatým drátem zastehované, tak nevypadala tak příšerně jako minule - střet se Slídákem na ní viditelné stopy nezanechal. Řidič, když slyšel Fionin klidný hlas, vzal směr opět do vlastních rukou a limuzína se přestala potácet od svodidla ke svodidlu.

Rada překonal infarkt i mrtvici i druhý infarkt, a dokonce začal i dýchat: „*Ono... ono to mluví!*“

„Není to ono, je to Natalie,“ řekl jsem. „A když můžou létat s letadly, proč by nemohli mluvit.“

„A... Ano,“ řekl vrchní rado.

„*Vědííí o vááás,*“ řekla Natalie. Najednou trhla hlavou k okénku: „*Prvnííí otrok! Přichází Prv...!!!*“

Najednou se jí z úst a uší vyřinuly bledé ponravy.

* * *

Ted' začali ječet všichni. Natalie se propnula, až jí zapraskalo v páteři, z konečků prstů vyrazily plameny, pak zmizela, stejně jako se objevila.

Na sedadle a koberečku se svíjeli hořící červi.

To už se někde před námi ozývaly charakteristické rány, které následovalo skřípavé ječení muchlaného plechu.

* * *

„*Co to říkála?!*“ Megan křičela do kvílení našich pneumatik - policejní šofér je dost dobrý.

„Přichází První otrok!“ snažil jsem se vyhlížet všemi okénky naráz, „Pán červů...!“ Do něčeho jsme narazili bokem, všem to trhlo vazem, radovi i mně ulétly brýle a Fiona praštila týlem do čalounění.

„Dobrý?!“

„Jo!“ ale tváře už jí krabatěly pláčem. Pevně jsem ji objal - před námi rostla hora vraků, jak to další a další řidiči neubrzdili. Do toho dva nákladáky, a urvaná kola už létala všude.

* * *

Kolem se prohnala dodávka speciální jednotky – klouzala po boku a sršely z ní snopy jisker. Pokud pojedeme dál, skončíme nalisovaní v Everestu plechu a krvavého masa. Pokud zastavíme... mrkl jsem dozadu: tři... čtyři kamiony, kterým se sice od disků valily kotouče dýmu, ale které nikdy nestihnou dobrzdit.

Tohle člověk nemůže přežít ani v pancéřovaném mercedesu.

Člověk.

Ledová kyselina v mé mysli se začala smát.

* * *

„Rád jsem vás poznal, pane rado,“ řekl jsem, hodil Fionu na vedlejší sedačku a vykopl dvířka.

„Janééé!“ zavřískalo mi do ucha.

Dobrý skutek. Jasně. Zachráním ji.

„I Megááán!“

Dunění hromadné havárie otřásalo světem. Zarazil jsem se. Proč? Jeden dobrý skutek přece stačí.

„Proč?“

„Mám ji ráááá!“

Kostěně jsem se usmál a z růžové mašle vyšlehly plamínky.

Není přece nic složitějšího vyskočit z auta smýkajícího se stovkou, když kolem létají urvané motory, kola, hořící nádrže a kusy lidí. Vyskočit, a mít v rukou malou holku a dospělou ženu.

* * *

Ležel jsem na břiše, a v nose mě píchala nakrátko posekaná žlutá tráva. Kolem rostly mladé břízy a odněkud zleva se ozývalo hučení ohně a strašlivé výkřiky.

„Zas ho to bolí,“ zašeptal někdo a malá teplá ruka mě pohladila po zátylku.

„Jane? Jste celý?“ podstatně větší ruka mne otočila na záda. Zakryl jsem si oči loktem. Kyselina moc, *moc* chtěla... ale pořád jsem silnější než ona. *Ještě* pořád. Ze rtů mi začala bublat pěna a studila na bradě.

Jsem silnější. *Jsem*.

„Jane!“

„Pohlad’ ho po ruce, uvidíš, pomůže to,“ zas ty malé prsty. *Nenávidím* malé prsty. Ba ne. Mám je rád. Kyselina zaječela a stáhla se. Megan mi otírala bradu papírovým kapesníkem: „Jane! Proberte se! Hej! Co je s vámi?!“

„Netřeš s ním, ale hlad’ ho po ruce!“

„Už je to dobrý,“ řekl jsem a můj hlas drhnul jako dva kusy rezavého železa.

* * *

Za pět minut jsem se dokázal postavit - vypil jsem litr vody na ex - Megan před skokem chytla tašku. Dobrá reakce.

„To bylo... to bylo *neuvěřitelné*; nikdy bych si nemyslela, že máte takovou... takovou...,“ dívala se na mě docela obdivně.

„A to kdybys viděla, co udělal v...!“

„Fiono,“ znovu jsem se napil. „Chcete-li pracovat pro Distribuovanou banku, je to docela všední,“ řekl jsem a kyselina nad tou lží radostně zabublala. Ani sebelépe vycvičená agentka si nemůže pamatovat, co se dělo v těch zlomcích okamžiku, kdy jsme opustili auto.

Žádný člověk nemůže.

* * *

Černý bok Mraku bobtnal skoro nad dálnicí a zvedal se ledový vítr - podzimní slunce zmizelo za nepřírozeným tmavým oparem.

„Co to říkala Natalie? To druhé?“ obcházel jsem šílenou zmrzlou kovu, ze které prýštila krev a ozývaly se ty hrozné výkřiky - Megan se snažila moc nedívat a Fiona naštěstí sedí na tašce za břízkami - s ucpanýma ušima.

Plameny místy šlehaly do desetimetrové výšky a všude se táhl dým; smrděla v něm nafta, uškvařená umělá hmota, benzín, spálené vlasy, spálené kosti a pečené maso - hledali jsme nějakou motorku, jinak se odsud nikdy nedostaneme.

„Že o nás vědí,“ odmlčel jsem se a překročil utržené světlezelené dveře - nebyl na nich jediný škrábanec. „A to je zlé - myslel jsem, že ztratili stopu,“ zahleděl jsem se na vyvrácenou, rozmačkanou hlavu trčící ze zdeformovaného okénka. Měl jsem pocit, že se pohnula.

„Neměli bysme jim přece jen pomoci?“ sledovala můj pohled Megan.

„Jak poznáte, kteří se hýbou *ještě* a kteří *už*?“

„Tady přece není Zóna!“

„Teď už ano - a pěkně silná. Natalie by se sem jinak nedostala. A také nám řekla, že přichází Pán červů - to on ji odpálil zpátky... Hele!“ Na svodidlech za převráceným pick-upem leželo velké černomodré enduro, BMW, přední kolo překlopené na druhou stranu. Řidič se pádem na svodidla roztrhl na dva kusy a spolujezdec se nabodl na větev jediné větší břízy v okolí. Krev stékala po bílé kůře a vytržená střeva se kývala ve větru.

* * *

Společnými silami jsme motorku přehodili z asfaltu - jet po posekané trávě vedle dálnice bude prozatím rychlejší.

Dva metrův oceli těžce žuchly a z nádrže kapal benzín.

„Myslíte, že to pojede?“

„Myslíte, že byste našla tu naši mercedesku? Hodilo by se pár průkazů - radův a té policajtky.“ Při skoku jsem ztratil nejen doklady, ale i peněženku. To je tak, když si někdo nezapne kapsu. Megan se zamračila, ale bez řeči šla hledat.

Členové Speciálních operací FBI absolvují i tu část výcviku, kdy se den za dnem plazíte tunami nahnílených vepřových vnitřností, kalužemi hovězí krve a lidských výkalů, kdy spíte v díře plné všech těch srágor dohromady a kdy se týden nemůžete umýt.

Zvyknete si přitom, na co můžete narazit ve válečné zóně, a pak už vám nepřijde nijak zlá ani taková hromadná bouračka.

Skoro.

* * *

„Mám je,“ nesla dvě zakrvácená kožená pouzdra s legitimacemi a mosaznými psími známkami - já jsem zatím vzal mrtvým motocyklistům helmy, srovnal řídítka (jakž takž) a nastartoval - velkoobjemový dvouválec se nechal chvilku prosit, pak poslechl.

„Pozor,“ řekl jsem do bublání výfuku.

Pro praskání plamenů a stále zoufalejší výkřiky to neslyšela - ani já ne - zato jsem to ale viděl: vrchní rada Sonnenbaum se potácel necelé tři metry za ní a z úst se mu valily ponravy. Jde to tady zatraceně rychle - deset minut, a jsou zpět; plný Třetí kruh se naštěstí neudrží, takže Pán červů místo osobní prezence zase zvládne jen loutky. I tak radost nula.

„Prosím?“

„Ale nic,“ vytáhl jsem pětšedmičku, zkontroloval, že je nabitá starými náboji z černé nylonové tašky, a červi se rozstříkli na zprohýbanou kapotu.

Agentka sebou pěkně škubla.

* * *

Jeli jsme vedle dálnice už asi dvacet kilometrů, Fiona seděla mezi námi, držela se mě kolem pasu a na každém hrbolu dělala: „Vžžžúúú!“ Megan se mě držela trochu výš a rozhodně si hupy tak neužívala. Mrak zůstal daleko za námi, ale onen nepřírozený tmavý opar zatáhl celý svět a stále tmavl.

Pak zmizely zácpy, tak jsem na jednom odpočívadle povalil plot a najel na asfalt.

* * *

Chvilí jsme jeli odstavným pruhem v protisměru, pak jsem projel servisním průjezdem ve středových svodidlech a Megan hned přestala syčet.

Pravda, auta proti nám předtím jezdila docela rychle.

* * *

Zajímavé bylo, že se nic nedělo.

Žádné bouračky, žádná těla chrlící červy, nic. Přitom se Zóna táhla všude kolem - šířila se ještě rychleji než ta v Texasu. Jen v polích kolem dálnice se potáceli mrtví, ale to teď bude u všech hřbitovů.

Na lesním sjezdu jsem odbočil z A27 a dojel do malého městečka - jmenovalo se Bad-něco.

Čekal jsem vylištěné ulice, zatažené výklady, možná i ozbrojenou domobranu, ale ani tady jako by se nic nedělo - normální německý pracovní den: před schránkou zastavila dodávka Deutsche Post, důchodce krmil holuby, paní nesla nákup a mobilem řešila cosi důležitého.

„Asi mají hřbitov daleko od města,“ zvedla si Megan hledí na přilbě.

„Nebo jsou přátelé žehu,“ zvedl jsem si hledí i já - to už jsem pomalu zajížděl k pumpě. BMW mělo silně nakoplý přední ráfek i vidlici, tak se vlnilo a chovalo trochu nepředvídatelně.

„Je mi zima,“ řekla Fiona a názorně zadrkotala zuby.

„Něco ti koupíme. *Snad*. Máte nějaké peníze, doufám? Agentko?“

„Kreditku,“ poplácala se přes stehenní kapsu kombinézy.

„Grüß Gott!“ pozdravil nás pumpař v nažehlených žlutých montérkách. Kravatu měl také žlutou a dokonale rovně.

„Gróóós Gűt!“ odpověděla mu Fiona.

* * *

Vzal jsem plnou nádrž, Fiona snědla dva gigantické kusy štrúdlu (na sebe až neuvěřitelně bleskově), vypila půl litru kakaa a šklebila se na servírku, že nemají křupinky s čokoládovými medvídky a že mluví *divně* anglicky. Obsluha se ale usmívala tak, až Fiona šklebení vzdala a začala se usmívat taky.

„Dáte mi na ni pozor?“ řekl jsem.

„Jistě, pane.“

„Neutečeš, Jane?“ zašeptala Fiona.

„Jdu jen na záchod.“

„Tak jo.“

Megan jí někde sháněla nějaké oblečení („To víte, zamotali jsme se do té *příšerné* bouračky!“ spolehlivě utnula pohoršené pohledy nad zanedbaným dětským zevnějškem.).

Sebral jsem tašku (granáty a zásobníky byly zase uvnitř) a na záchodě si umyl ruce a obličej a pečlivě si prohlédl oči: „Potřebuju se vyspat,“ promnul jsem si kořen nosu a smyl z obou policejních legitimací zbytky krve. Už jsem měl zjištěno, že automat na fotky je na poště, a železářství a papírnictví o dvě ulice dál.

Když se vrátila Megan s balíčky (... jasněže jsem ti koupila novou mašli - a jasněže růžovou...), podala mi obálku se svými portréty a vzala Fionu do sprchy. Já šel nakupovat.

Zfalšovat dva průkazy není pro Mluvčího na víc než patnáct minut.

* * *

Museli jsme ještě poodjet na motorce - někam, kde už by vrchního brémského policejního radu Sonnenbauma nemuseli znát a kde mají dostatečně velký železniční uzel. Do letadla mě hned tak někdo nedostane.

Celou cestu jsem v zrcátkách pozoroval stále temnější nebe, ale Luftwaffe se neobjevila.

* * *

Nakonec jsme dojeli až do Hannoveru a nádraží našli ani ne za hodinku - do Prahy nám to jede sice až vpoledvečer, ale zato jen s jedním přestupováním - v Berlíně. Meganina kreditka je služební, tak se při placení jízdenek usmívala.

* * *

Vlakem jsem nejel léta, Fiona nikdy. Naše černé pláště a těžké boty sice budily pozornost, ale můžete vypadat sebedrsněji, pokud s sebou máte usměvavou blondátou holčičku s růžovou mašlí, jste v pořádku.

Zabrali jsme kupé sami pro sebe - dal jsem tašku do síťovaného držáku a sedl si k okénku po směru jízdy, Megan naproti. Fiona si lehla, dala si hlavu k Megan na klín, a jak se celou (nekonečnou) dobu v čekárně těšila „na drandění“, usnula, než se vlak pohnul.

* * *

Jeli jsme a venku se k nepřírozenému přítmí začalo i stmívat.

V polích se potáceli mrtví a vlak byl skoro prázdný - kdo by také dnes kam cestoval - muselo by se ale stát něco podstatně horšího, než že mrtví vstávají z hrobů, aby to zastavilo Deutsche Bahn.

Čím víc na východ, tím víc mrtvých bylo vidět a tím rychleji se stmívalo - vyšel jsem na chodbičku a rádio z vedlejšího kupé bylo hned slyšet lépe. Němčina na mě byla příliš vzrušená a krajově zabarvená, ale pochopil jsem, že se šíření hamburské - nyní už *německé* - Zóny zpomaluje, ale občané jsou přesto důrazně vyzýváni, aby neopouštěli obydlí, aby zabezpečili dveře a okna, a aby si připravili evakuační zavazadla - a že někde z moře lezou utopenci.

No hrůza.

Udělal jsem prstem malou ležatou osmičku - kleslo to na sotva půl Prvního kruhu, takže by měl být zatím pokoj.

Vrátil jsem se do kupé a usnul.

* * *

Průvodčí nás vzbudil chvilku před přestupem.

„Příští zastávka Berlin Hauptbahnhof,“ řekl solidní angličtinou a zatáhl dvířka.

* * *

Berlin Hauptbahnhof je obrovská několikapatrová supermoderní stavba ze skla a oceli - projeli jsme rozmáchle klenutým tunelem (ze skla a oceli) a vystoupili v rozmáchle klenuté hale (ze skla a oceli); šedá dlažba, světle orámované peróny, šedé litinové sloupy, bílá světla.

Venku byla černočerná tma, na nebi nad sklem a ocelí ani hvězda, od úst šla pára a na koncích tunelů stáli policisté se samopaly. Lampy bzučely, jejich záře byla nepřírozeně slabá a ve vzduchu páchl střelný prach - podél kolejí leželo něco jako hromádky hadrů.

„Pokud na ně stačí obyčejné patrony, můžem si klidně dojít na minerálku,“ mrkl jsem na hodinky, „jede nám to za pětadvacet minut. Sorry - za čtyřicet - jsme v Německu.“

* * *

Eskalátorem jsme vyjeli do prvního patra a vešli do jedné z mnoha restaurací mezi zavřenými obchody a butiky. Restaurace byla čistá, a až na personál prázdná, jako ostatně celé obrovské nádraží - prázdné prostory určené pro velké množství lidí působí tísnivě a nutí tišit hlas.

Když nám donesli pití a Fiona odhopkala na záchod, Megan mlčela a míchala kávu a pak se zeptala: „Jak to, že na toho... toho *radu* stačila jedna rána z té vaší pistole? Byl... byl stejně *červavý* jako její máma, tam u nás. Vystřílela jsem do ní celý zásobník. Výbušných. A nic.“

„Říkal jsem, že nemám obyčejné náboje.“

„Neříkal.“

„Hm? Fakt?“

„Vykrucujete se!“

„Nechte už těch výslechů, agentko,“ zahrál jsem unavené vzdychnutí.

„A taky by mě zajímalo,“ napila se, „jak jste se vlastně dostali z toho devátého patra - utíkal jste směrem, kde jsou jen okna,“ porcelánový hrneček tiše klepl o podšálek.

„Skočili jsme,“ Fiona se vrátila, nesesla si, jen opřela bradu o stolní desku a naprázdno klapala pusou jako leklá ryba.

„Jdi už s tím lhaním, taky,“ řekla přísně Megan, „někdy to má smysl, ale tohle je hloupé... Tos to stihla nějak rychle.“

„Bojím se - je tam tma,“ Fiona ztišila hlas, „a *něco* tam slyším.“

„Půjdu s tebou, ano?“

„Tak jo... Ale stejně jsme skočili.“

„Má pravdu,“ přerušil jsem Meganino výchovné nadechnutí, „po jedenáctém září jsou přece všude ve vyšších patrech všech federálních budov záchranné padáky.“

„A co je skok padákem pro pana bývalého Mluvčího,“ řekla Megan a trochu se začervenala, že ji to nenapadlo samotnou.

„Ale...!“ řekla Fiona.

Kyselina se mi zašklebila z očí, tak jen polkla a zmlkla.

* * *

Do Prahy jsme dojeli v šest ráno. Měl jsem trochu přesezené nohy, ale vyspal jsem se docela dobře - ani na hranicích nás nikdo nevzbudil, takže jsem se s policejními průkazy falšoval zbytečně.

Vlak zastavil na Masaryčce - nádraží je směrem, kterým se pražská Zóna bůhvíproč nešíří - už rok začíná pár bloků odsud.

Vystupoval jsem poslední (v celém vlaku nás bylo všehovšudy sedm) a zkusil v chodbičce malou ležatou osmičku - a fakt se nešíří.

„Jau!“ Když se o něco takového pokusíte mimo Zónu, pěkně to schytáte.

„Děje se něco, pane?“

„Křeč!“ našponoval jsem ruku a divoce s ní třásl. Že se mi kouří z prstů, si průvodčí nevšiml.

* * *

V Praze byla tma a zima. Nesněžilo, ale bohatě stačil ledový déšť, který rachotil o střechy nad nástupišti. Na lavičce ležely předvčerejší noviny a z krabaté titulní strany řvaly krvavé titulky: KATASTROFA! VRAŽEDNÝ VÝBUCH BENZÍNOVÉ PUMPY! TERORISTICKÝ ÚTOK? DĚSIVÁ NEHODA? PROČ JSEM UKÁZALA ŇADRO!

V nádražní hale svítily řady kulatých lamp a nebyli tam žádní bezdomovci - jako ostatně v celém městě - příliš se podobají mrtvým, takže po několika politováníhodných omylech vzali směr Brno a Plzeň - tam policie houmlesáky zatím nestřílí. Víím, že to tak je, protože jsem z Texasu sledoval všechny zprávy o všech Zónách - i ty nejtitěrnější - internet je kouzlo.

V nádražní hale vlastně seděl a čekal jen jeden jediný člověk.

I když, *člověk*.

* * *

„Zatraceně krátká paměť, na Mluvčího. Smůla. Co nepochopitelného je na třech jednoduchých větách: *Vyhni se Čechám. Vyhni se Evropě. Navždy.*“?

„Ahoj blondýno,“ zazubil jsem se.

Karolína vypadala úžasně - skupina nádražáků na ni toužebně zírala, ale nikdo si jistě netroufl jedinou poznámku, jediné zahvízdání. Je sice krásná, ale ty hrůzy, co dokáže, z ní tak trochu jakoby vyzařují - když tedy chce.

Megan sáhla po zbrani, jen ji zahlédla.

„Klid, agentko Konrádová,“ řekla upírka dokonalou angličtinou a zářivě se usmála - přes tu záři to byl úsměv vpravdě *odzbrojující*.

„Jak víte, kdo jsem?!“ agentka se podívala na blondátou superkrásku, pak na mě, jako bych ji prozradil já.

„Znám všechny zabijáky, co přijíždějí do Čech. A ty včerejší zprávy z Brém - *zajímavé*.“

„Jak...?“

„Supertajné Speciální operace FBI, o kterých nikdo nic neví? *Huuu!* Hrůza mě pojímá,“ Karolína zakomíhala prsty na pozvednutých rukou. „Ale překvapuje mě, že jste tu zrovna s ním,“ hlas najednou břinkl jak ocel a ruce klesly. Upírka se chovala, jako by měla naprostou převahu a naprostou kontrolu nad situací. A asi ji i měla. Asi určitě.

„Jééé! *Kočičkááá!*“ řekla Fiona. Nudila se, tak se rozhlížela, tak kočku, která nám seděla za zády, uviděla první.

„Či-čííí!“

Mourovatá příšera měla modré oči, velké tlapky a hrdou linku hřbetu - opatrně nakročila, očichala napřažené prstíky a nesmírně lehčeji po rukávu vyběhla na rameno.

Polkl jsem.

Fiona se šťastně křenila a netvor ji lechtal vousy za krkem.

„Ona za nic nemůže,“ řekl jsem.

„Ale pane *Chytráku*,“ Karolína znechuceně přivřela víčka, „my dětem neubližujeme - *nikdy*. Agentko, víte, že vám zabil sestru?“

„Ano. Řekl mi to.“ Megan se tvářila kamenně.

„Přesto jste s ním?“

„Pomáhá mi.“

„Pak je mi líto. Pomoc právě skončila,“ blondatý hlas zkovověl o další odstín.

„Jak - *skončila*?“

„Doslova. Skončila.“

„Chce tím říct, že mě odtud odvede do jedněch nedalekých katakomb, kde mi její manželka usekne kokos.“

„Máš podivuhodně přesné informace, *Mluvčí*,“ hlas jen zazvonil a kočka na Fionině rameni blýskla očima. Vrátil jsem jí to a po mourovaté srsti přejela duhová vlna. Pak zvíře napřáhlo tlapku.

„Ne, Kocoure. Tady ne - nebudeme dělat nepořádek,“ řekla Karolína.

Také jsem natáhl ruku, příšera mi na ni přeskočila a pomalu došla až k rameni. Tam naklonila hlavu a zblízka se mi zahleděla do pravého oka:

„Mňau?“

„Co na to říct?“ řekl jsem. I já cítil, že máme něco společného. Kočka se mi otřela o ucho, usadila na límci, obtočila oháňku kolem krku a začala příst.

Nádražáci se dali do hlasitého smíchu. Vždycky když se někdo takhle směje, mám pocit, že se směje mně. Podíval jsem se na ně. Přestali.

„Kocoure?! Nejsi nemocnej?!“ řekla udiveně Karolína.

Sáhl jsem mu na čenich: „Studenej.“

„To si necháš *líbit*? *Od něj?! Žasnu!*“ jak Karolína šířila zraky, Megan jí k ledvinám přitiskla glock.

Vzápětí pistole třeskla o dlažbu, čtyři hluboké škrábance na závěru, a na Karolínině rameni seděla uhlově černá kočka se žlutýma očima.

* * *

„Agentko Konrádová,“ řekla tiše upírka, „zapamatujte si dnešní datum - *dobře si ho zapamatujte* - a slavte druhé narozeniny. Jdeme, *Mluvčí*... Moment,“ vytáhla z kapsy telefon s kanárkovým krytem, na kterém byly vyvedené jasně rudé jahody.

„Jé! Ten je *krááásnej!*“ zašeptala Fiona.

„Přece vás jen *tak...*!“ třeštila na mě Megan oči. To už byl podrápaný glock zpět v pouzdře - nemrkavý kočičí pohled sledoval každé její hnutí.

„Obvykle to tak dělají.“

„*Ale...*!“

„S ní se nedomluví - naštěstí tam jsou, hm, *lidé*, kteří mě snad budou poslouchat. Než mi tu kokošku useknou.“

„Slyšela jsem tě, *Mluvčí*... Tobíáši? *Co-cože?!*“ Karolína najednou vydechla a zornice se jí stáhly do dravčích čárek a zaplály přitímím.

Megan hlasitě škytla.

„*Příště*, *Mluvčí*,“ znovu vydechla blondatá superkráska, schovala mobil a nelidsky dlouhými skoky zmizela.

„To...! *To...*!“ ukazovala za ní Megan, i ajznbon stál s pokleslými bradami. Byl jsem si jistý, že v nádražní hale zrovna nefunguje jediná kamera.

„To je u nich normální,“ řekl jsem.

„U *nich*?! Jakých *nich*?! A ta kočka byla nejdřív *mourovatá*, pak najednou *černá*!!!“

„Jejich šéf převzal Distribuovanou banku dvaasedmdesát hodin po vznesení požadavku - bez jediného

výstřelu. U takových *nich*.“

„Ale...!“

„Teď hlavně musíme zjistit, co se stalo.“

* * *

Zjistili jsme to v první pasáži před prodejnou elektroniky - za nerozbitným sklem jel na všech televizích přímý přenos z Ameriky. To, že vysílání prošlo ze Zóny, znamená, že to někdo chce - někdo velmi mocný - někdo, kdo si žádá, aby to viděl celý svět.

Otřásl jsem se.

Tentýž někdo velmi mocný musel chtít, aby prošel i onen telefon, ten do San Antonia, když jsme jeli na letiště. Podíval jsem se, jestli na zápěstích a kotnících nemám provázky.

* * *

„... *bezprecedentní!* Prezident Obama povolil japonským ozbrojeným silám přistát na území Spojených států!“ do moderátorova křiku se ozývalo hvízdání rotorů obřích nákladních helikoptér. Mají sice značný dolet, ale z Japonska do Texasu určitě ne - klan Hashimoto se na podobnou možnost musel připravovat dlouho - pochopitelně: nemůže si nechat líbit, aby mu kdokoli - tím méně mrtvé Waffen SS - masakroval nejbohatší konzumenty na světě.

Vrtulníky dosedly jen na okamžik - přesně na takový, aby z nich vyjely rychlé kolové obrněnce. Nákladáky odlétly a jejich místo na černé obloze zaujaly bitevní stroje bez označení - ježily se hlavními, raketami a výmetnicemi; byl jsem zvědavý, zda upíří klan ví něco, co americká armáda ne.

Tanky SS se od doby, co jsem je viděl naposledy, značně namnožily a rozvinuly do širokého útočného pásu - v mezerách mezi nimi blýskaly bodáky mrtvé pěchoty.

Pořád jde o totéž - zabít co nejkrutějším způsobem co největší množství lidí.

Z japonských obrněných transportérů se vyřinuli muži s vlasy staženými do copů, útočné pušky v ruku, meče přes záda.

* * *

Ze tmy se snesla Luftwaffe.

Vrtulníky uhnuly naprosto synchronně, tak dávky neškodně zabušily do země. Pak se proti útočícím letadlům vzedmula vlna oceli - na třicet messerschmittů, focke-wulfů a heinkelů se doslova odpařilo.

„Jóóó!!!“ zařvali všichni, co se zatím shromáždili kolem televizí - pasáží protahoval studený vítr, ale nikdo to nevnímal. Americký moderátor nesouvisle hýkal - měl sice radost, že to mrtví schytali, ale zas to dokázali Japonci, ne Američané. Taková *pohana!* Bylo to vidět i na Megan.

„To bylo moc snadný,“ řekla Fiona. „Když je ve Šmoulech něco takhle snadný, vždycky to se mnou špatně dopadne. Za takhle malinkatou chvilku,“ ukázala na prstech za jak malinkatou.

„Pšššt!“ okřikl ji pán v dlouhém kabátě.

Přenosová helikoptéra měla dalekonosnou noční kameru, proto bylo vše na dosah ruky; navíc někde upravovali obraz, takže měl téměř přirozené barvy - nepřirozená tma se jevila jako trochu nadpřirozené šero.

* * *

Mrtvé tanky chrlily oheň, ale obrněné transportéry před rozžhavenými granáty snadno uhýbaly - pro upíry za řízením to nemohlo být nijak těžké. Zato projektily ze zdánlivě tenkých kanónů na věžích transportérů nalézaly a probíjely staré pancíře až s vražednou lehkostí: tanky vybuchovaly jeden po druhém a jejich mrtvé posádky se svíjely v plamenech. Podobně probíhal i boj mezi pěchotou: vojáci s copy prostě jen uhýbali palbě, běželi a v běhu stříleli - když došlo na řež zblízka, přestali být vidět - zbyly z nich jen rozmazané šmouhy oceli.

Waffen SS zakolísaly.

„Příliš snadné,“ zašeptal jsem.

* * *

Klan Hashimoto vycítil šanci, tak do boje poslal i zálohy. Co jsem zahlédl, do této chvíle neztratili jediného muže - upíři byli proti mrtvým neuvěřitelně rychlí.

Jenže pak přes bojiště přelétl neviditelný stín.
Já ho viděl.

* * *

Čtvrtý kruh.

* * *

A vzápětí jsem zjistil, že to nebyl útok klanu v Americe, kvůli čemu nás Karolína tak nečekaně opustila.

* * *

Ničeho jsem si nevšiml, dokud pán v dlouhém kabátě nezachroptěl, nevyvalil bělma a nevychrlil na výkladní skříň tak litr tepenné krve. Stará paní v županu se nepřišourala podívat na televizi - v noci někde zemřela a teď si přišla ukousnout.

Pražská Zóna se pohnula na severozápad - to znamená směrem, kterým se nikdy nešířila. A pokud mrtvá Natalie v San Antoniu říkala pravdu...

Megan stařence prostřelila hlavu.

Fiona ječela jako siréna.

* * *

„Musím jít,“ řekl jsem.

„Snad *musíme!*“ řekla Megan. Zůstali jsme v pasáži u televizní výlohy sami - nepočítám-li definitivně mrtvou stařenku, zatím mrtvého pána v dlouhém kabátě a snad šest poztrácených střevíců. Megan zakrývala Fioně oči.

„*Musím*. Vy dvě musíte zmizet.“

„Slíbil, že nikdy neodejdeš, Jane. *Nikdy!*“ mezi Meganinými prsty vykoukla dvě modrá obvinění.

„Všechny sliby nejdou dodržet, kotě. Bohužel.“

„Říkáš to, jako by ses loučil,“ agentka se snažila tvářit nezaujatě, ale příliš jí to nešlo - pohled ji zradil.

„Inu... ano. Rád jsem tě poznal, Megan. A to vykání už mi taky lezlo krkem,“ zazubil jsem se.

„Ať jde o cokoli, pomůžu ti.“

„Pak dopadneš jako oni,“ kývl jsem k obrazovkám plným mrtvých Japonců a rozmlácených obrněných transportérů.

Z reproduktorů se krom klapání rotoru přenosového vrtulníku linulo jen ticho. A - pravda - vzlyky moderátora.

* * *

„Odved’ ji co nejdál. Tudy,“ píchl jsem prstem, když jsem do své staré tašky z černého nylonu schoval pédevadesátku, všechny granáty i všechny náboje - nechal jsem si jen pistoli se dvěma zásobníky a nůž.

Pro jistotu.

Tam, kam jdu, nebudu potřebovat nic.

Podal jsem tašku Megan a sám nakročil na opačnou stranu.

„Jane, slíbil jsi...! *Slíbil!*“

„Poslechni, Fiono.“

„Nevrátíš se,“ konstatovala Megan.

„Pokud ano,“ ještě jsem se zastavil, „o to rychleji utíkejte.“

Pak už mi černý vzduch zahučel kolem uší.

* * *

Co jsme byli v pasáži, přestalo pršet, ale městem se pro změnu rozlila hustá, lepkavá mlha. Přestože bylo k sedmé ráno, byla tma jak o půlnoci - dnes může Praha na rozednění zapomenout.

Nejen dnes.

Lampy vypadaly jako koule nazelenalého světla, studeně bzučely a kočičí hlavy pod nimi se ještě studeněji leskly. Přešel jsem z běhu do chůze, ale natahoval krok, jak jen to šlo.

Času není nazbyt.

* * *

Vyhlédl jsem za roh. V téhle ulici to je, jasně, za tím průjezdem. A v katakombách dole jsou pohřbeny stovky, možná tisíce nejhorších lidských bestií všech dob.

Kvůli tomuhle nás Karolína tak náhle opustila.

Nakreslil jsem prstem malou ležatou osmičku.

A přitom tu máme rovnou Třetí kruh.

Plný Třetí kruh.

* * *

Čekal jsem, že se budou valit všemi dveřmi, všemi kanály, ze všech sklepů - ale kupodivu nic. Žádné krvavé oči, žádné zlaté runy, žádná shnilá kůže. Jediné, co jsem viděl, byla vychrtlá nahá mrtvola s oholenou hlavou a kartonovou cedulkou na palci - vetchý stařík.

Někde tu bude nemocnice nebo pohřební ústav.

Proběhl jsem kolem a mrtvý se pomalu obrátil a vydal za mnou. Bosé nohy nepravidelně pleskaly o dlažbu.

* * *

Chvilí jsem šmejdil po okolí, pak jsem se (o nic moudřejší) zastavil v hlubokém stínu a propadl do úvah. Mlha pořád pomalu vířila a lampy pořád studeně bzučely; jen jejich světlo ještě trochu zesláblo, jako by ho něco odsávalo. Bylo mi zima a - popravdě - byl jsem dočista bezradný: co tím ta Natalie sakra myslela, když ne...?! Někde blízko praskly dva výstřely z brokovnice a na rameno mi dopadla tvrdá ruka - pantáta z márnice je vytrvalý. Probodl jsem mu čelo nožem a otočil, lebka praskla, děda zaklapal bezzubými dásněmi a sesul se. Pak...

Nevím, co mě varovalo.

* * *

Každopádně jsem ránu mečem odrazil.

„*Vafe fy?!“* zasyčela Karolína a sněhobílé Špičáky jí přes ty úžasné rty trčely do půli brady.

„Nerozumím,“ řekl jsem.

Zuby zajely: „Zase ty?!“

„No jistě že já - přišel jsem vám totiž *pomocť*.“ Šeptal jsem - v mlze najednou visela intenzivní hrozba, určitě ji cítila taky - hrozba o to horší, že jsem naprosto netušil, z čeho pochází.

„*Pomocť! Csss!*“ ukročila, katanu pořád připravenou k ráně - v mém oblíbeném fällknivenu zel hluboký zásek. Její zbraň je naprosto mimořádný výrobek japonských mečím - musela mě poznat dřív, než dosekla, jinak bych byl vejpůl i s kudlou.

Znovu dvě rány z brokovnice.

„Jak to, že nelezou ti... ti vaši věční nocležníci?“

Mlčela.

„*Proč nelezou!*“ zasyčel jsem a pětšedmička mi skočila do dlaně. Začínal jsem být trochu nervní.

„Pistolka...,“ začichala, „je to stříbro, co cítím?“

„Mohl jsem tě zabít už na tom nádraží, blondýno! - *Proč! Nelezou!*“

„Nemohl,“ najednou se ke mně tiskla celým tělem, mou ruku s pětšedmičkou v levém podpaží a ostří katany mě zezadu studilo na krku. Nos mi naplnila vůně jasmínu.

„*Hmmm.* Dobře. Nemohl,“ suše jsem uznal. Upíří oči takhle zblízka berou elán.

„Mají useklou hlavu - do jednoho,“ ostří se výmluvně zavrtělo. „A tam dole se dobře hnije, takže toho z nich už za pár měsíců moc nezbyvá,“ odstoupila, „ale volal mi... *Co ti vlastně mám co vykládat!*“

„... volal ti Tobáš, že se objevilo něco jiného? Třímetrový chlap v hitlerce? Ne? Zvýšené množství vlků? Červi?“

Třetí zavrtění hlavou:

„Hitlerku máme na háku, s vlky bysme se domluvili a červi jsou pro děti. Ale... ale jednomu tam dole nějak nevadilo, že měl useklou... *nejen* hlavu.“

Nechápavě jsem zvedl obočí.

„Co ti budu...,“ znovu zavrtěla hlavou, „neznáš ho, nemůžeš,“ schovala meč, pak jí po půvabném obličeji přeběhla jasně patrná vlna strachu:

„Wries se vrátil.“

* * *

Zmizela, stejně jako se objevila - na tom, že se upíři umějí rozpustit v mlze, něco bude.

„Wries se vrátil - *a co*,“ zašeptal jsem. Žádného Wriese vskutku neznám. Schoval jsem pistoli i nůž.

Brokovnice zase zaduněla. Podle frekvence palby odhaduju, že nějaký myslivec vzal domobranu do vlastních rukou - proto byl mrtvý z márnice zatím jen jeden.

Vydechl jsem a kolem mého dechu se stočily malé mlžné víry.

A pak jsem to uslyšel.

Řinčení řetězů.

* * *

Váhal jsem jen chvilku.

* * *

I další ulice byla prázdná: mlha, mokré kočičí hlavy, bzučící lucerny. Vpravo dlouhá vysoká zeď nějaké zahrady, vlevo neméně dlouhý a ještě daleko vyšší kostel - jeho zeď členily mohutné vnější pilíře.

Hleděl jsem do mlhy, ale nikde nic - přesto, nechtělo se mi tam - co jsem dohlédl, nikde žádná odbočka, žádná úniková cesta, a stěny po stranách byly vážně vysoké.

Někdy to ale bez trochy rizika nejde.

* * *

Ušel jsem asi třicet metrů.

Pak se řetězy ozvaly znovu - tentokrát nedaleko přede mnou.

* * *

Do kaluže světla pod lampou vkročila postava.

Nevysoká, obtloustlá, v plášti po kolena, na hlavě směšnou starosvětskou buřinku, v obličeji neproniknutelný stín. Přes vířící mlhu to nebylo přesně vidět, ale zdálo se, že v levé ruce drží řetěz a vláčí ho za sebou.

A pak jsem to uviděl - ve stínu pod buřinkou, tam kde by člověk měl mít oči - dva rudé ohně.

* * *

Postava v buřince najednou stála o lampu blíž - přitom bych se vsadil, že se ani nepohnula.

To už jsem ji svíral v mířidlech pětsedmičky.

Ta lampa nebyla ani deset metrů ode mne.

* * *

Řetěz v levé ruce se rozdvojil a vznesl z dlažby. Vlastně *vznesly*. Až teprve teď jsem pochopil, že postava fakticky nemá levou ruku, ale jen ty řetězy - vlnily se rukávem od ramenního kloubu a na jejich koncích byly velké, rezavé a pěkně ostré háky.

Postava si pravou rukou sáhla za hlavu a z prázdna vyskočil dlouhý meč. Katana.

Jak jinak.

Pojistka pětsedmičky cvakla.

„Zbytečné,“ řekl někdo vedle mě.

Nos mi naplnila vůně konvalinek.

* * *

Byla to ta okouzlující černovláška se smyslným hlasem - tehdy z baru s knihami, ta, jak četla Diamantový věk.

Denisa.

„Mám Wriese, sledujte můj signál,“ řekla a sklapla mobil. I jí se v rukou objevil dlouhý japonský meč - půvabný obličej měla jako z kamene, ale já ten strach stejně viděl.

„Neplette se mi,“ chytla mě za límec a hodila dozadu jako zmačkaný pytlík od hamburgeru. Padl jsem zády na mokrou dlažbu, ale to už postava v buřince útočila.

* * *

Meče se srazily a v kalužích zasyčely první úlomky oceli.

Normálně to při šermu zvoní - tohle ale znělo jako nepřerušované železné kvílení - údery přšely tak rychle, že jsem i já měl co dělat, abych je odlišil.

* * *

Upírka odrazila jeden hák, chytla druhý řetěz v půli, otočka, a druhý hák se zasekl přímo pod buřinku. Následovala strašlivá rána okovanou hlavicí jílce a ještě jedna. Sek na krk a dlouhé salto vzad.

Postava v buřince se potácela.

* * *

Chvilku.

Malou.

Maličkou.

* * *

Háky vylétly jako ocelové pěsti. Upírka se pootočila a oba ji o pár milimetrů minuly. Neviděl jsem jí do obličeje, ale podle všeho se usmála.

Zřejmě si to potáčení vyložila trochu jinak než já - já to vnímal jako lest, ona - bohužel - jako částečné vítězství.

* * *

Tentokrát to bylo dvojité salto vpřed. Ránu katanou postava v buřince zastavila čepelí - to už ale upírka měla v levé ruce dlouhý nůž bez záštity, a ani druhý sek na krk postava nedokázala odvrátit.

Ozvalo se zachrčení.

* * *

Teprve nyní jsem stihl vstát.

„Paní Denisa je zručná, že?“ řekl malý Číňan, který najednou stál vedle mě. Měl příjemný, zpěvavý hlas.

„Pan Ho,“ řekl jsem.

„Pan Mluvčí,“ řekl on.

Jen jsem mrkl - opravdu mrkl - a pan Ho už zasypával pana Buřinku neuvěřitelnou sadou seků.

* * *

Jestli mi Denisa připadala jako dobrý šermíř, proti panu Ho by obstála tak dvě vteřiny - pokud by tedy celé ty dvě vteřiny utíkala.

Wries ale jako by tančil a všechny tři čepele odrážel bez jediného zaváhání - pan Ho tasil i krátký meč, ale Wries zvládl i čtyři.

Jestli jim to zatím nedošlo, tak mně definitivně ano.

Je to past.

* * *

„*Je to past!*“ zařval jsem.

Nad ulicí začalo vycházet slunce - rudé a krvavé.

Nebylo to slunce, ale kříž na střeše kostela - byl rozžhavený do červena a mlha na něm hlasitě syčela.

Otočil jsem se tak rychle jako ještě nikdy.

* * *

A za mými zády stál sám pan vrchní Velehnus. Obludně oteklé těstovité tělo s nesmírným břichem prověšeným po kolena, s vytahanou kůží prorostlou bílými pulzujícími žilami a se znetvořenou hlavou na znetvořeném krku. Kůže se vlnila, jako by se pod ní svíjely miliony červů.

A také se svíjely.

První otrok.

* * *

„Ty seš mi ale *slizoun!*“ Z břicha vyjela špička meče a hladce se prořízla nahoru a vlevo - šplouchlo to, a co se vyvalilo na dlažbu... málem jsem se pozvracel.

Pán červů otevřel obrovský chrťán, zaklapal jím, podíval se na své vnitřnosti a padl do nich ksichtem napřed.

„Říkala jsem ti, Mluvčí, červi jsou pro děti... Támhleten... támhleten parchant ale ne,“ Karolína na malý okamžik zaváhala, odstříkla z meče bělavý hlen a vrhla se k bojujícím.

„Ale...!“ Rozhodně nezaváhala tak dlouho, aby si poslechla o *drobném* rozdílu mezi Druhým kruhem, kdy se mohou zjevovat loutky Pána červů, a *plným* Třetím kruhem, kdy se může zjevit *sám* Pán červů - v plné síle, s veškerou mocí.

* * *

Mlha zářila stále ruději a Pán červů si hrnul vnitřnosti zpět - ústy - dá-li se ta morová jáma nazvat *ústa*. Hlasitě u toho bublal.

Nevím, jestli proto, že se mu dělalo zle, nebo proto, že se smál.

* * *

Karolína přeskočila bojující nádherným saltem a napadla Wriese zezadu - odrazil ji stejně snadno jako oba předchozí útočníky - a to přitom byla s jednou čepelí dokonce lepší než pan Ho.

Pohled zpět - Pán červů už byl zase ve formě. Zpět k šermířům. Mlha za nimi se rozzářila víc, než mohl zvládnout kříž na střeše.

Pán červů vykročil.

Jestli budu takhle škubat hlavou, strhnu si vaz.

* * *

„*Neee!*“ poprvé promluvil Wries. „*Ješšště jedeeen!*“

Nevěděl jsem, co má na mysli, ale Pán červů se zastavil.

Přes smršť seků nikdo nedýchal, takže nikdo nebyl udýchaný, nikdo ani neumdlél. I Denisa do toho šla pořád naplno.

* * *

V rudě prosvětlené mlze za bojujícími se objevila nestvůrná chlupatá postava.

* * *

Pes.

Polkl jsem, ale už není kudy utéct.

Alespoň jsem ze sebe strhal kabát, aby se mi nepletl pod nohy.

„*Aááá!*“ ozval se ženský výkřik plný bolesti.

Zvedl jsem zrak: Wriesovy háky prorazily Denise hrud' a roztrhly ji vejpůl.

* * *

Pan Ho i Karolína odskočili a zakrvácené řetězy se hladově vznášely ve vzduchu; ze tmy pod buřinkou sálaly dva plameny.

Pán červů opět vykročil.

Pes také.

* * *

Pak jsem Wriesovi poprvé uviděl do obličeje. Měl maso zčernalé a rozežrané, jako spálené louhem, a křížovaly ho hluboké jizvy. Kolem zubů neměl žádnou tkáň (zato zuby měl bělostné, jako vyleptané peroxidem), ale jeho dentistu bych nechtěl - čelisti měl sešroubované dlouhými nerezovými vruty.

Pod nosem měl něco jako zbytky knírku.

Mířidly pětasedmičky jsem ho viděl docela zřetelně.

Uvidíme, *jak* zbytečné to bude.

* * *

Věděl jsem, že První i Druhý otrok půjdou pomalu - oni spěchají málokdy - a pokud bych sundal pana

Buřinku, možná by upíři...

... marná naděje.

Vím, co musím udělat, ale ten strach, *ten strach*.

Střely narazily do rozleptané tváře.

* * *

I běžný projektil z pětsedmičky je nesmírně ničivá věc - ty mé ze staré tašky jsou ale ničivé až nadpřirozeně. Po nárazu do povrchu těla začnou příčně rotovat a po určitém zpomalení explodují na malé žiletkovité kousky - ty, krom toho, že všechno semelou na ještě menší kousky, předají cíli svou veškerou kinetickou energii.

Wriese to srazilo jako rána palicí.

* * *

Dotočil salto vzad, bleskový pohyb levou „paží“ a zbytek střel neškodně dojiskřil na člancích řetězů. Půl obličeje mu ale chybělo - moje speciální střelivo zabralo.

Trochu.

Trošku.

Malinko.

Úlomky kulek syčely na mokré dlažbě a měnit zásobník nemělo smysl.

Vím, co má smysl.

Ale ten *strach*.

Ledová kyselina se začala hladově smát.

Stejně jsem zásobník vyměnil.

* * *

Pak dlouhozubí udělali největší chybu, jakou vůbec mohli.

* * *

V těch zlomcích okamžiků, kdy jsem stíhal myslet, jsem se divil, kde je Tobiáš - nejmnocnější a nejsilnější z pražských upírů.

* * *

Doprostřed ulice se sneslo další monstrum. Vypadalo jako japonské brnění z černé oceli, s čepelemi na předloktích, s bodci na loktech, s rohy na ramenou a přilbě.

A s příšernou celoobličejovou maskou.

Stín démona.

* * *

Tobiáš přišel.

* * *

„*Ne, tohle ne!*“ vydechl jsem.

* * *

Že je legenda o Stínech démonů pravdivá, vím náhodou dost přesně. Že upíři ale *tak moc* nevědí, o co tady jde, to mnou hluboce otrásl.

„*Užžžž!*“ probublalo sešroubovanými čelistmi.

Pán červů zvedl pravou ruku.

Tobiáš ve Stínu démona tasil a nakročil proti Wriesovi.

Pes se začal smát.

* * *

Wries oběma háky zasáhl pana Ho.

Malý Číňan se rozstříkl jako balónek s vodou zasažený brokovnicí - nezbyl z něj kousek větší než článek

malíčku.

Tobiáš zakovaný ve Stínu padl na kolena a začal strašně křičet - brnění najednou svítilo bílým žářem a japonský meč s šedou čepelí zazvonil o dlažbu.

A mně konečně došlo, že to tady sice je past, ale rozhodně ne na dlouhozubé.

* * *

Denise z přetržených pŕl tĕla vyhřezly proudy ěervů, spojily se a mrtvá upírka opĕt vstala.

Zkoušet na Prvního otroka některé z mých gest nemá smysl.

Zatím.

* * *

Wries málem zasáhl Karolínu, ale nepovedlo se, přestože nyní se zjevnĕ snažil ze všech sil - je s mečem naprosto neuvĕřitelná. V obliĕej se jí nepohnul sval, a přestože se mohla pokusit ulĕtnout, zřetelnĕji to ani nenapadlo.

Zkoušet na Prvního otroka některé z mých gest sice nemá smysl, co ale pan Buřinka.

Zkřížil jsem ukazováčky.

Pes i Pán ěervů se rozebĕhli.

* * *

Do Ćtvrtĕho kruhu chybí jen málo.

* * *

Wries Karolínĕ roztrhl břicho hákem.

Ze zdi zahrady blýskla šmouha tmy a narazila Psovi do mordy.

Mĕ gesto narazilo Wriesovi do ledvin jako rána z pancĕřovky.

Pes udĕlal salto vzad, mávl pařátem a z mlhy za ním se ozvalo vlĕí zavytí.

* * *

Gesto Wriese roztrhlo na ětyři kusy.

Karolína šla k zemi, útroby si držela obĕma rukama.

Pes mĕl servanou kůži z levĕ poloviny hlavy a nemĕl levou zřitelnici. Šlachy, bledĕ maso a dvacet centimetrové zuby svĕtily tmou a na chlupatou hrud' kapal sklivec.

Na dlažbĕ před ním sedĕla ěerná kočka a pošvihávala oháňkou.

* * *

Z mlhy za Psem se vyřítili obrovští vlci, rudĕ krvavĕ víry místo oĕí.

Znovu jsem zkřížil ukazováčky a ledová kyselina v mé mysli ryĕela smíchy.

* * *

Pán ěervů odrazil můj úder asi tak, jako bych já odehnal komára.

Jenže, dobří komáři se vracĕjí.

Otiskl jsem do vzduchu pravou dlaň.

Dnes nedoutnala, dnes hořela bílým žářem.

* * *

„Uáááffff!“ vydal Pán ěervů ne zcela popsitelný zvuk a z nosu a úst mu vycákl proud natrávených ponrav i vlastních vnitřností.

Kyselina v mé mysli zamlaskala a poprvĕ po roce se svobodně nadechla.

Už není cesty zpĕt.

Tohle žádný dobrý skutek nespraví.

* * *

Neudĕlal jsem ani pŕl kroku a zezadu mne smetla drtivá rána mečem - neprŕstřelná vesta sice zadržela ostří, ale pořád to byl nelidský švih tĕžkým kusem ŕeleza.

Páteř mi praskla jako párátko.

NEJLEPŠÍ PŘÁTELE

Nevím, které lži věřit.

- Fox Mulder

Denisa se kývala nad ležící Karolínou, z očí se jí chvěly konce ponrav, katanu v ruce.

„Budeššš mááá! řekl Pán červů. „Dvě mocné upíírky. A jen mééé! Áááá. Doražžž ji!“ To bylo na Denisu. Katana se zvedla.

Ležící upírka měla břicho rozpárané až k obratlům, tak si jen zakryla obličej.

* * *

Břink!

Čepel dopadla, zvuk neodpovídal.

* * *

Hlava mrtvé upírky i hlava Pána červů se otočily v bleskovém synchronním pohybu.

* * *

Dlouhý meč pana Ho je hezky vyvážený.

Tedy, ne že bych ho potřeboval.

* * *

„Leooopaaard!!!“

Kdyby Pán červů dýchal, řekl bych, že to slovo vydechl - výraz hrůzy v odulé parodii na obličej mu ale šel moc pěkně. Vida - ani Pán červů nevěděl, že je tu dnes za návnadu - za návnadu, která má zemřít. Strýčkové nemají rádi konkurenci, a navíc, kdo zradil jednou, zradí podruhé.

„Prvnííí otroook,“ řekl jsem, ale mluvilo se mi špatně - horní Špičáky mi prorostly tvářemi a trčely pod spodní čelisti.

Mrtvá Denisa se strašně pomalu rozpřahovala mečem.

Místo nehtů mám krátké černé... drápy to nejsou. Jsou to prostě takové trochu delší ostré nehty. Podíval jsem se jí do červů v očních důlcích a červi začali hořet; tak jsem jí vyrval hrudní koš - je to zajímavější než oheň. Pak jsem totéž udělal Prvnímu otrokovi. Pravda, nejdřív jsem s ním prorazil zeď kostela, uvnitř ho narazil na kříž, zpřerážel mu všechny kosti, rozdupal ho a prorazil s ním druhý otvor zase ven.

Rozlámaný hrudní koš se z něj trhal trochu hůř, ale o to to bylo zábavnější.

Celou dobu nádherně řval.

* * *

Studená mlha se svíjela a její kapénky chladily na čele.

* * *

Kolem letělo něco malého černého. První otrok hořel jasným modrým plamenem, řval stále víc, tak jsem natáhl paži a tu letící věc chytil. Černá kočka, spíš pytlík kůže, ve kterém chřestily rozmačkané kůstky. Stačil jediný můj dotyk, nohy se narovnaly, páteř vyskládala, lebka zformovala a v očích zažhnul oheň.

„Mňau?“ řekla kočka.

Vzpomněl jsem si, že jsme spolu už mluvili.

Ted' jsem rozuměl.

* * *

Pes zaútočil.

Posadil jsem příbuzného na zeď a řekl mu, že tohle vyřídím sám - ne že bych nevěřil, že by to nezvládl - po dlažbě se válely desítky roztrhaných vlků.

„Mňau.“

* * *

Ležící upírka si soukala vnitřnosti do břicha a tiše sténala. Regenerační schopnosti jejího organismu už o sobě dávaly vědět, ale zrovna teď to strašně bolelo.

Přesto viděla, jak se větší i menší nestvůra srazily.

Ta větší, která vypadala jako obrovský vlčák chodící po zadních, najednou neměla kůži.

* * *

Krvavá chlupatá věc mokře pleskla o dlažbu.

Menší nestvůra dvakrát bodla rukou, prsty natažené, a z vlčákova obnaženého masa vyrazily dva proudy... Ne, krev to nebyla. Krev nehoří.

* * *

Pes mi padl k nohám.

Ani on nevěděl, že tu má dnes zemřít. Ani jemu nepřišli na pomoc. - Inu, zrádce nemá rád nikdo.

Dupnul jsem mu na záda a obratle krásně praskly. A ještě. A ještě.

A ještě.

Ze zdi mne pozorovaly svítící oči příbuzného.

* * *

I Pes už hořel jasným modrým plamenem a řval stejně jako Pán červů. Hezky osvětlovali ulici.

Tedy, ne že bych to potřeboval.

Čtvrtý kruh voněl mocí.

Rozhlédl jsem se - nikde se nic nehýbalo, už nebylo koho zabít... A přece, tamhle u stěny, blond'atá žena.

Nesmírně rád zabíjím ženy. Pomalu.

* * *

„Tohle ne,“ řekla, když se mi podívala do očí. Z vlasů se jí začalo kouřit. Není to obyčejná žena. Bude ji to bolet mnohem, mnohem déle. Začal jsem se smát. A kolem je celé obrovské město plné strachu a krve.

A nekonečná noc přede mnou.

* * *

Strašně trpím. Kyselina mne obklopuje ze všech stran jako černá mrazivá zeď a já kráčím plameny. Normálně začne hořící člověk rvát, pobíhá, upadne, zmítá se, zemře. A já musím jít a držet směr. Věděl jsem, pokud zastavím, prohraju.

Viděl jsem meč ve své ruce, jak zadržel úder mrtvé upírky. To se kyselině nelíbilo. To, jak jsem za okamžik naložil s Prvním otrokem, už ano, a to, jak jsem naložil se Psem, také.

Pak ledovou kyselinu napadlo ono s tím pomalým zabíjením žen a městem plným strachu a krve, a já věděl, že je čas se vrátit. Proto teď kráčím plameny a proto nesmím ztratit směr. Podíval jsem se na své zčernalé ruce a věděl, že nemám ani pár minut. Prsty už byly pryč, za chvíli uhoří i zbytek paží, pak i nohy a pak nebudu moci jít.

Prohraju.

Zároveň jsem ale věděl, že se ještě nemohu vrátit - ne teď. Zastavil jsem a kyselina se začala vítězně smát. Potkal jsem jednu mrtvou ženu, a ta říkala: *„Ssstrýýýček Hermyyy. A Obludaaa. V Prazeeee!”* a: *„Oni je nezastavili. Oni ne!”* ale hlavně: *„Ty vííš, co musííš!”*

* * *

Ležící upírka byla ztuhlá hrůzou.

Bolest z rozervaných útrob byla ničím proti pohledu do příšerného bledého obličeje nad ní. Byl to Mluvčí, ale zároveň ne - v rudě žhnoucích očích mu vřela krev, a nebyla to žádná metafora - jako upírka na to měla nos. Cítila, jak se jí dělá horko, a cítila i vlastní doutnající vlasy.

Pak se nestvůra narovnala a přes čelisti svažené prorostlými špičáky vycedila:

„Ssstrýýýček! Ssstrýýýček Heeermyyy!”

* * *

Stěna kostela se rozlétla na tunové úlomky - obrovské kusy zdívá opravdu připomínaly úlomky, když

snovou lehkostí rotovaly mlhou. Všechny kříže uvnitř žhnuly oranžovým žářem, tak byla postava v bílé uniformě nasvícená zezadu jako na jevišti - její široký stín ležel v ulici.

Byl to muž, vysoký, ale zdaleka ne jako Slíd'ák, byl i obrovsky tlustý, ale zdaleka ne jako Pán červů. Bílá uniforma zavržala kvalitní kůží a zlatá lebka na bílé vojenské čepici mrkla rubínovými očima. Zřítelnice tlustého muže vypadaly jako hlavičky černých špendlíků zatlučené do krvavého masa.

* * *

„Pááátýýý kruhhh!“ řekla příšera, co bývala Mluvčím.

* * *

Upírka se plazila pryč - vysílením nemohla letět a nohy ji neposlouchaly, tak se plazila.

A plazila se ze všech sil.

Kolem pršely bloky zdívá a přerývaly dlažbu zprava doleva a zpět - ale hlavně - to, co zbylo z Wriese, se začalo skládat a pomalu zvedat. Pomalu se začalo zvedat i japonské brnění, které padlo uprostřed ulice a na kterém dosud syčely kapky mlhy.

Upírka se plazila, rty sevřené hrůzou, ale přitom nedokázala od rudě nasvíceného divadla odtrhnout zrak.

Najednou se dlaní opřela o něco ostrého.

* * *

Strýček Hermy je nejslabší ze Strýčků, ale stále je to Strýček. Drobnými pohyby očí zvedl Wriese i Stín démona.

* * *

Co na tom sejde.

Když proti nim stojím já.

Já, Velký Leopard.

* * *

Strýček Hermy vycenil žluté koňské zuby - asi to měl být úsměv. Wriesovy řetězy se zase vznášely a slabě žhnuly. Pod kovovými nohama Stínu démona se z dlažby stípaly úlomky.

Jenže já mám meč po malém šikmookém muži - je to stará zbraň, která vypila spoustu krve.

* * *

Strýček Hermy jim zdesetinásobil hmotu. Byli pořád stejně velcí, ale pod prvním úderem háku mi explodovala pěst až po zápěstí.

Jenže, mě není tak snadné zranit.

* * *

„Miluju bolessst!“

* * *

Odrazil jsem čepel na okovaném předloktí Stínu a rozsekl ho od ramene k pasu - ukročil do strany a stará zbraň mi praskla v ruku.

Jeden z Wriesových háků se mi zasekl za klíční kost, druhý prorazil břicho a zaklesl se za páteř.

* * *

Vyrval bych mu řetězy z těla, ale když je za ním Strýček Hermy, nejde to. Stínu přejel po zranění malý plamínek a zase vládl oběma spáry.

Wries trhnul.

Padl jsem na kolena.

Wries znovu trhnul a má kolena rozryla dlažbu.

Otiskl jsem do vzduchu pravou dlaň.

Tentokrát měla drápy.

* * *

„Áááá!“ vydechl Strýček Hermy - hořící dlaň ho odhodila zpět do kostela. I když: vlastně ho jen posunula, ani se nezapotácel. To už jsem ale stál, řetězy v levičce, a bušil jsem Wriesem ze strany na stranu, až dlažební kostky létaly.

Stín ukročil a znovu po mně sekl čepelí na okované paži.

* * *

Moje pěst a jeho pěst se srazily - cítil jsem, jak se mi pod prsty bortí ocelová rukavice - zarazil jsem mu ji až k lokti - Stín pod silou mé rány odlétl a přelomil litinový sloup.

Vytrhl jsem si řetězy z tkání, ale to už se vrátil Strýček.

* * *

I on zaútočil dlaní - já zvedl ukazovák a prostředník.

Gesto zachytilo hlavní nápor, ale úder mnou probil zeď do zahrady - ještě jsem ale letěl a už jsem po Strýčkovi hodil kus stěny - vážil tak tunu.

* * *

Letící blok sice smetl Wriese, ale Strýček ho před sebou vychýlil nahoru.

Znovu se smál.

Tunová masa zasáhla jeden z vnějších kostelních pilířů a ten se zřítil na Strýčka.

* * *

Smršť prachu mi nijak nevadila, tak jsem údery pěstí roztloukal Stín démona. Co rána, to zubatá díra, z které se sypal mastný popel a ohořelé kosti.

„Já! Jsssem! Velkýýý! Leopaaard!“ To už jsem ho zadupal do dlažby, až byl úplně placatý.

Z boku na mě vyrazil hák.

* * *

Nastavil jsem mu pěst.

Viděl jsem, jak se o ni hák roztříštil a jak se o ni tříští i další a další články řetězu - jeden po druhém. Prask - prask-prask, a ve vzduchu rotovaly rezavé úlomky s lesklými hranami. Pak jsem chytil druhý řetěz a švihl Wriesem jako bičem. Do zdi, a o obrubník a ještě jednou.

Na rozleptaném, rozstříleném obličejí bylo vidět něco jako překvapení.

Pak se rozlétla hora zdívá u paty kostela a Strýček Hermy se vrátil.

Pořád se smál.

* * *

Ted' pro změnu bušil Wries mnou, tak jsem se řetězu pustil.

Syčel jsem vzduchem a otiskl do něj dlaň. Stín démona nabýval s třaskavými železnými zvuky původních forem, ale náraz žhnoucí dlaně mu prorazil díru do hrudi a znovu ho zabil do dlažby.

Dopadl jsem a Strýček Hermy o sebe udeřil pěstmi v bílých kožených rukavicích.

Něco velmi rychlého mi proseklo žebra.

* * *

Podíval jsem se - díra kupodivu nechtěla zmizet a nemohl jsem hýbat pravou rukou. Levou jsem udělal velkou ležatou osmičku a Wriesovi začala plápolat hlava.

Strýček Hermy se sice stále smál, ale už to nebylo tak od srdce - na gesta pěstmi je i Pátý kruh málo - odhadoval jsem, co zasáhlo mě, zasáhlo i jeho.

Stín démona i Wries byli zatím mimo.

„Ssstrýýýčku!“

* * *

Zvedl jsem prostředník a ukazovák na levé ruce, díra v hrudi zmizela a do pravičky se vrátil cit.

Rozvibroval jsem hlasivky a Strýčkovi na bělostnou uniformu vystříkla černá krev - z nosu i uší.

Viděl jsem, jak se snaží, ale krev stejně začala hořet.

* * *

Strýček ustupoval do kostela a já z něj rval cáry bílého stejnokroje i s cáry bledé kůže - žebry jsem ale neprorazil. Takhle nablízko nemohl použít gesta, tak mé úderý odrážel krátkou vykládanou holí.

* * *

A že jich na můj vkus odrazil až přespříliš - každý takový protiúder mi roztránil kosti po loket.

* * *

„Miluju bolessst!“

* * *

Hrudí mi prosvihly dva rezavé řetězy - zezadu - spleťly se a vytrhly mě zpět na ulici. Wries je zase při síle, zničený hák dorostl, a Strýček mu zase přidal na hmotě.

Jak jsem letěl, odrazil jsem se dlaněmi od země, a jak mě přitahoval, celou silou jsem mu patami narazil do prsou.

Každého druhého by to roztrhalo na kousky, on jen těžce padl na záda.

Dlažební kostky se opět rozstříkly.

* * *

Znovu velká ležatá osmička - na otisk už jsem neměl sílu - ale osmička Stín jen trochu očoudila, o ohni jsem si mohl nechat zdát. Všechny díry, co jsem do něj prorazil, už se zatáhly - brnění vypadalo jako nové, rohy na přilbě a ramenou se ježily, jen masce přibýlo na děsivosti.

Wriesovy řetězy se mi plazily vnitřnostmi, a háky mi štípaly páteř na obratle.

„Áááá!“ zasténal jsem a švihl do řetězů malíkovou hranou.

Tentokrát vydržely.

* * *

Blond'atou upírku to někdy během boje odhodilo podél zdi kostela, takže na ni nic nespadlo, ale všechno viděla. I přes upíří smysly stíhala řež sledovat tak tak - dunivé zvuky nelidských úderů jí drtily hlavu, z nosu a uší tekla krev, cítila, jak jí znovu a znovu srůstají protržené bubínky.

Viděla, jak přišera, co bývala Mluvčím, bojuje s přesilou, jak ji rvou Wriesovy řetězy, jak znovu a znovu vstává, ale jak nakonec padla na kolena.

„Áááá!“ vyrazilo monstru mezi sevřenými čelistmi, a přes zuby vycákla krev, která začala hořet. Upírka věděla, že se jí bývalý Mluvčí chystal zabít, věděla, že jí tlust'och v bílé uniformě vlastně zachránil život, ale...

„Kdo je proti Wriesovi, je se mnou,“ zašeptala, i když klidně mohla řvát z plna hrdla, a nikdo by ji neslyšel.

To ostré, na co předtím položila dlaň, pod tou dlaní stále bylo.

* * *

Klečel jsem, a přitom Velký Leopard nikdy neklečí.

A dnes klečím už poněkolikáté.

Řetězy mi omílaly šlachy z kostí - měl jsem je všude - plazily se v nohou i rukou, servaly svaly z lopatek i pánce.

Pod kroky Stínu démona nadsakovala dlažba.

Strýček Hermy rozpráhl paže a tentokrát se smál hlasitě a z plných plic.

Pak se u zdi kostela - hodně vpravo - něco zablesklo.

* * *

Nemohl jsem zvednout předloktí.

Podíval jsem se na to pravé - pod kůží se svíjely ocelové články.

Rozvibroval jsem hlasivky.

* * *

Upírce znovu vystříkla krev z nosu i uší a rozdvajilo se jí vidění - přesto zahlédla, jak se klečící příšeře rozzhavlila pravá paže. Opravdu to vypadalo, jako by v ní najednou měla tekuté železo.

* * *

„Óóóóh!“ vyrazilo mezi nerezovými šrouby v čelistech a jeden z řetězů ze mě vylétl. Roztavený konec svítil bílým žářem a šplíchal kolem sebe kapky zářícího kovu.

Kosti se spojily, šlachy přirostly a svaly začaly. To, co se blýsklo u zdi kostela, byl meč.

Letěl ke mně.

Hořící krví zasvítil úsměv.

Jsem přece Velký Leopard.

* * *

Prsty se sevřely kolem rukojeti z rejnočí kůže a celým tělem mi švihl blesk. Jsou jen dvě lidské zbraně, které tohle dokážou. Jedna se jmenuje Šedý Had, druhá Bratr Šedého Hada.

Tohle je první z nich.

* * *

Hák znovu vylétl.

Když narazil na šedou ocel, Wries poprvé vykřikl opravdovou, nefalšovanou bolestí. Vzápětí ho klečící nestvůra přesekla vejpůl, až se horní část těla zatočila vzduchem.

Buřinku chytil poryv větru.

Nestvůra se opřela o zbraň a pomalu vstala - o to rychleji pak zbraní švihla a ještě a ještě - ležící Wries pořád řval a ze strašných ran mu stříkal oheň. Nestvůra švihla mečem dozadu a Stínu démona upadla celá levá strana.

I z ocelové masky vystříkly plameny.

* * *

Nestvůra sekala tak dlouho, dokud z obou nezbyl jen modrý žár.

Pak se otočila ke kostelu, k tlustému muži, který na sobě opět měl dokonalou uniformu z jemné bílé kůže.

* * *

Tlustý muž se nesmál.

Pomalou couval probořenou zdí.

Ani zlatý smrtihlav na jeho čepici se nesmál.

„Ssstrýýčkuuu,“ zasyčelo monstrum, které bývalo Mluvčím, a zašvihalo mečem.

Mlha kolem zbraně vzplála.

* * *

Uvnitř kostela bylo prašné oranžové přitnutí - všechny kříže byly rozžhavené doběla, a jak se jich dotýkaly poletující částičky, tančily na nich žluté jiskřičky.

Z vykládané hole vyjela krátká čepel a do druhé ruky skočil kříž - Strýček Hermy z něj oklepl Ukřižovaného a zlatá lebka na čepici vycenila zuby.

První sek Šedého Hada zastavil křížem.

Šikovní.

Z mého ostří se zakouřilo.

Kopl jsem ho do krku a otiskl do vzduchu levou dlaň.

* * *

Nastavil letícímu otisku opět kříž, ale to už tak šikovní nebylo - paže mu ohořela k rameni, a kříž, než aby o kostelní podlahu zazvonil, spíš o ni šplouchl - kapky železa se rozcákly do stran.

Usmál jsem se, až se mi špičky prorostlé podél spodní čelisti rozchlíply.

Strýček Hermy začal vypadat poněkud méně sebejistě - nicméně, nijak mu to nezabránilo, aby svou zbraň nenakreslil kruh.

* * *

Než vztyčený ukazovák s prostředníkem pomohl zase meč: kruh sklouzl po čepeli a prorazil otvor v oltáři i stěně za ním - a jistě i v mnoha dalších.

Z otočky jsem zaútočil.

* * *

Strýček Hermy sice vykryl první ránu, ale druhá mu usekla ostří těsně u vykládané hole.

Začal tušit.

A začal se bát.

* * *

Otisk dlaně i nový kruh jsem už rutinované odrazil mečem.

Hodil po mně hůl, ale minul. Znovu o sebe udeřil pěstmi, ale mnou to jenom lehce smýklo - on to pro změnu schytil naplno.

Někdo se zkrátka nepoučí.

* * *

Strýček Hermy padl na kolena. Tavicí se kříže se začaly lámat a rozstříkovat o podlahu a Strýčkovy tučné tváře se začaly třást.

* * *

Zašvihal jsem mečem a vzduch kolem čepele hořel stále jasněji.

Pak kostelem prolétl neviditelný stín.

* * *

Malý muž v měkkém černém klobouku a dlouhém černém plášti stál před klečícím tlust'ochem.

A otiskl do vzduchu obě dlaně.

Šestý kruh!

Vzápětí jsem prorazil kostelní zdi zpět na ulici.

Další dva otisky.

I ty mne zasáhly do hrudi a šikmo zatloukly do dlažby.

Hluboko.

Hodně.

Pak kolem opět prolétl neviditelný stín - tentokrát na opačnou stranu.

Šestý kruh se ještě neudrží.

* * *

Ten malý muž byl Strýček Pepi - sice zmizel se Šestým kruhem, ale Strýček Hermy načerpal ztracenou moc.

Vyhrabal jsem se z kráteru.

Šedý Had byl pryč a Strýček Hermy stál v suti, uniformu bez poskvrnny, a zlatá lebka na čepici se vítězoslavně šklebila.

* * *

Lezl jsem po kolenou, protože jsem neměl sílu vstát, ale byl jsem to zase *já*.

Skoro.

Plameny kolem mě zhasly jako sfouknuté - díval jsem se na seškvařené pahýly svých rukou a strašlivá bolest vystřelovala z každého kousku těla, ale... *ale plameny zhasly*.

Samy od sebe.

Cítil jsem, jak se mi ledová kyselina valí z mysli někam do nejtemnějších zákoutí vědomí.

Sama od sebe.

Zamrkal jsem, a teprve nyní jsem to byl úplně *já*. *Já* Jan, nikoli *já* Velký Leopard.

Viděl jsem své ruce (byly naprosto v pořádku), viděl jsem, že klečím na přeorané dýmající ulici, viděl jsem, že na sobě mám jen kalhoty a cáry neprůstřelné vesty. Ta strašlivá bolest ale zůstala - nyní však nešla z

„každého kousku těla“, ale odněkud jinud - zevnitř, z nitra.

A proti mně stál Strýček Hermy.

* * *

To mě ani tak nešokovalo.

Šokovala mě ledová kyselina - neprohrála - prostě utekla. Bála se!

Velký Leopard se bál!

* * *

Takže jsem stál proti tlusté nestvůře sám - vlastně klečel. Sice se usmívala, ale její krvavý pohled svítil vztekem.

Oproti tomu, co sneslo mé tělo ještě před malým okamžikem, teď stačí jediná taška ze střechy kostela, a funebráci budou můj mozek dloubat z ulice moka lžičkou.

Strýček Hermy napřáhl ruku.

Zavřel jsem oči.

* * *

A uslyšel známé syčení.

Otevřel jsem oči.

V periferním vidění levé zřítelnice bodal trhavý plamen.

* * *

Tentokrát jsem Strýčkův pohyb nepostřehl - lidské smysly na to zdaleka nestačí. Najednou držel dlaň ve směru, odkud se střílelo, a ani se tam nepodíval. To jsem sice také nemohl vidět, ale byl jsem si tím tak jistý, jako si on byl jistý, že mu střely nemohou ublížit.

Když mu z předloktí zbyl jen hořící pahýl, jako by mu v očích bleskl údiv.

* * *

Kdopak nám to tady střílí z mé pédevadesátky?

* * *

Než mu úlomky projektilů a zbytek dávky dolétly k obličeji, naseł způsob, jak se bránit, tak to jen hezky jiskřilo.

Na ulici stála Megan - kdo jiný.

Řeknete jí, ať uteče, že vám nemůže pomoci - řeknete jí, ať uteče co nejdál - ale ona se stejně vrátí, že vám stejně pomůže.

Jak typické.

Strýček Hermy mávl paží a Megan zmizela - viděl jsem jen mrak něčeho, co vypadalo jako rudý aerosol, a osamocenou pédevadesátku rotující vzduchem.

A Strýček Hermy znovu napřáhl ruku.

Proti mně.

* * *

Ohnivý otisk velké dlaně plál v mlze, ale oba jsme se dívali na něco jiného - rozrytou ulicí šla malá holčička. Blond'atá, s růžovou mašlí, po tvářích jí tekly slzy.

Postavila se přede mě - čelem k příšeře - a přestože jsem klečel, byla tak malá, že jsem na Strýčka viděl jako předtím. Ramínka se jí třásla.

„To ne!“ vydechl jsem.

A Strýček trhnutím zápěstí otisk odpálil.

* * *

Říká se, že vám v posledním zlomku vteřiny proletí před očima celý život - to zas nezní tak nezajímavě. Potom ale nechápu, proč *zrovna mne* prolétl před očima největší *průser* mého života.

Smolař až do konce.

* * *

Slunce se chýlilo k západu, po kýčovitě azurovém oceánu tančily zlatavé odlesky, na obzoru plula loď s bílou plachtou a ve vzduchu voněla myrta. A cypřiše. A borovice.

Trpká vůně smůly prohřátá celodenním žářem.

Napil jsem se martini a rozkousl velkou zelenou olivu - Středomoří je nádherné. Alice dojídala dortík a stříbrná lžička cinkla o porcelán - zajímavé, v jednom kuse se cpe sladkým, a vůbec netloustne.

Další dlouhý líný den, kdy se dlouhá snídaně zvolna přelila do dlouhého oběda, který se zvolna přelil do dlouhé odpolední siesty a ta do nejdelšího večerního martini. Bylo k páté a stíny začínaly fialovět. Středomoří je nádherné, ale po půl roce plachtění, surfování, potápění, slunění, rybaření a co já vím čehoještění vám zbude jen to martini a kýčovité západy slunce.

Kdybych měl pistoli a o dvě martini víc, pokusil bych se ho sestřelit. Myslím slunce. Tichý hlas číšníka, zda mi něco neschází - kdybych mu řekl o tu pistoli, okamžitě ji donese. Noční hrátky s Alicí jsou pořád fajn, ale to si šetřím až na noc - aspoň na něco se ještě můžu těšit. Už nejsem Mluvčí, už nemám práci v Distribuované bance - a lovecké výpravy už jsou stejná nuda jako sedět na luxusní terase luxusního hotelu obehnaného luxusní zdí, pít luxusní martini a dívat se na luxusní západ slunce a luxusní fialové stíny. Dopil jsem martini a číšník mi okamžitě přinesl šesté. Nebo sedmé. Ale hezky s pěti velkými zelenými olivami, jak to mám rád. Poslední zábavný lov byl na bin Ládina. Co dál? Husajn? Nuda-jen jsem se přitom zasmál nad vzpomínkou, jak kdysi Amíci chytili jeho dvojníka a jak ho nechali pověsit. Přesně vím, kde je vypreparovaná hlava pravého Saddáma.

Navíc jsme s Alicí strašně, k uzoufání bohatí... a já nesmím do Evropy. Africká strana Středomoří je taky hezká.

Byla.

Bývala.

Co kdybych si o tu pistoli přece jen řekl a místo na slunce si vystřelil mozek? Třeba uchem? - Třeba by to bylo aspoň trochu zábavné. Aspoň malou chvilku. Alice znovu cinkla lžičkou o talířek - na horním rtu měla malý kousek šlehačky - podívala se mi do očí a pomalu si ho olízla. Vzdychl jsem a plán s pistolí odložil.

Zítra je také den.

* * *

Když mi číšník donesl sedmé (nebo osmé?) martini, oceán vypadal jako pozlacená deska roztepaná do jemných krajek, a fialová barva stínů se začínala tetelit tajemstvím.

Já jsem začínal znovu přemýšlet o pistoli, protože mi začínalo být špatně - ne z těch třiceti nebo pětatřiceti velkých zelených oliv, které jsem měl za sebou, ani z těch pěti, které jsem měl před sebou, ale z těch *tetelivých fialových tajemství*.

A přesně tehdy mi zavibroval telefon.

Byl to *ten* telefon - ten s téměř věčným palivovým článkem, ten, který mi dal Zákazník.

Náš nejlepší.

Můžu ho odmítnout, jistě, můžu odmítnout kohokoli, ale nuda při stopování uprchlých diktátorů, masových vrahů a mezinárodních arciteroristů bude určitě zábavnější než nuda luxusních teras, pozlacených desek a fialových stínů. A hlavně *tetelivých tajemství*.

* * *

Seděli jsme v těžkých, možná tři sta let starých křeslech, v krbu praskalo bukové poleno a ve vzduchu voněl dýmkový tabák vyráběný kdesi daleko jen a jen pro tento dům, jen a jen pro tohoto muže.

Krom tabáku a věkovitého koženého čalounění ve vzduchu vonělo i bohatství - ne směšných sto padesát milionů dolarů, co jsme našetřili my s Alicí, ale Opravdové Bohatství, Bohatství, které se narodilo někde na začátku šestnáctého století a do dnešního dne jen rostlo a košatělo.

Zákazník dokončil rituál zapalování dýmky - to už nám komoří nalil skotskou whisky, kterou vyrábějí sice velmi blízko, ale opět jen pro tento dům, jen pro tohoto muže.

I když *dům*, podíval jsem se okenními tabulkami zalitými v olovu - je to hrad, starý a vypadající staře - se všemi těmi mechy a lišejníky a stinnými zákoutími a drolícími se hradbami - musí být nesmírně nákladné udržovat ten důstojný věkovitý vzhled.

„Alice, Jane, jsem vskutku rád, že jste přijali mé pozvání,“ řekl Zákazník, když za komorníkem zapadly dveře a když nenápadným tlačítkem zapnul elektronickou rušičku zabudovanou v obrovském psacím stole. Jeho předkové - skotští korzáři - na onom stole jistě podepisovali glejty zavínuté v kožených pouzdrech a studovali tajné mapy námořních cest - on měl desku úplně prázdnou - vzpomněl jsem si, když jsem tu byl poprvé, že jsem přemýšlel, zda by na ní nedokázal přistát ultralight - to jsem byl ještě Mluvčí - Rada vlastníků Distribuované banky mě tehdy poslala, abych vyslyšel přání jednoho z našich nejváženějších klientů.

„Pane,“ oba jsme kývli.

Energicky klepl troubelí: „Mám toho hodně na srdci, takže se nebudeme zdržovat formalitami,“ zmáčkl další nenápadné tlačítko a knihovna za ním se složila jako harmonika - za knihovnou byl prostor minimálně stejný jako gigantická pracovna, ve které jsme seděli.

Před stoly zavalenými papíry, knihami, manuskripty a notebooky stál vysoký holohlavý mnich, zlatý kříž na prsou, ruce za zády. Pětatřicet, černá kutna, široká ramena.

„To je Padre,“ suše ho představil Zákazník. „Johanita. Maltézský rytíř.“

„Alice, Jane,“ pozdravil řádový bratr.

Na první pohled jsem poznal, že to není obyčejný muž: klenuté čelo, černé oči zářící inteligencí, ostrá tvář lidí, kteří nikdy neprohrávají. Jeho angličtina měla lehký jižní přízvuk.

„Padre. Zdravím. Kolik Nobelových cen už máte?“

Jen se usmál:

„Neprahnou po žádných cenách - sloužím pouze našemu Pánu,“ zvedl dlaně a teď se usmál, až se mu zaleskly zuby. Žádný služebník Páně nepotřebuje tak nadpřirozeně dokonalý chrup - až moc nadpřirozeně, aby byl od Boha. Vida, malá ješitnost, velká potřeba peněz.

„I tentokrát bych si s vámi totiž rád domluvil lov,“ řekl Zákazník, „ale tentokrát by to bylo trochu jinak,“ napil se whisky a vyfoukl dým - pokusil se o kroužek, nepovedlo se, tak se trochu zamračil. Významné odmlky mu vždycky šly. „Tentokrát byste nestopovali a nenavedli mě k cíli, tentokrát bych byl rád, kdybyste mi dělali něco jako doprovod či strážce nebo průvodce - tentokrát bude stopovat on,“ píchl dýmkou přes rameno a Padre se lehce uklonil. „Pojďte mezi nás, bratře, a vysvětlete jim to - od vás to přijmou spíš,“ Zákazník se usmál a mě zamrazilo; bylo to ale příjemné zamrazení - už cesta do Skotska byla příjemná, mám tuhle drsnou zelenou zemi rád. A skotská whisky je rychlejší než martini. Napil jsem se. A tahle je navíc *výborná*.

Padre se postavil ke kratší straně Zákazníkova stolu, takže jsme museli pootočit hlavy, takže Zákazník mohl nerušeně sledovat, jak se tváříme.

„Jak začít?“ začal mnich řečnickou otázkou. Podle mě je to učitel, nebo spíš - pokud si Vatikán skutečně vychovává vlastní zabijáky - učitel zabijáků. Nebo ještě něco horšího. Lepšího. Znovu jsem se napil a on začal: „Víte, jak Heinrich Schliemann objevil Tróju?“

„Trója?“ nakrčila Alice čelo. „Brad Pitt?“

I mnich nakrčil čelo - značně nespokojeně - zřetelně nemá rád, když mu někdo uskakuje od tématu.

I Zákazník nakrčil čelo - jak chtěl něco říci, zakuckal se, až z něj vylétl oblak modrého dýmu - zamával rukou, dusivě zakašlal a znovu zamával: „Promiňte...“ další zakašlání a hlasitý nádech: „Obávám se, že vám – *chrchl!* - že vám nerozumím, Alice.“

„Ne, slečno Alice, - nepůjdeme střílet pana Pitta... i když by si to možná zasloužil. Trója je, sire Henry, krom starobylého města i, hm, film, ve kterém pan Pitt účinkuje. A nyní, kdybyste dovolili, tak bych *rád*...!“ Padre si významně pohladil holou hlavu, vrhl na Alici přísný pohled (a ještě jeden), pak mentorsky zvedl prst: „Předpokládám tedy, že odpověď je ne, že nevíte, jak Heinrich Schliemann objevil Tróju,“ volný rukáv mu sklouzl k lokti a na předloktí zahrály svaly - musí cvičit stejně tvrdě jako my. Další přísný pohled, ale tentokrát ho žádná nevhodná poznámka nepřerušila: „Začalo to vlastně Homérem - Iliadou a Odysseiou. Všichni tyto eposy považovali za báje, za literární fikci, vše o trójské válce, o Odysseovi, Achilleovi, o samotné Tróji... Nicméně,“ Padre významně píchl vztyčeným prstem, „Heinrich Schliemann - snad proto, že byl Němec - považoval Homérové texty za - řekněme - turistického průvodce,“ prst tentokrát bodl do stolní desky. „Takže milý Heinrich Schliemann odjel do dnešního Turecka, kde vykopal Tróju - přesně takovou, jak ji Homér popsal.“

I Padremu jdou významné odmlky moc hezky.

„Zajímavé,“ řekla Alice snaživě - asi proto, že nepojedeme střílet božského Brada. Já jen doufal, že nevyfasujeme motýčku a letenky do Turecka.

„Teď to přijde,“ troubel ukázala na mnicha.

„Díky, sire Henry,“ Padre si skromně odkašlal, ale tvářil se jakkoli, jen ne *skromně*: „I já jsem si přečetl a později detailně prostudoval jedno klasické dílo - dílo, které do té doby také všichni považovali za pouhou literární fikci,“ druhou rukou, tou, kterou nebodal do tabákového dýmu, sáhl do kapsáře kutny, vytáhl nevelkou knihu, dramaticky ji položil na stůl a přes celou desku poslal před nás.

Na ohmatané vazbě bylo zlatým písmem vyraženo: Dante Alighieri - Peklo.

* * *

„Nerozumím,“ řekl jsem.

„Nikoliv, starý brachu, rozumíte *velmi dobře* - jen odmítáte *uvěřit*,“ řekl Zákazník a záře roztahované dýmky mu rudě nasvětlila nos a obočí.

„Máte pravdu,“ napil jsem se, „odmítám uvěřit,“ znovu jsem se napil, opřel se a napil se ještě jednou. Byť i jen kvůli téhle jediné skleničce whisky sem mělo cenu letět a riskovat střet s pražskými upíry. Navíc, Skotsko je opravdu nádherné. A třeba by mě upíři mohli navždy zbavit problémů s fialovými stíny, tetelivými tajemstvími a šílenými lidmi.

Alice se usmívala, jako se vždy usmívají dobře vychované mladé ženy, když někdo řekne nebo udělá něco společensky nevhodného. Osobně silně nesnáším, když se tak usmívá na mě, teď jsem to schvaloval. Na mnicha to nemělo sebemenší vliv:

„Čekal jsem to. Sire Henry, prosím.“

Nad stolní desku vyjela plochá klávesnice, pěstěné prsty s dokonalou manikúrou zatančily, starobylé závěsy se zatahly a ze stropu sjelo projekční plátno.

Jen jsem doufal, že nám nepustí dějiny turecké archeologie.

Nebo *Tróju*.

* * *

Za čtvrt hodiny se závěsy opět roztáhly, a pokud jsem byl bledý jako Alice, byl jsem opravdu *bledý*.

„Ošklivé, že?“

„Jak jste to proboha natočili?!“

„Autonomní robotické letadélko - moje konstrukce,“ řekl Padre zase s tou *skromností*.

„A moje peníze,“ zazubil se Zákazník. „Ale berte to z té lepší stránky - není tam Kerberos.“

„Dobře, *lepší stránka*,“ zvedl jsem skleničku, podíval se na zbytek zlatohnědé tekutiny a zase ji položil, „dobře. *Lepší stránka*, ano. Připustím-li - opakuji! - připustím-li -, že... že *peklo* opravdu existuje a že se do něj dá prolétnout autonomním robotickým letadélkem, proč... proč jsme tady my? Ona a já?“

„Jak jsem říkal,“ řekl Zákazník. „Kvůli lovu.“

„Lov? *V pekle*? Na koho, proboha?!“ řekla Alice.

„Proč hledat cíle malé, když ty velké přehlédnouti nelze!“ zadeklamoval Zákazník, naklonil se v křesle a oči mu zasvítily: „Je jen jeden, který mě zajímá! Jen jeden, kterého chci v nitkovém kříži!“

Sám Lucifer!“

* * *

Bylo ticho.

„Počkejte! Počkejte!“ zvedla hlas Alice, „to se tu vážně bavíme o tom, že si sbalíme plnou polní, navlíkneme maskáče a půjdeme střílet čerty?! *Čerty?!*“ nad absurditou své věty hlasitě vyprskla. „Promiňte, nechci se smát, ále...“

„Dobře, že jste se o tom maskovacím oblečení zmínila,“ řekl Padre trochu koženě a na jeho tváři nebyla po úsměvu stopa. „A nejsou to čerti, ale démoni - a sám Lucifer je anděl - padlý sice, ale anděl.“

Zatímco mluvil, přitáhl zpoza paravánu v místnosti za knihovnou velký hák na kolečkách - vypadalo to jako chromovaná šibenice a visela na tom šedohnědá kombinéza pokreslená spleť bělavých kořenů. „Je to sice jen prototyp, ale jako důkaz, že to myslím vážně, to snad...“

„On to myslí vážně,“ otočila se na mě Alice a mluvila, jako bychom byli sami. „*Oni* to myslí vážně,“ opravila se.

Usmál jsem se na ni.
„A ty už *taky!*“
„Padre, chci vědět všechno,“ řekl jsem.
Zákazník se hlasitě rozesmál.

* * *

„Celý Dantův text se jmenuje Božská komedie a je to pro dnešního čtenáře docela komplikovaná básnická skladba. Peklo je její nejlepší část - zhusta je vydáváno samostatně a...“

„Myslel jsem sice všechno, Padre, ale ne všechno jako úplně *všechno* - literární rozbory, například - myslel jsem spíš ono všechno typu praktické *všechno*.“

Padre se poprvé hluboce zamračil: „Jak myslíte. Prostě, studoval jsem Peklo dvanáct let, studoval jsem originální prameny, žil léta v Itálii, studoval jsem tajné vatikánské archivy, pronikal Dantovými šiframi a spleťtými metaforami, které se tváří jako jiné, daleko jednodušší metaforu, hledal náznaky... dobře,“ povzdechl si, „objevil jsem *kudy* a *jak*. A tehdy,“ lehce se uklonil Zákazníkovi, „jsem zjistil, že potřebuji daleko víc prostředků, než mám k dispozici, tak jsem se seznámil se sirem Henrym. Byť každý máme jiný důvod, sdílíme cíl.“

„Ano?“ řekl jsem - vážně mne zajímalo, jaký cíl může sledovat fyzicky trénovaný řádový bratr se superdrahým chrupem a nelidsky inteligentními očima - přesněji: jaký cíl může sledovat návštěvou pekla. „Pokud lidem ukážete inferno, zabijete víru, ne?“

Padre se jen neproniknutelně usmál: „Raději přejdeme k oněm praktickým detailům... pojďte, prosím, máme to schované.“

Prošli jsme do druhé místnosti, sir Henry zatáhl knihovnu (i z druhé strany je to knihovna), nastoupili jsme do výtahu s kódovým ovládáním a sjeli někam do temného podzemí.

* * *

„Batmanova jeskyně,“ rozhlédla se Alice.

„Možná trochu lepší, není-liž pravda?“ řekl sir Henry.

Velký sál s vysokou lomenou klenbou a osmi kamennými sloupy byl zajímavý sám o sobě - několik stolních lamp vy tívalo z přítmí žluté kruhy a dávalo mu onu správnou dávku tajemství a hi-tech atmosféry. U zdi stály dvě černé dvoumetrové skříně - zatraceně výkonný počítač -, nějaké IBM, které ještě nepotřebuje klimatizaci, a jehož chlazení přitom nehučí jako tryskáč.

Swazky kabelů vyvěrající z podlahy pod dlouhými stoly, tlumeně zářící displeje, nezářící kávovary, hrnečky s tužkami, hrnečky s lógreem, pokreslené tabule, hory počmáraných papírů, závěsy na mapy, prastaré, nadmíru roztomilé dřevěné kartotéky...

„Tohle vás bude zajímat asi první,“ řekl sir Henry.

Zatímco my s Alicí jsme se stále (docela ohromeně) rozhlíželi, odešel k velkému trezoru vpravo u stěny, otevřel ho a položil do kruhu světla na nejbližším stole zbraň.

„Stará dobrá pédevadesátka, má oblíbená,“ přejel jsem prstem po plastové pažbě.

„Ano - váš vkus mne značně ovlivnil, uznávám, ale tahle není tak úplně *stará dobrá* - natož *obyčejná*.“

„Elektronický tlumič - vidím. Máte opravdu skvělé styky, sire Henry,“ řekl jsem.

„Technika není to hlavní, co tu zbraň dělá výjimečnou,“ řekl Padre. „Tady,“ vycvakl průhledný zásobník. Pod ním, kolem otvoru, kterým procházejí náboje, byl vsazen zlatý kříž. „To zlato je z... z jedné věci, co byla původně v bazilice svátého Petra ve Vatikánu.“

„Neztratil se jim tam nedávno nějaký kalich, či co?“ nakrčil jsem čelo. „Byly toho plné zprávy... mělo to něco s prvními apoštolu, prý se toho mohl dotknout i sám Ježíš.“

Sir Henry se cudně usmál.

„Je pravda, že ne všechny... *postupy* sira Henryho schvaluji,“ řekl upjatě Padre.

„Ale účel světí prostředky, že? Jak výsostné křesťanské přísloví,“ řekla Alice, a Padre se na ni nepodíval moc přátelsky:

„Každý náboj je tak vlastně požehnaný průchodem skrz kříž. - Když už jsem u nábojů - projektily jsme nechali vyrobit přímo v Belgii u FN: trochu starého stříbra, trochu ochuzeného uranu, trochu experimentální vojenské trhaviny, trochu toho, trochu onoho... Jsou velmi, *velmi* drahé, ale dosáhli jsme - řekněme -

inteligentního účinku: tenké pancíře probíjí kineticky a explodují uvnitř, tlusté prošlehnou paprskem vysokoteplotní plazmy - ano, v každém je miniaturní akcelerometrický čip -, v měkkém pro změnu začnou příčně rotovat a vybuchnou až po určitém zpomalení - pro živé cíle naprosto devastující.“

„V pláštích těch nábojů je roztaven i autentický hřeb, kterým byl Ježíš přibit na kříži,“ řekl sir Henry. „V Izraeli je na prodej všechno, když máte dost peněz,“ pokrčil rameny na můj tázavý pohled.

„Kolik těch patron máte? *Máme?*“ Opravil jsem se.

„Deset tisíc, pro jistotu,“ řekl Padre.

„Takže je to vlastně taková hřbová homeopatie,“ doplnil svou křesťanskou informaci sir Henry.

„To budeme mít granáty, ve kterých budou *hostie*?“ řekla Alice.

„A vida! Výborný nápad, slečno! Opravdu výborný! Pořád jsem přemýšlel...,“ Padre nedořekl, vytáhl z kutny pédeáčko a napsal si poznámku, „... pořád jsem nevěděl, co do nich dát... Hostie, tak se to nabízí, až jsem je přehlédl,“ zvedl oči k Zákazníkovi.

„Zařídím, aby byly požehnané od papeže - jistě - jako jsou od něj požehnané všechny věci, co bereme s sebou.“

„I tohle?“ ukázal jsem na pédevadesátku a on kývl.

„Jak jste to dokázal?! Tak slepý zas není a v mládí byl u Hitlerjugend - zbraň by určitě poznal.“

„Jsem velký mecenáš a občas posílám značné zásilky potravin přes římské dobročinné organizace. Tak si Svatý otec občas rád zajde trochu zažehnat.“

* * *

Po pětšedmičce, která měla stejné úpravy jako pédevadesátka (včetně elektronického tlumiče, vatikánského násobiče účinku a zvýšené odolnosti proti špatnému zacházení a vysokým teplotám), a noži (oblíbenému Fällknivenu Al s žáruvzdornou rukojetí) došlo na oblečení.

„Tohle je dospod,“ vytáhl Padre relativně silné, měkké, ale elastické ribano, „druhá vrstva - odsává pot, izoluje a deset vteřin snese dvanáct set stupňů Celsia.“

„Nechtěl bych zrovna v *tomhle* deset vteřin snášet dvanáct set stupňů Celsia,“ řekl jsem.

„To říkám jen pro zajímavost - máme celkem pět vrstev, tahle je nejspodnější - krom spodního prádla, samozřejmě -, tak abyste věděli, co vydrží už ona.“

„Aha,“ řekla Alice a dívala se na sadu jistě stejně žáruvzdorných podprsenek.

„Vaše číslo,“ řekl docela zbytečně sir Henry.

„Hm-hm,“ odkašlal si Padre: „Prototyp z NASA. Tedy, nejen ty...“ zatočil rukou, znovu si odkašlal a rychle pokračoval: „Je to vynikající tepelný izolant - pokud byste zadrželi dech, v tom ribanu by se dalo lehnout do tekuté oceli těsně po odpichu vysoké pece. Krátce lehnout. - V patříčných botách a s něčím patříčným na hlavě a rukou, samozřejmě.“

„*Samozřejmě*. Zkoušeli jste to?“

„Já osobně ne, ale ano, zkoušeli,“ řekl sir Henry.

„Kdo byl ten přítel žehu?“ řekla Alice.

„Je. Stojí vedle vás,“ sir Henry se podíval na Padreho. „Víra v Boha se s důvěrou v moderní technologie nevyklučuje,“ mnich pokrčil rameny. Hned jsem si ho vážil o kousek víc.

Následovaly úžasné černé kalhoty (s třinácti kapsami!) a stejně úžasná černá bunda do pasu (s ještě víc kapsami!) - oboje z nehořlavé, oděruvzdorné látky. „Ještě jsou pod to chrániče - kolena a lokty - ramenní jsou všité v bundě,“ řekl Padre a zálibně sledoval můj zájem. I Alice se začínala tvářit trochu méně odmítavě: nejen podprsenky jsou na míru, a jistě už viděla, jak jí kalhoty patříčně zvýrazní patříčné křivky.

„A tohle je první z našich zázraků,“ přinesl sir Henry tenkou neprůstřelnou vestu s vysokým zapínacím límcem a přiléhavými rukávy až pod loketní klouby.

„Je zatraceně tenká,“ řekl jsem.

„No právě!“ Padreho oči zazářily: „A přitom zastaví i ránu z těžkého kulometu, z padesátky - dokonce tři do téhož místa - a dokonce průbojnou municí!“

„Nemožné! Padesátkou se dá zničit *tank*!“

„Nejen možné, ale i vyzkoušené,“ řekl sir Henry.

„Zase vy?!“ otočil jsem se na mnicha.

„Tentokrát figurína,“ usmál se. „Střely sice neprojdou, ale i přes všechny úžasné vlastnosti vesty by mi

jistě pochroumaly žebra.“

„*Pochroumaly*, jistě... ale na co nám to bude? Přece nemyslíte, že po nás v pekle budou střílet z těžkého kulometu. Čekal bych spíš zas nějaké kříže nebo svěcenou vodu nebo tak.“

„Vestu budeme mít pod bundou, přirozeně - a jak zřejmě z pokusu, ten materiál skvěle absorbuje a rozkládá kinetickou energii. A opravdu netuším, z čeho po nás v pekle budou střílet. Navíc... Víte, co je tohle?“ zahrabal sir Henry v papírech na vedlejším stole a podal mi fotografii, na které bylo cosi nahnědle sépiového a rozmazaného - jakoby otisk těla s vlasatým vousatým (hipizáckým) obličejem.

„Turínské plátno,“ nahlédla mi Alice přes rameno.

„Četl jsem, že ho nedávno definitivně prohlásili za falešné,“ řekl jsem.

„To jistě,“ vycenil zuby Padre, „a není divu, protože vlákna z toho pravého jsou vpředena do našich neprůstřelných vest - *dost hustě*.“

„Takže je to pravda? Že v tom bylo zabalené Ježíšovo tělo, když ho sundali z kříže?!“ zeptala se Alice a se zájmem si prohlížela tkaninu vesty.

„Ano, je to pravda. Hm. Spiš byla. Z Turínského plátna toho moc nezůstalo.“

„Váš vztah ke křesťanským tradicím se mi líbí víc a víc, Padre,“ řekl jsem.

„Díky,“ odpověděl se stejným sarkasmem. „Prototyp kombinézy už jste viděli nahoře - tahle je ale ostrá,“ vytáhl z něčeho, co vypadalo jako plochá rakev na kolečkách, uhlově černý overal. Tenhle byl trochu objemnější, samý zip zakrytý chlopní, na ramenou všitá nějaká zařízení.

„Chladiče,“ řekl Padre, „ohebné, nerozbitné, neprůstřelné, nezničitelné,“ ohnul jeden, a chladič se sám narovnal. „Kombinéza je neprůstřelná celá, deset minut snese patnáct set stupňů sama o sobě, se zapnutým chlazením třicet - samozřejmě, kombinéza by to snesla i déle, ty časy jsou pro člověka uvnitř, pokud chce přežít.“

„Jsou v tom hadičky,“ zmáčkl jsem rukáv, „to bude asi část zmíněného chladičho systému,“ dodal jsem rychle, abych nevypadal jako hňup, který říká očividné věci. Hm.

„Ano,“ řekl Padre, „a v něm je ta vaše svěcená voda.“

„Je černá,“ řekla Alice „nahore to byl maskáč.“

„Tohle je také *maskáč*,“ řekl sir Henry, „ale rozhodně ne ledajaký. Inspirovala nás jedna kniha... autor je vlastně váš krajan, Čech, Jerry Jansky. Krvavá cesta - nebo tak nějak - neznáte?“

„Cesta krve, Jiri Jansky,“ opravil ho Padre.

„Ne,“ řekla Alice.

„Ne,“ řekl jsem já.

„Ta kniha je dost špatná, ale je tam nápad s neviditelným obrněncem - a hlavně je tam nastíněno technické řešení: říká se tomu adaptivní maskování a Padre tomu podle nějakého obskurního filmu říká predátorí efekt. Co jsem ale měl možnost srovnat, tohle je značně lepší. Téměř dokonalé.“

„Neviditelnost?!“ zvedl jsem obočí. „To nedokázali ani v Distribuované bance.“

„Inu... co na to říct?“ usmál se sir Henry.

„Má to i další zajímavý důsledek,“ vzal si slovo zpět Padre: „Ke kombinéze nic nepřilne - voda, špína, bahno, láva. Nic,“ Padre si pohladil holou hlavu: „Dál už jen očekávané funkce regulace prostředí - člověk se nepřehřeje, nezmrzne, nezapaří. Je lehká, pohodlná, nebrání pohybu... testoval jsem ji na hrazdě, lezl v ní po skalách i po ledovci a skutečně funguje.“

„Neviditelnost, regulace prostředí... zatím ji ale vidím, takže jsme neslyšeli minimálně jedno příslovečné *ale*. Čím je to napájené, například?“ Potěžkal jsem overal - je opravdu lehoučký, žádné baterie.

„Tímhle,“ vytáhl Padre z ploché rakve pár uhlově černých bot.

„Páni!“ řekli jsme s Alicí naráz - oba ujíždíme na vysokých botách.

„Ano - *páni*,“ řekl sir Henry.

„Ano - *páni*,“ řekl Padre. „Tohle je další z našich zázraků - technicky nejdokonalejší kus výbavy: v obuvi jsou nášlapné elektrogenerátory plus miniaturní palivové články kombinované s akumulátory pro případ náhlého zvýšení zátěže. Co se týká neprůstřelnosti, nehořlavosti a nezničitelnosti, předčí dokonce i kombinézu. Podrážka je polymorfní, takže automaticky mění profil podle povrchu... hm, to bývá trochu problematické, tak se to dá řídit - když třeba ze skály přecházíte na led, na ten první krok. A co je zajímavé: nášlapné generátory mají i obrácený chod - čili, až se s tím naučíte zacházet, nebude problém běžet rychleji než mistr světa ve stovce - *výrazně rychleji* - nebo vyskočit čtyři metry. I víc.“

„Důmyslné, pravda - co ale to *ale*?“

„Ano, jistě, máte pravdu, Jane,“ sir Henry si přihladil vlasy: „Je tu *ale*. Neviditelnost má značnou spotřebu energie - můžeme si ji zapínat jen na nedlouhý čas, který se navíc bude zkracovat, jak se budou cyklovat a opotřebovávat akumulátory. A odpudivost proti špíně funguje pouze při zapnuté neviditelnosti. Dobrá zpráva je, že boty mají také neviditelný efekt, stejně jako rukavice, přilba, brýle a maska - stačí jen připojit pár konektorů.“

„A ty zipy... jasně,“ řekl jsem.

„Ano, všechny věci budeme mít v kalhotách a bundě pod kombinézou - proto tolik kapes - očekáváme vysoké teploty a kombinéza je téměř dokonalý izolant.“

„Príma. Další kouzla?“ zazubila se na sira Henryho Alice.

„Už jen tohle,“ podal nám po nevelké kazetě potažené modrým sametem. V pravém dolním rohu byl zlatý Henryovský erb.

„Hodinky, vida. Myslel jsem, že se dávají až na konec. Za zásluhy.“

„Nejsou to obyčejné hodinky..., nasad'te si je, prosím,“ sir Henry si poklepal na levé zápěstí, kde měl tytéž - už nahoře v pracovně jsem si jich všiml - a všiml jsem si, že stejné má i Padre. „Mají elektronický krokoměr - a ano, spolupracují s botami, takže i na těch nejdivnějších místech budeme vědět, jak daleko jsme došli. Mají digitální kompas a je v nich i vojenská GPS přesná na milimetry... a ne, v pekle nemají satelity ani Američané,“ dokonale zuby blýskly, „proto ten krokoměr s kompasem. Dál... Teploměr, výškoměr, sledování základních životních funkcí - plus minus všechno.“

„Není v nich i skládací Bond? James Bond? Protřepat, nemíchat?“ řekla Alice a obracela trochu rozměrnější, přesto nenápadný přístrojek v ruce. Padre se usmál, sir Henry nechápavě nakrčil obočí.

„Paráda,“ řekl jsem. „Co ted’?“

„Ted’? Ted’ výcvik.“

* * *

Výcvik nebyl tvrdší než u Distribuované banky - tvrdší než tam už prostě být nemůže, byl ale všestrannější. Každý z nás už je v něčem tak dobrý, že se téměř není kam zlepšovat, tak v tom cvičil ostatní.

Padre je neuvěřitelný horolezec, přes svoji nezanedbatelnou figuru dokáže shyb jen na prostředníčku, a jednou mi to ukázal i ve stěně, nezajištěný a třikrát za sebou. Domnívám se, že ho víra částečně připravila o pud sebezáchovy.

Já je učil instinktivní střelbu, maskování a krytí za všech podmínek, stopování a sledování, plus jak přežít kdekoli i za nejhorších okolností.

Alice nám dávala (*příšerně*) do těla při vytrvalostních bězích, stovkách kliků, karate, a něčem, čemu říkala „rozšířené tradiční wu-šu“. Podle mě je to obyčejná řezničina (já tomu jako jediný se svou distribuovanou technikou stačil), ale to nic nemění na tom, že jsem si po večerech přepočítával kosti až přespříliš často.

Sir Henry nás učil extrémní potápění všech forem (s oblibou nás nutil k jeho speleo-sebevražedné-verzi - plazili jsme se zatopenými dírami, kterými se proplazit prostě nešlo, pro zvířené kaly nebylo vidět ruku na skle masky, protizamrzací automatiky pravidelně zamrzaly, záložní ještě pravidelněji ucpávalo bahno, museli jsme mít sundané kyslíkové lahve a tlačit je před sebou... Mně jednou vyklouzly a zmizely v hlubinách - sir Henry tam vždy byl, vždy se přesně orientoval a všechny nás pravidelně zachraňoval), učil nás pádlovat na nafukovacím člunu, učil nás veslovat, učil nás uplavat pět kilometrů v ledovém rozbouřeném oceánu (kde mezi třímetrovými vlnami ztrácel víru i Padre), učil nás skákat z dvacetimetrové výšky do tůňky jako desetník.

Večer jsme se vraceli do hradu ubití k smrti, a komorník Angus už měl pro každého připravenou horkou lázeň a přesně to jídlo, které vám dá všechno, co potřebujete, a z kterého se po tom šíleném záhulu nepozvracíte. Ráno v sedm už nás nekompromisně vypráskal z postelí a už jsme běhali první kolečka kolem nádvoří. Po třech týdnech minuly mé šestadvacáté narozeniny - sám bych si nevzpomněl, ale ženy na podobné věci pamatují, tak jsem ve správný den dostal od Alice pusy, sir

Henry s Padrem mi potřásli rukou a Angus mi místo nutričně hodnotného bílého jogurtu dal nezdravý sladký s višněmi.

Za čtyři měsíce přibýlo jizev, ale změnili jsme se ve smrtící pružiny a hlavně jsme se navzájem našli -

naučili jsme si bezvýhradně důvěřovat. Když jsem si to uvědomil, docela jsem užasl - předtím jsem nikdy nikomu docela nevěřil, ani Alici ne.

Za ty čtyři měsíce jsme se dokonale sžili s vybavením, kterému jsme se také naučili bezvýhradně důvěřovat - já dokonce i onomu superjedovatému (překomplikovanému, elektronikou naštouchanému) střelivu, kterým Padre při jedné cvičné noční misi zničil britské armádě tank. Bez posádky samozřejmě - stál v garáži.

Také jsem si párkrát střelil.

I Alice.

I sir Henry.

„Co jsem vám říkal, Jane?! Vysokoteplotní plazma je vysokoteplotní plazma,“ řekl do praskání plamenů (patřičně hrdě) náš technicky nadaný šlechtic a pak jsem je až do rána zkoušel, jak umějí unikat z obklíčení, maskovat se, plížit a podobně. Vždycky jsem britské vojáky (pěkně *naštvané* britské vojáky) nalákal až k nám a pak společníkům ukazoval, co si mohou dovolit. Adaptivní maskování kombinéz je prostě úžasné - když si ji vychladíte a zakryjete chladiče, jste neviditelní i v infra. A ty boty... *prostě úžasné* - skáče jako kobylinky.

* * *

Na závěr „základního“ výcviku uspořádal sir Henry opulentní oběd. Najedli jsme se jako už dlouho ne a on nám při čaji prozradil, že zítra odjíždíme do Japonska.

„Proč?“

„Kvůli tomuhle,“ vytáhl z dlouhé ebenové kazety japonský meč, katanu. „Nechám tam každému vyrobit jednu přesně na míru, ale hlavně jsem domluvil výcvik.“

„Boj mečem? U koho?“

„Jsou to jediní praví nindžové... Jak jen to říct,“ zamnul si nos. „Věříte na... na *upíry*?“

„Ne,“ řekl rezolutně Padre.

„Ano,“ řekli jsme stejně rezolutně my s Alicí.

„Takže většina z nás ví - a budete si muset zvyknout i vy, Padre, protože nás bude učit šermířský mistr největšího a nejvýznamnějšího upířího klanu - klanu Hashimoto. Konečně se mé peníze hodily na něco skutečně *pořádného*.“ Sir Henry se tence usmál.

* * *

Příští čtyři měsíce byly neuvěřitelné.

Přistáli jsme na soukromém letišti poblíž Tokia, mlčenliví mladí muži v dokonalých černých oblecích a s velmi studenýma rukama nás naložili do limuzíny s tmavými skly, nasadili nám naprosto izolující sluchátka a naprosto neprůhledné brýle, a když jsme z limuzíny vystoupili a oni nám vše sundali, ocitli jsme se tisíc let v minulosti. Mladí muži v černých oblecích se hluboce uklonili stopadesáticentimetrovému mužíkovi v samurajském, nasedli do limuzíny a odjeli. Okamžitě přiběhli dva malí kluci s hrabičkami a odstranili z písčiny vysypané cesty poslední stopy současnosti.

Než výcvik to byl intenzivní čtyřměsíční teror. Upíři nemusí spát, neunaví se, jedí jen jednou za čas (pijí zvířecí krev z porcelánových misek) a krom toho pít krve chtěli totéž i od nás. K jídlu jsme dostávali pouze vařenou rýži a čaj (dobře, občas byly i ryby nebo fakt divné mořské potvory - vše ale zásadně syrové). A celé dny do nás bušili dřevěnými meči.

Říkají jim *bokutó*.

Nenávidím to *slovo*. Nenávidím tu *věc*.

Tak třeba po osmnáctihodinovém zničujícím tréninku, kdy jsme já i Padre omdleli vysílením, jsme mohli jít spát. Pět minut, co jsem usnul, jsem dostal příšernou ránu do břicha, a protože jsem ji (díky své neschopnosti, nevycvičenosti, nevycvičitelnosti, lenosti a obecné tuposti) nevykryl (dřevěný meč jsme museli mít stále u sebe), následoval další osmnáctihodinový trénink. Protože tu ránu nevykryl nikdo z nás, zase jsme tam byli všichni. Tentokrát nikdo neomdlel, zato, čím víc do nás mydlili, tím víc jsme se usmívali.

Pak se Alici poprvé podařilo jednoho upíra odzbrojit a bez zaváhání ho dřevěnou zbraní sekla přímo do čela, až udělal kotrmelec. Bylo to neuvěřitelně rychlé.

Já s Padrem jsme to dokázali brzy po ní a sir Henry nedlouho po nás. Jistě, na trénink nám klan poskytl ty nejhorší a nejslabší bojovníky - kdokoli lepší by s námi odmítl ztrácet čas a navíc by nás už první den

pozabíjel.

* * *

Svívalo, bylo pod mrakem, papírové lampiony se kývaly a v korunách stromů okolního lesoparku syčel vítr.

„Dobře,“ promluvil malý muž v samurajském - ne že by se usmál, to nikdy - jeho hrdelní angličtina zněla, jako když o sebe drou dva střepy. „Najíst. Spát. Pak začne pravý boj.“

Najedli jsme se, spali patnáct hodin a znovu se najedli. Suchá vařená rýže je *vynikající*.

Dostali jsme pancíře na hrud' a kovové rukavice a přilby a poprvé i omlácené ocelové katany. Přestože omlácené, museli jsme je mít v bezpodmínečné úctě. „Jsou nyní vaší duší!“ bouchl se do prsou malý samuraj. „Jsem Yamamura-sensej,“ představil se po těch týdnech, „ale můžete mi říkat mistře Yamamuro,“ kývl a odešel. My jsme se narovnali z hlubokého úklonu, stáli sami na cvičišti a z průzorů přileb stoupala pára. Dosud jsme krom mistra Yamamury, kluků s hráběmi (uklízeli po nás rozrytý písek a nosili jídlo) a našich čtyř sparingpartnerů (jak já toho svého nenávidím!) nikoho neviděli.

Vzápětí na nás zaútočili čtyři upíři v černých nindžovských úborech, a také měli pravé zbraně.

Pokud při šermu přemýšlíte, prohráli jste. Mysl musí být průzračná jako horská řeka a klidná jako odraz měsíce na hladině jezera Akan - tělo musí reagovat samo. Pak má i člověk šanci bojovat s průměrně vycvičeným upírem... pokud tedy jde o trénink a upír se vás nesnaží zabít.

* * *

Jednou Padre jednomu usekl ruku. Tvrdil, že to byl přesně vypočítaný úder, ale nikdo jsme mu to nespokli. Když upíři chtěli, vyhnuli se všemu - pouze naprosto nepředvídatelná náhoda spojená s nudicí se nepozorností mohla upíra zranit, ale věřím, když jsme poslední den stáli na cvičišti, že na planetě nebylo člověka, který by japonským mečem vládl lépe než my čtyři. Opakuji: *člověka*.

„Dobře!“ předstoupil mistr Yamamura a my jsme se patřičně uklonili. „Teď odevzdáte výcvikové zbraně a dostanete své vlastní dlouhé meče. Každému ho vyrobil sám mistr Noda - jsou to zbraně nesrovnatelné s ničím *tam*,“ znechuceně mávl a zřetelně myslel celý svět za lesoparkem a vysokou zdí, svět mobilních telefonů, letadel, a hlavně *lidí*. Pak nám každému rituálně předal prostě vypadající katanu v černě lakované pochvě. Siru Henrymu prvnímu, mně druhému, pak Padremu, nakonec Alici.

„Lidská ženo,“ řekl, když se narovnala z hluboké úklony, „pokud bys někdy chtěla mezi nás, dej mi zprávu přes šlechtice,“ bodl bradou k siru Henrymu. „A ty,“ najednou stál proti mně a bodl mi prstem proti hrudi, „máš na dobu nutnou pro tvou nastávající práci povolen volný pohyb po Evropě. Velký mistr Tobiáš-san z Prahy byl vyrozuměn a souhlasil.“ Znovu jsem se hluboce uklonil a ponořil zrak do černého laku. Vypadalo to jako pohled do vesmíru.

„Čepele krom mistra Nody nikdo neviděl! Necht' to tak zůstane! Necht' první, kdo je uvidí zblízka, jsou vaši nepřátelé! Necht' ocel pozná chuť krve dřív než chuť vzduchu!“

„*Haj!*“ vykřikli jsme čtyřhlasně. Už mi nevadilo, že jsem šestatřicet hodin nespal, už mi nevadily tisíckrát stržené puchýře na dlaních, už mi nevadilo, že jsem pokrytý modřinami a šrámy od hlavy k patě. Kvůli tomuhle okamžiku stálo za to žít.

„A pamatujte! Je-li meč vaší duší, je vaše duše mečem!“

„*Haj!*“

„Protivník nikdy nemůže vyhrát! - *Nikdy!* To jen vy můžete prohrát!“

„*Haj!*“

Pak jsme si sbalili věci, převlékli se do najednou tak nepohodlných (a volných) obleků a zase limuzína, sluchátka, brýle, letiště a vůně Skotska.

* * *

Druhý den ráno mi to připadalo jako sen - protáhl jsem se (hezky v peřinách, žádné tatami, žádný futon), ale na stole pořád ležel ten úžasný dlouhý meč. V rozespálé mysli se mi převalilo, že v Japonsku vlastně minuly Vánoce - pokud bych meč bral jako dárek, byl by to můj první dárek k Vánocům od devíti let.

Zatřásl jsem hlavou a prudce vstal. Jsem nějak sentimentální.

Po snídani jsme si poprvé za ty čtyři měsíce pořádně popovídali. Všichni se hýbeme daleko rychleji než dřív, nikomu nic neupadne a evropská kuchyně nám nechutná.

„Rýži k rannímu jídlu *nepodáváme*,“ řekl na můj dotaz komorník Angus poněkud upjatě.

„Takže,“ položil sir Henry šálek zeleného čaje, „dáme si týden, abychom si doléčili potlučeniny a zase se sžili s výbavou - hlavně si musíme zkusit boj s meči v kombinézách... týden, *a jdeme na to*.“

* * *

Chvilí jsme byli všichni ticho a pára z hrnečků se zastavila ve vzduchu. Pak jsem řekl:

„Padre? Možná je čas říci nám o tom vašem *kudy a jak*.“ Přestože jsme si tak blízci, dál se oslovujeme jako na začátku - tykáme si jen my s Alicí.

„Plánuju to na dnešní večer, po tréninku,“ řekl sir Henry. „Nechal jsem dovézt *úžasná* bokutó.“

Všichni jsme se usmáli.

* * *

Večer jsme spokojeně seděli v Henryho Batjeskyni - velký počítač místnost příjemně vyhřál a kombinézy se osvědčily i při šermu: skvěle tlumí údery - určitě lépe než samurajská zbroj. A je víc než pravděpodobné, že právě materiál kombinéz je jediná tkanina, která by odolala i dobře vedenému seku kvalitní japonskou ocelí - přestože jsem ji ještě neviděl, věřil jsem zbrani mistra Nody víc než své pédevadesátce nabitě inteligentním střelivem z ochuzeného uranu a experimentálních výbušnin.

„Tak,“ Padre pleskl dlaněmi o stolní desku, významně se podíval nejprve na mě, pak na Alici a vstal - kutna na něm trochu vlála, přes ramena mu byla pro změnu trochu těsná: „Dnes večer se tedy dozvíte *kudy a jak*.“

Napil jsem se čaje - alkoholu jsem se minulých osm měsíců ani nedotkl. Nikdo z nás.

* * *

„Cest do podsvětí je víc - ne mnoho, ale víc,“ začal Padre, znovu se na mě podíval a pokračoval, „a jedna vede vulkánem Vesuv u Neapole.“ Pohled na mě ho jistě inspiroval ke stručnosti.

„Vesuv? Nečetl já jsem někde, že se Vesuv probudil? Snad poprvé od války? Ale zato docela zhurta?“

„Ano. Před rokem a půl, asi tak.“

„Vesuv?! To jako naskáčíme do sopky?! *Do lávy?!*“ řekla Alice.

„Ano, na první pohled to tak bude vypadat... A mohu vám garantovat, že to bude nejtěžší věc, co jste kdy dělali,“ Padre jako by trochu pobledl a zapolykal. Takhle vždy vyhlížel před speleopotápěním, ale nikdy necouvl, nikdy se nevzdal.

Klepl jsem tužkou a sir Henry se napil čaje.

„Kráterem Vesuvu totiž putuje něco, čemu pracovně říkáme Okno. Ne,“ Padre zvedl ruku, „opravdu není vidět, a ne, opravdu není moc velké - tak asi dva metry čtvereční - se sirem Henrym jsme ověřili, že je dokonale kruhové.“

„Byli jsme tam s Padrem před necelým rokem,“ sir Henry položil šálek, „vydávali jsme se za vulkanology - začali jsme laserovým dálkoměrem, pokračovali *sítí* laserových dálkoměrů a skončili tím robotickým letadélkem. Okno tam opravdu je a opravdu putuje.“

„Jak ho trefoíme? Jak budeme vědět, kde zrovna přesně plachtí?“ vzala mi otázku Alice.

„Takhle,“ vytáhl Padre z kapsáře kutny podlouhlý přístroj.

A zas jedna oblíbená významná zámlka.

„To je kalkulačka?“ řekl jsem nakonec.

„A vynikající! - hewlett-packard...!“ oči mu zasvítily, ale ovládl se: „Je menší než počítač a... a prostě jsem na programování kalkulaček vyrostl.“

„Chápu,“ usmál jsem se. Najít uplatnění pro oblíbené zbytečnosti je občas zatracený kumšt.

„Nejdřív se ale počítalo tady,“ ukázal sir Henry na dvě černé skříně s logem IBM a vertikálním nápisem *System z10*.

„Řídil jsem to z Itálie přes internet; byla spousta neznámých, trvalo to týdny a nikam to nevedlo... pak...“ Padre se odmlčel.

„Pak jsme jednou seděli pod Vesuvem v kavárně a Padreho napadlo, že se vlastně nějak musí orientovat i duše mrtvých. Asi to nedělají vědomě, ale jako my, když jdeme po ulici - také se nesnažíme projít stěnami domů, ale používáme chodník a nepřemýšlíme o tom. Tak Padre začal zkoumat, co by nehmotné duše mohlo navést na nehmotnou pěšinu do podsvětí. Je to trochu neuvěřitelné, ále...“

„... ale funguje to,“ vzal si slovo Padre: „Všiml jsem si, že kolem Vesuvu létají raci - myslel jsem, že hledají mršiny zvířat, které zahubily sopečné plyny - a jistě i hledají, jenže ti raci létají pořád po několika - a jak se později ukázalo *po několika tisících* přesných křivek.“

„Takže stačilo naprogramovat rovnice těch... těch rackoid, najít časovou vazbu a cestička do pekla byla proslápnutá?“

„Zdaleka ne. Okno putuje ve všech třech prostorových rozměrech, v každém okamžiku na něj ukazuje jiná závislost, navíc...“ Padre zmlkl a začal si mnout kořen nosu.

„Nemluví se vám o těchhle nadpřirozených věcech dvakrát snadno, Padre, není-liž pravda?“ zasmál se sir Henry: „Pak bylo prostě a jednoduše třeba zahrnout i křivky letu několika tisíc ošklivých zelených lesklých much. U Vesuvu stačí dát na kámen kousek masa, a mouchy, které se slétnou, zase létají jen po několika tisících křivkách - když je nafilmujete, zrychlíte a zvýrazníte falešnými barvami, je to stejně zřetelné jako s těmi racky.“

„Abych to převedl do trochu racionálnějšího jazyka,“ pohládl si Padre holou hlavu, „z muších křivek se dá odvodit vzdálenost Okna na ose X, z racích na osách Y a Z - ale hlavně, z těch muších se dá predikovat časová souvztažnost. Čili: předem budeme vědět, kde Okno bude v okamžiku, kdy tam budeme my - jinými slovy - my tam budeme tehdy, kdy pro nás bude pozice Okna výhodná. Ufff,“ hlasitě si oddychl, že to má z krku.

„Na co teda ta kalkulačka?“

„Je to jako s každou predikcí - vždy je nějaká tolerance - a skočit jen kousek vedle, spadneme sto metrů do lávy. - Na místě to zkrátka dopřesním - výpočet pak trvá už jen dvě minutky. Tři.“

„Hodná kalkulajda,“ řekla Alice.

„To ano!“ řekl jsem já. „Ano... Ale jak *zpátky*?“

„Ano. Jak vlastně *zpátky*?“ řekla Alice se zvýšeným zájmem.

„Už jsem se bál, že se nezeptáte,“ bílé zuby sira Henryho bleskly přitímím.

„Zpátky je to kupodivu naprosto jednoduché,“ zvedl Padre ze stolu nějaký papír a zas ho pustil: „Tam dole stačí vyskočit čtyři metry nad místo, kde dopadneme při vstupu, a objevíme se přesně v místě, kde bylo Okno, když jsme skákali dolů. Ano, proto ty boty. A jak to vím?“ položil si otázku dřív, než jsem to stihl já: „Testovali jsme to se sirem Henrym tím letadélkem.“

Desetkrát.“

* * *

O sedm dní později jsem si do velké černé tašky z kvalitního nylonu přibalil ušetřený zbyteček japonské hojivé masti (zatáhne i neuvěřitelné záseky během pár minut) a za chvíli už jsem s Padrem seděl v jedné ze dvou pronajatých dodávek a řidič nás vzal na letiště, kde čekalo nákladní letadlo; máme toho s sebou tak mnoho, protože používáme osvědčenou legendu o dlouhodobém vulkanologickém výzkumu.

Za slabé tři hodiny už jsem viděl půlkruhový hřeben Monte Sommy i vlečku dýmu nad kuzelem Vesuvu. Viděl jsem to sám, protože sir Henry spal, Padre si četl a Alice se dívala na Harryho Pottera. Vlečka byla tmavošedá - zatrulo mi, a určitě ne z toho, jak se letadlo zhouplo, když šlo na přistání.

To zatrnutí nebylo nepříjemné.

Ale ani příjemné.

* * *

Italská noc je proti skotským i japonským značně teplá - na úbočí činné sopky obzvlášť. Stoupali jsme a všichni jsme hlasitě oddychovali - *oddychovali* - nefuněli, a to ani přes prudký, divoce zvlněný a rozbitý sráz, a ani přes metrův výbavy, který jsme každý nesl. Majiteli našeho hotýlku jsme řekli, že v terénu budeme čtyřadvacet hodin, ať si o nás nedělá starost. Stejně s námi zůstal vzhůru do půl dvanácté, kdy jsme konečně vyrazili, a dával nám na cestu meruňky, okurky, rajčata, hroznové víno, lahvové víno, balenou vodu...

„Ne, padrone, díky,“ vlepila mu Alice pusku na ustaranou tvář, „máme všechno, co potřebujeme.“ Stál pak pod lucernou na vápencovém průčelí a mával, dokud jsme nezmizeli za rohem.

Boty vrzaly a klouzaly po ostrých lávových úlomcích a bořily se do sopečného popela, ve vzduchu páchla síra a rozžhavený kámen, a světla Neapole se propadala stále níž a níž - šli jsme mimo cesty, abychom se vyhnuli zátarasům (Vesuv se poslední dny vzteká), a hlavně, abychom nikoho nepotkali.

„Fajn,“ řekl sir Henry v malé proláklíně, kterou za velkou skalou obtekla roztavená hornina při loňské erupci - ještě je trochu horká, „převlékneme se.“

„Konečně!“ zaskuhrala Alice - jít ve standardních žáruvzdorných vulkanologických holinách je utrpení. Rychle jsme se svlékli donaha, připravenými vlhkými ubrousky setřeli pot a rutinovaně se navlékli do našich super-hi-tech vrstev.

„Paráda,“ řekl Padre, když si zapnul regulaci prostředí. Je to důležité, nesmíme být v pekle cítit, ono slavné *čichám čichám člověčinu* by mohl být značný problém. Všechno oblečení má baktericidní a fungicidní úpravu, takže nepáchne ani po nepřetržitém týdenním používání za velmi teplých podmínek - zkoušeli jsme to při výletu na Saharu v prvních čtyřech měsících výcviku.

Zkontroloval jsem, jak mám zacvaklý hlavní i záložní konektor mezi kombinézou a levou botou, pečlivě oba uložil do polstrovaných cestiček (aby netlačily), udělal totéž na pravé botě, utáhl tkaničky a připnul nohavice. Sir Henry zrovna dělal dřep, aby si sedly kolenní chrániče, pak dvakrát sykl vzduch, jak dvakrát vykopl pravou nohou.

„Dobry, sire Henry?“ řekla Alice - pořád má pocit, že se muži - a šlechtici obzvlášť - neumějí obléci sami.

„Jistě, Alice,“ usmál se a vybalil ze svého dlouhého vaku (ze kterého co nejnápadněji trčely nohy stativu k teodolitu) všechny naše meče.

„Váš, Jane,“ podal mi můj a já mu na oplátku podal jeho pédevadesátku, která byla spolu s ostatními pro změnu v mém zavazadle. Alice už ji měla připnutou na závěsu a právě si kontrolovala a pevněji usazovala pětšedmičku.

„Hotovo,“ řekl jsem, když jsem své vulkanologicky věrohodně opotřebované oblečení nacpal do vulkanologicky věrohodně opotřebované krosny. Vše, co budeme potřebovat *dole*, máme pod kombinézou - v kapsách a sumkách kalhot a bundy. Vody máme každý tři litry, a až dojde, bude nám ji z potu recyklovat systém přidružený k chlazení - prochází skrz malý zlatý křížek, takže bude svým způsobem také svěcená.

„Pozor na případné plivání, *tam dole!*“ řekl kdysi Padre, když nám to vysvětloval.

„Hotovo,“ řekla Alice, svou vulkanologicky věrohodně opotřebovanou krosnu na rameni.

„Já také,“ řekl Padre.

Je pravda, že siru Henrymu trvá převlékání vždy nejdéle.

* * *

Zbytek cesty ke kráteru se nám stoupalo mnohem lépe - naše superboby prostě nekloužou a kombinézy udržovaly přesně tu teplotu, aby nám nebylo ani teplo, ani chlad.

* * *

A pak jsme stáli nahoře a dívali se hluboko dolů do rudooranžového pekla bublajícího magmatu. Opravuji, *do pekla* ještě ne. Padre měl předpočítané, kdy se Okno dostane do těchto míst - musíme skočit, až bude u okraje, ne někde uprostřed - proto jsme tak vyčkávali s odchodem z hotýlku.

Tři krosny a jeden dlouhý vak se stativem k teodolitu rotovaly smrdutými plyny, pak oranžově zaplály a zmizely.

„Nějaké prsteny? Ne? Stejně si připadám jak Frodo v Mordoru,“ řekla Alice (ale trochu jí zadrhl hlas) a já se krátce (ale trochu křečovitě) zasmál. Krosny před chvilkou padaly docela dlouho a chytly už ve vzduchu. Polykal jsem a pořád nemohl dopolykat, napil se vody, ale nepomohlo to. Jestli se Padre přepočítá...!

Jmenovaný už měl v ruce kalkulačku s připojenou minikamerou, naposledy na hodinkách v GPS režimu zkontroloval přesnou pozici, naposledy malinko ukročil a položil na kámen kousek zamřelého masa - lesklé zelené mouchy se vyrojily zdánlivě z prázdna.

Padre na ně namířil kameru, a s baterkou mezi zuby se soustředil na klávesnici.

* * *

Všechno bylo od zářící lávy oranžově rudé; špičky našich nosů a obočí trochu víc, zato oční jamky vypadaly jako černé díry. Když jsem se trochu vyklonil, do tváří se opřel sálavý žár: pod námi byla kolmá stometrová propast - skála byla ohlazená, jak ji při erupcích omlely a otavily polotekuté kusy magmatu.

Představil jsem si sám sebe, jak skáču dolů, a zase nějak nemohl dopolykat.

„Dvě a půl minuty,“ řekl Padre a opatrně položil kalkulačku vedle bzučivého rojení. Na displeji blikalo HERMES: RUN.

* * *

Navlékl jsem si kuklu kombinézy - je až nenindžovsky těsná. Navrch tenkou, lehoučkou, zdánlivě křehkou přilbu, přes jejíž dvojče jsme ale cvičně přešli tankem - trochu ji promáčkl, nicméně nerozbil. Pojistka na podbradníku tiše cvakla, konektor napájení také tiše cvakl; pak Padreho, Alicin a sira Henryho. V kukle jsou na uších ploché akustické kompenzátory - automaticky se přizpůsobují zvukové hladině okolí, takže vás nic neohluší, a naopak, v tichu slyšíte

i nejjemnější ruchy (i ty, na které s běžným lidským boltcem není šance) - kompenzátory dokonce umějí odstínit pozadí a vyfiltrovat a předat jen to podstatné - fungují na podobném principu jako elektronické tlumiče našich zbraní.

Přes pusku a nos masku ze stejné látky, jako je kombinéza - jsou v ní odlučovače, které zvládnou všechny známé bojové plyny, bakterie... prostě všechno, ale je přes ně normálně cítit (ale dají se seřídít, abyste nemuseli čuchat, co nechcete), a je v nich i chladič, který nám bude i ve značně žhavém prostředí upravovat vzduch na dýchatelnou teplotu.

Popruhy masky si Alice dotáhla první, já třetí, sir Henry zase poslední.

Pak brýle podobné lyžařským: nerozbitné, neprůstřelné, neopotitelné, nepoškrabatelné, bezodleskové, samozabarvovací, protioslňovací... uff - a mají i infrarežim. Maska i brýle mají tytéž neviditelné schopnosti jako povrch kombinézy - dokonce i to neuvěřitelné brýlové sklo, které má vlastně ještě jeden talent navíc: zapínací filtr, který nás dokáže zviditelnit i v neviditelné fázi - sice s trochu rozmazanými obrysy, ale ano. Je to důležité: když bojujete, potřebujete vědět, kde zrovna jsou ti, kteří jsou s vámi.

Takže, kdybychom zapnuli adaptivní maskování a nezapnuli filtry, až na ruce bychom zcela zmizeli. Pravda, pédevadesátky a meče bychom museli schovat do pouzder našitých na kombinézách, ale to umíme opravdu rychle.

Britští vojáci, když jsme s jejich tankem provedli přilbový test a pak ho v garáži rozstříleli, dostávali záchvaty zuřivosti, jak jsme jim mizeli před očima - přitom jsme od nich byli na obligátní sáhnutí.

Zatočil jsem hlavou, jestli mě někde něco neškrtí, a kompenzátory mi předávaly slabé prskání lávy převalující se

v hlubině pod námi. Během několika okamžiků si na nové elektronické uši tak zvyknete, že vám přijdou jako vlastní.

„Minuta,“ řekl Padre, a bez kompenzátorů by přes masku zněl tiše a tlumeně. Na displeji kalkulačky stále blikalo HERMES: RUN.

* * *

Nakonec jsme si oblékli rukavice - čtyři páry narudlých rukou vznášející se v narudlé tmě stejně vypadaly podivně. Tentokrát cvaklo osm konektorů.

Rukavice jsou velmi tenké, takže je v nich cít skoro jako bez nich, ale neprodřou se ani dlouhým skluzem po opravdu drsné skále (vlastnoručně vyzkoušeno), a ani vygenerované teplo vás nepopálí. Hřbet je polstrovaný stejným materiálem jako neprůstřelná vesta, takže snesou i velmi tvrdé rány - na kloubech jsou výztuhy z matně černé chrommolybdenové oceli s drobnými výstupky ve tvaru křížů - i na tyhle věcičky zbylo pár molekul z Ježíšova hřebu.

Křesťanský boxer.

A samozřejmě, až se zapne adaptivní maskování, vše zmizí.

„Dvacet sekund,“ řekl Padre.

* * *

Poskočil jsem, jestli na mě něco necinká. Černá postava vedle mě také poskočila, i obě další poskočily. „Deset sekund,“ řekla ta nejvíc vlevo.

* * *

Na displeji kalkulačky se objevilo HERMES: END a dvě čísla. Jedno na prvním řádku, jedno na druhém. Byla přesná na osm desetinných míst.

* * *

To už jsem měl kalkulačku v ruce a hlasitě a zřetelně vyslovoval cifry - sir Henry, Padre i Alice je

zadávali do svých hodinek přepnutých v GPS režimu. Pro kontrolu jsem čísla přečetl ještě jednou a počkal na troje kývnutí.

Přístrojky začaly tiše pohvizdovat, a jak se jejich majitel blížil k průsečíku souřadnic, hvizdy se zkracovaly, až se v cíli změnily v nepřerušovaný tón - takové elektronické přihořívá-přihořívá-hoří. Sir Henry, Padre i Alice to absolvovali každý zvlášť a každý přilepil na lem kráteru malý kousek bílého žáruvzdorného tmelu - byly jen pár milimetrů od sebe, takže výsledky všech tří gépéeseek souhlasí. A za oněmi třemi bílými hrudkami, tři metry pod hranou útesu, půl metru od skály, je nyní Okno a posouvá se rychlostí deseti centimetrů za minutu šikmo od nás a trochu vzhůru.

* * *

Pořadí jsme si vylosovali hned toho dne, kdy nám Padre o Oknu pověděl. V podzemním sále z toho příjemně mrazilo.

Tady *ne*.

Podíval jsem se dolů, a byla tam pořád jen ta bublající láva; cítil jsem, jak podpora prostředí v mé kombinéze nabírá na obrátkách.

Padre jde první.

Já druhý.

Alice třetí.

Sir Henry poslední.

* * *

Padre se také díval dolů, a myslím, že byl rád, že mu není vidět do obličeje. Podle vlnění stínů na masce se modlil a ze zvyku si držel kombinézu v místech, kde na kutně nosí kříž.

Pak hodil kamínek.

Samozřejmě, že proti vířícímu žáru nebylo vidět, zda zmizel, nebo zda spadl až... až...

* * *

„Je čas!“ řekl sir Henry.

Jestli jsem kdy měl z něčeho opravdovou nekonečnou radost, tak z toho, že nejdu první. Nejsem žádný zbabělec, ale...

„Na shledanou v pekle,“ řekl Padre, pokřižoval se a skočil.

Ať tak nebo tak, mýlit se nemohl.

* * *

Jeho výkřik se zařízl do uší a...

... a zmizel spolu s Padrem.

Odhadem přesně tři metry pod hranou kráteru.

„A kurva!“ řekl jsem a byl tak překvapený, že mi ani nedošlo, že jsem na řadě.

* * *

„Další,“ řekl sir Henry.

Měli jsme domluvené, že se po dopadu každý kutálí na jinou stranu, abychom si nenaskákali na záda a abychom pokryli perimetr.

Podíval jsem se do žhnoucího magmatu (hluboko, tak *hluboko*), zavřel oči a skočil.

* * *

Krátký stav beztlíže, a nečekaně a tvrdě jsem narazil, až generátory v botách přetížene zaskučely. To už jsem měl pédevadesátku v ruce a dotáčet parakotoul doleva - zem, nebo co to bylo, byla sice tvrdá, ale pokrytá snad dvacetimetrovou vrstvou prachu.

Zaklekl jsem a otevřel oči.

„Ufff - *jsem v pekle* - ještěže jsem nespádnul do sopky!“ Škytl jsem a neměl daleko k hysterickému smíchu.

Něco za mnou hlasitě žuchlo a známé vyheknutí spolu se zakvílením generátorů prozradilo, že to dokázala i Alice. Neotáčel jsem se - hypnotizoval jsem světélkující mířidla a tmu za nimi - ani v infra tam ale

nic nebylo.

Další žuchnutí a byli jsme všichni.

* * *

Domluvenou minutu jsme byli naprosto zticha a bez pohybu.

„Nějaký odpor?“ zašeptal po té minutě (která trvala asi dvacet pět milionů let) sir Henry.

„Negativní.“

„Negativní.“

„Negativní.“

„Fajn - kdo něco vidí?“ řekla Alice.

„Já - cesta vede tudy,“ řekl Padre.

To už jsme se k němu stahovali.

Prach nám zalezl do záhybů kombinéz, ale to nevadí - až se zapne maskování, sklouzne - neudrží se na nich nic pozemského. Zvedl jsem oči, ale nebe nad námi rozhodně nebylo. Doufám, že se na nich neudrží ani nic *nepozemského*.

„Takže,“ zašeptal Padre, „znovu důrazně připomínám: žádná slova, která obsahují byť i jen náznak Toho nahoře - hlavně žádné klení a žádná místní osobní jména - používejte opisy - cíl je prostě *pan L. Nezapomeňte*.“

„Jo,“ řekl jsem a byl na sebe pyšný, že jsem při dopadu neřekl něco jako *krucinál* nebo *propánaboha*.

Padreho směrem se vznášel bledý, plesnivý přísvit, a jako kdyby odnikud nevyvřel, ale jen visel ve vzduchu - to si pamatuju z filmu, který natočilo letadélko.

* * *

Tu vykročil a já se za ním bral.

Kurva!

* * *

Šli jsme za sebou s pětimetrovými rozestupy a šlapali do stop těch před sebou. V souvislé vrstvě černého prachu už jedny otisky byly - tam i zpátky - trochu zasypané, ale ne moc. Přemýšlel jsem, jestli jsou skutečně Dantovy - Vergilius by šlépěje nenechával, byl stín - ale na druhou stranu, podle bájí by to tu mělo být zdupané jak Krkonoše.

Inu - věřte bájím.

Po pár stech krocích jsem uslyšel hučení vody a po půlkilometru jsme došli k řece - tekla zleva doprava a byla zatraceně široká a úplně černá. Přiložil jsem dalekohled k brýlím a za řekou začínala rokle, rozlehlá, o to však tísnivější - srázy šedočerných horských hřebenů strměly do tmy a drtily pustý svět pod sebou - nevěřím, že by se kdy dalo vyšplhat až nahoru.

„Tam Acherón, řeka vzdechů plyne - z marnosti do prázdnoty prýští, za ním Údolí šeré smrti v beznaději tone,“ zašeptal Padre.

„Už jede, hele,“ zašeptala Alice a uslyšel jsem cvaknout pojistku pédevadesátky. Po černé vodě se blížila černá loďka s postavou v černém splývavém rouchu, černou kápi hluboko do tváře. Veslovala jedním bočním veslem jako gondoliéri v Benátkách. I postavu si pamatuju z filmu - z ní jsem tehdy tak vyblednul.

„Já to nechápu,“ zašeptal jsem, „jak by moh stihnout převízt všechny duše? Sice je zatím nevidíme, ale musí tu bejt docela frmol - a sledujte, jak laxně s tím veslem šmrdlá!“

„Brrr,“ zašeptala Alice, když byly vidět kostlivé ruce a bezmasá brada pod kápí, „to radši v Praze do taxíku než s ním.“

„Jet s Char... s *Převozníkem* by jednoho z nás stálo život,“ zašeptal Padre.

„Jasně, chtěl by, aby to vzal za něj - ale v pohádkách ho vždycky nějak oblafnou... teď si ale zabo... zaprase nevzpomenu jak,“ zašeptal jsem já.

„Podle těch stop už před námi někdo jel - tam i zpět,“ řekl sir Henry, „takže množství lstí prořídlo. Nicméně, nás se to stejně netýká.“ Sir Henry nešeptal - jako pravý šlechtic mluvil zřetelně a nahlas. Pěkně to se mnou trhlo.

Mrtvý Převozník přirazil a upřel na nás prázdné oční důlky.

„Jeden blbej pohyb a pustím to do něj,“ zašeptal jsem, „ten chlap se mi vyloženě nelíbí.“ Alice vypadala

na stejně rozhodný přístup.

Sir Henry rozeplnul zip na stehně kombinézy a z kapsy kalhot pod ní vytáhl tmavý balíček s malou bombičkou. Pak otočil kohoutem a během okamžiku se na břehu Acherontu nafoukl čtyřmístný člun z kosmických materiálů.

* * *

Černé vlny zapleskaly o ploché dno.

„Na nás nezbohatneš,“ řekl jsem - pohled prázdných očních důlků v sobě má cosi silně znepokojivého.

„Nasedat, prosím,“ řekl sir Henry.

Tohle máme dokonale nacvičené: Alice první, dopředu, Padre druhý, doleva, já třetí, doprava, sir Henry poslední a odráží. Na důvěrně známém místě bylo neuvěřitelně skládací, teleskopické a částečně nafukovací pádlo; rozložil a nafoukl jsem ho a slyšel, jak Padre dělá totéž. Vazká černá voda se mi také vůbec nelíbila: „Alice?“ zamáčkl jsem ventilek, „kdyby z té vody něco moc vykukovalo, šoupni tam granát.“

„Ano.“

„Padre, vy dávejte bacha na Převozníka.“

„Ano.“

To už sir Henry odpíchl a my s Padrem zabrali pravidelnými táhlými tempy - přesně, jak nás náš aristokrat naučil.

* * *

„Je tu značný proud,“ pravil sir Henry, jako bychom se

o slunném odpoledni projížděli po Temži - kormidloval a bezpečně nás držel v kurzu. S Padrem jsme hlasitě oddychovali a Alice tiše (nervózně) cvakala pojistkou pédevadesátky a na malíčku se jí houpal granát.

* * *

Řeka byla ještě daleko širší, než se zdálo z pevniny, a uprostřed byly zákeřné boční vlny - navíc nás proud ošklivě snášel - proti výcviku na oceánu selanka.

„Ted' začneme vidět duše mrtvých hříšníků,“ řekl Padre pár metrů před přistáním, „předpokládám, přesně až se dotkneme země - tak se nevylekejte... už víte, z čeho vzniklo rčení *přejít na druhou stranu*?“

„Padre, vy raději nevtipkujte,“ řekl sir Henry.

* * *

A opravdu, jen jsem se nohou dotkl prachu, začalo být živo - duše šly středem údolí v nekonečném zástupu, ramena ohnutá, hlavy svěšené, tváře uslzené. Všechny byly nahé.

„Jak fronta na premiéru Pána prstenů,“ zašeptala Alice.

Jen jsem zavrtěl hlavou.

„Tady hříšníci opět začínají být tělesní,“ řekl Padre, „je to ale jiná tělesnost, než jak ji známe my - je to, řekněme, *duševní* tělesnost, *duchovní tělo*. Hm.“ Měl jsem pocit, že se do toho trochu zaplétá. „Prostě, musí cítit bolest, a přitom musí dokonale zregenerovat pro další muka. A znovu a znovu až do skonání věků.“

* * *

„Jdem do štrúdlu - kvůli maskování,“ řekl jsem. Sir Henry už složil člun a schoval ho do vakové kapsy na stehně, přepečlivě zapnul zip kombinézy a přehrnl přes něj chlopeň.

* * *

Šel jsem za dvoumetrovým mrtvým, který rozhodně nevypadal jako duše - na zádech se mu převalovaly polštáře tuku, smrděl potem a hlasitě hekal, jak už nemohl plakat. Jo, musí to být šok, když si myslíte, že je definitivní konec, a pak se ocitnete *tady* - a každý ví, kam Údolí šeré smrti vede, a že tady je na modlitby pozdě. Velký Šéf sice slíbil, že ani tady nikdo nebude sám, ale s jeho obvyklým přístupem k dodržování slibů to hříšníkům asi moc nepomáhá.

Leda snad, že by přišel zahrát do kroku.

Na cimbál.

Zaťal jsem zuby - cítil jsem se trochu vykořeněný - pochodovat Údolím šeré smrti v řadě nahých materializovaných duší, to se nestává každý den.

* * *

A že to *byla* turistika. V nesmírně pochmurné, šedočerné krajině musel ztratit naději naprosto každý.

Podle krokoměru jsme šli už dvanáct kilometrů, za mnou tichounce pohvizdovaly Padreho generátory, a podle teploměru se pořád ochlazuje - tlouštíkově přede mnou byla zjevná zima, drkotal zuby, ale aspoň už se nepotil. Jo, chlad k depresivní atmosféře patří.

A všichni vědí, že se brzo ohřejí, až je to bude mrzet.

* * *

„Měli jsme si vzít motocykl,“ řekl zezadu sir Henry.

Zbylé tři kilometry k bráně pekelné jsme šli mlčky.

* * *

Chlapík přede mnou se zase rozbřečel - nestvůrně sloupy, ve kterých držela rozevřená křídla gigantických vrat, byly snad třicet metrů vysoké a byly vyrobené ze statisíců lidských hlav stlučených hřeby. Některé hlavy byly čerstvé, jiné už jen lebkami, ze kterých visely cáry kůže a prameny vlasů - všechny ale slabě cvakaly čelistmi nebo se ještě slaběji škubaly. Jasně, milion let budeš trpět jako stavební materiál, pak zregeneruješ a vzhůru za dalšími radostmi.

Mít jen tolikhle času zaživa.

Zeď táhnoucí se doprava i doleva měla pětadvacet metrů na výšku a odhadem pět šíře - byla vyrobená z děsivě rozlámaných, zkroucených a propletených lidských těl, která na rozdíl od hlav vyloženě trpěla - ne jen tak trochu, jako že si za ta léta už zvykla - těla se svíjela šílenou, neutišitelnou bolestí.

„A to je teprve začátek,“ zašeptal Padre.

* * *

„Všichni schovat meče a pédevadesátky. Zapnout maskování. Ted,“ řekl jsem a sám sobě zmizel ze zorného pole. Pustil jsem filtr v brýlích a zase se objevil: vlastní rozmazané kontury působí trochu znepokojivě, ale co je *tady* trochu znepokojení. „Přepněte si podrážky, ať po vás zůstávají stopy jako po bosých nohou a zablokujte si generátory, ať nehvízdají.“

Šel jsem pravidelným krokem, do pat mě začínaly hrát přetížené akumulátory a naplno běžící palivové články, a tlouštíček přede mnou začal tiše kvílet.

„Neměli by hned za branou být démoni, kteří dělají primární selekci?“ přes záda duší nebylo pořádně vidět, a popravdě, vyskakovat se mi příliš nechtělo. „Četl jsem o tom.“

„Měli, ale neměli by si nás všimnout - neměli by vidět jinak než lidé,“ zašeptal Padre.

„*Neměli*. Aha. Proto jste chtěl, abych šel vpředu,“ zasyčel jsem a Alice hlasitě vyprskla - vsadil bych se, že smích si v těchhle místech odbyl premiéru.

* * *

Když jsem uviděl prvního démona, cítil jsem, jak blednu a jak se mi zastavuje srdce. Asi jsem trochu zavrával, tak mne Padre zezadu podepřel a poradil mi, abych si vzal vitaminový koncentrát s hroznovým cukrem.

„To jsou *radý*, Padre!“

* * *

„Cukřík?!“ zašeptal jsem, když vzápětí démona uviděl i on a když jsem uslyšel hlasité škytnutí.

Tlustouch přede mnou přestal tiše kvílet a začal hlasitě výt - to když spatřil, co démon dělá hříšníkům, kteří přišli na řadu. Tuk na zádech se roztrásl a pokryla ho husí kůže, že by na ní šly škrábat brambory - bylo vidět, že chlapík by se strašně rád rozeběhl do strany nebo kamkoli, ale že to prostě nejde - šel dál tím pravidelným krokem v pravidelném rozestupu.

Démon měl velký hák a byl opravdu rutinér - trhal lidem břicha, ruce, přirození, uši, jazyky, ňadra, dloubal oči - asi je v tom nějaký řád, takové hrubé roztřídění za nejtěžší hříchy.

Byly tam dost nechutné scény - někteří šli s vytím dál a šlapali si po vnitřnostech, jiní se zase chtěli vrátit pro penis, jiným scházely obě ruce a nemohli se bez nich postavit, ti bez nohou se pro změnu (docela rozumně) plazili rovnou pryč. Menší d'áblové některé házeli do díry v zemi, z které se ozýval nejstrašnější

řev v okolí a která hlučela jako drtič - a také ano - tahali z ní příšerně rozlámaná těla, která pak ruče zaplétali do stěny na místa, kde stará už příliš odhníla.

Pak jsme přišli na řadu my.

* * *

A démon si nás opravdu nevšiml - ve frontě byly celkem běžné mezery - hříšníci neumírají na čas. Prošel jsem mu půl metru pod hrůzně deformovaným obličejem (hnilobný puch mne jen obléval - dokud jsem si tedy neseřídil filtrování vzduchu), ale on mne prostě neviděl - sice jako by se trochu zamračil a zkusil zaostřit, ale neviděl.

Šel jsem opatrně, aby mi kupky vnitřností moc nemlaskaly pod nohama, ale v okolním vytí a kvílení to byla zbytečná starost.

* * *

„Já navždy potrvám. Zanechte naděje, kdo vstupujete,“ zašeptal Padre.

„Myslela jsem, že tu bude hrát heavy metal,“ zašeptala Alice.

„Měli by si sem dát rohožku,“ zašeptal jsem já.

* * *

„Přátelé, jsme tady,“ řekl sir Henry, když jsme došli z dohledu brány a vypnuli maskování - dalo to tak tak, akumulátory v botách byly rozžhavené snad doběla.

Kolem to zase vypadalo docela normálně - normální černá poušť, normální svištěcí vítr, na obzoru zářilo několik normálních vysokých pecí a kolem chodili normální rozervaní lidé. Pravda, všichni dost nahlas úpěli, ale naše kompenzátory si s tím poradily.

„Kudy dál?“ schovali jsme se za černou dunu stranou od duší - pozoroval jsem něco jako bledý kořínek, jak se mi pokouší zavrtat do nártu. Dupnul jsem na něj a on udiveně vykvikl.

„Peklo sestává z Kruhů - nebo Sfér, chcete-li - jsou nad sebou jako gramofonové desky v podavači. Každý Kruh je nekonečně velký, ale středem prochází otvor, kterým padají nebo stoupají hříšné duše vstříc dalším mukám,“ Padre se chtěl pohladit po holé hlavě a jeho rukavice zašelestila o přilbu. „Nejstarší části pekla jsou dole, do nejnovější části přicházejí nové duše, čili jsme tu i my - za Danta bylo Kruhů devět, teď už jich je jistě víc - ale jestli s každým novým přestavují tu příšernou bránu, na to se mě neptejte.“

Tohle - vyjma té brány - už nám samozřejmě vyprávěl na hradě - mockrát. Když poprvé, Alice se zeptala, odkud to tak přesně ví, jestli funguje něco jako www.mapy.hell nebo maps.google.hell, ale Padre se jen zatvářil tajemně.

Mockrát.

„Takže, pokud je pan L osadník-zakladatel, musí bydlet až dole,“ řekl sir Henry, co bylo každému jasné už dávno - i Dante to tak napsal - ale je pravda, že si neškodí zopakovat postup, když jste v akci. Když už nic jiného, můžete zkontrolovat, jak koho pocuchal první kontakt s nepřitelem.

A v tomhle ohledu to zatím vypadá dobře - nikdo se nechtěl vrátit, nikdo se nesypal... ale byl jsem rád, že mi není vidět do obličeje.

„Takže vzhůru dolů,“ podíval jsem se na displej hodinek přepnutých na kompas - sever byl každou chvíli někde úplně jinde.

* * *

Přidali jsme se k největšímu zástupu - úvaha, že míří k centrálnímu otvoru, se nabízela sama.

Bylo to zvláštní - nad námi nebylo nebe, ale něco jako bublající tma - když jste se na ni podívali přímo, nebublala, když jste ji zachytili jen periferním viděním, bublala; z dun občas vyběhlo něco, co uchvátilo jednu dvě duše, a pak se zpoza černých přesypů ozývalo příšerné řvaní. Ty věci byly dost rychlé, ale také nás neviděly - na rozdíl od bledých kořínek, které sice nemají oči, ale o to zatvrzeleji nám testovaly boty a podrážky. Duši o čtyři přede mnou se jeden zavrtal do paty a od té doby za ní zůstávají kostěné piliny - podle kvílení o intenzitě větší než běžné to není dvakrát příjemné.

Premýšlel jsem, jak dlouho přežijí akumulátory - že budeme muset být neviditelní tak často a dlouho, s tím jsme nepočítali.

„Tohle snad *ne!*“ řekl vyděšeně Padre.

Myslel jsem, že myslí kořínek, ale díval se dalekohledem k těm vysokým pecím na obzoru. Podíval jsem se také, a neměl jsem to dělat.

* * *

Po dalších dvou kilometrech (na krokoměř se snad spolehnout dá) seběhlo z duny vlevo zase to rychlé a zaťalo to pavoukovité ruce do duše těsně přede mnou.

Pak se to zarazilo a podívalo se mi to přímo do brýlí.

* * *

Pédevadesátka jedovatě zasyčela - nebyl jsem to já - já jsem ztuhnul jako prkno (jako úplný začátečník) - byl to Padre. Zato jsem z první řady viděl, jak tři projektily démonovi rozštíply hlavu.

* * *

Těžce padl do písku, a duše, do které měl pořád zaťaté pazoury, ho s vytím vlekla za sebou - pak pazoury štítivě sklepala, ale vytí neomezila.

„Pozoruhodné,“ řekl Padre - démonovým tělem okamžitě prorazily kořínky a začaly ho trhat na kousky - i místo, kam dopadly zbytky rozštílené hlavy, se jimi mlelo, až to prášilo.

„Prostě si tu nesmíme sedat,“ řekla Alice.

* * *

„Ten parchant mě viděl,“ řekl jsem po půl kilometru - přesněji, po době, kdy jsem si byl zase jistý hlasem.

„Když žijí tady v té tmě, třeba dokážou vidět i na jiných vlnových délkách, než leží viditelná a infračervená část spektra... u té brány je přece jen světleji.“

„Pozoruhodná teorie, sire Henry,“ řekl Padre, a já měl najednou (ale vůbec ne poprvé) pocit, že ví daleko víc, než říká. Otázka byla *odkud* - odkud sakra zná topologii pekla - v Dantovi, s kterým tehdy tak dramaticky pleskl o stůl, je popsáno úplně jinak. Sice mi říkal, ať to nečtu, že je to příliš komplikované, ale tím spíš jsem si to přečetl.

Je to komplikované.

Podobnými úvahami jsem se zabýval, dokud jsme nedošli k centrálnímu otvoru.

* * *

Je kruhový, tak tři kilometry v průměru, vítr přes hranu vál závoje prachu, a ze strašidelně mnohakilometrové hloubky zářila láva - nahoru a dolů stoupaly a klesaly gigantické megaproudy příšerně zmasakrovaných a ještě příšerněji kvílících hříšníků.

Zašli jsme kousek stranou a vypnuli maskování.

„Myslíte, že bychom taky mohli stoupat nebo klesat?“ díval jsem se na ty zdviže a pohupoval se na generátorech, aby mě akumulátory tak strašně nepálily.

„Je to jak ve Star Treku - antigravitační výtah,“ řekla Alice. Také jsem měl tendenci všechny ty šílenosti připodobňovat k něčemu normálnímu... proč ale teda zrovna *Star Trek*?!

„Bez problémů sláníme,“ Padre upřeně hleděl dolů, „k následující Sféře je to pět set metrů, maximálně.“ Přiložil dalekohled k brýlím: „Povrch se jakoby trochu hýbe, tak pozor.“

„Sedm tisíc nula osm metrů až na dno,“ schoval jsem laserový dálkoměr a zapolykal.

To už sir Henry rozhrábl písek, zakvrdlal sprejem a vypěnil kotvy pro skoby. Drží to vážně fest - tohle jsme také testovali na Sahaře.

Každý máme pět kilometrů něčeho, co vypadá jako teninká černá nit na špulce, ale je to další z našich kosmických zázraků - se „šplháním“ jsme samozřejmě počítali, takže nám to v pohodě dá ve dvou řadách až dolů (a pak hlavně *nahoru*) - každý máme malinký průběžný rychlonaviják, a s našimi kombinézami se nemusíme bát, že si o nit něco amputujeme.

* * *

To, z čeho byla Druhá sféra, byly lidské kosti, ale hlavně červi. Miliardy a miliardy tučných bledých ponrav. Ty kosti byly srostlé shnilými šlachami, takže nebylo divu, že se trochu vlní a pruží - nejdřív jsem myslel, že s nimi hýbou naše kroky a megatuny ponrav, ale kosti prostě trpěly - stále cítily bolest, a byla tak

velká, až se prohýbaly a skřípaly.

* * *

„Pokračujeme? Nebo tu někdo máte něco na práci?“ řekl sir Henry a díval se na Padreho, který si stinné dálavy kolem prohlížel dalekohledem. Bylo tu docela světlo - ne jako o patro výš - sice takové plesnivé, zastřené, ale ano.

„Tohle je opravdu zajímavé,“ řekl Padre, jako by sira Henryho neslyšel.

„Ano?“ sir Henry nebyl nervózní, jen se na něm začínala projevovat lovecká horečka. Takže vlastně byl nervózní.

Zvedl jsem dalekohled a chvíli mi trvalo, než jsem zaostřil - kosti pod nohama se vážně docela mlely.

„Ten to teda dotáhnul daleko... *vysoke*,“ optika mi zvětšila postavu přibitou na monumentálním, silném sloupu; sloup byl z hrubých teutonských kamenů.

„Jedno peklo, jeden Vůdce, jeden trilion červů,“ řekl sir Henry, také dalekohled u brýlí.

„Kvůli těmhle hajzlům to tady má smysl,“ řekla Alice. Sjel jsem pohledem, a u paty Vůdcova sloupu byli i zbylí tři nejznámější sebevrazi Třetí říše:

„Strýček Heini, Strýček Hermy a...“

„Strýček Jedlička.“

„... Strýček Pepi,“ loupal Padre brýlemi po Alici. Strýčkové se svíjeli pověšení na řetězech přehozených přes kamenný překlad, a zatímco jim pod zčernalýma nohama tančily plameny, obrovští vlci s rudě svítícíma očima jim rvali vnitřnosti.

Možná bych si dokázal vymyslet i něco horšího, ale ani tohle nevypadalo jako kratochvíle.

„To nahoře je zajímavější,“ řekl Padre, „sledujte detaily, prosím.“ Znovu jsem tedy přemířil pohled: fýrer měl zápěstí roztažených rukou probítá hřeby, patami obou nohou procházel také jeden.

„Připomíná mi...“

„Ano, Ukřižovaného - a vlastně to má i logiku, hm,“ Padreho rukavice opět zašelestila po přilbě: „Ukřižovaný se obětoval za lidstvo - Vůdce pro změnu obětoval lidstvo za sebe. Málem. Peklo má zvrácený smysl pro humor.“

Ani starý Adolf to neměl jednoduché - kameny, do kterých byly zatlučené ruční hřeby, se začaly pomalu otáčet - můj cit pro mechaniku se nad tím silně pozastavil, ale v pekle je asi možné ledacos. Pomaličku mu to kroutilo paže, až mu popraskanou kůží lezly okraje rozlámaných kostí. Pak se začal točit nožní kámen, až celý trup vypadal jako zkroucený ručník - hlava byla pořád v celku a Vůdce řval, až mu jazyk vibroval a knírek se otřásal. Když se po patě sloupu začali plazit červi, sklonil jsem dalekohled.

„Půjdem?“

„Vskutku zajímavé - mají tolik hříchů, že to dotáhli na vlastní kus pekla - a jestli je tu pro někoho vyhrazen veškerý čas a veškerá bolest, tak pro ně,“ řekl Padre.

* * *

Slanili jsme na další Kruh - ten byl pro změnu pokrytý potůčky lávy a šíleně tam páchl uškvařený tuk; drobné seřízení filtrů a rychlý odchod to spravily.

Další Kruh byl plný dýmu a vypadal jako soustava titánských, rudě zářících automatických linek. Pohlcovaly hříšníky a za příšerného křiku z nich vyráběly něco jako hroudy beztvareho rosolu v kožovitých pytlích, které (stále za příšerného křiku) padaly do bublajícího oleje, kde (stále za příšerného křiku) pomalu regenerovaly, a když doregenerovaly, zas byly (vlastně už zas *byli*) na řadě před tou mučící linkou. To na mě působilo asi nejhůř - kýval jsem se na lanku a dělalo se mi zle - i přes seřízené filtry jsem měl pocit, že cítím prskající olej. Nejhorší mi nepřišla ta muka, ale to, že každý hříšník přesně ví, co ho čeká - a znova a znova a znova. Je to, jako když jdete poprvé k zubaři - dokud vám bez umrtvení nerozvitá první zub, tak kvílení vrtáčky nevadí. Pak už ji stačí jen slyšet.

* * *

„Tady to nejspíš vede Henry Ford,“ řekl sir Henry a rozhlížel se po linkách - zem byl černá a mastná, ale skoba v ní držela hezky.

„Techno nezná slitování,“ řekla Alice.

Schoval jsem kladívko, a už už se vyvěsil, abych byl pryč.

* * *

Na okraji Sedmého kruhu Alice zakopla a spadla dolů.

* * *

Strnule jsme zírali na prázdné místo, kde ještě před okamžikem stála - bylo to tak náhlé, že ani nevykřikla.

Vzápětí se ve stoupavém proudu hříšníků objevila černá silueta, jílec katany nad ramenem - odraz od vhodné hlavy, dvojité salto a zadunění podrážek.

„Kurva!“ řekl jsem. „Tohle už mi nedělej!“ Srdce se mi znovu rozeběhlo.

„Též bych si podobný zážitek raději odpustil, slečno Alice,“ řekl sir Henry.

„Myslím, že jste prakticky ověřila přiměřenost výtahů i pro nás,“ řekl Padre.

* * *

Dál jsme se tedy snášeli v proudu kvílících duší - přivázali jsme se na lanko, aby nás pomalé víření těl neoddělilo.

Byl to zajímavý vyhlídkový let - čím jsme byli níž, tím víc okolí připomínalo peklo ze starých grimoárů.

„Hele, hele! - támhle má jeden konečně i rohy! Teda roh!“ ukazovala Alice. Démon sice měl roh, ale jako čert z pohádky rozhodně nevypadal - a hlavně se tak nechoval. „Fuj!“ řekla Alice, když zahlédla, co tím rohem dělá hříšnicím omotaným kolem pozvolna se otáčejícího válce.

„Taky si začínáte připadat jak v Disneylandu?“ řekl jsem.

Když je hrůzy příliš, prostě si zvyknete.

* * *

Na Čtrnáctém kruhu výtah končil, tak jsme vysedli a na Patnáctý zase slanili.

Byl poslední.

Dno pekel.

* * *

Kruh vypadal jinak než ostatní (hůř), ale na druhou stranu silně korespondoval s mou představou pravého inferna. Zajímavé bylo, že byl hříšníkůprostý - zato se všude valila láva a přesně ve středu, pod centrálním otvorem, se z jezera ohnivého magmatu vypínal ostrov, na kterém se tyčil obludný, rozkošatělý, architektonicky pochybný... *hrad*, řekněme.

Podle Danta je dno pekel zamrzlé a uprostřed je zamražený Lucifer.

Tihle *básníci*.

Stáli jsme na plochem kameni, obtékaly nás rudé stružky, a tak trochu jsme se tiskli jeden k druhému.

* * *

*„A tam
v Chrámu hrůzy Trůn bolesti –
na něm on,
padlý anděl,
puklý zvon,“*

zadeklamoval Padre.

„Motörhead?“ řekla Alice.

„Shakespeare,“ řekl sir Henry.

Chlazení v kombinéze se pomalu rozjíždělo - běžná regulace prostředí přestávala stíhat.

„Pozor, chladiče se pěkně rozžhaví - neopřete si o ně zbraň,“ připomněl nám sir Henry, co samozřejmě všichni víme, ale je pravda, že při pohledu na Chrám hrůzy bych i já mohl zapomenout na ledacos.

„Jdeme,“ sir Henry přeskočil na vedlejší skálu.

* * *

Bez výcviku a reverzu generátorů bychom to nedokázali - běžně jsme museli skákat deset i dvanáct metrů, a jen jsem blahořečil polymorfním podrážkám, že opravdu nekloužou.

Pak - samozřejmě! - nastal problém.

* * *

To, co vyhlíželo jen jako jezero lávy, sice bylo jezero lávy, ale byla v něm i propast, kterou z dálky nebylo vidět a které jsme si svrchu nevšimli - obkružovala celý ostrov. Z okrajů jezera - vnitřních i vnějších - se do ní řítily nekonečné vazké proudy rudého magmatu.

Stáli jsme na šikmém skalisku, které se zřetelně chvělo (*otřásalo*).

„Kdyby se bylo od čeho odrazit a kdyby se přesměrovala elektřina z akumulátorů i palivových článků do generátorů, tak by se to možná dalo přeskočit,“ proměřoval jsem propast laserovým dálkoměrem - nebyla všude stejně široká a k okraji s lávou pluly odlomené kamenné desky - vypadaly jako černé kry. Tím jsem chtěl naznačit, že se - bohužel - *je* od čeho odrazit. „Nejlépe támhle,“ ukázal jsem trochu vpravo.

„Víte, co znamená pád dolů?“ řekl Padre - kompenzátory odfiltrovaly hučení, mlaskání a prskání tekoucího čediče. „Nevíte?“ rukavice zašelestila po přilbě: „Znamená to *věčné zatracení*.“

„To snad všude tady, ne?“

„Ne. Všechny hříšné duše tam nahoře mají šanci, že si jednou odpykají hříchy a že za strašně, *strašně* dlouho - až skonají věky - utrpení skončí. Co ale spadne tam dolů...

*Tam zemřela sama naděje,
tam v Propasti věčného zatracení.
Jsi jednou pozřen –
návratu není.“*

„Musíme se zkrátka dobře odrazit,“ shrnul to sir Henry.
Chlazení v mé kombinéze zase přidalo.

* * *

Přeskákali jsme po skaliscích, abychom byli proti úzkému místu, a už jsem se proklínal, že jsem ten laserový dálkoměr neupustil nebo neztratil nebo nerozšlápl - odsud to úzce vůbec nevypadalo.

„Přes plavbu jste tu vy, sire Henry,“ řekla Alice, „jdeme všichni naráz, nebo po jednom?“

„Dobrá otázka,“ sir Henry pozoroval, jak se před námi odlomil další kus kamene a jak plove a otáčí se k propasti. „Půjdeme všichni naráz - rozhoupeme kámen, aby nás trochu popostrčil - na druhé straně nevadí, když doskočíme do lávy - spolehlivě se na ní udržíme, boty to snesou - jen pozor, zřejmě to bude klouzat.“

„Ano,“ řekli jsme trojhlasně. Já jsem sice chtěl říci, že větší blbinu jsem v životě neslyšel, ale za okamžik už jsem spolu s ostatními plul na bazaltové kře (která se zjevně rozpouštěla) k okraji té proklaté propasti.

* * *

„Dopředu - dozadu! Dopředu - dozadu! A ráááz a dvááá a ráááz a dvááá! A připravit! – *Téééd!*“ zařval sir Henry, přetížené generátory zaječely a prudké zrychlení odkrvilo hlavu.

* * *

Letěli jsme.

* * *

Proč jen já *tohle* dělám?! říkal jsem si a díval se do hlubin Propasti věčného zatracení. Padre sice nabádal, ať přesně *tohle* neděláme, ale já si nemohl pomoci. Dole - strašně *hluboko dole* - se něco neznatelně svíjelo. Rozhodně bych tam nebyl sám.

Druhý břeh se blížil zoufale pomalu.

* * *

Všichni tři ostatní letěli trochu přede mnou a navíc i trochu nade mnou. To už jsem věděl, že to nedokážu - že doskočím nanejdýš těsně nad hranu a že po zádech spadnu dolů. Hlavou mi blesklo pár luxusních teras, pár fialových stínů a pár tetelivých tajemství. A sedm martini s velkými zelenými olivami.

Nebylo to zas tak špatné.

Pak jsme dopadli.

* * *

Jak jsem čekal, přistál jsem přesně nad hranou - ještě jsem zkusil generátory, ale ty měly po odrazu dost, takže nezabraly. Dopřednou energii na ten jediný krok - na ono příslovečné chycení rovnováhy...

Zamával jsem rukama a začal se pozadu sklápět.

* * *

Přes okraj padaly proudy lávy a já se na ně díval stále víc zespoda. I boty už jsem měl výš než oči. Zatraceně nepříjemný pohled.

* * *

Jak jsem mával rukama, kolem zápěstí se mi obtočily dvě smyčky. Padre a Alice.

* * *

I oni si všimli, že nedoletím.

* * *

Jak se mi hořící obzor vracel před vytřeštěné zraky, připadalo mi to jako sen - měl jsem pocit, že někde hluboko pode mnou něco zklamaně vydechlo - a pak už jsem viděl, jak Alice s Padrem pozadu divoce šlapou proti toku lávy a jak jim od podrážek létají rudé šplíchance. Sir Henry je držel za opasky, byl čelem ode mě a sprintoval jako na olympijské stovce - a přestože to vypadalo beznadějně, vytáhli mě.

* * *

Když jsem mohl také zabrat, mohli přestat tak šíleně makat a já mohl pro změnu začít. Nadzvedl jsem Alici a Padreho, otočil je, postrčil, čapnul sira Henryho a běžel s ním snad dvacet metrů, dokud nenabral dech a nemohl běžet sám - v lávě to vážně *klouzalo* a ani kombinéza nedokázala ochladit vzduch k dýchání tak rychle, jak bylo třeba.

* * *

Pak jsme leželi na skalnatém břehu ostrova a deset minut lapali každický doušek kyslíku, který se neopatrně přiblížil; tolik a tak různobarevných kol jsem v životě neviděl.

„Nebyl to až tak dobrý nápad, s tím skákáním,“ nakonec promluvil Padre.

„Málem jste tam kvůli mně všichni spadli,“ promluvil jsem já a zvedl se na loket a zadíval se na propast - odtud se zase tvářila úzce a nenápadně.

„Nespadli,“ řekla Alice. „My čtyři nikam spadnout nemůžeme.“

* * *

„Půjďme?“ vstal sir Henry, protáhl si záda a pod nohama mu zaskřípala škvára.

„Ou-jééé - au!“ vyhekla Alice, také se protáhla, a pak pomohla vstát nejprve Padremu, pak mně: „Pořádně se napijte, všechno co můžete - támhle za šutrem se najíme.“

* * *

Za jídelním balvanem bylo relativně chladno (sotva pětasedesát), kyslíku ve vzduchu dost, tak jsme si sundali masky a rozbalili energetické tyčinky.

„Páchne to zde,“ řekl sir Henry.

„Pořád lepší jíst tady než u těch červů,“ řekl jsem.

„Fuj, čuně! Nepřipomínej to!“ řekla Alice.

Padre křoupal cereálie, a barevný hliníkový obal mu šustil o rukavici.

„Ještě jednu, všichni, povinně,“ rozkázala Alice, náš nutriční generál.

„Ach - kde jen je Angus s čajem a koláčky,“ povzdechl si sir Henry a poslušně vytáhl druhou energetickou tyčku. S novou chutí jsem se zakousl do té své: skotské koláčky by se daly nejzdařileji zužitkovat jako šuriken. Šaken.

Pečlivě jsme schovali zbytky pojidle do kapes.

Nasadili masky.

„Ještěže se mi v tom vedru nechce na záchod,“ zašeptala Alice a kontrolovala si zbraně. Všichni jsme si je kontrolovali. K patě Chrámu hrůzy to je dvě stě metrů těžkým skalnatým terénem, v kterém budeme neviditelní i bez zapnutého maskování. Pak...

„Jsme tu ani ne osm hodin,“ sir Henry se díval na levé zápěstí. „Dobrý čas.“

„Dvě hodinky na akci, deset nazpátek a zítra můžeme večeřet na hradě,“ řekl jsem. Angusovy večere mne na rozdíl od koláčků oslovily.

Jak jen se člověk může mýlit. A nemyslím Angusovy večere.

* * *

Od Padrehu jsem věděl, čím níž peklem klesneme, tím starší a mocnější démony můžeme potkat, ale tím spíš by na ně měla platit naše křesťanská pyrotechnika.

Doufám, že se neplete.

Blížili jsme se k Chrámu hrůzy a už jsem rozeznával ornamenty, vlysy a figurální motivy na jeho kamenných zdech - byly to výjevy nepředstavitelného, nejděsivějšího týrání lidí, jaké mohla vytvořit jen naprosto zvrácená nelidská mysl. Když jsme došli blíž, pochopil jsem, že to nejsou *kameny*, z čeho je Chrám hrůzy postaven, ale lidské duše - a raději miliardu let v té zdi nahoře než vteřinu v *tomhle*.

„Pane Bo...!!!“

„*Ne!*“ zakřikl Alici Padre. „Dávejte si na to pozor! Obzvlášť tady!“ odmlčel se a pohladil si temeno přílby: „Chrám hrůzy z lidského utrpení strmí... netušil jsem, že je to až tak... až tak *doslovné*.“

Z toho, co vypadalo jako kámen, se neslo sice tiché, ale o to víc lidské, šílené úpění.

* * *

Šli jsme po spirálovém ochozu a kolem svištěl vítr - byl žhavý jako pec; stoupali jsme už víc než půl hodiny.

„Je to tu zatraceně velké,“ řekla Alice, „jak pana L najdeme? Moc pobíhat se mi tam uvnitř nechce, abych pravdu řekla.“

Tiše jsem souhlasil - co bylo zatím vidět okny, tak proti tomu byly Kruhy nad námi učiněná idyla.

„Necítíte to?“ řekl Padre“ je to jako stín - jako stín strachu, nenávisti, bolesti - *zla*,“ ukázal prstem šikmo nahoru.

„Já ne,“ řekl jsem a ani Alice ani sir Henry nevyhlíželi senzibilně.

„Já ano - zcela zřetelně.“

„Inu, máte z nás nejvyšší kvalifikaci,“ řekl jsem.

„Jasně, zase do kopce,“ zavrčela Alice.

* * *

Pak jsme byli tak vysoko, až se zdálo, že jsme na úrovni Čtrnáctého kruhu, vítr kvílel jako ztracené duše (opravuji, *tak* opravdu nekvílel) a lávové jezero dole svítilo jako slabý lem - jinak se rudočerné dno pekelné táhlo v jedovatých parách do nedohledna. Kdybych to dokázal pro veršovat, tak...

„Tudy vstoupíme,“ ukázal Padre.

* * *

Protože šel první, byl také prvním z nás, kdo vyzkoušel meč. Za dveřmi stály stráže.

* * *

Oba démoni vypadali jako středověká brnění a měli i příslušné halapartny. Padre reagoval zcela instinktivně - pustil pédevadesátku a čepel mistra Nody sjela jako blesk - pekelná zbroj neměla šanci.

Z ran vystříkla tmavá krev a hnis - na čepeli nezůstalo nic - se slabým prskáním to shořelo.

Teprve nyní halapartny zarachotily o podlahu.

„Ten křížek je zřejmě dobrý nápad,“ ukázal jsem na intarzii v Padrehu ostří.

„Značně nejaponské, značně praktické,“ pokrčil rameny sir Henry.

* * *

Byl čas zrychlit.

Běželi jsme podél zdí, pédevadesátky v ramenou, přikrčení jako zásahová jednotka. Přišlo mi to trochu k

smíchu - asi proto, jak si tyhle figury vždy ve filmech vyprávějí, že *prošly peklem*.

Co jsme potkali, mi k smíchu rozhodně nepřišlo, ale ani my tomu. Pédevadesátky šlehaly tichou zkázou a naše křesťanské střelivo je pro demony vyloženě smrtonosné - zatím jsme byli tak úspěšní, že nikdo z nich nestihl ani zasípat, natož zburcovat ostatní.

To, že běžíme stále hlouběji do příšerné stavby, už mne takovým optimismem nenaplnovalo.

* * *

„Tušíte někdo, kde jsme?“ hlasitě oddychovala Alice - odpočívali jsme opření o sténající stěnu. Místo pochodní kolem plály zčernalé lidské ruce, kroutily se a škubaly, tak byla všude spousta tančících stínů - bylo sice špatně vidět, ale na druhou stranu, o to hůř jsme byli vidět i my bez zapnutého maskování. Nemluvíli jsme o tom, ale zbývá nám sotva minuta neviditelnosti - u brány, za branou a při slaňování to napájecí systém schytl do vazů.

„Zeptal bych se jinak,“ řekl jsem já: „Tušíte někdo, jak se dostaneme zpátky?“

„Hezky jedno po druhém,“ řekl sir Henry - z celé jeho postavy vyzařovalo lovecké napětí - chápal jsem ho - bude to vpravdě životní rána a bude už záhy.

„Už brzy tam budeme,“ potvrdil mou úvahu Padre a odkašlal si. „Cítím to,“ poklepal si na srdce. Zadíval jsem se na svou pěst - na ty malé křížky vypracované na boxeru - tančily kolem nich modré jiskřičky a obě rukavice se zdály trochu těžší.

„Odpor prostředí,“ řekl sir Henry, „také jsem si všiml.“

A zase jsme se rozběhli.

* * *

Dva vlevo! naznačila prsty Alice.

Vykulil jsem se zpoza rohu, pédevadesátka dvakrát sykla a hlavy démonů se rozcákly po stěně. Je zajímavé, jak se tu vše ihned recykluje - než jsme se k nim dostali, nezůstal po nich ani kousek zbroje, nic. Tomu říkám environmentální politika! Trpící duše mají docela hlad, za ta století trpění.

Běželi jsme s Alicí první a čistili chodbu - d'asové všech tvarů a forem zhoustli, ale zatím nic neřešitelného. Pak se z chodby oddělila úzká, téměř neznatelná odbočka a Padre do ní ukázal levou dlaní.

Odbočka byla nekonečná, klikatá a užší než úzká (a nižší než nízká) a vedla na galerii nad velkým dlouhým sálem.

* * *

Křčili jsme se za sloupy a plným zábradlím a podle prachu na podlaze tu tak sto let nikdo nebyl. Spíš déle. Vypadalo to trochu jako balkón v kině na stojáka, ale kdo by se odsud chtěl dobrovolně dívat...

* * *

První mi do očí padl obrovský trůn v čele sálu - přesně proti nám. Byla to sadistická příšernost, která nemá obdoby - zase z duší - a byl bych raději miliardu let ve zdech Chrámu hrůzy než vteřinu v *tomhle*.

„Sál moci - v něm Trůn bolesti se tyčí,“ vydechl Padre a zněl mírně řečeno otřeseně.

Alice hlasitě polykala, předkláněla se, a sir Henry ji držel a šeptal: „Nesmíte zvracet, prostě *nesmíte!*“

* * *

Podél stěn se vlnila roucha snad stovky démonů - a tohle nebyli žádní zakrslíci, ale zatraceně velké potvory - málokterý měl pod dvaapůl metru. Většinou nebyli ani nijak deformovaní: svrchu prostě vypadali jako velcí lidé, jen mnozí měli kovové masky, katovské kápě, závoje, přilby a podobně.

Vedle Trůnu stáli dva největší. Jeden vypadal jako obrovské brnění, šarlatový plášť na ramenou, na hrudním pancíři obrácený kříž, opíral se o nestvůrný obouruční meč a z průzoru sudovité helmy blýskalo cosi jako hemžení hmyzích krovek. Druhý démon byl stejně velký, z horní čelisti trčely šavlozubé, žluté Špičáky, měl rudé oči a na prstech snad půlmetrové černé drápy - byl zahalený do černého pláště, pod kterým se rýsovaly hrany zbroje.

Kouknout se na to nejdůležitější jsem zatím nesebral odvahu.

Až teď.

Možná.

Dvakrát jsem se nadechl: „Už? Alice?“

„Spolu?“

„Jo.“

Zvedl jsem zrak a konečně se podíval na to, co sedělo na Trůnu bolesti.

* * *

Zatím jsem totiž viděl, co obdobné podívání udělalo se sirem Henrym a Padrem: Maltézský rytíř seděl u stěny, třásl se a u pat měl hromádky prachu, jak se svezl jako prkno. Sir Henry sice stál, ale opíral se čelem o sloup a neovladatelně se chvěl.

* * *

Cíl nevypadal zas tak zle.

Měl šedé splývavé roucho (které by potřebovalo vyprat), žádné boty, útlé ruce s dlouhými prsty (i dlouhými nehty) a ze zad mu rostla dvě velká černá křídla - peří vypadalo trochu jako z orla nebo kondora. Vlasy měl vlnité, dlouhé až na ramena a zlaté - jen nad pravým spánkem zářil sněhobílý pramen. Obličej měl trochu zženštilý, ale přesně takový, jakému se říká ušlechtilý a kvůli jakému ztrácejí dívky všeho věku hlavu. Byl velmi bledý a kolem tenkých modravých rtů mu sedělo to, čemu se říká „krutý úsměšek“. Za své práce pro Distribuovanou banku jsem ale viděl mnohem horší kruté úsměšky.

Pak jsem mu pohlédl do očí.

* * *

Prkenně jsem seděl vedle Padreho a u pat jsem měl stejné hromádky prachu jako on. Věděl jsem, že už nikdy nebudu šťastný, slunce navždy zapadlo, duše se rozlomila a...

„Vzchopte se, vy dva!“ zašeptala Alice, „napodruhý už to není tak zlý!“

Zamrkal jsem.

Klekl jsem si.

Pak mě to trochu přešlo.

„Kurva!“

„Ano, též bych řekl něco podobného,“ řekl sir Henry a klekl si proti mně, Alice vedle něj a z druhé strany Padre. Všichni se dívali na mne.

„Takže,“ odkašlal jsem si a silou vši vůle zahnal vzpomínku na ty oči: „První granát za Trůn, to ho zvedne. Počkat tři vteřiny, pak druhý přesně pod nás a po dvou ke každé stěně. Ty tři vteřiny máte, sire Henry, na střelbu - tři na hrudní kost by měly stačit - je dost útlej a má jen tu noční košili. Pozor, je to hodně svrchu, ať se vám nehne, ať nepoškodíte trofej. Pak...,“ odmlčel jsem se, „pak já skáču dolů, vezmu a zabalím budoucí exponát, Alice mě kryje, Padre kryje Alici, vy, sire Henry, pálíte podle potřeby. Skáču zpět a padáme.“

Otázky?“

Tři zavrtění hlavou.

* * *

Všichni jsme vyndali zásobníky, zacvakli nové, a ty poloprázdné schovali do sumek. Pak jsme si já, Alice a Padre připravili po dvou granátech - sir Henry si do kolejek pédevadesátky zasunul optická mířidla.

Jeden palec nahoře.

Druhý.

Třetí.

Čtvrtý.

* * *

Zatočil jsem hlavou, abych si uvolnil krk, slabé pinknutí pružinky a zelený obranný granát se vznesl pod strop po krásné balistické křivce. Byl jsem si jistý, že si mě nikdo dole nevšimne - všichni totiž sledovali krutý souboj dvou d'asů - nejdřív se chvíli naparovali, teď do sebe bušili, až z nich létaly kusy krunýřů. Stovka diváků zuřivě fandila.

Když granát břinkl o zed' za Trůnem, démon se žlutými tesáky se tak jakoby pootočil.

Pak to bouchlo.

* * *

Jednadvacet.

Pozoroval jsem, jak pan L vstává - vše mi připadalo jako zpomalený film - značně typické pro podobně vypjaté situace. Tlaková vlna se rozrazila o opěradlo Trůnu, tak mu jen zvedla vlasy, zato démona v brnění nabrala plnou silou a mrštila do Sálu přímo na bojující dvojici. Démon se žlutými zuby se naproti tomu (neuvěřitelně) stihl skrčit za bok Trůnu, tak ho také minula.

Obdivuhodné reflexy.

První plamen u ústí pédevadesátky sira Henryho.

* * *

Dvaadvacet.

Druhý plamen u ústí pédevadesátky sira Henryho.

* * *

První hlavy dole se začínaly otáčet naším směrem.

* * *

Třiadvacet.

Třetí plamen u ústí pédevadesátky sira Henryho.

* * *

Tri malé kouřící dírky v hrudi šedého roucha, vzadu trochu vířícího peří.

„Přiložit!!!!“ zařval jsem a prst sira Henryho překlápí volič do polohy DÁVKOU.

* * *

Odjistil jsem druhý granát a jen ho překulil přes zábradlí.

Koutky očí jsem zahlédl dva rychlé pohyby paží vlevo i vpravo.

Do prachu dopadla šestá pojistka.

O zábradlí zvonil zlatý proud malých kouřících nábojnic.

„K zemi!!!“

Než granáty vybuchly, viděl jsem, jak pan L udiveně sklání hlavu.

Chápal jsem ho - scházel mu hrudní koš.

* * *

„Jedna. Dva. Tři. Čtyři. Pět,“ počítal jsem tlumené detonace - kompenzátory mi je hezky odstínily, abych nebyl ohlušený.

Usmál jsem se.

Nadechl se.

Postavil se.

Zapnul maskování.

* * *

A skočil dolů.

* * *

Ve vzduchu vířily planoucí cáry látek a těl - atmosféra byla promořená prachem z hostií a slabší démoni v tom uhelnatěli jak papír.

Pravda, moc slabších démonů tu nebylo.

Tak dva.

Obrovská věc v rudém plášti proti mně vyrazila dlaní - její hořící otisk zůstal v prostoru - to už obrovská věc v rudém plášti schytala dvě dávky - jednu ode mě, jednu z galerie. Každý zásah sršel, jako by ta věc uvnitř měla raketový motor - roztočilo ji to, že sebou švihla o sloup, o podlahu, o zed'.

Generátory zakvílely, kolena pod bradu a přeskočil jsem vodorovný útok řemdihem. Někde hluboko v mysli mi blesklo, proč zrovna tady neviditelnost nefunguje. Ale tak je to vždycky - kamna v létě, zmrzlina v zimě. Svrchu jsem pěstí udeřil do hlavy v kápi a ani křesťanský boxer nezklamal. „Ááááúí!“ výkřik byl tak hlasitý, že ho málem neskously ani kompenzátory, a rotující řemdih smetl útlou postavu, která se na mne

rozpřahovala trojzubcem.

Doskočil jsem a mezi vířícími cáry zahlédl pana L.

* * *

Právě padl na kolena.

V tu chvíli mi výhled zastřela gigantická postava v šarlatu, obrácený kříž na krunýři, v rukou meč, který takhle zblízka vypadal jako největší věc, jakou jsem kdy viděl.

* * *

Jak jsem byl rozeběhlý, znovu jsem se odrazil a oběma nohama ho vši silou (svou i generátorů) nabral do hrudi.

Křuplo mi v páteři, klouby zavrzaly, zuby scvakly, ale s obřím démonem to ani nehlo.

Neovladatelně jsem padal na záda, ale to už jsem do něj sypal dávku.

* * *

Odněkud shora se přidala nejprve jedna, pak další dvě.

* * *

Kulky probíjely pancíř, ale démona jako by se to netýkalo.

Odrazil jsem se od podlahy, generátory naplno, a prolétl mu nad sudovitou přilbou - měl střepinami prvního granátu úplně rozsakrovanou šíji.

* * *

Byl sice velký, ale i patřičně pomal...

Tak změna.

Špička obrovského meče mne zasáhla do ramene, a už jsem rotoval jak vrtule.

* * *

Bolest jsem necítil, a doufal, že kombinéza i chrániče vydržely.

Na druhou stranu, díky té rotaci mne minul útok žlutozubého démona - ten do toho šel tělo na tělo, jen s drápy, takže s ním jeho vlastní kinetická energie smýkala ode mě - na troskami pokryté podlaze nedokázal zabrzdit.

Dopad na nohy, odraz.

* * *

Ve vzduchu po mně skočilo něco v ocelové masce, ale to zvládla pažba pédevadesátky a dvě rány boxerem - z úst masky vylétlo tolik vnitřností, až jsem překvapeně nakrčil obočí.

Další dopad, skok přes svíjející se trup bez končetin a přistál jsem před Ním.

* * *

Člověk! zadunělo mi myslí. Ačkoli klečel, hlavu měl ve stejné výši jako já.

Střehl jsem se mu podívat do očí, tak jsem se díval na roztřepený masakr, který mu zbyl po hrudním koši a skrz který byla vidět prostřílená křídla.

Je pravda, že se mi za celou loveckou kariéru nestalo, aby kus mluvil, když jsem šel pro trofej - inu, všechno je jednou poprvé. Normálně bych použil fällkniven, ale tady...

Nemůžeš mě zabít! zas mi zarezonovalo lebkou. Bylo to, jako když padají traverzy.

Čepel mistra Nody zazářila jako slunce.

* * *

Kupodivu - měl pravdu.

To, že jsem mu usekl hlavu, ho opravdu nezabilo.

Jak rotovala vzduchem, chytil jsem ji levou rukou, pravou tisíckrát nacvičeným pohybem roztřepí přepravní vak, a stejně tak tisíckrát nacvičeným pohybem do něj hlavu vrazil - na hradě jsem to do omrzení trénoval s melounem.

Co kdyby byl pan L plešatý?

Nebo co kdyby měl šišku výrazně větší než lidé?

A to měl!

Byl jsem připravený na všechno.

* * *

Přepravní vak je ze zbytku Turínského plátna, stokrát požehnaný, vypraný ve svěcené vodě, se sedmi zlatými pečetěmi a kvalitním igelitovým vnitřkem, aby nic neteklo. Prudce jsem trhl uzavírací šňůrou, klečící tělo zamávalo křídly, povylétlo a těžce se zřítilo na podlá...

Tentokrát mne obouruční zbraň obřího démona zasáhla naplno.

* * *

Letěl jsem, pédevadesátka na popruhu mě švihla do masky, ale ani katanu ani trofej jsem nepustil - skončil jsem namotaný na sloupu a okamžitě se na mě vrhlo snad deset nejvzteklejších vzteklin.

* * *

Trochu si překáželi a palba z galerie je brzdila v rozletu - můj břit je pro změnu rozkmital na všechny strany - pédevadesátka svrchu byla tentokrát jen jedna - mrkl jsem nahoru a společníci právě odráželi těžký útok.

A zas ten gigahajzl s gigamečem.

* * *

Obrovská čepel se zasekla do dlažby.

Generátory naplno, skrčit kolena, odraz od sloupu - skluzem po podlaze jsem se mu vyhnul - a skončil přesně pod nohama té šavlozubé potvory.

* * *

Kupodivu se nedívala na mě.

Dívala se na bezhlavé tělo pana L.

A na uprázdněný Trůn bolesti.

Zvedl jsem ostří na obranu před úderem obřího démona v šarlatovém plášti, který už už musí přijít, ale...

Kupodivu: také se zrovna nedíval na mě.

Díval se na bezhlavé tělo pana L.

A na uprázdněný Trůn bolesti.

* * *

To už jsem sprintoval, až mě pédevadesátka bušila do boku. Dnes se mi vyloženě daří.

* * *

A pak se všechno podělalo.

NEJLEPŠÍ NEPŘÁTELÉ

Každý den končí nějaké staré zlaté časy.

- Ten druhý

Myslel jsem, že onen zvuk byly generátory v mých botách - kompenzátory mi z vibrujícího rachotu vybíraly jen to nejdůležitější.

Ale nebyly.

Z balkónu se řítilo tělo v kombinéze.

* * *

„Padre!“ zařval jsem, otočil se a vrhl se za ním - letěl tak, že to vypadalo na těžký zásah nějakým

palcátem.

* * *

Ale místo aby se bezvládně skácel, odrazil se od podlahy a znovu skočil - podobně, jako když jsem já šel pro trofej.

Viděl jsem, jak do sebe pod Trůnem buší oba gigantičtí démoni - Padre se přes ně ladně přenesl -, a tehdy mi to konečně došlo.

Konečně mi došlo, proč sem šel s námi.

* * *

Anděl noci padl, čili Trůn bolesti se uprázdnil, čili, kdo na něj usedne první, stane se novým vládcem pekla.

Jak prosté, tak ambiciózní.

„A kurva!“ vydechl jsem.

Bez nás by se sem nikdy nedostal, nikdy by neporazil pana L, nikdy by... Studovat sebelepší poezii dvanáct let, za tím je vždy něco temného.

Démoni před Trůnem se přestali roztloukat a překvapeně vzhledli.

Když se dva perou, třetí se směje.

Proč jen mě vždycky v nejkritičtějších fázích života napadají tahle debilní přísloví?!

A Padre dosedl.

* * *

V obrovském Sále moci bylo najednou slyšet ševelení, s kterým se snášely zuhelnatělé útržky infernálních hábitů.

Všechny pohyby zamrzly.

„Pozdravte nového pána!!!“ zaburácelo z masky. Je pravda, že Padre v kombinéze vypadá dost démonicky. Ale je také pravda, že měl přes svá mnohaletá studia mezery ve vzdělání - přesněji, *mezeru*.

* * *

Nevím, co přesně se stalo, ale najednou začal příšerně křičet. Řval, a nejprve pod brýlemi, pak z celé nezničitelné kombinézy vystříkla krev: nahoru, dolů, na všechny strany.

Trůn bolesti má zřejmě nějakou pojistku či co.

* * *

Netrvalo to dlouho.

Padreho tělo se přestalo zmítat a zplihlo. Co se ale stalo vzápětí, mě vážně přimrazilo: na první pohled to vypadalo, jako kdyby Padre po tom šíleném krvavém výstupu nerušeně vyklouzl z oblečení.

Byl úplně nahý, neměl na sobě ani šrám, ani kapku krve a udiveně se rozhlížel.

* * *

Asi mi to došlo dřív než jemu, a řeknu vám, být duší v pekle, zrovna když vaši spolupracovníci usekli Vrchnímu šéfovi hlavu, chtěl bych být na místě geometricky přesně nejvzdálenějším od Trůnu bolesti.

Pak pochopil i Padre.

Pohled v jeho očích byl to nejotřesnější, co jsem kdy viděl, a veškerý řev a kvílení, které jsem tady zatím slyšel, nebylo ničím proti zvukům, které vydával on, když ho příšerný Trůn pohlcoval.

Pravda, zažil jsem ještě jednu horší věc - *daleko* horší - asi tak za dvě pikosekundy - to když jsem si uvědomil, pokud tu zemřu, že skončím stejně.

* * *

Myslel jsem, že se démoni zas pustí do boje o Trůn, ale ten s těmi žlutými zuby zahřímal (poměrně solidní angličtinou): „Krev! Krev člověka na Trůnu bolesti!“

Ano, Padreho šest litrů se hezky rozlilo.

Co mne ale šokovalo nejvíc, jak šokované najednou všichni démoni vypadají - opravdu: šokované vypadaly i ty ocelové masky a katovské kukly.

Řekl jsem si, že nebude vhodnější chvíle, kdy vypadnout.

* * *

Dva skoky, odraz a byl jsem na balkóně a prach se mi rozstříkl pod podrážkami. Alice se sirem Henrym strnule stáli za sloupy, mířili dolů a bylo mi jasné, že nemusím nic říkat. Všechno viděli, všechno pochopili.

I to, že zemřít zrovna *ted'* a *tady* by nebyl nejlepší nápad.

Duše v podlaze už pozřely padlé démony - tady i dole, pozřely vlastně všechen odpad, krom okřídleného těla pana L.

To byl poslední pohled do Sálu moci - sir Henry si vzal vak s trofejí, a pak už jen pravidelný trénovaný dupot šestice bot, které nikdy neuklouznou.

* * *

To, co předtím bylo tak snadné (když běsové v chodbách netušili, že se něco děje), snadným být přestalo - rozdíl byl asi jako mezi střelením kachen a úprkem před stádem nasraných nosorožců.

Na maskování jsme mohli zapomenout - mé akumulátory byly v tahu a Alici a sira Henryho zdejší démoni bez problémů prohlédli.

„Zásobník!“ zařval jsem, a zatímco jsem hmatal po sumce, Alice mne předběhla a dvěma krátkými dávkami rozstřílela klubko něčeho, co vypadalo jako šest zubatých, navzájem srostlých hadů.

Začvachtali pod botami.

* * *

My dva jsme byli v čele, sir Henry kryl záda. Přestože jsem mu řekl, ať granáty co možná šetří, kompenzátory tlumily výbuchy až nezdravě často.

* * *

Nedokázal jsem odhadnout, jak daleko to máme z Chrámu ven, ale plus minus polovinu cesty už jsme mohli mít za sebou, když to zas tlumeně bouchlo a sir Henry zařval: „*Poslední!*“

Zrovna jsem páčil z pětsedmičky, protože jsem nestihl přebít pédevadesátku, tak mi to doklaplo až za chvíli - měl všechny naše granáty, takže to byl *úplně* poslední.

„*A kurva!*“

* * *

„*Pomoc!!!*“ ozvalo se hned po tom *Poslední!* - čekal jsem to až za chvíli - *doufal jsem, že až za chvíli.*

Otočil jsem se a pětsedmička smetla raracha v letu - jo, instinktivní střelba mi vždycky šla.

* * *

„Pokud zastavíme, je konec! - Dopředu! *Pořád!*“ zařval jsem. Sir Henry měl tendenci zaklekávat za rohy a vždy je chvíli držet. Na lidi by to jistě platilo, ale na nekonečné hekatomby démonů rozhodně ne - byli jak muslimští sebevražední bomben - prostě to budou zkoušet tak dlouho, dokud se to jednomu nepovede.

Vedle hlavy mi prolétlo železné kopí a zasáhlo sira Henryho do zad.

* * *

Kombinéza zbraň spolehlivě odrazila, ale úder šlechticem mrštil doprostřed nepřátel.

„*Pomoc!!!*“ tentokrát jsem zařval já, přepnul na jednotlivé rány a páčil podél aristokratických končetin.

* * *

Kolem ramene mi začaly syčet další projektily a sir Henry byl volný - tasil katanu a kusy trupů jen létaly. Pak už sir Henry nezaklekával a běžel svižně.

* * *

Tím, že se dostaneme ven, sice nebude vyhráno, ale důležité je, že nemusíme *dolů* - stačí nám po spirálových ochozech vyběhnout ke špici jedné z věží (zvykově jsme ji pojmenovali Temná) a naskočit do stoupavého proudu hříšníků - určitě to jde - přepečlivě jsem to proměřil ještě ze Čtrnáctého kruhu laserovým dálkoměrem - třikrát. V těch miliardách duší se lehce ztratíme a proud stoupá sice pomalu, ale až nahoru.

Plesk! Plesk! roztrhly dvě kulky něco, co mohla být hlava, a běsovo mrtvé tělo udělalo salto vzad. „Zásobník!“ zařval jsem a hmátl po sumce. „*A kur...!*“ řekl jsem podstatně tišeji - ten minulý byl poslední.

* * *

„Došly!“ zařvala v tu chvíli i Alice a jako já už měla v dlani pětšedmičku. Do té mám... na počítání nebylo kdy: boxerem jsem trefil hajzla, který mi bičem omotal nohy - jeden šmik fällknivenem, kotrmelec a zase jsem stál. I Alice měla v druhé ruce nůž - když to s ním umíte, je to strašná zbraň a s pistolí se vhodně doplňuje.

Náš postup ale prudce zpomalil.

* * *

Hořící paže trčící ze stěny po mně chňapla - občas bych dal přednost obyčejným pochodním.

Oddychovali jsme opření o zeď - něco se totiž dělo, ale nevěděli jsme co - démoni před chvilkou své frenetické útoky zabalili.

Využili jsme čas, abychom si z poloprázdných zásobníků přebili náboje do jiných poloprázdných zásobníků. Alice rychle přecvakávala patrony ze dvou černých pistolových do jednoho průhledného pédevadesátkového - je to věc, mít stejný druh munice pro všechny kvéry. Já už měl jen předposlední zásobník do pistole a tři rány v posledním, tak to s pětšedmičkou doklepu - odepnul jsem popruh, pustil pédevadesátku na podlahu a navlékl si zajišťovací lanko nože na zápěstí. Až mi dojdou náboje, vyměním pistoli za meč.

Miluju jatka.

* * *

„Jdou!“ uslyšel jsem dupot a cupotání, stejně jako je uslyšeli Alice a sir Henry.

Vyrazili jsme také.

* * *

A vzápětí už jsem věděl, na co démoni čekali.

Na posily.

Byly to ty obrovské potvory ze Sálu moci.

* * *

Předtím je zjevně zpomalovaly hostie rozprášené v povětří, teď je nezpomalovalo nic - chodba byla navíc tak vysoká, že i ti největší měli místo na metání kozelců - vzpomněl jsem si, když jsme šli dovnitř, že jsem přemýšlel, k čemu takové stropy.

Některé věci bych raději nevěděl.

* * *

Ve víření rudých pláštů se objevil hořící otisk dlaně - jako by visel ve vzduchu. To už jsem jednou...

„*Bacha!*“ zařval jsem a strhl Alici - siru Henrymu vlál kolem ramene vak s trofejí a zrovna nožem a pistolí bušil do malého (už značně bezhlavého) d'ábla, kterého si přirazil ke stěně, takže otisk prohučel, aniž se nás dotkl; měl ale nenadálý efekt - vyčistil chodbu před námi, jak jsme to zdaleka nedokázali ani pédevadesátkami.

* * *

Sprintovali jsme ze všech sil: značně riskantní hra s hořícími otisky i jinými hořícími obrazci nám zatím vycházela, tak před námi bylo relativně čisto - tedy až na dýmající kusy démonů rozmetané po podlaze - duše nestíhaly konzumovat.

Pak jsem uviděl dveře z pulzujících znetvořených tváří - podobnými - ne-li stejnými - jsme do tohohle krvavého šílenství vlezli.

V té chvíli sir Henry upadl.

* * *

Neviděl jsem, co přesně se stalo, prostě se najednou válel.

„Zvedni ho! Kreju vás!“ skočil jsem doprostřed chodby, pistoli před sebou.

* * *

Démoni střelbu dvakrát nevyhledávali - natož ti velcí - drželi se vzadu.
„*Ruka! Letí!*“ zařval jsem přes rameno a uhnul otisku. Mám čtyři poslední rány, pak ty tři ve zbývajícím zásobníku.

* * *

Běžel jsem pozpátku, a střílel, jen když byl zásah jistý.
Z běsů létaly cáry, a jejich vzteklé vytí by mne bez kompenzátorů srazilo k zemi.
„... čtyři,“ dopočítal jsem, zásobník odskočil od podlahy, to už jsem zarazil poslední.

* * *

„Jedna,“ řekl jsem a věděl, že to ke dveřím sice tak tak, ale stihnu.
Pak mi kompenzátory vyfiltrovaly dva zvuky.
Zezadu.
Klapnutí.
A zarachocení.

* * *

Otočil jsem se.
Chodba byla prázdná.
To klapnutí byly dveře.
Závora chyběla.
To zarachocení byla ona.
Zvnějšku.

* * *

Nechali mě tu.
Obětovali mě.
Strach z toho, co by je tu čekalo po smrti, přebil vše. Minuta náskoku, kterou jim dá můj poslední odpor, pro ně byla cennější než já.

* * *

Tolik k přátelství.

* * *

Nehezský pocit.
Popravdě, byl to nejméně hezký pocit, jaký jsem kdy zažil - *v životě* - po smrti jich jistě zažiju ještě dost a dost, a mnohem horších. Podíval jsem se do hlavně pětsedmičky a začal se smát. Sebevražda?! *Tady?!*
Každá vteřina, kterou položím mezi sebe, smrt a ten příšerný Trun mi časem přijde jako věčnost v ráji.

* * *

Vpředu stáli ti dva největší parchanti - pan Žlutý zub a pan Obrácený kříž.
V chodbě bylo naprosté ticho.
Zvedl jsem pistoli - je to uklidňující, ta důvěrně známá hmota v dlani.
Syk! Syk! foukl elektronický tlumič. Své poslední dva výstřely jsem umístil naprosto dokonale - oba dostali jeden přesně doprostřed čel...
Tak nic.
Oba uhnuli.
Vůbec jsem neviděl jak.

* * *

Pistole třeskla o podlahu.
Hmátl jsem po rukojeti meče.
To už hajzl se žlutými zuby zmizel.

Nevytáhl jsem čepel ani o půl milimetru, když do mě narazil jako dělostřelecký granát.

* * *

Opět jsem to vnímal zpomaleně - tentokrát opravdu *hodně*.

Slyšel jsem, jak se mi tříští žebra a jak mi praskají obratle - pink - pink - pink - hezky jeden po druhém.

Narazil do mě oběma rukama naráz - jistě: *drápy vpřed!*

Kombinéza praskla jako kombiné o svatební noci, bunda s chrániči také, cáry neprůstřelné vesty se rozlétly do stran - zatím se veškerá energie strašlivého úderu spotřebovávala na devastaci mého nebohého těla - pomalejší rána by mě odmrštila. Tak zvolna mne napadlo, jestli nechce proskočit skrz. Také mne napadlo, že to vůbec nebolí, a vzápětí i to, že zrovna tohle bych si měl užívat tak dlouho, jak jen to jde.

Že to nebolí.

Pak jsem uviděl démonovy oči. Hezky zblízka - z deseti centimetrů. Byly rudé, žhnoucí - to mne nepřekvapilo - co mne ale překvapilo, že jsem v nich viděl zvířecí, obludnou, naprosto čiročirou hrůzu.

* * *

Z rozervaného chladicího systému kombinézy se ve strnulém vzduchu vznášel mrak kapek.

Svěcená voda.

Pak všechno zmizelo.

* * *

Plazil jsem se chodbou a krev ze mě cákala snad tisícem ran

- tekla mi z rozdrcených úst, ze zdemolovaného nosu; co mne hřálo na levé tváři nemohlo být nic jiného než puklá oční bulva.

Pořád jsem se plazil.

V obrovské tlačnici se ke mně prodralo sotva pět běsů naráz, ale i to stačilo - bodali do mne trojzubci, bušili palcáty, švihali řemdihy.

Seknutí biče mi strhlo vlasy i s kůží, ale já se pořád plazil - mám totiž *cíl*. Pokud se dostanu ke dveřím, některý z těch troubů je určitě rozbije a já pak skočím dolů, do jezera plného magmatu a ten mne odnese do Propasti věčného zatracení. Že ztratím veškerou naději na vykoupení? Že budu navěky hořet v lávě?

A?

Na to se dá zvyknout.

Na ten Trůn ne.

Miluju plazení.

Rána mi přirazila hlavu k podlaze, až mi praskla horní čelist a přišel jsem o polovinu zubů. Bolelo to, ale překvapovalo mě, že to není zas tak hrozné.

Pořád jsem se plazil.

Na pravé zápěstí mi dupla okovaná holina - ruka náhle vypadala jako nafouklá gumová rukavice - druhé dupnutí ji změnilo v krvavý cákanec, kolem kterého se koulely zbytky prstů.

Pořád jsem se plazil.

Byl jsem do půli těla nahý: kombinéza byla v tahu celá, bunda, helma, neprůstřelná vesta, všechno, ale kalhoty (mají třináct kapes!) pořád drží. Boty také.

Další rána do hlavy mě připravila o pravé ucho a vyrvala spodní čelist z pravého pantu - zlomený kraj sanice mi trčel přes zbývající oko.

Pořád jsem se plazil.

Ted' mi těžké zásahy rvaly maso ze zad, ale démoni, jak se strkali, se nemohli pořádně rozmáchnout - kupodivu, přes záda mám pořád meč - zbraň zachytila spoustu úderů... ale ten bič je vážně nepříjemný. Švihnutí mi vytrhlo levou ledvinu.

Pořád jsem se plazil.

Něco mi ale připadalo divné.

To s tím šavlozubým démonem se mi určitě nezdálo, opravdu do mě narazil. A copak bez ledviny a čelisti, ale bez hrudníku a páteře se plazit prostě nejde.

A já se pořád plazil.

* * *

Direkt ozubenou koulí mne spolu s očním důlkem připravil
o zbývající oko. Zahleděl jsem se tedy do sebe - je dobré se občas zahledět do sebe - při řešení
existenciálních problémů to obvykle pomáhá.

A tam, v hloubi mé mysli, něco bylo.

Něco cizího.

Ledového.

Kyselina.

* * *

Najednou jsem se neplazil chodbou, ale stál v plamenech - hořel jsem šílenou bolestí, ale zároveň jsem
věděl, že musím jít a nesmím ztratit směr.

* * *

Byl jsem zpět v chodbě a bič mi vyrval i druhou ledvinu.

Švihl jsem pravou rukou a chytil spletenou žílu kluzkou mou krví. Připadalo mi to trochu divné - o
pravou ruku jsem přece před chvílí...

Rány najednou ustaly a nohy démonů couvly.

Klekl jsem si.

Vstal jsem.

Trochu divné mi připadalo i to, že vidím.

Pak jsem ucítil, jak mi z horní dásně rostou dva obrovské Špičáky a jak mi prorůstají tvářemi podél
spodní čelisti.

Stejně jsem ale mohl mluvit - jen nebylo co říci.

Oni to řekli za mě:

„Velký Leopard!“

* * *

Na hrůzu v očích okolních démonů byla radost pohledět. *Miluju hrůzu*. Byly to nižší bytosti, které tu
mohou sloužit jen z vůle mého pána - jinak by je moc Patnáctého kruhu rozmetala v prach. Mě ne -
nepočítám-li mého pána, jsem jeden ze dvou nejmocnějších démonů podsvětí. A můj pán je anděl.

Trhl jsem bičem, který jsem stále svíral v prstech, a jedním hrábnutím ruky rozerval tvora, jenž svíral
druhý konec.

* * *

Nízké bytosti se s vytím rozprchly - zůstal jsem sám.

Něco se mnou ale není v pořádku. Jsem mnohem menší než dřív, a mé ruce... místo drápů mám špičaté
nehty, a hlavně, tam uvnitř, tam, kde má ležet má chladná mysl, je něco jiného... *oheň. Bílý šlehající oheň.*

„Áááá!“

Ani tvář není má. Ani hlas.

„Velký Leopard!“ zarezonovalo mi myslí, „nebo snad Malý Leopard? Chystáš se na boj s můrami a
krysy? Nač jinak to směšné převtělení?!“

Za mnou stál mocný démon, hlavu pod stropem, a okolní duše v hrůze z jeho síly přestaly i sténat.

„Velký Kardinál!“ řekl jsem, ale nebyla to slova, na jaká jsem zvyklý... *Naopak!* Tahle mluva je mi vlastní.
Slyší mě jen stejně mocné bytosti jako já - Velcí - a náš pán, Kníže temnot, První anděl, Ten, jenž sedí na
Trůnu bolesti... „Ještě jednou mne urazíš, a poznáš, že velikost není ve vzrůstu těla,“ špice mého meče
probodla kovový nákrčník a já s radostí cítil strach Velkého Kardinála. Jsem stejně mocná bytost jako on.
Ale... ale kde jen jsem tu strašnou zbraň vzal?! A jak to, že se jí mohu *dotýkat*????!! Z čepele plál symbol hrůzy,
symbol Ukřižovaného.

Vyšel jsem z ohně a najednou jsem zase stál v té chodbě - neměl jsem v ruce bič, ale pro změnu jsem
kdovíkdý a kdovíproč napíchnul nákrčník obrovské potvory v šarlatovém plášti - přesně toho démona s
gigantickým obouručákem, co jsme laškovali pod Trůnem bolesti. Zamrkal jsem a ledová kyselina v mé mysli
zabublala.

Začal jsem se cítit nějak rozpolcený.

* * *

Vytrhl jsem katanu a obr ustoupil... najednou jsem věděl, že se jmenuje Velký Kardinál. Doted' jsem si myslel, že Velcí Kardinálové mají spíš něco s matematikou než s peklem. Ale možná...

Další úvaha: pokud se nezbavím těchtole ujíždějících myšlenek, nepřežiju. A teprve pak jsem se otrásl - to jsem si vzpomněl, jak mne d'asové před pár minutami roztloukali na kusy - co roztloukali! - *roztloukli* - duše v podlaze ještě nestihly pozřít všechnu mou krev a odpadlé součástky.

Kupodivu, teď jsem se cítil zcela kompletně, a můj lidský regenerační systém, který likviduje škrábanec od trnu týden, za tím určitě není.

Kyselina zase zabublala, a měl jsem intenzivní pocit, že mi obrovský démon něco říká - nic jsem ale neslyšel. Proto jsem se otočil a naprosto důstojně vykráčel na ochoz - dveře byly vyražené, jako by odtud prchalo stádo vyděšených příšer.

Čeho se takové příšery jen mohou bát.

Nahá čepel mistra Nody tlumeně zářila.

* * *

Venku jsem si uvědomil dvě věci - v pekle to opravdu příšerně smrdí a je tu ještě příšernější vedro - suchý, vražedný žár. Pot na holé hrudi se odpařoval, až skoro klokotal.

To už jsem samozřejmě chápal, co se stalo, kde se vzala ledová kyselina: šavlozubý démon mne sice zničil, jenže jeho pro změnu zničila svěcená voda z chladicího systému, a mé tělo bylo jediné tělo na ráně. Druhá úvaha: kdyby mne mohl opustit, už dávno by to udělal. Třetí úvaha: bez něj do deseti minut zemřu přehřátím nebo dehydratací.

Když budu mít kliku a *přežiju* deset minut.

Krev hlasitě bušila ve spáncích, oči pálily, jazyk chřestil a hlava se začínala točit.

Nějak se s ním musím domluvit.

Hlavně, kdo bude šéfovat.

* * *

Zase jsem šel ohněm a před plameny se svíjela černá ledová stěna; byla mnohem vyšší a zuřivější než plameny, ale plameny byly neústupnější.

Měl jsem pocit, že to trvá stovky let, tisíce let, ale pak mrazivá stěna začala couvat. Tehdy něco hluboko ve mně - v mém vlastním *já* - prozřelo: démoni jsou sice nesmírně mocní, ale vlastně nikdy nenarazí na odpor - vítězí buď strachem, který budí, nebo prostou hrubou silou.

A přežívají tím, že se před hrozivějšími bytostmi skloní.

Jsou to zkrátka zbabělci.

* * *

Takže ve střetu vůlí Velký Leopard neobstál - málem jsem přišel o rozum, ale vyhrál jsem.

Prozatím.

Předal jsem mu kontrolu nad tělem, ale tam, kde on se při mé vládě svíjel kdesi vzadu jako ledová kyselina, tam jsem já v jeho mysli plál jako děsivý nepotlačitelný plamen.

* * *

„Proč neodpovídáš, Velký Leoparde?! *Nestojí ti snad Velký Kardinál za odpověď?!*“

Ve svých plamenech jsem si říkal, že to znělo dost nakrknutě.

„Přemýšlím - a tvé tlachání mne ruší!“ odpálil ho Leopard.

„Víš, co se stane?! *Víš, co se už nyní děje?!*“

„O tom právě přemýšlím! O tom, jak tomu zabránit!“ řekl Leopard. *Řekl jsem. Řekl Leopard. Řekl jsem.* Plameny pálily tak, že mi začaly černat ruce - a přitom jen kousek vzadu nejsou tak zničující. Inu, schizofrenní spory nechám na později. Aspoň nebudu cítit ten strašný smrad.

Řekl jsem. - Já, Velký Leopard.

„Kníže temnot padl,“ obří postava stála vedle mě na ochozu a šarlatový plášť vlál ve větru, ve kterém voněl strach miliard duší.

„A Trůn bolesti zalila krev člověka.“

„Nikdo z Velkých na něj nemůže usednout - už nikdy. *Nikdo* už na něj nemůže usednout - *už nikdy*.“

„Bude vytvořen nový Trůn a na něj usedne nový Pán,“ odmlčel jsem se, „ale nemusí to být v Patnáctém kruhu a nemusí to být nikdo z Velkých.“

„Duše mocných hříšníků se osvobodí - jen vláda Toho, jenž seděl na Trůnu bolesti je držela v jejich mukách.“

„Není jich příliš, které to dokážou.“

„Jeden už to dokázal,“ zvedl Velký Kardinál sudovitou přilbu a zahleděl se vzhůru do centrálního otvoru.

„Pokusí se dát podsvětí nová pravidla.“

„A nebudou pro něj platit stará... Předvídals to? Proto ono směšné tělo, abys udržel zbraň se symbolem Ukřižovaného?“

„Ano,“ řekl Leopard a jen já ve svých plamenech věděl, jak nehorázně lže.

„Nebude na něj platit,“ podíval se na mě svrchu.

„Naopak. Ta jediná bude. Ale hlavně nás sjednotí - nás Velké, kteří jsme zůstali.“ Opět jsem cítil, jak lže - politik na předvolebním mítinku hadr.

„Zůstali... *zůstali*... I ostatní Velcí *pochopili* - pochopili a uprchli - nebudou bojovat, jen se skloní před vítězem - ať jím či námi. *Zůstali* jsme jen tři: já, ty a Velký Ruun.“

„Ne! - *Já*, pak *ty* a pak *Velký Ruun*!“ můj hlas třeskl.

„*Uvidíme*,“ temně zadunělo ze sudovité přilby, „ted' musíme spěchat. Musíme postavit armádu.“

* * *

Copak to, armádu jsme zvládli. Ve třech (a s mou katanou, ze které sálala zničující hrůza) jsme pořád měli dost vlivu, aby nás poslouchali démoni od Patnáctého do Devátého kruhu - ti výš... *proradný hmyz*!

Naše voje byly obrovské - pláně pekelné se vlnily trojzubci a meči, halapartnami a háky, a bojechtivý řev milionů hrdel otřásl samými základy podsvětí - my tři Velcí v čele a má zbraň se symbolem Ukřižovaného jako planoucí drahokam - ta zbraň mi dávala *moc*.

Ne ale nad *ním*.

On nevěřil - nevěřil v nic - jen v sebe.

* * *

Nemohli jsme na něj zaútočit v jeho Kruhu - stará pravidla nás svazují a naše síla nahoře ubývá - on zato dokázal pár hodin po osvobození sestoupit do Páté sféry - nemožné, ale stalo se. Jeho tři nejbližší se též osvobodili a též se stali démoni.

I oni si postavili armádu.

Proti té naší byla směšná.

* * *

Stoupali jsme a duše hříšníků kvílely děsem - naše kohorty neměly konce.

Na pláních Pátého kruhu už čekali oni. Byla jich hrstka, stáli v řadě a byli zcela tiší. Byly to groteskní osvobozené stíny - tenké přilby a prázdné ruce; cípy plášťů vlály kolem kostnatých kotníků. Na nízkém útesu za nimi stáli jejich vládci. Jejich První trpěl, ale byl již pravým démonem, tak se smál - jeho bolest i moc rostla každým okamžikem - na něj musíme zaútočit my Velcí. Před ním stál zakrslý démon v černém plášti a černém klobouku, tlustý démon v bílé uniformě s krátkou vykládanou holí, a démon s oteklým obličejem, do kterého se zařezávaly kulaté drátěné brejličky - ten měl černou uniformu; ti ve stejnokrojích měli na plochých čepicích symbol smrti.

Pak před řadu osvobozených stínů předstoupili dva staří významní démoni, dvě nejsilnější bytosti Horních kruhů, naši bývalí spoluvládci.

Už byli jeho.

Pes.

A Pán červů.

* * *

Zvedl jsem meč a naše zástupy zaplavily hrstku. Pancíře blýskaly v záři mé čepele a plán se otřásala pod

miliony nohou.

* * *

Z boků nás napadly smečky obrovských vlků s rudýma očima a naše první řady vybuchly červy - tohle přece nemohou dokázat sebeničivější démoni Horních kruhů!

„Osmý kruh!“ vykřikl Velký Ruun.

Jejich První už dokáže použít...!

Je to past!

On se na svém útesu svíjel bolestí, ale tím víc se smál.

Jeho šílené vyboulené oči...

* * *

Tehdy se naše voje odrazily - směšná hrstka osvobozených stínů se nejen nerozpadla v prach, ale vykročila proti nám.

Ohlédl jsem se - Velký Ruun už prchal. Otiskl jsem do vzduchu dlaň a dál mu pocítit...

„Velký Kardinále!!!“

I dlaň Velkého Kardinála plála sotva Třetím kruhem. V Pátém jsme my dva měli mít takhle krátce po vstupu stále moc Patnáctého!

Naše armáda zatím přestala kolísat - tisíce padly, desetitisíce se vrhly do centrálního otvoru, ale miliony se sklonily před novými vládci.

* * *

On brzy dokázal sestoupit do Jedenáctého kruhu a dokázal dát svým poddaným energii, aby sestoupili za námi až do Patnáctého - tehdy se ale jazýčky vah vyrovnaly - spolu s Velkým Kardinálem a pány Čtrnáctého kruhu jsme dokázali útok zastavit a odrazit - Propast věčného zatracení pozřela statisíce a jejich vytí naplnilo mou mysl radostí.

Po vlně úderů jsme ale udrželi jen Chrám hrůzy. Zbytek podsvětí padl do jeho rukou, a kdyby se z nepochopitelného důvodu nestáhl, podlehli bychom i my.

* * *

Já ve svých plamenech na rozdíl od Velkého Leoparda chápal velmi dobře, proč se Vůdce a Strýčkové stáhli. Kdysi na zemi prohráli už tolikrát, že se dokázali poučit a prostě šli sbírat síly.

Vládnout peklu se dá i z Pátého kruhu - proč vykrváćet u druhého Stalingradu, když to jde i jinak.

* * *

Stál jsem v plamenech a očima Velkého Leoparda pozoroval obrovský hákový kříž rotující v centrálním otvoru na úrovni Prvního kruhu. Žádný kříž nedělá starým démonům příliš dobře, ale pokud přeběhli k novým pánům, přestal jim vadit aspoň tenhle - Leopardovi nevadí jen díky mně. Horší bylo, že moc, která nám proudí z utrpení hříšníků, pomalu ustává - nový pán dal duším sice starou trýzeň, ale novou nadějí, a já si byl pořád jistější, na co tu moc potřebuje.

Vůdce nechal na zemi něco nedokončeného.

Chce se vrátit.

* * *

Chodil jsem prázdnými chodbami Chrámu hrůzy a dny se slévaly v týdny a týdny v měsíce - věrných ubývá, ale o to víc energie prýstící z utrpení duší ve zdech Chrámu zůstává na nás zbylé.

Procházel jsem Sálem moci a na Trůnu bolesti stále klokotala krev člověka. Ležel v ní jílec zbraně podobné té mé, ale čepel už se rozplynula v rez. Mrtvé tělo muže, který usedl na Trůn, zhrouceně sedělo uprostřed bublající kalužiny a bezhlavý trup Prvního anděla ležel v prachu a průvan rozechvíval peří na proděravěných křídlech. V Sálemoci pořád visí

děsivý opar těla Ukřižovaného - průvan a hladové duše už ho skoro zničily, ale...

Trhl jsem hlavou.

Chodbami se rozlehlo vzdálené zapraštění.

* * *

Běžel jsem, ale tohle proklaté malé tělo má *tak* krátké nohy. S uspokojením jsem zjistil, že stejně běžím nejrychleji ze všech.

Bylo to, jak jsem se obával.

Vpád.

* * *

Byl to první útok po třech měsících klidu, a krom toho, že byl naprosto nečekaný, byl i naprosto zkázonosný.

* * *

Obrovská postava rozrazila další dveře: ocelová přilba se dvěma hranatými růžky, zelenošedý plášť na paty, železné rukavice, okované boty, věčný stín ve tváři, lesk zubů bez rtů. Nebyl to démon - cítil jsem jeho mysl, a nebyla to mysl démona - byla prázdná jako nepopsaná kniha, ale přitom zcela naplněná cizí zuřivou vůlí.

To bylo poprvé, co jsme s Velkým Leopardem narazili na Slíd'áka Strýčka Heiniho.

* * *

Otiskl jsem do vzduchu dlaň, ale on smrtící otisk odrazil, což není možné, protože ve zdech Chrámu hrůzy stále vládnu Patnáctým kruhem.

Tasil jsem meč.

* * *

Nepřítel odrážel vše - odražená moc trhala zdi Chrámu a uvolněné duše prchaly na všechny strany. Neplatil na něj ani můj meč, ani meč Velkého Kardinála, a slabší demony drtil jediným úderem pěsti. Pak jsme zůstali s Velkým Kardinálem sami a moc cizince se vyrovnala naší.

Ale jeho časem rostla, naše se rozplývala.

A pak se za námi ozvalo další dunění okovaných bot.

Dvoje.

* * *

Dva další Slíd'áci pronikli do Chrámu hrůzy nepozorovaně - obvyklá taktika všech úderných jednotek: na jedné straně se udělá hluk, na druhé se protivníkovi vpadne do zad.

Ve svých plamenech jsem cítil, že Velký Leopard zakolísal. Ač jsem o něm mohl říci cokoli špatného, když došlo na boj muže proti muži, nebál se - asi to souvisí s tím, že si okamžitě dokáže vyléčit sebetěžší zranění. Ted' ale pochopil, že ho tyto bytosti možná nemohou zabít, ale mohou ho porazit. A zotročit. A už se s tím smířil - na co nesmyslná řež, když je nový Pán pekel tak...

„Ne,“ řekl jsem a vstoupil do žáru.

* * *

„*Utíkáš, Velký Leoparde?!“* zaduněl mi myslí hlas Velkého Kardinála.

„*Vrátím se!“* doufám, že můj hlas zaduněl stejně - dokázal jsem potlačit vůli Velkého Leoparda a přitom používat jeho schopnosti - bylo to strašné, svíjel jsem se v ohni a popel ze spálené kůže vířil.

* * *

Ale vrátil jsem se.

* * *

Velký Kardinál už byl na kolenou, ale nevzdával se. Krunýř měl rozbitý, helmici puklou, ale stále bojoval - démon se smyslem pro povinnost - asi jediný.

„Ahoj kluci,“ řekl jsem hlasem Velkého Leoparda a tři stíny pod přilbami se na mne prudce upřely.

„*Miluju tenhle zvuk!“*

* * *

Už druhým zásobníkem jsem je vymetl z Chrámu - pědevadesátka z nich trhala kusy pancířů i tkání - nedokázali proti střelám nalézt obranu.

Jejich mysl byla pořád prázdná, nebáli se, neutíkali, ale ta cizí vůle dala rozkaz k ústupu.

* * *

„Přežili jsme,“ řekl (očividně) Velký Kardinál.

Stáli jsme na ochozu a dívali se vzhůru na okraj Čtrnáctého kruhu.

„Ano,“ řekl jsem (stejně očividně) já - byl jsem to pořád *já*, přestože jsem ve svých soukromých plamenech lezl po čtyřech - přesněji, po kolenou a loktech, protože spodní části nohou i rukou mi uhořely. Velký Kardinál bude chtít vysvětlení, a to by Leopard nezvládl.

* * *

Vymyslel jsem něco, jako že jsem si v den, kdy padl První anděl, všiml, jak útočníci ty zbraně používají a bla bla bla bla - Velký Kardinál není zrovna velká hlava, tak mi uvěřil. Zajímavější bylo, čím víc jsem lhal, tím víc jsem ztrácel vládu nad Leopardem. Kyselina se hlasitě smála a bublala.

Jasněže jsem postřehнул, že duše Trůnu bolesti nepozřely nic z Padreho výbavy - vyndat z klokotající krve pédevadesátku a zásobníky nebylo nic příjemného, ale člověk někdy dělá i horší věci, aby přežil.

* * *

Pak jsme jednou s Velkým Kardinálem zbyli naprosto a úplně sami - co jsem odrazil první útok Slíd'áků a co jsem mu zachránil život, uznal mou autoritu a podřídil se.

O to snazší ho bylo znovu obelhat.

* * *

Přemýšlel jsem o tom už dlouho, ale od chvíle, kdy jsem při boji se Slíd'áky dokázal použít Leopardovy schopnosti a přitom ho ovládat, nabyla ona myšlenka na palčivosti: proč bych tu vlastně měl prohrávat válku s mrtvými nácky, když tu nemám co dělat - já patřím na zem.

A že jsme *prohrávali* - na jednu stranu nám dvěma nyní připadla veškerá moc Chrámu, takže jsme dokázali mávnutím paže smést armádu - na druhou stranu, nikdo proti nám armádu neposílal. - Posílali nezničitelné Slíd'áky.

Náboje do pédevadesátky rychle došly - vlastně hned při druhém útoku, kdy se ukázaly jako neúčinné. Tehdy naštěstí zabraly Padreho granáty - zabraly a také došly. Zajímavé bylo, že Slíd'ákům nevadí rány mečem - čepel projde a zranění se okamžitě zacelí. Když jsem při třetím útoku použil moc a zasypal je ztuhlými kusy lávy, bylo to naše nejrychlejší vítězství.

Stáli jsme pak s Velkým Kardinálem na nejvyšší věži Chrámu hrůzy a náš smích otrásal podsvětím. Démoni v Kruzích nad námi vztekale vrískali a hříšné duše vyly, jak muka ztěžkla, aby Strýček Heini doplnil ztracenou energii.

Při dalším útoku už se balvanům dokázali bránit, tak jsem použil tekutou lávu.

Při dalším jsme málem podlehl - tentokrát se smáli d'áblové - Slíd'áci byli tiší jako vždy. Odrazili jsme je jen díky tomu, že jeden ze Strýčků považoval náš konec za tak neodvratný, že sestoupil až k nám - byl to otlý Strýček Hermy v bílé kožené uniformě, a ať je čím je, tady dole je pořád jen směšným démonem Pátého kruhu.

Slíd'áci museli opustit vítězné pozice, jen aby ho zachránili - s Velkým Kardinálem jsme ho oba zasáhli otiskem dlaně.

Jak už jsem řekl - zachránili ho.

* * *

Byli jsme s Velkým Kardinálem v Sále moci a chodbami rezonovaly otřesy dalšího útoku. Přes naši veškerou sílu jsme věděli, že tentokrát ho nemáme naději odrazit. A i kdyby ano, tak ten další už určitě ne. Vůle ovládající Slíd'áky se učila s každým nezdarem a energie, která je hnala vpřed, byla děsivá.

„Přivedu pomoc, ty zůstaň - splyň s Chrámem,“ řekl jsem.

„Pomoc?! Jakou *pomoc*?! Nikdo než my dva nezbyl!“

„Neptej se - čekej.“

Ledová kyselina se chechtala.

Ale Velký Kardinál poslechl - dotkl se stěny a vstoupil mezi duše.

Už dávno jsem si z bublající krve na Trůnu vytahal vše potřebné - měli jsme s Padrem podobnou figuru.

Veškerá krev zůstala na sedadle a Padreho trupu - na věcech neulpěla ani kapka - jen se mě pokusila vsát mezi hříšníky, ale proti Leopardí rychlosti neměla šanci.

* * *

Zase jsem šel plameny, ruce i nohy měl zase kompletní, a zase jsem věděl, že nesmím zastavit ani ztratit směr.

Oblékl jsem si Padreho neprůstřelnou vestu a bundu, a zip vydal ono tak známé zabzučení; v zásobnících Padreho pětasedmičky zbylo šedesát osm ran. Nabil jsem jeden zásobník pro pédevadesátku, zbytek nechal v pistoli.

Zkontroloval nůž.

Rukavice do kapsy.

Hodinky na zápěstí.

Meč na záda.

* * *

Samozřejmě, že se mi nepodařilo uprchnout stoupavým proudem duší nad Temnou věží - stoupavý proud tam byl, duše ne - byl jsem trochu *nápadný*.

Ale do Třináctého kruhu jsem se dostal, a přestože se moje moc s výškou vytrácela, pořád jsem měl rychlost Velkého Leoparda - než mě zastavili, byl jsem v Jedenáctém.

* * *

A moje moc se vytrácela daleko rychleji, než jsem čekal - údery silou sotva Sedmé sféry neměly v Jedenácté význam - symbol Ukřižovaného na meči sice trochu působil, ale ne mnoho - zato sama blýskavá čepel ano - prosekával jsem se démony jako krvavým lesem.

Pak mne dostihli Slíd'áci.

* * *

Zajímavé bylo, že jejich moc přesně odpovídala Kruhu, ve kterém jsme byli. Bylo to sice zajímavé, ale bojovat s nimi nemělo smysl, tak jsem utíkal.

Celé podsvětí bylo vždy plné bolesti, kterou Velký Leopard vnímal jako energii - tedy spíš nevnímal - bylo to pro něj jako pro mne dýchání. Duše tu stále byly, sténání tu stále bylo, bolest tu stále byla i energie tu stále byla, ale Velký Leopard ji nedokázal použít. Tady mé přirovnání k dýchání selhává: ne že by se dusil - prostě slábl.

Rychle.

A stále rychleji.

* * *

Pátý kruh.

Obrovští vlci mne hnali před sebou a už jsem jim nedokázal utéci - má rychlost byla směšně nízká. Copak já - já jsem ve svých plamenech krácel jistě a zpříma - jak Leopardova moc slábla, nepotřeboval jsem takový žár, abych ho ovládl - nicméně, ona dvojsečnost je nabíledni.

Vyskočil jsem na skálu trčící z bublajícího oleje a meč se zase jednou zableskl.

Vlkům to na mastných kamenech klouzalo, mně ne, tak do bublajících tůní padali oni, já ne. Na skálu vedle vyskočil Pes a začal se smát - je to značně nepříjemný zvuk - cítil jsem, jak mi praská sklovina a skřípou kosti. Rozsekl jsem další bestii od mordy k ocasu, střelil Psa do hlavy a on se zřítil do oleje - smečka zmizela.

Tak dvacet minut budou na talíři jen ponravý.

* * *

Mezi běžnými d'asy se rozkřiklo, že prchá jeden z Velkých - měli mě za každou cenu zastavit - byly vypsané značné odměny. Jenže se rozkřikl i ten modře blýskavý meč, tak mi kupodivu spíš pomáhali.

Co jsem viděl, panoval v pekle až neuvěřitelný pořádek - všechno bylo v liniích a řadách, když už křivka, tak pravidelná, vše muselo pracovat na sto procent, duše musely být týrány v jednom kuse, žádný odpočinek.

Produkce bolesti ovšem prudce stoupla a moc nových pánů rostla a rostla. Od jednoho z nízkých v

Druhém kruhu jsem se dozvěděl, že do mučidel vrhají i některé *démony* - tresty byly sice běžné i dřív, ale *tohle?!*

* * *

Stál jsem na okraji centrálního otvoru - bylo to tam, kde jsem kdysi dávno poprvé viděl Vůdce a Strýčky. Kostí zmizely, červi zmizeli, plesnivý opar zmizel - zbyla jen obrovská, černě vydlážděná pláň a na ní obrovský černý piedestal s obrovskou černou říšskou orlicí zahnížděnou na obrovském hákenkrajcu - tvářila se nakrknutě. Po bocích památníku čadily dvě studny, dýmem šlehaly oranžové plameny, a měl jsem pocit, že se mě malý rarach, který si před chvílí vylil prohnité srdce, chytí za ruku - k smrti se bál.

Jasně, tady začala Cesta, to bez pořádného pomníku nejde.

Kolikpak jich ještě postaví.

* * *

Démonek mi vysvětlil, jak projít rotujícím hákovým křížem, já prošel a byl jsem v Prvním kruhu.

Poušť byla stejně černá jako minule, a samozřejmě, už na mě čekali.

Všichni.

* * *

I já samozřejmě čekal je - ten skrček mne navigoval, abych vylezl přesně v nejtěžším obklíčení, ale čekal jsem i to.

Znám démony.

Stáli tam všichni tři Strýčkové, všichni tři Slídáci a značná část jejich armády - to tvrdé jádro, SS.

* * *

Chvíli bylo významné ticho, jen vítr syčel a přinášel vzdálené skřeky a kvílení. Tušil jsem, že po významném tichu přijde projev - hutný a úderný.

„Nemůžeš uniknout!“

Už je to tady.

Odulý obličej Strýčka Heiniho se rozchlípl, brejličky se zařízly hlouběji než obvykle.

Zřejmě měl následovat další díl významného ticha, jenže, já byl vždycky kazisvět.

„Uvidíme,“ řekl jsem a zvedl plameny, jak to šlo - ledová kyselina se zkroutila a poslechla.

Když Velký Leopard vyrazil, přiměl jsem ho k nejvyšší rychlosti, jaké je schopen - i kdyby měl zemřít.

* * *

Ramenem jsem prorazil řadu v ocelových přilbách - rozlétla se jako kuželky - to už se proti mně hnali Slídáci - ty jsem pro změnu přeskočil. Odraz od duny, něco po mně hráblo, a utržená ruka se zabodla prvnímú z pronásledovatelů do obličeje.

* * *

Byl to dobrý sprint.

Už jsem myslel, že jsem je setřásl, ale čekali na mě u brány pekelné.

Zase všichni.

* * *

Bůhvíproč se smáli - nebyl to útočný smích, kdy se trhají tkáně a lámou kosti, prostě se jen smáli. A dokonce ani neblokovali bránu - vstupující duše se zvědavě rozhlížely - jistě myslely, že peklo bude sama hrůza, a on hned u vchodu Ein Kessel Buntés (*Ein Kessel Buntés byl zábavný pořad bývalé východoněmecké komunistické televize. Bylo to peklo.*).

Démon, který měl rvát údy a vnitřnosti, klečel na jednom koleni a díval se na mě. Pomalu a důstojně jsem šel k němu - čím blíž bráně, tím víc šancí.

Smích ustal, jako když utne.

„Ó velký pane, nemůžeš opustit podsvětí, není moci, která by tak strašlivou bytost jako ty dokázala povolát do světa živých. *Není úniku,*“ klečící netvor sklonil hlavu: „Padni na kolena a pros - budou milostiví.“

„Hm,“ řekl jsem.

„Přidej se k nám, Velký Leoparde,“ řekl podmanivým hlasem Strýček Pepi, a cítil jsem, jak mi jeho vůle proniká lebkou.

„Jsi mocný vládce! Postavíš se vedle nás, budeš sdílet naši sílu! Miliardy budou úpět jen a jen pro tebe!“ připojil se obézní Strýček Hermy, a já pochopil, že přesně tohle je nabídka, kterou Velcí Leopardi neodmítají.

„Pokud se nepřidáš, zažiješ zkázu, jakou podsvětí nepoznalo! Zkázu bez konce, bez naděje, bez úniku!“ zahrozil Strýček Heini.

Vůle Strýčka Pepiho narazila na mé plameny a vyděšeně ucukla.

„Miluju zkázu.“

* * *

Běžel jsem a nikdo se mne nepokusil zadržet. Duše stojící v řadě se na mě se zájmem dívaly, d'áblové od brány se natočili bokem a odvrátili hlavy, jako by očekávali výbuch

o intenzitě větší než značné.

Vyšel jsem z ohně a ledová kyselina se smrskla dozadu, jak jen mohla - vůně strachu zmizela a do tváře mi dýchl puch hnijícího masa a chlad Údolí šeré smrti.

Obrovské Špičáky zmizely.

Drápovité černé nehty také.

Pak jsem proběhl branou.

* * *

Jasněže démoni nemohou opustit peklo - jen když je nějaký maniak vyvolá - jenže já jsem *člověk* - Velký Leopard je jen vědomí.

I když - *jen*.

* * *

Hloupé je, že Údolím šeré smrti budu muset po vlastních - a vzhledem k tomu, že jsem posledních pět měsíců nejedl ani nepil, už z kraje to šlo docela ztuhla.

Stejně jsem se ale otočil a udělal na užaslé nácky několik nepříliš zdvořilých gest. Plus jedno opravdu nezdvorné. Pak se mě Pes pokusil dostat útočným smíchem, ale ten se v bezútěšnosti Údolí rozplízl do prázdna, a trocha krve z nosu mě nezabije. Strýček Heini vypadal, že pukne - někoho tak naštvaného jsem snad ještě neviděl.

„A kurva!“ najednou jsem vytřeštil oči.

* * *

Strýček Heini se nejen rozčílil, ale hlavně předával instrukce a moc. Zapomněl jsem na takovou *drobnost* - ani Slíd'áci nejsou démoni.

* * *

Neprošli branou snadno, ale prošli. A Strýček Heini jim dokázal předat tolik sil pekla, že stále vládli Prvním kruhem.

A já jsem jen unavený, k smrti vyhládlý člověk.

* * *

Utíkal jsem o život - pamatuju si dobře, že je to patnáct kilometrů - a už po prvních sto metrech jsem byl skoro na dně. Jenže, generátory v botách stále fungují a polymorfní podrážky nekloužou ani v Údolí šeré smrti. Slíd'áci sice dokážou běhat nelidsky rychle, ale tady mají jen Strýčkovu energii, kterou dostali s sebou, a jejich okované křusky mají do treter taky daleko.

Pěkně se jim to v hlubokém prachu smekalo.

Zkrátka: blížili se, ale ne zas kvapem.

* * *

Padreho krokoměr se přizpůsobil mé rychlosti a odpočítával - ještě nikdy jsem neviděl nic, co by odpočítávalo tak pomalu. ‘

Nejdřív jsem dýchal, pak zhluboka dýchal, pak funěl, pak lapal po dechu, pak se zalykal, nakonec se dusil

a ještě později zvracel žaludeční šťávy - poslední hit byla zpěněná krev bublající mezi zuby - ale nezpomalil jsem.

Tři páry okovaných bot dopadaly se strojovou pravidelností.
A pořád se blížily.

* * *

Pak, když jsem viděl už jen rudé ohňostroje, problesklo mezi rachejtlemi a petardami něco černého - lesklo se to jako voda, a já přitom věděl, že tam ta řeka není - poslední dva kilometry jsem na ni přestal věřit.
Víra se někdy vrací.

* * *

Jen jsem doufal, že Převozník nemá přestávku na svačinu nebo od minule nezkysnul na druhé straně nebo...

Byl tam.
Tady.

Musel jsem uhnout doleva, abych běžel rovnou k loďce - cítil jsem, jak mi vzduch za zády prohrábla obrovská ocelová rukavice.

* * *

„Jéééd’!!!“ zařval jsem ještě v letu, a doufal, že se loďka pod mým dopadem nepřevrátí.

* * *

Kostlivý obličej se na mne pomalu - *pomaličku* - obrátil, že by jeho majitel začal veslovat, to ani náhodou.
Třímetroví Slíd’áci zrovna přistávali, jak napodobili můj tarzanský superskok.
Cítil jsem v ústech kousky vlastních plic.
Už je to jedno.
Zavřel jsem oči.

* * *

Otevřel jsem oči.

* * *

Převozník rozevřel ruku - *jen tak* - ale Slíd’áci narazili do železobetonové zdi. Opravuji, železobetonová zed’ by je nezastavila.

* * *

Vypadalo to, jako by se odrazili od vzduchu. A podle intenzity nárazů od pěkně *tvrdého* vzduchu.

* * *

„Ty - jsi - člověk,“ řekl Převozník pomalu, jako by nemluvil tisíc let; hodně divná italština, sotva jsem rozuměl.

„Hezky!“ řekl jsem a sledoval Slíd’áky rozházené po břehu - takhle jsme je s Velkým Kardinálem nikdy zřídit nedokázali - a on si *jen* rozevře ruku.

Převozník už nic neřekl, začal veslovat, a pokud se lebka může usmívat víc, než se usmívá, tak se usmíval.

Tušil jsem problémy.

* * *

Zvládl boční vlny uprostřed naprosto hladce, a ani proud ho nesnášel - dokonalý profesionál na svém místě. Já si celou cestu ždímal mozek, jak jen to bylo v těch pohádkách... jasně, měl jsem mu při nastoupení dát nějaký peníz - to jsem si vzpomněl

- podezřele ho nechtěl. A jasně, bude chtít, abych tu navěky vesloval místo něj... *Krucifixdrát!* Jak jen ho ti Hloupí Honzové a Nebojsové vždycky dostali?! Nebo to byl princ Bajaja?!

Nevzpomněl jsem si.
A druhý břeh se blížil.

Pravda, u téhle řeky by se tomuhle břehu mělo vždy říkat *první*.

* * *

„Má - kletba - byla - zlomena!“ řekl Převozník, když jsme přirazili, a hned mi cpal veslo. Kdybych si ho vzal, byl bych v háji. ‘

Dobře, žádný úlisný pohádkový fígl mne nenapadl, takže to zkusím postaru.

* * *

„Tumáš, hajzle!“ napálil jsem ho pěstí do brady a přidal dvě na břicho - čelist praskla a žebra se rozlétla; na to, jak si poradil se Slídáky, šel k zemi až překvapivě hladce. Ještě jsem ho kopl do lebky, až odsvištěla na břeh.

Pak jsem v klidu vystoupil.

Pohádky!

* * *

Lebka už se kutálela zpátky, a než jsem udělal tři kroky, zase stál.

* * *

Jenže stál na loďce a já na břehu.

„Porušil - jsi - věštbu! - Člověče!“

„Věštby platí jen v příchozím směru. A stejně, co vlastně chceš?! Do skonání věků si tu budeš veslovat, čerstvý vzduch, žádný starosti - tam,“ mávl jsem k peklu“ je peklo, a tam,“ mávl jsem k východu, „je to ještě horší.“

„Jednou - se - vrátíš. - Počkám,“ řekl a znělo to docela výhruzně.

„*Uvidíme,*“ řekl jsem já.

* * *

Na třetí stranu, pokud bych se měl do pekla dostat jako *duše*...

„*Miluju veslování!*“

* * *

Šel jsem po stopách v prachu, a všiml si, že k Dantovým *tam a zase zpátky* a našim čtveřitým *tam*, přibyla jedna dvojité *zase zpátky*.

„Vida, sir Henry s Alicí to dokázali,“ řekl jsem a má slova se hluše rozplynula v okolní prázdnotě.

Půl kilometru uteklo jako nic - teď se jen dostat čtyři metry do výšky a vykopne mě to přesně v místě, kde jsem nastoupil.

Jak prosté.

Doufám, že aspoň v tomhle Padre nekecal.

Houpal jsem se na botách, aby generátory dobily zásobu energie (akumulátory se přece jen trochu vzpamatovaly), a díval se dozadu, jestli pomstyctivý Převozník nepřevezl i Slídáky.

Dnes klika.

Připojil jsem ke generátorům i palivové články, dal tam reverz, pokrčil kolena a odrazil se ze všech sil.

* * *

Visel jsem za konečky prstů nad kráterem Vesuvu a přemýšlel, proč mi nikdo neřekl, že je to až *tak doslova* - to s tím *přesným místem*, odkud jste skočili. Objevil jsem se totiž tři metry pod hranou vulkánu a byl jsem tak vyčerpaný, že jsem těch pár banálních shybů prostě nedokázal - čiročirá hrůza krátkého skluzu po strmé stěně přesně v okamžiku, kdy jsem myslel, že je to za mnou, mne úplně dodělala.

„Přece nechcípnu tady! Teď! V pitomý sopce!“ drtil jsem mezi zuby, ale přitáhnout jsem se zkrátka nedokázal. Bylo to skoro k smíchu - uteču z pekla, jen abych se hned zabil a vrátil se.

Inu... nesmál jsem se.

Ale přitáhnout jsem se stejně nedokázal.

* * *

Takže jsem v tom posledním zlomku času, než prsty povolily, udělal přesně to, co jsem dělal v

uplynulých pěti měsících, když jsem se dostal do potíží - vstoupil jsem do ohně.

* * *

Měl jsem se raději pustit.

* * *

Jestli byly plameny při ovládnání Velkého Leoparda v pekle strašné, tady to bylo něco neuvěřitelného - hořel jsem a řval bolestí - ledová kyselina se svíjela jako had, ale nakonec poslechla.

Černé nehty se zasekly do kamene a dlouhým saltem jsem přistál v jezírku rudooranžové lávy. Nechal jsem si tu úžasnou tvárnou hmotu protéci mezi prsty a nasál noční vzduch - byl plný krve, strachu a příslibu nekonečné tmy...

„Ááááá,“ zaječel jsem a z posledních sil vyskočil ven - na dlani mi zůstala kapka magmatu a málem se propálila skrz; proti tomu, co jsem zažil před momentem, to ale bylo jak pohlazení.

Cítil jsem pach hořícího kamene, seškvařeného masa a spálené kosti.

Ležel jsem na zádech.

Bolest v hlavě řezala jako ohnivé dráty.

Neměl jsem sílu ani se nadechnout.

Sopečný popel pod lopatkami zaskřípal.

Nadechl jsem se.

„Miluju tenhle svět!“

* * *

Byla hluboká noc. Scházel jsem po úbočí vulkánu (spíš se kutálel) a takhle strašně vyflusaný jsem nikdy v životě nebyl. Říká se, když nemůžete, že máte přidat - je to pravda, dokázal jsem to už mnohokrát.

Dnes ne.

* * *

Stejně jsem se ale dopotácel až do Neapole.

Opíral jsem se rukou o stěnu a věděl jen, že musím jít. Noční chodci na mě vesele volali a z dechu jim bylo cítit víno - mysleli, že jsem přebíral. Myslel si to i stín, který se přede mě postavil s nožem v ruce. Usmál jsem se na něj a jemu začaly hořet vlasy. Chvilí utíkal, pak se tloukl po dlažbě a pak ztichl.

„A to jsem dřív býval takový dobrák,“ řekl jsem kandelábru, který jsem objímal.

* * *

Pořád jsem šel a pak mi okolí bylo povědomé. Jistě, ještě jeden roh...

Padrone mě málem nepoznal, ale když ano, ujal se mne jako ztraceného syna. Padl jsem na podlahu haly a už kolem pobíhala jeho tlustá manželka v noční košili, sítku na vlasech, lomila rukama, svolávala všechny svaté, svolávala personál - vystoupení jak v opeře.

Když mě dostali do postele, dozvěděl jsem se, že mě před pěti měsíci unesli teroristé - mě a bratra Isidora. Sir Henry byl prý příšerně zřízený, když jim unikl, i slečna Alice, a...

... *Isidor*? Padre se opravdu jmenoval *Isidor*? šumělo mi hlavou a svět se zatmíval.

„Okamžitě volej carabinieri, Maria!“ zvedl padrone ruce, „ale nejdřív doktora Sabelliho! - Signore!“ chytil mě za dlaň (naštěstí tu nepopálenou), „vypadáte, že bych plakal! Muselo to být *peklo*!“ Do kníru mu sklouzly dvě velké slzy.

* * *

Než jsem omdlel, policii jsem mu rozmluvil. Pak jsem se napil a okamžitě pozvracel celou postel.

Pak jsem omdlel.

* * *

Byl to divný pocit, vzbudit se.

Převlékli mě, umyli, postel převlékli také a v předloktí jsem měl dvě kapačky. Na nočním stolku stála konvice s čajem a vedle stolku kbelík.

Okno bylo dokořán a ve vzduchu voněla myrta, slaná voda a slunce - typické Středomoří.

Bouračka? podíval jsem se na sebe - proč bych jinak ležel v posteli, když je nejmíň poledne. A navíc ty infuze...

Pak se mi v mysli pohnula ledová kyselina.

* * *

Prospal jsem dalších čtyřadvacet hodin a doktor Sabelli do mě pumpoval tekutiny, minerály, vitaminy a všechny ty zdravé doktorské věci, co jich jen medicína zná.

Při druhém probuzení jsem se dokázal posadit, a když se mi přestala motat hlava, i vstát. Infuze jsem si nevytrhl (jako pravý akční hrdina), ale vyndal. Umím to.

Chtěl jsem si na napíchnuté žíly přimáchnout tampon, ale nebylo třeba. Otevřel a sevřel jsem prsty na pravé ruce - po strašné spálenině ani stopy.

Zamrkal jsem.

Pod oknem klokotal normální život - tisíce troubících fiatů, kola, křik dětí, skútry, trh; stoupalo to z ulice ve vůni benzínu a dvoutaktního oleje. Ti lidé si tu žijí, jako kdyby neexistoval Chrám hrůzy, jako kdyby...

„Ignore! Nesmíte vstávat!“ Padronova dcera je vysoká, štíhlá, snědá, s hlubokýma černýma očima. Typická italská osmnáctka.

Otočil jsem se: „Signorino Paolo. Jaký krásný den.“

„To sice ano, ale vy musíte do pos...!“

„Vy jste se o mě starala?“ potopil jsem se do těch hlubokých něžných tůní - sklopila je a začervenala se: „Musela jsem vás umýt... *celého*“, na okamžik oči zvedla a začervenala se ještě víc. „Když nechcete do postele, musíte se alespoň pořádně najíst! Jste hubený jak smrt!“

„Jídlo. Vidíte, na to jsem zrovna myslel... Kde mám šaty, prosím?“

„Tady, vyčištěné, vyprané,“ vytáhla ze skříně můj pekelný oblek; bunda i neprůstřelná vesta vypadaly dost dobře - na to, že v nich zemřel člověk na Trůnu bolesti. Zamrkal jsem.

I kalhoty byly v pořádku, uvážím-li, kolik útoků jsem v nich odrazil. Znovu jsem zamrkal.

„Něco je špatně?“ řekla Paola polekaně.

„Naopak,“ usmál jsem se na ni. „Ale měl jsem s sebou i nějaké...“

„O zbraně se vám postaral papá. Jsou naolejované a schované,“ řekla, jako bych se zeptal, kde mám kartáček na zuby. Inu, Italové z jihu.

„Jste zlatá, signorino. A váš papá také,“ široce jsem se zakřenil a pozoroval malý křížek, který jí visel na krku: sice jste zlatí, ale je vám to na nic. Představil jsem si Paolu, jak jde řadou duší a démon za branou jí hákem rozerve břicho.

Zamrkal jsem.

* * *

Spodní prádlo a ponožky mi tu Alice nechala, kdybych se vrátil „od teroristů“. Ano, klam a přetvářka jí vždycky šly, ale bavlněné slipy jsou *věc*. Bylo to složené v mé staré dobré tašce z černého nylonu, a pod prádlem a knihami odpočívaly zásobníky do pédevadesátky a pětasedmičky - ty, co jsem nepobral, plné křesťanského střeliva.

Usmál jsem se.

Když jsem se oholil (v Leopardí fázi mi nerostly vlasy ani vousy - měl jsem jen standardní dvoudenní strniště), vy sprchoval jsem se, oblékl a sešel dolů do restaurace - a asi hodinu se prokousával „lehkým italským obědem“. Sice to ve mně trochu bublalo, ale zle se mi neudělalo.

Pak jsem pil čaj a svět byl rázem hezčí.

Takový normálnější.

Přijatelnější.

Připojil jsem se na internet - Paola mi půjčila svůj notebook s bezdrátem.

Všechny mé bankovní účty byly vyluxované až na nezbytné minimum, aby je finančníci nezrušili. Jasně, Alice měla podpisová práva.

Normálnější a přijatelnější. Ano.

„Signorino Paolo?“ vyklonil jsem se od svého stolku - seděla za okrasnou palmou a četla si. „Nenechala mi tu slečna Alice ještě něco?“

„Ano. Nechala.“ Jak uslyšela to *slečna* Alice, neovladatelně se zamračila, zamračil jsem se tedy také, takže se zvonivě rozesmála... opravdu jsem řekl *zvonivě*?!

Odběhla a vrátila se s malým balíčkem. Na peníze byl příliš těžký - pokud mi tu tedy Alice nenechala spoustu drobných.

Rozbalil jsem ho pod stolem.

Byl to dvouhlavňový derringer.

Devítka.

S jedním nábojem.

* * *

Přemýšlel jsem, zda jsem kdy dostal výmluvnější vzkaz.

Asi ne.

Palma šustila v jemném průvanu, ve vzduchu páchly shnilé ryby a nahnilé ovoce, ale sem to tak nějak patří - i když, dnes je to docela silné.

Takže jsem bez koruny.

V Evropě, do které mám vstup zakázán.

A moje bývalá přítelkyně mi vzkázala, ať jdu do pekla.

Usmál jsem se.

Asi jí to Středomoří také lezlo krkem, a sir Henry má přece jen hrad, takže nudit se s ním ve Skotsku bude zajímavější než... Nahmatal jsem v kapse bundy telefon. Ten nezníčitelný s nevybitelným palivovým článkem. V druhé ruce jsem drtil derringer.

Pořád jsem se usmíval a z vázičky na stole začala stoupat pára.

Padronova manželka mi zamávala od baru a pustila rádio - uvolnil jsem se a zamával také - hráli Hungry od Kosheen.

Úžasná písnička.

Pak Paola začala šíleně rvát.

* * *

Viděl jsem proud jasně rudé tepenné krve, jak stříká na palmu - listy se škubaly ze strany na stranu.

Paolina matka křičela snad ještě hůř než Paola, držela se za hrdlo a třestila oči na něco, co jsem neviděl.

A Kosheen zpívali: „... *are you hungrýýý-ýý???*“

* * *

To už jsem přeskočil stůl - nějaký rozcuchaný chlap v černém obleku hryzal Paolu do krku, a podle množství krve už byla mrtvá nebo právě umírala.

Ten chlap strašně smrděl.

Hnijícím masem.

A hlínou.

* * *

Náboj z derringeru jsem použil daleko praktičtěji než na návrat do pekla.

* * *

„Je pryč!“ zvedl jsem padrona, který klesl vprostřed haly na kolena a třestil oči na svou mrtvou, krví zbrocenou dceru. „Zbraně! *Mé zbraně!!!*“ zalomcoval jsem s ním. Ve dveřích se kývaly další postavy v černém a z rukávů jim padala prst'. Jedna v černém nebyla, měla příšerně ohořelou hlavu, v ruce nůž a v pohledu temný žár, jako by jí do zřítelnic někdo nalil hustou tmavou krev.

„Paola... *Moje Pa...!*“ Dal jsem mu facku, až se mu rozlétla ofina. A ještě jednu.

Dodnes mne to budí ze sna - jak jsem zfackoval nejhodnějšího člověka na světě přesně v okamžiku, kdy mu zemřelo jediné dítě.

Také mne budí, kde je Paola *ted'*.

Ale ty zbraně mi donesl.

* * *

Večer už jsem byl v Římě - zbytky peněz na kontech mi daly na autobus a dvě deci minerálky.

Seděl jsem u baru, pil perrier a díval se střídavě na televizi a na dveře. Pod bundou jsem držel pažbu pětšedmičky; pédevadesátku a meč jsem měl v tašce u nohy.

Za okny byla tma.

A v televizi šly záběry, které otrásaly světem:

Mrtví se potácejí po chodnících.

Zářící křišťálové lustry v hale pětihvězdičkového hotelu a pod nimi roztahané lidské vnitřnosti.

Utržená dětská hlava v kaluži krve.

A další mrtví potácející se po chodnících.

Z Neapole se stalo vpravdě mrtvé město.

Nepřemýšlel jsem, *proč* vstali, přemýšlel jsem, jak dlouho musím zůstat na jednom místě, *aby* vstali. Vůdce se s mým únikem zřetelně nesmířil.

Barman po mně vrhl další podezíravý pohled.

Jasně, mrkl jsem do zrcadla za lahvemi. Jsem vychrtlý, bledý jak smrt, niku pod bundou a piju minerálku. Typický feťák bez peněz.

„Doufám, že tam nemáte železo,“ řekl a měl paže pod pultem.

Pomalů jsem se mu podíval do očí: „Mám. Před hodinou jsem přijel z Neapole.“

Dostal jsem lahev perrieru zdarma a mohl si zatelefonovat z neplaceného aparátu.

* * *

„Pana Tobiáše, prosím,“ řekl jsem do sluchátka česky. Potřebuju si zařídit jednu věc - ale naprosto nutně - a musím kvůli tomu do jámy lvové.

Snad jsou upíři trochu lidšší.

* * *

Tobiáš mi povolil přijet do Prahy, a slíbil, že klan Hashimoto dodrží slovo - to o té rentě pro bývalé zaměstnance Distribuované banky. Pak mi řekl, že vrátím-li se do Evropy ještě jednou, zabije mne osobně.

„Amerika bude stačit?“

„Amerika bude dobrá,“ zapraskalo v drátech.

„Nemám doklady, můžete mi...“

„Stavte se. Pozitří.“ Zavěsil.

* * *

U letiště jsem ukradl zaprášený obouchaný renault a vyrazil do Čech. Čím dál jsem byl od Neapole a Vesuvu, tím lépe se mi dýchalo. Jestli jsem měl v kradeném autě strach na hranicích?

Strach?!

* * *

Když víte, čím natřít značku, pohraniční kamery ji nepřečtou a lidé si nevšimnou, že ji máte něčím natřenou. Dá se to koupit v obchodě u každé benzínové pumpy, stejně jako se tam dá ukrást peněženka. Natankoval jsem, zaplatil a vrátil portmonku, aniž si její majitel čehokoli všiml.

Se svítáním jsem projížděl Plzní a v půl osmé už parkoval u metra. Na Muzeu jsem přestoupil a z Pavláku šel pěšky - ranní procházka Prahou je kouzlo.

Ten kostel tam pořád stál - jak jinak.

* * *

Musel jsem počkat, než skončil obřad za zesnulého - milovaný manžel-otec-bratr-strýc ležel v otevřené rakvi, byl napudrovaný do sytě růžova, obrovské břicho napínalo černý oblek, a že má mizernou lacinou paruku jsem viděl i ze zadní lavice. Když ho kolem mne funebráci vynášeli, měl jsem intenzivní pocit, že se na mě dívá - víčka měl zavřená a spleená žmolky pudru, ale stejně.

Ošklivé.

Pietně jsem vyčkal, až po plačících příbuzných prošli i příbuzní, kteří se polohlasem bavili o fotbale.

* * *

Starý roztřesený kněz byl snad dokonce týž, co mne kdysi křtil. Alespoň říkal, že tu slouží třicet let, a mně je šestadvacet. Vlastně sedmadvacet - v pekle se narozeniny neslaví.

* * *

„To...! To je *nemožné*! Křest je posvátná věc! Nemohu z knihy křtů vyškrtnout niko...!“

„*Trvám na tom*,“ řekl jsem tónem, který nelze odmítnout.

Když jsem před pětáctyřiceti minutami do chladné lodi chrámu Páně vešel, ze svččené vody se zakouřilo, a cítil jsem, jak od všech křížů sálá teplo. Zahnal jsem kyselinu ještě hlouběji. Přestalo to.

Ted' se to vrátilo, ale kněz si ničeho nevšiml - podle nových hygienických předpisů smí být svččené vody jen malý kalíšek - ne ta úžasná kamenná nádrž, v které jsem si jednou zamlada pouštěl lodičku a...

* * *

„Tady to je, ale nepomůže vám, pokud se škrtnete - křest je Smlouva mezi vámi a Pánem!“ pokřižoval se a to velké S jsem úplně slyšel.

„Neškrtnu se,“ vytrhl jsem celou stránku, „vytrhnu to.“ Stařík se chytil za srdce a šedé vlasy se zježily. „A Smlouvu s Pánem zruším hladce - konvertuju k buddhistům.“ Zalpal po dechu a už asi po sto padesáté sedmé se pokřižoval.

„Víte, otče,“ zastavil jsem se už na odchodu, „nemáte někdy strach, až sem jednou ráno přijdete, že On tady nebude?“ ukázal jsem na obrovský kříž s velmi realisticky umučeným Ježíšem. „Že na tom hřebu - na tom vpravo - jak je tak hezky od krve -, že na něm bude viset cedulka PŘIJDU HNED? A nemáte strach, když se podíváte pořádně, že tam vlastně už visí? Už odjakživa? Že tam visí posledních dva tisíce a devět roků? - vlastně devatenáct set sedmdesát šest?“ Kněz naprázdno klapal pusou a držel se za srdce už oběma rukama. Moje boty zaduněly prázdným chrámem a říkal jsem si, jestli jsem na něj nebyl zbytečně tvrdý - možná si skutečně myslí, že koná dobro, když tou trochou vody a banálním zaklínadlem přijímá bezbranná mimina mezi křesťany. Dobro. Mnozí z nich si to, že byli pokřtěni, uvědomí poprvé, až když jim démon v bráně pekelné vyrve vnitřnosti.

* * *

Ve dveřích jsem se ještě otočil a podíval se nad oltář.

Měl jsem pocit, že na mě Ukřižovaný mrkl.

* * *

„Pobožný vrah,“ seděla před kostelem na kapotě auta nádherná dlouhonohá blondýna. Smaragdové oči, jemně vystouplé lícní kosti, bělostné zuby, rty jako sen - pětadvacet navždy.

„Bezbožná upírka,“ skládal jsem stránku z knihy křtů.

„Nemám tenhle druh humoru moc ráda,“ upíří zornice bleskly průzračným vzduchem. Bylo babí léto, kolem půl desáté - to je Praha vždycky čarokrásná.

Zhluboka jsem se nadechl.

* * *

Proplétali jsme se dopoledním provozem a já pozoroval lidi - život klokotal jako vždy, ale ten *neklid* byl vidět - zprávy z Itálie byly děsivé a byly všude. V Římě jsem byl hodinu a půl, a zatím se tam nic nestalo.

V Praze už jsem dvě hodiny.

* * *

„Dnes bez pytle? Myslím na hlavě?“

Upírka zacouvala k obrubníku a neuznala mě hodna pohledu. Její jasmínová vůně plnila chřípí, a jsou okamžiky, kdy ženskou homosexualitu opravdu nenávidím.

„Třetí *žert* už ti neprojde, Mluvčí,“ řekla, když jsme vystoupili. Auto zacvakalo zámky.

Šli jsme ulicí, pak do průchodu kolem popelnic, úzkou uličkou s ošlapanou dlažbou a starobylými fasádami, a do nízkého nenápadného vchodu.

* * *

Uvnitř to vypadalo jako minule, jen krb nehořel a knih za barem přibýlo. Mám přecpané knihovny rád,

tak jsem se usmál.

„Sedni si, neškleb se, čekej,“ ukázala na rohovou čalouněnou lavici. Posadila se co nejdál ode mě a pustila televizi.

Vůbec mě neprohledala - bylo jí jedno, že jsem jeden z nejlépe vycvičených zabijáků na planetě, bylo jí jedno, že mám několik z nejúčinnějších ručních zbraní vůbec - upíři jsou prostě náfukové. Ale tahle je opravdu úžasná, ty fantastické plavé vlasy, ty vy pasované...

„*Nezírej na mě*“ řekla tónem, který by zmrazil i Slíd'áka. Tak jsem se pohodlně usadil a zahleděl na TV.

* * *

V Neapoli italské úřady prohrávaly kolo za kolem. Odpovědní na to sice měli sotva čtyřicet hodin, ale...

Než pochopili, že mrtvé nejde chytat a léčit, než pochopili, že funguje jen masivní destrukce mozku nebo prodloužené míchy, než pochopili... Byly *tisíce* padlých - policistů, záchranářů, lékařů, vojáků - tisíce, které za okamžik vstaly - panika na silnicích, obrovské autonehody, požáry, hromadné sebevraždy... A můžu za to já.

„Nebyl by čaj?“ řekl jsem. Zase mě neuznala hodna pohledu, jen ukázala palcem.

Vzadu byla kuchyň, konvice stála na sporáku a Earl Grey jsem našel po čichu.

Ted' v televizi šly (pořád dokola a dokola) ty otrěsné záběry, co jsem viděl už v Římě - jako tenkrát při útoku na Dvojčata - možná si z té dětské hlavy v kaluži krve udělají znělku před zprávou. Komentátor do toho dramatickým hlasem plácal hlouposti.

„Ahoj,“ vpadla do místnosti hubená brýlatá dívka s vlasy na vodníka. „Dobrý den,“ všimla si i mě a udělala na upírku takový ten kukuč: *Kdo je ten fešák?!*

„Čau - nepřibližuj se k němu, Ulriško - pro vás lidi je nebezpečnej.“

„Tak *nebezpečnej*,“ usmála se a pronikavé inteligentní oči za brýlemi se zaleskly. V průchodu s chřestícími korálky se ještě otočila a znovu se usmála a tak trochu mi zamávala. Opravil jsem se: už to není dívka. Podle záznamu v počítačích Distribuované banky je jí třiatřicet, ale na druhou stranu vypadá o deset let mladší - je to zdejší elektronický mág, jmenuje se Zahálková, na křestní si nevzpomenu, ale Ulriška to určitě není.

„Ulriška? Zajímavé jmén...“

„*Mlč*. Prostě *mlč*.“

Tak jsem mlčel.

* * *

Během půl hodiny se sešli skoro všichni - jasně, jako bývalý Mluvčí Distribuované banky jich musím znát, kolik jen lze: Na ty, o kterých jsme věděli, jsme měli tak podrobné složky, jak jen bylo možné shromáždit - takže krom jmen, přibližného věku a pár mázlých momentek nic moc (a například o Denise, kterou jsem tu potkal minule, jsme vůbec netušili). Ne tedy, že by nám to bylo nějak platné, že bychom s nimi chtěli soupeřit nebo tak něco - šlo spíš o to, neplést se jim do cesty - nikomu z Hashimotů.

„Pane Mluvčí,“ pozdravil Tobiáš - předtím mi kývl jen pan Ho a ten odrostlý puberták, co mu říkají Smetánek (za ty dva roky, co jsem ho neviděl, hodně vyrostl a zesílil) - jinak mne všichni spíš probodli pohledem. „Měl jste dorazit až zítra, ale podle toho, odkud jste volal... Itálie už není tak příjemné místo pro život, že?“ Tobiáš se kostěně usmál. „Chvilku strpení, hned jsem zpátky.“ Držel za zkroucenou ruku chlapa jak hora, jen tak zlehka, ale chlap se třásl bolestí, hlavu skoro u kolen - měl na ní tradiční černý pytel a strašně páchl potem.

„To je ten...?“ řekla Karolína.

„Ano, náš pan neohrožený vrah stařenek.“

Odešli.

* * *

Když se Tobiáš vrátil, neměl ten svůj náramný kožený plášť a voněl mýdlem.

„Dnes v noci?“ zavanul průvan a objevila se ta úžasná orientální míšenka - Hanako -, kdyby přišla ještě Denisa, bylo by tu tolik ženské krásy, že bych začal tence výt.

„Dnes v noci, ano,“ Tobiáš si sedl proti mně.

„To abych šla brousit meč,“ Hanako se na mě tak zádušně podívala a já se zdvořile usmál.

„Na toho hajzla ho nech klidě tupej - když se ti to nepovede napoprvý a bude trochu křičet, zatleskám!“ řekla Karolína a její smaragdové lasery mi vypalovaly oči: „Až dojde na tebe, Mluvčí, tak ho nabrousíme, neboj!“ Také na ni jsem se zdvořile usmál.

Hanako jí přihladila neposedný pramen vlasů a políbila na krk. Zelený pohled na okamžik zjhl.

„K vašim problémům, pane Mluvčí... Díky,“ poděkoval Tobiáš Smetánkovi, který mu přinesl sklenici, na které se srážely kapky vody. To uvnitř bylo tmavě červené, jistě ledové, a bylo to slabě cítit rybinou. „Promiňte,“ napil se, „... takže k vašim problémům.“ Najednou zase průvan a o stehno se mi opřelo koleno - Karolína seděla těsně vedle mě a *zírala*. A že *zírala* značně nepříjemně.

„Měl jste přijet až zítra, takže vaše doklady ještě nemám; jen tohle,“ sáhl do kapsy: „Číslo účtu, karta a tak dále. První peníze už tam jsou, budou chodit pravidelně k sedmému dni v měsíci. Bank of America,“ položil na stůl svazeček přeložených dokumentů.

„Díky, pane Tobiáši.“

„Tu kartu si podepište.“

„Tobiáši, tohle není správný!“ zvedla Karolína hlas. „Je to vrah! Upálil holku zaživa! Víím, víím,“ mávla rukou, „znám tu ošklivou historii celou - ale stejně! - místo abysme mu dali jednu ostrou pod bradu, dáváme mu prachy! A papíry!“

„Slíbil jsem to. Slíbil to pan Hashimoto. Všem bývalým zaměstnancům Distribuované banky, pokud nebudou klást odpor a pokud o to požádají.“

„Ale...!“

„Karolíno.“

„*Fuf!*“ bouchla mě pěstí do ramene, až mi scvakly zuby. Na stůl vyskočila mourovatá kočka s modrýma očima, způsobně se posadila a také na mě začala *zírat*.

„Mňau?“ řekla a podívala se na Karolínu.

„Nemůžeme, Kocoure - *nesmíme* - musíme pána jen hezky zapudrovat a přebalit,“ znovu mě bouchla do ramene.

„To v té tašce jsou zbraně?“ řekl Tobiáš a jeho hlas zněl sice pořád stejně příjemně, ale najednou z něj trochu záblo.

„Ano,“ řekl jsem. „Jednaje dar pro vás.“

„Dar? Proč?“

„Mnoho lidí... *já víím, já víím*,“ zvedl jsem ruku, „zkrátka mnoho lidí slíbilo mnoho věcí a nesplnili je. Vy ano.“

„Slyšel jsem něco o nějakém dárku?“ vykoul zpoza baru Smetánek.

„Zalez!“ řekla Karolína, a v tom slově bylo tolik sympatií (až bych řekl něhy), že bych to od ní nečekal.

„Všechno chci vidět!“ už se hrabal ven a všichni ti strašní upíři se začali tak trochu usmívat.

„S dovolením, blondýno. I ty, hm, Kocoure, prosím,“ řekl jsem.

Karolína se odsunula, mourovatou kočku na rameni. Položil jsem tašku proti sklenici s krví a postavil se vedle stolu: „Některé dary se musí dávat vestoje.“ Upír vstal také - hezky důstojně - ne to jejich šup sem, šup tam.

Rozepnul jsem zip a místností se zaleskl černý vesmír mistra Nody.

* * *

V celém baru bylo najednou naprosté ticho - všichni ztuhli uprostřed pohybu, i lidé přestali dýchat. Mocné zbraně tak obvykle působí.

Sevřel jsem meč oběma rukama - vodorovně - uklonil se a nabídl ho Tobiášovi.

„To nemohu přijmout,“ řekl.

„Musíte - jinak to budu považovat za smrtelnou urážku,“ řekl jsem já.

„Potom přijímám,“ řekl a hluboce se uklonil. Jak jde o japonské meče, všichni jsou rázem tak trochu Japonci.

„Zkus to jen povytáhnout *a...!*“ tiše mi zasyčelo u ucha, a na krku, přesně v místě, kde se spojují obratle, jsem ucítil lehký dotyk dvou ledových prstů. Stačí stisknout.

Tobiáš se narovnal a také sevřel katanu oběma rukama. Chlad z krku zmizel.

„Ocel už se napila krve, je tedy možné si ji prohlédnout,“ řekl jsem.

„To nemohu,“ odpověděl Tobiáš očekávanou frází, takže jsme prošli formalizovaným japonským zdvořilostním kolečkem a on čepel nakonec vytasil - pomalu, za mnoha obdivných slov. Pak byla venku celá a místností se odrazila její namodralá záře a všichni znovu ztuhli.

„Mrazí mě z toho,“ rozbila ducha okamžiku Karolína, „schovej to, Tobiáši.“

„Hned... Ten kříž je ze stříbra?“

„Ano.“

„Rozhodně je to práce mistra Nody... zajímavé,“ naprosto bleskově břit ukryl, aniž se podíval. Musí to být velmistr boje japonským mečem.

Znovu se uklonil:

„Děkuji - ale mezi námi se nic nemění.“

„Přirozeně,“ i já jsem se uklonil.

Kouzlo pominulo.

„Hele, Kad'olín,“ sevřely upírku zezadu dvě paže a zvedly ji nad podlahu, „všimla sis, jak ten perořízek modře světýlkoval? Tak přece vždycky světýlkovalo Bilbovo Žihadlo, když byli v okolí skřeti - nejseš náhodou skřet převlečený za blondýnu?“

„Žihadlo snad bylo Frodovo, ne?“

„Ale *Hanako!*“ zakřikl orientálku Karolína, Smetánek a Ulřiška naráz.

„Frodo ho přece dostal od Bilba, to ví každě,“ řekl jsem.

Někteří upíři se poprvé usmáli i na mě. Popravdě, přestože mě při příštím setkání hodlají zabít, líbí se mi tu.

* * *

Tobiáš o něčem přemýšlel, meč volně v ruce, pak se ještě jednou zlehka uklonil a odešel. Když se vrátil, měl v rukou jiný meč:

„Myslím, že je správné, abyste ho viděl. Ty japonské opičky už nejsou třeba - dbejte ale zvýšené opatrnosti. Zvýšené“

„Šedý *Hada!*“ vydechl jsem.

„Znáte Šedého Hada?“ nakrčil obočí.

„Ano... myslel jsem ale, že je to jen legenda. Jedna ze dvou čepelí, kterou jde zlikvidovat upír i... Jak jim říkáte? Těm druhým?“

„Druhá rasa,“ pomohla mi Hanako a všichni se tak trochu podívali na pana Ho.

„Prý se ztratil, nebo byl nadobro zničen, nebo tak něco - podle té legendy teda.“

„Ztratil se, byl i zničen - jen ne nadobro. - Znáte legendy,“ zazubil se Tobiáš.

„Víš toho nějak *moc*,“ řekla nepřátelsky Karolína, která se už před okamžikem vyvinula ze Smetánkovy sevření a teď stála, jen se na mě vrhnout. „A doufám, že mu Hada nedáš do ruky!“

„Proč ne?“ řekl Tobiáš a vodorovně mi katanu podal.

Nebál se, nevěděl, co jsem zač, nevěděl, že *ted'*... zbraň měla novou soupravu - rejnoci kůže se jen přísála k dlani - tasil jsem a úplně cítil, jak se šedá smrt zachvěla mocí - bylo to jako blesk. Nejen upíři a Druhá rasa by padli jednou ranou. *Nejen.*

Ledová kyselina se vzepjala.

Upíři ustoupili nebo se instinktivně postavili před své lidské přátele. Karolína poponesla Smetánka jak kotě, a všechny oči, které to dokázaly, se stáhly do čárek. Zatočil jsem zápěstím a ostrí tence zazpívalo ve dvou blýskavých šedých kruzích.

Smetánek zbledl.

Usmál jsem se.

Schoval jsem zbraň a s úklonou ji vrátil Tobiášovi.

„Nevšední zážitek. Děkuji,“ řekl jsem a můj hlas drhnul jako dva kusy rezavého železa.

* * *

Denisa přišla až se soumrakem, a protože mě stále nikdo nevyháněl, tak jsem se s nimi díval i na večerní zprávy - území mrtvých v Neapoli dostalo od novinářů jméno Zóna, a zdálo se, že se dál nerozšiřuje - mrtví se prostě zastavili, jako kdyby narazili na neviditelnou hranici. Po zprávách jsem zjistil, že zdejší mají silně

neobvyklý vztah k předpovědi počasí - nezajímal je dramatický vývoj anticyklony nad Azorskými ostrovy, ani vlnění okluzní fronty nad jižní Itálií, zajímalo je oblečení a účes Taťány Míkové.

„Hezký zamračený večer.“

* * *

Pak se všichni sesedli k dlouhému stolu, Tobiáš vzal místo v čele a pozval mě k nim - ramenatý holohlavý tloušťík s přeraženým, nakřivo srostlým nosem roznese talíře a sklenice - jako poslednímu donesl večeri i mně.

„Díky,“ usmál jsem se - už jsem měl pěkný hlad.

Zavrčel.

Karolína dálkovým ovladačem vypnula televizi a druhým zapnula rádio: „... *ta koza už mě neposlouchá, a ta poslouchá jenom Radio 1!*“

„Jéžišmarjá! Kdo *to* zas *naladil!*“ blondatá kráska zasupěla a cvakla prstem - rozjíždějící se Smashing Pumpkins byli utnuti a místností se rozlil nesnesitelný přeslazený ultrapop.

„Tohle *ne!*“ zvedl hlas Smetánek: „Vemte jí ten ovladač někdo! Kdo ji přeperete! Tobiáši! Hanako! Chci svojí Erjedničku! Chci svoje rádičko! *Prosím!*“

„Zmlkni, mlad'och,“ Karolína se napila a položila si ovladač do klína. S Tobiášem a Smetánkem jsme svorně (zmučeně) přivřeli oči.

Pan Ho si spokojeně broukal.

* * *

Po večeri nalil pan Přeražený nos (říkají mu Tomislav) nám lidem (a panu Ho) čaj a Ulřiška naservírovala talířky s kulatými sušenkami; kdo jsme mohli, tak jsme křoupali a upíři po nás závistivě pokukovali.

„Poslouchej, Tobiáši,“ řekl Smetánek, pusou plnou zlaté máslové, „ty bys to vlastně moh vědět.“

„Nemluv s plnou chlebárnou!“ zakřikly ho Denisa s Karolínou naráz.

„No jo, pořád,“ smetl vyprsknuté drobečky, zašklebil se a znovu se otočil na Tobiáše: „Jak bys česky psal japonské jména - třeba Hashimoto - jako *Ha-sh-imoto* nebo jako *Ha-š-imoto*?“

„Á, náš pan umělec byl dotázán na pravopisný problém, to si ráda poslechnu,“ podepřela si Karolína bradu dlaněmi a vykulila oči; Tobiáš ji neuznal hodna pohledu, drbal Kocoura za ušima a šelmička hlasitě předla.

„Záleží, jakýho pana *Ha-sh/š-imota* máš na mysli. Pokud by to byl třeba ten úředník z Mizuho Bank, tehdy ze známé výletní příhody v Ósace, tak by to byl pan Hašimoto se š, ovšem, pokud bys myslel *našeho* pana Hashimota, tak Hashimoto s *es-há* - stejně tak i jméno našeho klanu je s *es-há*.“

„Co se stalo v Osa...?“ nedořekla Ulřiška a dusivě se rozkašlala.

„A ty taky už! Kdo tě má pořád křísit?!“ Karolína ji bacila do zad, až zrudlé Ulřišce vyhrkly slzy a spadly brýle, ale místo dušení následoval sípavý nádech.

„Neznáš slavnou historku z Ósaky? Jak jsme si s Karolínou a Smetánkem vyrazili na výlet? Někdy před dvěma rokama? Ne? Jak jsme byli všichni na návštěvě v Tokiu?“ Tobiáš zatahal Kocoura za ucho a zvířátko zakručelo. „Jak si jedna nejmenovaná blondýna nevzala peněženku a pak s rozmachem sobě vlastním ztratila i mojí, a jak jsme tam zůstali trčet úplně, ale *úplně* bez peněz?“

„To neznám ani já,“ řekl Tomislav a klepl sušenkou o porcelán.

„Vlastně jo, vy dva jste tenkrát chytli chřipku nebo co a zůstali jste tady... Inu, stáli jsme tam jako trubky, neměli ani na letadlo zpátky, ani na taxík, neměli ani na sodovku pro Smetánka, takže jsme se rozhodli jít do *naší* banky, ať nám pomůžou - a milý pan přepážkový úředník Hašimoto se k nám choval, jako bysme to byli my tři, kdo hodil atom na Hirošimu. To vzápětí neunesla jedna nejmenovaná blondýna, takže na nás nastoupila ochranka se samopalem a...“

„... a taky nezapomeň zmínit, že jedna nejmenovaná blondýna - na rozdíl od dvou nejmenovaných chytráků - s sebou jako jediná měla mobil a v něm číslo na pana Hashimota s *es-há*.“

„Jo, to je pravda - teprve pak začalo pravý vystoupení,“ zasmál se Tobiáš.

„Vyprávějte! Přehánějte!“

„Karolína zavolala, a pan Hashimoto - osobně - zavolal zpátky. Během pěti minut před náma klečelo -

tam v tom šíleném naleštěném vestibulu s miliardou lidí - celé vedení pobočky, vázalo si členky a brousilo seppuka-nože. Za dalších deset minut přistál přímo na ulici vrtulník s generálním ředitelem celé Mizuho Group - ten už si naříznul pupek div ne ve dveřích.“

„Proč to?“ osmělil jsem se.

„Telefon na pana Hashimota má asi jen devět lidí na planetě - jednou mi jeden právník říkal, že ani sám japonský císař nikdy nemluvil s nikým, kdo mluvil přímo s panem Hashimotem, takže mluvit *přímo s ním*... To je jak telefon od Boha. Takže pokud pan Hashimoto někomu volá, a navíc je *nespokojený*... Mizuho Group je ke všemu majetek klanu, takže i generální ředitel je jen řadový zaměstnanec, takže...”

„... takže naši dva *výše postavení členové* jsou nad ním jako hvězdy nad zrnkem prachu,” dořekla Hanako.

„A vidíš to! Já jsem vlastně *výše postavená* členka klanu! Ode dneška se mi všichni budete klanět, všichni mi budete sloužit a všichni mě budete oslovovat *vážená paní výše postavená členko*,” nadmula se Karolína, a Ulřiška jí podtrhla ruce pod bradou, až vážená *výše postavená* členka bouchla čelem do stolu.

„Tyyy...!!!“

„Ne! Karolíno! Tohle *nesmíš*!“ vypísklo brýlaté vyžle, když mu blondýna něco udělala pod stolem.

„Jak to dopadlo v té bance?“ řekl jsem.

„Karolína je chtěla nechat, ale já jim tu seppuku rozmluvil,” řekl Tobiáš. „A naše finanční problémy - přirozeně - vyřešili *vstřícně*.“ Zazubil se.

„A jak bys psal třeba Yamamura? Jako *Y-amamura* nebo *J-amamura*?“

„Opět záleží, koho máš na mysli. Pokud by to byl nějaký libovolný člověk, pak s *j*, pokud náš pan Yamamura, pak s *ypsilon*.“

„Hmmm. Hezký. Jen pořád nechápu proč.“

„Už třeba jen proto, že Japonci jsou na oslovování - a na rodová jména obzvlášť - snad nejháklivější národ na světě. A pro některé je už prostý přepis jejich - řekněme - *příjmení* ze znaků do latinky tak trochu urážka, a když už to překousnou, tak si zvyknou na jeden - a to nejspíš na anglický tvar. Cokoli jiného považují za pohanění rodové cti, a pokud bys chtěl hanit rodovou čest devět set let starého upíra, nindži, který by v případě potřeby porazil celý Bundeswehr - *sám* -, tak jen statečně vpřed, klidně ho piš jako *J-amamuru*. Pravidlům českého pravopisu učiníš zadost, a až na tebe pan *J-amamura*, nastoupí, můžeš se jimi vhodně zaštitit.

Vykrývat šurikeny.“

Vida, bleskl mi před očima obraz malinkého muže v samurajském a v uších zaznělo: *Je-li meč vaší duší, je vaše duše mečem!*“

„A nindža se teda píše..“

„V podstatě, kdybych to měl zobecnit, tak záleží na dvou věcech: na vektoru přenosu a na zakořenění. Normálně, pokud se slovo přeneso přímo z japonštiny nebo podobného jazyka, přepisuje se foneticky, ale, pokud se přeneso přes jinou řeč - k nám nejčastěji přes angličtinu, používá se jinořečný přepis. - Běžné je to třeba u značek: máme *To-y-otu*, ne *To-j-otu*, *Mi-ts-ubi-sh-i*, ne *Mi-c-ubi-š-i*, klan *Ha-sh-imoto*, ne *Ha-š-imoto*. A typický příklad zakořenění je třeba judo - psáno *j-udo* - i když samozřejmě můžeš psát i *dž-udo* - ten sport je v Čechách skoro sto let a *j-udisté* se zkrátka rozhodli, že budou *j-udisty*, jakže vhodnější je *j-udo*. Naproti tomu nindža se v češtině rozšířil až z těch úžasnejch filmů z osmdesátek minulého století, a protože nindžové mají malou členskou základnu, takže za ně nikdo nelobboval v Ústavu pro jazyk český, tak se na ně vztahuje standardní fonetický přepis, i když je samozřejmě možný psát i *nin-j-a*.“

„Mně ta vaše čeština vždycky přišla trochu divoká,” řekla Denisa s tím svým roztomilým akcentem.

„Divoká? Spíš rozmanitá - je fajn, když si můžeš vybrat. Jen troubové si myslej, že je všechno předrýsovaný - že všechno *musí být* předrýsovaný.“ Kocour se protáhl a zaťal Tobiášovi drápy do mikiny. „Jau, Kocoure! Nezlob!“

„Mňau.“

„Nemáš ho tahat za uši.“

„Jasně... Jen je důležitý, abys ta svoje pravidla dodržoval - vždycky aspoň v jednom textu... Na co to vlastně potřebuješ?“

„Ále, do školy... Jaký byly ty nindžovské filmy?“

„Neznáš?!“ Tobiášovi zasvítily oči: „Tenkrát, kdo neměl nindžovskej film, ten neexistoval - Černý nindža, Bílý nindža, Modrý nindža, Růžový nindža, Žlutočerně pruhovaný nindža - dokonce i Franco Nero byl nindža

- všichni byli nindža.“

„Kdo je Franco Nero?“

„Smetánku, Smetánku! Dívej se víc na filmy - nejen furt ta tvoje škola-škola-škola - tam tě tohle nenaučej. Kdo nezná základní kulturní odkaz, jako jsou například nindža filmy, a ikonické herce, jako je například Franco Nero, ten je v životě odsouzený ke zkáze a zmaru!“

„Ještě ho uč takovýhle blbiny, Karolíno!“ zamračil se na ni Tomislav, a Ulřiška přikyvovala a zaryla jí palec pod žebra.

„Ty zákeřnej šprte jeden brejlatej vychrtlej! Já tě...!“

* * *

„No jo,“ zívá jsem kolem půl jedenácté, „půjdu. Nevíte, není tu někde nějaký hotel, poblíž? Nenápadný?“

„Odvezu vás,“ řekla Ulřiška a zas se na mě *tak* podívala.

„Ani *náhodou*,“ řekla Karolína.

„Ale Karolíno, nemůžeš mi přece...!“

„Je to zabiják, zlej chladnokrevnej chlap se spoustou bouchaček.“

„A?!“

„*Hm!*“ řekla Karolína.

Jely se mnou obě.

* * *

Druhý den jsem dostal doklady na jméno Jan T. Sandberg - jsem syn Američana, který sloužil v Německu, takže mám americké občanství a právo na přízvuk.

Na letiště mě zase odvezly obě.

„Pamatuješ si, co jsem říkala posledně?“ rozloučila se Karolína.

„Vyhni se Čechám. Vyhni se Evropě. Navždy.“

„Přesně.“

Ulřiška mi podala ruku, podržela ji trochu déle, než bylo společensky nezbytné, pak zahrabala v kabelce a s bezbranným úsměvem mi do kapsy strčila balíček kulatých sušenek a rychle se otočila - zdálo se mi, že má v očích slzy.

A to jsme prohodili sotva deset slov.

* * *

Pražská Zóna se objevila, když mé letadlo bylo uprostřed Atlantiku. Po malé televizní obrazovce se potáceli mrtví - jeden měl obrovské břicho, lacinou paruku sesmeklou na ucho a klopý černého obleku zamazané sytě růžovým pudrem. Navíc měl i zlé rudé oči - jako by mu do nich někdo nalil hustou tmavou krev.

* * *

Ihned po přeletu do New Yorku jsem absolvoval dvouhodinový rychlokurz buddhismu a pro jistotu ještě rychlejší rychlokurz hinduismu.

Trochu mě zarazilo, že i tato náboženství mají peklo - nebo spíš *mnoho pekel* - ale můj duchovní rychlovůdce mi vysvětlil, že obzvlášť buddhistické prameny si v tomto ohledu hrubě odporují: Peklo je. Peklo není. Pekel je přehršel. Všechna je kdysi dávno zrušil mnohohlavý mudrc.

Je v tom prostě pekelný blázinec.

Rozhodl jsem se, že budu buddhista, přesněji řečeno lámaista, a ještě přesněji řečeno lámaista s výraznými hinduistickými kořeny - a že budu *intenzivně* věřit na mnohohlavého mudrce.

ÓM!

Pravda nadevše!

Nenásilí!

Hare Ráma!

Kurva!

Vybral jsem si statisticky nejklidnější čtvrt' v USA, která byla zároveň nejdál od jakéhokoli hřbitova - muselo to být ve městě, které má nad milion obyvatel (abych zapadl), muselo tam být co nejtepleji (aby se

náhodní mrtví rychle rozkládali) a muselo být blízko do Mexika (aby měl můj únikový plán realistické základy) - byla to fuška a výsledek byl sbírka kompromisů.

Nechodil jsem do kostela, byť si to tlak okolí žádal.

Zato jsem chodil do buddhistického chrámu.

Zdály se mi sny o bílém slonovi.

Otravovala mě FBI.

Pak jsem se jednou ráno sprchoval.

Paní Hortonová s kartáčem na záda v oku.

Fiona.

Letadlo.

Praha.

Strýček Hermy.

* * *

Ohnivý otisk velké dlaně plál v mlze, ale oba se Strýčkem jsme se dívali na něco jiného - rozrytou ulicí šla malá holčička. Blond'atá, s růžovou mašlí, po tvářích jí tekly slzy.

Postavila se přede mě - čelem k příšeře - a přestože jsem klečel, byla tak malá, že jsem na Strýčka viděl jako předtím. Ramínka se jí třásla.

„To ne!“ vydechl jsem.

A Strýček trhnutím zápěstí otisk odpálil.

ZASTŘENÝ KARMÍN

*Hrdinství je stav ducha,
kdy se chlapci mění v muže.
A muži v mrtvoly.
Obvykle zcela zbytečně.
- Jiří Jánský*

Šel jsem černou chodbou.

Nevím, jak vím, že je černá - nesvítí světlo. Jen občas - daleko přede mnou - zablesknou dva malé modré plamínky; těsně nad podlahou. Hlavně ale nevím, proč jdu.

Levá před pravou, pravá před levou. A znovu. A znovu.

V chodbě je vzduch, ale tak divně mnou profukuje. Jako bych neměl šaty. Ani kůži. Ani maso. Na zemi je vysoká vrstva popelu - je krásně měkký a tiše vrže. Nebýt popelu, mé nohy by hlasitě cvakaly.

Jako kosti.

Pak jsem si vzpomněl na bolest, na nekonečnou agonii v ohni. Sevřel jsem ruce, a prsty zacvakaly o dlaně.

Jako kosti.

Co si pamatuju, ruce mi uhořely k ramenům, nohy k zadku. Přesto jdu a můžu cvakat prsty.

Ale proč jdu?

Zastavil jsem. A zas ty modré plamínky. Musím jít dál, musím se dozvědět, co jsou zač.

Chodba byla dlouhá, nekonečná. Tu zatočila vlevo, tu odbočila vpravo. A já pořád šel. Pak jsem - za strašně, strašně dlouho - ucítil, že mnou vzduch už neprofukuje tak moc. Pak už vůbec. Trvalo to léta, ale já pořád šel. Za modrými plamínky.

Pak se v dálce objevilo světlo.

Nebylo modré, ale bílé - na podlaze v šedém popelu byla řádka malých stop. Nebyly lidské. Došel jsem ke dveřím, a neotevřel dveře, ale oči.

* * *

Stopy v popelu byly kočičí, tak mne nepřekvapilo, že z těsné blízkosti zírám do modrých kočičích

duhovek.

„Mňau,“ řekla mourovatá kočka a znělo to nesmírně unaveně. Víčka spadla a z nosu a tlamičky zabublala pěna, hlava klesla.

„Karolíínóóó! Probral *sééé! Janééé! Už nespíiiii!!!*“

Jako by se mnou někdo slabě lomcoval, pak se mi něco horkého přisálo k tváři.

Mlask.

Znovu jsem otevřel oči.

Zamrkal jsem.

Kousek nad hlavou jsem měl šikmé zelené stanové plátno. Bubnoval na něj déšť.

Pak se všechno vrátilo.

* * *

„Fi...,“ zakašlal jsem, „Fiono?!“ V krku jsem měl jako po šílené pětidenní pitce proložené zpěvem death metalu.

„Mluvíí! *Mluvíí!!!*“ zapískalo to vedle mě - a zas to slabé lomcování a zvuky, jako by někdo velmi lehký poskakoval radostí.

Do zorného pole mi vplul nádherný obličej orámovaný zplihlými blond'atými vlasy, smaragdové oči hlubší než kdy dřív, větší než kdy dřív, jemné lícní kosti vystouplejší než kdy dřív, smyslné rty smyslnější než kdy dřív.

„Zázrak,“ řekl jsem.

„To je dost,“ odstrčila mou ruku a zvedla ze mě bezvládnou kočku. „Kocour málem umřel - a kvůli takovému, *takovému...*!“

Vzepřel jsem se na loktech, a šlo mi to zatraceně ztěžka: „Co se stalo? Kde to jsem? Proč tu jsi *ty?*“ Rozhlédl jsem se - ležel jsem v dlouhém stanu chabě osvětleném pěti petrolejkami a venku byla noc. Petrolejky se pohupovaly nad centrální uličkou a podél uličky byla vojensky seřazená vojenská skládací lůžka plus vojensky seřazené nevojensky provizorní postele z prken, palet a zelených přepravních beden - a na většině z nich ovázaní lidé. Nikdo nespal a všichni civěli na mě.

„Jestli ten parchant nepřestane vrískat, tak se vážně zvednu a...!“ ozvalo se odněkud z druhé strany chraplavou češtinou.

„Jestli tu ještě jednou někdo řekne *parchant*, tak se zvednu *já*,“ řekl jsem, a můj hlas zněl tak, že se všichni najednou dívali na druhou stranu nebo do plátna.

„Je tu spousta zlejších lidí, Jane,“ zašeptala Fiona - sice (naštěstí) nerozuměla, ale tónu hlasu jistě ano - byla ušmudlaná a pohublá, ale oči jí modře svítily.

„Kotě, vem prosím tě Kocoura k nám a dej mu napít mlíčka, ano? Hezky růžkem kapesníku - jak jsme to dělaly celou dobu. A nasad' si kapucu.“

„Tak jo.“ Fiona vzala Kocoura do náruče a ještě mi rychle dala pusku na tvář.

Karolína se za ní dívala porozhrnutým vchodem, pak si sedla na otočenou dřevěnou přepravku vedle mého lůžka. Ve vzduchu smrděla dezinfekce, zapařené obvazy, krev, promáčená hlína, hnijící maso, špatně spálená nafta a přetékající latríny; někde nedaleko duněla vzedmutá řeka a byla taková zima, že šla pára od pusy.

Upírce ne.

Nahoře u petrolejek se držel mlžný opar.

„Zachránila ti život. Nevím sice, jak to udělala - a hlavně *proč* -, ale jak to ten tlust'och odpálil, prásklo to do ní, odrazilo se to a smetlo to jeho. Tím všechno skončilo. A bacha. Nic si z toho nepamatuje - jen že agentka Konrádová umřela - tak to nepřipomínej,“ Karolína mluvila polohlasem a dívala se někam nade mě. Přes všechn ten puch ke mně pronikla jemná vůně jasmínu.

„Odrazilo...?! Jasně! - dítě, člověk bez hříchu. Nad ní nemají moc ani oni.“

„Takže je vystaráno - pošleme děti, ať to vyřešej za nás,“ Karolína si unaveně přihladila pramen vlasů za ucho. Až teď jsem si všiml, že má bílý sesterský čepeček a obrovské beztvaré pytlovité maskáče - rukávy bundy měla vyhrnuté vysoko nad lokty.

„To asi nepůjde - oni si příště přinesou baseballovou pálku. Nebo tak něco.“

„Víš, čekala jsem, že to nebude *tak* jednoduchý,“ sarkasmus v jejím hlase skoro praštěl. „Už jen proto, že

Fiona je jediný dítě, který znám, který to přežilo... Zachránila ti život *dvakrát*," zelené oči zle zableskly.

„Ano?“ řekl jsem a pokusil se posadit - jen jsem se těžce svalil zpět.

„Nenechala mě, abych tě dorazila a pak otravovala tak dlouho, až jsem tě vzala s sebou.“

Co na to říct.

„Dík," řekl jsem.

„To neznamená, že to někdy nedokončím!" řekla, a rozhodně to nebyl vtip.

Podobné řeči je nejlepší zamluvit: „Hm. A jak dlouho...?“

„Jak dlouho to je? Osm dní. A kde jsme? Na poli u nějakýho proklatýho hnojníku, kterému říkají statek. A proč? Protože oni sem nemůžou. A proč je tma? Protože je *pořád* tma. A proč nikdo nepřijde na pomoc? Nevím. Proč nejde rádio, vysílačky, mobily, gépéesky ani týví? *Nevím*. A proč neutečeme?“ odmlčela se. „Tak to jediný vím naprosto přesně. Kdo se pokusí... oni... oni zabíjejí strašným, *strašným* způsobem. Navíc pořád prší a je zima. A já se starám o takovýho *hajzla*, jako seš *ty*!“ naklonila se nade mě a upíří oči zase zablýskaly.

„Proč neutečeš ty? Ty přece dokážeš létat...“

„Já! Neutíkám! Nikdy!“ zasyčela. „*Já ne!*“

Chvilí jsem mlčel.

„Hanako to zabalila předem, že?“

Karolína odvrátila pohled a vstala. Pak mi podala hliníkový ešus s chemickobahnitě chutnající vodou a šla chlapíkovi o tři postele vedle vynést bažanta.

Vypil jsem vodu všechnu - takovou žížeň jsem snad v životě neměl. Pak jsem usnul.

* * *

Když jsem se probudil, bylo o sedm hodin později - můj smysl pro čas se zase rozeběhl. Cítil jsem se sice slabý, ale odpočínutý. Na přepravce vedle seděla Fiona - Karolína stála u vchodu a dívala se do mokré tmy a někde na druhé straně stanu někdo hlasitě chrápal. Déšť bubnoval na plátno a ono nepřítelů vzdálené dunění vzdmuté řeky znělo silněji.

„Kotě?“

„Jane!“ modré oči zazářily.

„Jak se máš?“ zvedl jsem se na loket a už to šlo docela snadno.

„Moc dobře ne... ale mohlo to být horší," vzpomněla si na svou optimistickou americkou výchovu. „Teď už je to úplně nejlepší, protože ses vzbudil. Měla jsem o tebe strach.“

„Hm?“

„Tááákhle velké," ukázala rukama. „Ležel jsi tu jako mrtvola... Venku je spousta mrtvol. Ale neležej.“

„Jak vycházíš s Karolínou?“ rychle jsem změnil téma.

„Je *hrozná*!“ ztišila hlas do šepotu a bleskla pohledem ke vchodu, „navíc myslím, že je *strašidlo*!“

„Strašidlo?!“ taky jsem šeptal.

„Je úplně studená, jako ten jeden mrtvej pán, co... A zabíjí kuřátka a pije jim krev!“ vyvalila oči, „ze skleničky, abych to neviděla, ale já to stejně viděla!“

„Ták?“ řekl jsem moudře - jako vždy, když dospělí nevědí, co říct.

„A pak mi ty kuřátka dělá v troubě, ale vůbec neumí vařit. Neví, jak se koření, nesolí - a *vůůůbec* neochutnává! Ani nejí!“

„Že neumí vařit, ještě neznamená, že je strašidlo - to by byly strašidla všechny blondýny," zašklebil jsem se.

„Já jsem taky blondýna!“

„A umíš vařit?“

„Ty!“ plácla mě do ruky.

„Au!“

„Až budu velká, tak budu umět... A stejně je *hrozná*. Vůbec ji nemám ráda! *Strašidlo*.“

Byl jsem si jistý, že upírka slyší každé slovo. Jako by jí poklesla ramena.

„Hm," řekl jsem. „Nebylo by něco k jídlu?“

„Kuřátko?“

„Karibabo jedna!“

„Chi-chi," zableskla zuby. „Schovala jsem ti dvě čokoládové tyčinky... Vlastně tři, ale jednu jsem snědla,“

provinile se na mě podívala.

„Jsi úžasná,“ cvrknul jsem ji do nosu. „A co tady tak jedí všichni ostatní?“

„Kaši – blééé!“ vyvalila oči, „takovou sráděru jsi v životě neviděl!“

„Fiono!“

„Každej jí říká sráděra! Až ji uvidíš, taky budeš!“

„Hmmm. Neskočíš pro ty tyčky, prosím tě?“

„Tak jo.“

* * *

„Jak se má Kocour?“ řekl jsem, když odběhla.

„Dobry, dík za optání,“ řekla Karolína a ani neotočila hlavu.

Na další konverzaci to nevypadalo.

* * *

Snědl jsem tyčinky, napil se a zase usnul.

* * *

Po dalších čtyřech hodinách už jsem se posadil a dokonce i vstal - strašně se mi chtělo na záchod.

Děšť ani sychravá tma se nezměnily.

„Když už tam budeš, vysprchuj se. Vody máme naštěstí dost - až dost,“ Karolína mi do náruče vrazila umolousaný vlhký ručník, ne zcela nový kartáček na zuby a mýdlo. „Pasta není - použij mejdlo.“

„Dík.“

„A dávej bacha - jdi jen po osvětlenejch plochách a k nikomu se neotáčej zády. Je tady spousta *sviní*.“ Vyhlédla ze stanu - byl jsem si jistý, že kontroluje Fionu.

„Dík, že se o ni staráš.“

„Hm.“

* * *

I sprchy byly plátěné - byla v nich šílená zima, přímo na zčernalé trávě ležely kluzké dřevěné rošty, ale v každé „kabince“ poblikávala slabá žárovka. Voda byla kupodivu vlažná.

Nechal jsem si ji stékat po hlavě, pak po zádech, a přitom se prohlédl - byl jsem vyhublý na kost, ale nikde ani jizva, nic. Velký Leopard mě zase jednou dal do pořádku. - Inu, nedivil jsem se mu.

Od vojáka, který si čistil zuby u jednoho z oprýskaných smaltovaných umyvadel za zástěnou vedle sprch jsem si půjčil holení - byl nesmírně ochotný. Než žiletka to byl spíš pluh, ale povedlo se.

„Ták,“ řekl. „Já ti pučil holení, ty mi pučíš manželku. No né?“ strčil do mě. Přátelsky. „Mít takovou blond'atou kost jen pro sebe,“ zamlaskal a zavrtěl hlavou. „Pučujem si tu všechno navzájem, nejsme přece žádný sobci. No né?“ Znovu do mě strčil. Přátelsky. „Vždycky, když se budeš potřebovat voholit. Jo-ó?“

„Manželku?! Jo jistě. - *Manželku*.“ Byl menší než já, ale dobře živený. Ale na to, abyste dokázali dát pořádnou ránu, nemusíte být zas tak těžcí.

„A,“ ještě jsem se otočil k tělu sténajícímu pod umyvadly, „poděkoval jsem vůbec? Za to holení? Ne? Tak dík.“

„Natrhnem ti prdel, sráči!“ vyhekl.

Cestou zpět do nemocničního stanu jsem si říkal, že na prvních sto kroků bylo zážitků až až. Pršelo houšť než před chvílí a pod nohama čvachtala rozmočená tráva.

* * *

„My jsme manželé?“ tiše jsem se zeptal Karolíny - pořád stála ve vchodu.

„Řekla jsem jim to. Umírající tu nemají *moc rádi* - zato je moc rádi pohřbívají ještě zaživa. Dost hluboko. Ne! - Na tebe kašlu - nechtěla jsem, aby to viděla Fiona.“

„Je to tu roztomilejší, než jsem čekal. Ty jsi zdravotní sestra i v civilu, že jo? V rámci maskování.“

„Na dětském.“

„Tak si to dobře pamatuju... Nevíš, kde mám šaty?“ Měl jsem na sobě jen promočeného zapraného anděla a uříznuté gumáky.

„U nás ve stanu... Co chtěl ten voják, když sis šel čistit zuby?“

„Fajn chlap - půjčil mi holení,“ pohládl jsem si bradu.

„Ty sis od někoho něco *půjčil*?!“ podívala se na mě, půvabný obličej najednou zruzněný vztekem.

„No a co? - klid! - chtěl na revanš jen moje manželku. Proto jsem se ptal... *Klid*. Vyřešil jsem to.“ Chtěl jsem ještě trochu zavtipkovat, ale raději jsem si to rozmyslel.

„*Klid*?! Vojákům to tady patří! Jestlis ho...!“

„Jo, ale přežije to. Pokračuj s tím, komu co patří.“

Chvilí se na mě dívala, a jen jsem čekal, kdy mě roztrhne vejpůl. Pak se ovládla: „Je to vojenskej tábor, původně určený na záchranu civilistů. Záhy se zjistilo, že vojáci tak tak dokážou zachránit sami sebe - tohle místo objevili náhodou - někdo z vrtulníku si všiml, že *oni* sem nejdou, jen stojej kolem. Tak se vojáci, co přežili, stáhli sem a civilisty nechali *tam*. Napospas. Až na výjimky.“

„Potřebovali zdravotní sestry, že?“

Kývla.

Mlčel jsem.

„Je tu ke čtyřem stovkám chlapů, dvanáct žen a jedna malá holčička.“

„Těžká situace.“

„Jo. Krom majitele toho šílenýho statku jsi jedinej civil, takže pro tebe nejtěžší. Tolik ke konfliktům s armádou. Jdi do stanu, obleč se a zůstaň s Fionou. Musím si... to je jedno. Prostě to udělej.“

* * *

„Hola hola,“ zaškrábal jsem na mokrý polyester.

„Jane! Pojd' dál!“

„Kuk,“ rozepnul jsem zip.

„Nedělej na mě *kuk*, nejsem *malá*.“

„Promiň, kotě.“ Vlezl jsem dovnitř. Jejich - *náš* - stan je malý, dvouchlapový, expediční a krásně voní jasmínem a trochu petrolejem. Budu asi muset spát napříč... ne, vejdu se; zapnul jsem za sebou. Petrolejka to tu docela vyhřála, Fiona si v jejím měňavém naoranžovělém světle kreslila a Kocour ležel na spacáku a ani se nehnul.

„Nevíš, kde mám šaty?“

„Tady,“ přikulila mi balík, „jako polštář nestojej za nic - tlačej.“

„Otoč se, prosím tě.“

„Tak jo.“

* * *

Ze starého oblečení přežily jen kalhoty a boty - aspoň že tak. Karolína mi někde (prozřetelně) opatřila zelené trenýrky, tričko, kousavé ponožky a solidní, skoro novou maskáčovou bundu. Ne takovou tu tenkou mizernou, ale tu tlustou se zdvojenými lokty a rameny. Byla mi o dvě čísla větší, ale tím líp.

„To jsem já,“ ozvalo se zvenčí.

Věděl jsem, že Karolína přichází, a už docela dlouho - podle oplzlých poznámek a pískání. Naštěstí to bylo česky, tak Fiona nerozuměla.

„Můžeš,“ řekl jsem a zip zabzučel.

„Tady máte jídlo - nic lepšího jsem nesehnala,“ klekla si do vchodu a podala nám zakryté ešusy - z lemu kapuce jí kapala voda.

„Jééé - *sráďera*! Fúúúj!“ odklopila Fiona hliníkový deklík a nepoděkovala.

„Díky,“ odklopil jsem deklík i já a začuchal: „Inu, jedl jsem i horší.“ Chopil jsem se lžice a raději se do ešusu moc nedíval; dobré to nebylo, ale bylo to horké a výživné. Potřebuju přibrat.

* * *

„Kdy je tu noc, vlastně?“ dojedl jsem a pokusil se rozvinout konverzaci.

„Dodržujeme starý rytmus,“ řekla Fiona důležitě a ani se při tom „rytmus“ nezakoktala - jen jí na bradu vyskočil neposedný kousek kaše. Rychle se rozhlédla a stáhla ho jazykem - její už tak neuvěřitelné loudavě potravní tempo stále zpomalovalo a zpomalovalo.

„Tak?“

„Hodinky,“ poklepala si na zápěstí. Na Karolínu se ani nepodívala, pořád nepoděkovala za jídlo, nic.

* * *

„A kdo meje nádobí?“ řekl jsem, když konečně dožvýkala - aby to dokázala, musel jsem dvakrát zvýšit hlas.

„Chodíme spolu,“ Fiona bleskla na upírku, která seděla u vchodu, kolena pod bradou, zablácené boty na staré igelitce.

„Dneska jde on. Sám,“ ozvalo se temně. „Naproti sprchám.“

Zbytky vystydlé kaše nehezky smrděly, tak jsem šel radši hned.

* * *

Mýt nádobí studenou vodou a mýdlem také jde.

Zvedl jsem si límec a s mokřými ešusy v rukou čvachtal rozdupanou travou k plotu nasvícenému reflektorem. Kolem tábora bylo nasvíceno víc míst - vždy u nich byla stráž - někde poblíž rachotil velký agregát a v dešti se táhla modrá mlha špatně spálené nafty.

Za plotem hučel rozvodněný potok a za potokem stáli mrtví. Kapky vody jim ve světle reflektoru jiskřily na šedé povolené kůži.

„Co za ty boty, hele?“ Hlídkující voják měl zelené nepromokavé pončo, maskovací klobouk s krempou ztěžklou vodou a odřený kalašnikov.

„Nejsou na prodej, promiň.“

„Ty seš manžel tý nádherné sestřičky, že jo? Byls v limbu,“ nabídnul mi cigaretu.

„Jo. Dík, nekouřím. Jak to tady je?“ mávl jsem ešusy.

Zapálil si:

„Támhle ve tmě za náma je statek,“ píchl palcem přes rameno, „odamtud máme jídlo a je ho tam ještě dost, neboj.“

Je to tady takovej trojúhelník louky vyseknutej Vltavou, potokem a strouhou - za nima jsou ty hajzlové.“

„Jsou tu jen tihle?“ kývl jsem na mrtvé.

„Ne! - Tyhle bysme postříleli za pět minut. Ale tam,“ vyfoukl kouř a ukázal za plot k nějakým stavením na okraji viditelnosti, „a všude,“ zatočil prstem, „jsou...“ otrásl se: „Vypadaj jako SS z druhý světový. Strašně rychlý, úplně tichý... zkoušeli na nás mašinkvéry - i kanón přivlekli - všechno se ale zastaví ve vzduchu nad plotem - je to jako nějaký zkurvený silový pole ze sci-fi... Zato když se pokusíš utýct... Roztrhaj tě na kusy, hezky pomalu, aby sis to co nejvíc užil. Brrrr!“

Předvedl jsem vyděšený obličej.

„A to není nejhorší - pak jsou tady takový tři obrovský svině - tři metry, okovaný púllitry, fašounský helmy, stín v ksichtě i když na ně pereš pětikilem. Víš jaký - jeden se před časem objevil tady v Zóně - v novinách mu říkali Nácek.“

„Vím.“

Na ešusy kovově klepal déšť.

„Jako by na něco čekali,“ vydechl kouř.

„Hmmm. To je teda *hluboká sračka*,“ vyšplíchl jsem vodu, „jdu radši spát - nejsem ještě úplně v cajku. Dobrou.“

„Dobrou,“ mávl cigaretou.

* * *

Cestou ke stanu jsem se zahleděl na nebe. Černé mraky letěly tmou a měly bledé, nahnílé okraje. V dešti páchla smrt.

* * *

Sundal jsem si zablácené boty, pověsil mokrou bundu na drátěné ramínko, ešusy na šňůrku, sedl si na spacák, ručníkem si vydrbal vlasy a vzal Kocoura na klín.

Byl pořád v bezvědomí, těžce a sípavě dýchal, kožich měl matný, žebra se dala počítat a mezi zuby mu bublala pěna.

„Chudák Kocour - před časem dostal z problémů Tobíáše i mě - nikdy ale nevypadal *takhle* - a teď se málem oddělá kvůli takovému, *takovému*...!“ Karolína šeptala, protože Fiona už spala, zachumlaná v druhém spacáku.

„Je to silák, přežije - vidíš?“ Zvířátko otevřelo oči a slabě zamňoukalo.

Upírka mlčela, ale tu náhlou radost ukryt nedokázala: „Co to máš s hlasem?“

„Ale nic,“ řekl jsem - dřel mi jako dva kusy rezavého železa.

Přinutit Velkého Leoparda k čemukoli mimo vliv Kruhů je strašné. *Strašné*. Umírající šelmičku ale zachránil.

Pak jsem omdlel.

* * *

Probral mě pocit, jako by mi někdo rašploval špičku nosu: „No jo, Kocoure, no jo - už jsem dobře.“ Ležel jsem na spacáku jak jsem padl, on stál na vratkých tlapkách a olizoval mi frňák.

„Mňau.“

Karolína se na mě dívala a v obličeji měla stín. Pomalu jsem se posadil a hlava se mi točila; byl jsem mimo přes deset minut.

„Jsi *na nic* - obyčejnej *člověk*. Myslela jsem... Ale co,“ znechuceně mávla rukou.

Kocour okamžitě po mém probrání usnul. Položil jsem ho na spacák a hladil po kožichu - mezi chlupy mu přeskakovaly malé modré jiskřičky. Je to zajímavé - je jako já - hluboko v mysli má malinkého jednoduchého démonka, který v jeho rodu zřejmě přežívá už dlouhá staletí, takže se stalo něco u démona naprosto nepochopitelného - je čestný, statečný, věrný, neústupný - a má svého hostitele rád. Zvířátko ze spánku zavrňelo a začalo příst, a Karolína se na mě dívala se stále větším znechucením.

Tentokrát jsem pohledem neuhnul.

„Problém je, že tu jsou jen dva spacáky,“ řekl jsem, „a to, co myslíš, že navrhnou, nenavrhnou - bude nejlepší, když budu spát s Fionou.“

„*To ani náhodou!*“ její hlas jen třeskl.

„Přece *nemyslíš*...!“

„Myslím! Jste všichni stejní!“

„Dobře,“ vycouval jsem - vypadala, že by mě vážně mohla praštit. „Já ale nemůžu spát na podlážce, jsem jen člověk, jak jsi správně poznamenala.“

„S Fionou spím já, ty máš druhé spacák.“

„*Jo?! Já nemůžu, a lesbická upírka...* Dobře, nic jsem neřek.“ Pěst, která dokáže prorazit stěnu, mi parkovala dva centimetry před nosem.

„Otoč se!“ rozkázala. Když doznělo šustění, zipování a nesouhlasné kručení spící Fiony, svlékl jsem si kalhoty a zalezl taky. Spacák byl navlhlý, ale krásně voněl jasmínem. Lehl jsem si na záda a položil si Kocoura na hrudník. Hřál jako kamínka. „Mohla bys zhasnout?“ zašeptal jsem.

Zhasla.

„Dobrou.“

Neodpověděla.

* * *

Myslel jsem, že mě probudil houstnoucí déšť, ale bylo to něco jiného.

„Jane! Spíš? Janeee!“ tichounké šeptání skoro nebylo slyšet. „Fiono? Co je? Proč nechrníš?“ taky jsem šeptal a opatrně se obrátil na bok. Kocour zamručel a zvolna sklouzl. Tma byla taková, že jsem ani já neviděl víc než bledý ovál jejího obličejíku, a to jsme od sebe nebyli ani půl metru. Slyšel jsem pravidelné pomalé oddychování spící upírky; nemusí spát, nemusí ani dýchat, to vím, ale lidé, kteří nedýchají a nespí jsou v kolektivu docela nápadní.

„Musím ti něco ukázat, dokud ona spí,“ zas to zašeptání, „nesmíme ji vzbudit!“

„Dobře... je ale strašná tma.“

„Ty seš dospělej, posviť!“

Jo jasně, jsem dospělej, tak mám svítit a nevzbudit spící upírku. „Kocoure?“ zašeptal jsem. Zvířátko zase zamručelo, pak se zpoza lemu spacáku vyklubala hlava s ohrnutým uchem a dvě modré zřítelnice se otevřely. Na zavlhlou podlážku mezi mnou a Fionou padla loužička modrého světla.

„Jú! On svítí očima!“

„To kočky uměj normálně,“ řekl jsem a kyselina zabublala. „Fakt jo?“

„Vidíš, ne?“
„Tišejc!“
„Tak cos mi chtěla - musíš zařezávat!“
„Tady,“ tiše zašustil papír, „nakreslila jsem ti obrázky. Kdyžs ležel. Tam v nemocnici.“
„Super,“ zašeptal jsem. V loužičce modrého světla se objevila pomačkaná, mnohokrát přeložená áčtyřka.
„Nádherný... co je to?“
„No *domeček*, přece!“
„Jo, jasně, dívám se na to ze špatný strany.“ Pokud má Fiona umělecké vlohy, na kreslení rozhodně ne.
„Dívej: střecha, stěny, dveře, garáž. Tady vzadu je zahrádka a vpředu trávník na sekání,“ malý prst přebíhal z červeného na oranžové, fialové a zelené fleky.
„Jasný... A co je to za domeček?“
„Přece *náš*!“
„*Náš*. Aha. Je fakt krásnej.“
„Není! Je to jen náčrtek a navíc nemám pořádný pastelky!“
„Stejně se mi líbí.“
Kyselina se ani nehnula.
„Takhle to bude vypadat uvnitř,“ znovu zašustění a domeček zmizel pod druhým listem, „tohle je obývací,“ prst zakomíhal nad ještě daleko víc barevnými čarami a fleky.
„Můžeš mi to... *projasnit*?“
„Pšššt! *Tišejc*!“
Upírka se ze spaní hlasitě nadechla a otočila se na bok. Ve tmě se objevil další ovál obličej.
„Dobry, spí,“ zašeptala za chvíli Fiona, tak jsem Kocoura podrbal za ušima a on zas rozsvítil.
„Tohle,“ ukázala na malý zelený flek nad kterým byl žlutý flek, „to jsem já - mám zrovna zelený šaty a kreslím si.“
„Jasně.“
„Tohle je Karolína,“ ukázala na větší modrý flek nad kterým byl další žlutý flek.
„Má modry šaty, že jo?“
„Jo. A jde do práce - vidíš, tohle jsou dveře.“
„Tak dveře.“
„Cos myslel, že to je?!“
„Dveře, jasný. Pokračuj.“
„Tohle je Kocour - číhá na myš.“
„Budeme mít i myši?!“
„Né! Kocour je přece pochyť!“
„Tak takhle... proč je ale zelenej?!“
„Přece *je* zelenej. - Teda když se nikdo cizí nedívá.“
„*Aha*.“
„Tohle je gauč - je oranžověj,“ prst zastavil nad oranžovým flekem, „a tohle televize,“ prst zastavil nad něčím naprosto neuvěřitelným, do čeho byly zespod zapíchnuté dvě fialové čáry. Kocour sledoval pohybující se ukazováček také, takže hezky svítil, přesně kam bylo třeba. „A tohle,“ šepotavý hlásek trochu zajíkl, „tohle seš ty,“ ukázala na další flek vznášející se nad gaučem. Taky jsem měl zelené šaty.
„Jasně - sedím na gauči... ale proč mám zelený i *vlasý*?! - mám je přece hnědý - i když se nikdo cizí nedívá. Teda aspoň myslím.“
„Došla mi hnědá i černá pastelka. Nevadí?“
„Zelený přeliv - můj dávný sen.“
„*Ty*!“
„Pokračuj - co dělám já?“
„Sedíš na gauči a díváš se na televizi.“
„Můj druhý dávný sen. Proč ale já sedím na gauči a Karolína jde do práce? Jsem nezaměstnaněj?“
„Né,“ holčička se zase odmlčela: „Ona je hrozně silná - je strašidlo - jí venku nikdo neublíží. A... a ty jsi slíbil, že nikdy neodejdeš.“
Mlčel jsem.

Kocour tiše zívl.

Upíří dech byl pořád stejně pomalý a pravidelný.

„Vždyť Karolínu nemáš ráda, proč tam teda je?“

Ted' mlčela Fiona.

„Tak jo, já ti to teda řeknu, ale nesmíš to nikdy, *nikdy* prozradit. Přísahěj!“

„Přísahám.“

„Ale opravdu!“

„Přísahal jsem, ne?“

„Tak dobře... Všichni... všichni, co jsem měla ráda, všichni jsou... všichni jsou v nebíčku. První maminka s tatínkem, druhá maminka s tatínkem, všichni dědové i všechny babičky... A Megan taky,“ holčička se zase odmlčela: „Mám ráda i Karolínku... i když je tak studená. Ale když jí to řeknu, taky odejde. Vím to. K andělíčkům. Jako všichni. - Asi za to můžu já,“ hlásek se zlomil.

Naprosto jsem nevěděl, co říct.

Chvilku polykala slzy, pak se ovládla: „Takže když nepozná, že ji mám ráda, zůstane s náma. A neodejde do nebíčka.“ Železná logika.

„Hm. Poslouchej, kotě, co když je ale smutná? - Z toho, že ji nemáš ráda?“

„Aťsi je smutná, hlavně když neumře,“ poprvé použila to definitivní dospělé slovo.

„Jí taky všichni... odešli k andělíčkům. Nedávno. Brácha, kterýho měla moc ráda, kamarádi, kamarádky... zůstala úplně sama. Jako ty.“

Zas bylo ticho.

„Já ale mám tebe. Slíbil, že nikdy neodejdeš. A neodešels.“

„Vidíš, tak to je na tom ještě hůř než ty.“

„To je. Musí jí bejt *strašně* smutno.“

„To musí.“

Zas bylo ticho.

„Ale když jí řeknu, že ji mám ráda, umře.“

„Dobře... Tak... tak jí to zkus říct, když spí. A přes den se na ni tak nemrač. A občas poděkuj.“

„Když spí, tak jí to asi moc nepomůže, ne?“

„Třeba se jí potom bude něco hezkýho zdát, ne?“

„Hm. Tak jo.“

Spacák opatrně zašustil, pak se ozvalo hlasité mokré *mlask*. Pak šeptem: „Mám tě ráda, Karolínko... i když jsi tak studená a neumíš upíct kuřátko, stejně tě mám ráda.“ Následovalo další *mlask*, spacák zase zašustil a ovál malého obličejíku se zase díval na mě:

„Myslíš, že už se jí něco hezkýho zdá, Jane?“

Upíří dech byl stále stejně pravidelný a pomalý.

„Určitě,“ řekl jsem. Ve tmě plály dvě velké zelené oči, a zdálo se mi, že se nějak divně lesknou.

* * *

Ráno byla stejná tma jako večer - tentokrát mě opravdu vzbudilo bušení deště. Obě spolunocležnice už byly vzhůru, umyté a oblečené a vedle hlavy mi smrděla vychladlá kaše.

„Dobré ráno,“ řekl jsem a Kocour vystrčil hlavu ze spacáku a zíval na celé kolo.

„Ahoj Jane,“ zamávala mi malá ruka s pastelkou. Smaragdové oči se na mě podívaly přes okraj knihy a byl jsem poctěn odměřeným kývnutím.

„Jak jsi na tom s jídlem ty, Karolínko, dobrý?“

„Jo.“

„Čím za to všechno platíš? - určitě tu zadarmo nikdo nic nedává.“

„Mám tohle,“ sáhla do kapsy a vytáhla zlatý přívěsek.

„Máme totiž poklad,“ zašeptala Fiona a ukázala prstem do rohu stanu, „je zakopanej.“

„Chytré,“ uznale jsem kývl.

„Od lidí, co mění jídlo za zlato, ne.“

„Předpokládám, že vrchní potravinový mogul je ten statkář.“

„Předpokládáš správně,“ upírka sklonila oči a zase se začetla. Nalil jsem Kocourovi miskou sladkého

kondenzovaného mléka (miska je zpod nějakého květináče), uložil zelenou plechovku, aby se nepřevrhla, a najedl se také. Oblékl jsem se až pak - ve spacáku bylo přece jen méně lezavo než ve stanu.

„Já vím, nádobí meu já,“ to už jsem se obouval, kartáček na zuby v kapse.

„Úžasný boty,“ Karolína otočila stránku. Páni! - Promluvila na mě *sama od sebe*.

„To jo. Pokud se nepodělal celej svět, můžu ti je časem taky sehnat.“

„Obávám se, že podělal... Co o tom vlastně víš?“ zaklapla knihu.

„Anglickýýý! *Nerozumíím!*“ zatahala mě Fiona za triko.

„No jo; půjdeš se mnou umejt nádobí?“

„Strašně to tam smrdí... Ale jdu,“ statečně nakrčila obočí.

„Co tady vlastně celý dny děláte?“ řekl jsem a čekal, až se nasouká do bundy.

„Karolína chodí do služby, dvě osmičky denně, já chodím s ní. Jím sráděru, ona... nejl. Párkrát jsme pekli kuřátko a taky hodně kreslím. Karolína mi čte, jenže tu jsou jen nějaký divný knížky bez obrázků. Žádná telka, žádný počítače... Ach jo. Je tu nuda, Jane.“

„Bud' ráda. Nuda není tak špatná. *Někdy*,“ řekl jsem a mrkl na Kocoura, jak kmitá růžovým jazykem - od včerejška se vyloženě zlepšil: kožich se začíná lesknout, v očích hoří oheň. V lidském světě je to nesmírně mocná bytost. Věrný přítel, strašný nepřítel.

* * *

Když jsme myli nádobí, ozval se od kraje tábora otřesný, zalykavý řev - někdo právě zažíval nesnesitelnou bolest. Pro nás, kteří jsme strávili pět měsíců v pekle, dost fádlní, ale Fiona si přitiskla dlaně na uši, skrčila se na bobek a drmolila: „Nic-neslyším-nic-neslyším-nic-neslyším!“ Vzal jsem ji na ruku, tak mi zabořila hlavu pod bundu. Třásla se.

Řev trval dost dlouho.

Když přestal, postavil jsem Fionu a domyl nádobí.

Venku se všichni dívali jedním směrem - zakryl jsem holčičce výhled a podíval se také. Za potokem stáli mrtví SS Strýčka Heiniho - dva - kabáty po ramena zastříkané krví; ve světle reflektoru se z ní kouřilo.

Musí tam být minimálně Druhý kruh.

„Zas jeden, kterej se pokusil utýct,“ řekl prošedivělý voják a utíral si z tváří kapky deště.

V jedné dlani mě hřály Fioniny prsty, v druhé studily mokré ešusy, a přemýšlel jsem, kolik lidí už odešlo do nebička jen a jen kvůli mně. A kolik jich ještě odejde. A kdyby *do nebička*.

V dešti páchly roztrhané vnitřnosti.

* * *

Nuda skončila za devět hodin.

Četl jsem Burdu (nic jiného jsem nesehnal - čtení je nejtvrďší artikl v táboře) a Karolína se chystala do večerní služby.

„Nezírej na mě,“ řekla, ale ostří už se nezdálo tak ostré jako dřív. Pravda, spoře oděné krasavice z Burdy ve mně budily spoře oděné myšlenky.

„Poslouchej, jak jsme na tom vlastně se zbraněma? - My dva.“

„Nejsou žádní *my dva*... všechno se muselo odevzdat, i nože, mám jen tohle,“ kývla k jídelnímu nerezáku - přitom kolenem ukázala do opačného rohu podlázky, než je zakopaný náš poklad (dobře, *jejich* poklad), pak na prstech odpočítávala od pěti do jedné a rty vykružovala názvy; nicméně, jak jsem pozoroval ty úžasné rty, úplně se mi vykourilo z hlavy, na co jsem se ptal.

„Ještě jednou, prosím,“ řekl jsem.

Přes obvyklé zamračení jako bych ve smaragdových očích zahlédl cosi jako vzdálený odlesk úsměvu.

„Podívej se sám. My jdeme do práce. Pojd', kotě.“

„Tak jo.“

Počkal jsem, až zatáhly zip, a přesunul se k zmíněnému rohu: „Hlídej, Kocoure.“

„Mňau.“ Po kožichu přejela duhová vlna a místo hráškově zelené kočky tam seděl mourek s modrýma očima a upřeně zíral na vchod. - Asi tak upřeně, jako jsem já před chvílí zíral něj, když Fioně předváděl něco jako barevnou hudbu bez hudby - nakonec zůstal zelený.

Asi už nejsem cizí.

Déšť zase zhoustl.

Podlážka v rohu vypadala jako nešikovně protržená a ještě nešikovněji zalepená zdravotnickou leukoplastí - leukoplast šla snadno odlepit, protože byla na jedné straně přehnutá do malého držátka, a slehlá bledá tráva pod ní byla naříznutá (jistě jídelním nerezákem) a dlouhý pruh drnu odklapovací - v igelitové plachtě, šikovně spleené z několika rozstříhaných nákupních tašek, byly...

„Jo!“ zašeptal jsem: moje - vlastně Padreho - pekelná pédevadesátka. Pětsedmička. Fällkniven. Karolínin glock. Ale hlavně *to hlavní*: Šedý Had.

V té chvíli se ozval křik, ale ne jako když tomu vojákovi ruplo v bedně a pokusil se utéct. Tohle znělo jako rvačka.

Neslo se to od nemocnice.

A bylo v tom vyděšené Fionino pištění.

* * *

„Hlídej dál, Kocoure. - A ne aby ses do toho montoval!“

„Mňau.“

Cestou k nemocničnímu stanu jsem si zapínal bundu, abych měl co nejméně cípů, za které lze chytit. Nespěchal jsem - spíš jsem byl zvědavý, jak si s tím Karolína poradí, a přitom nikoho neroztrhá, nezabije ani nezmrzačí. Pravda, pro jistotu, než jsem zakryl skryš se zbraněmi, jednu věc jsem si vzal.

Dobře, dvě.

V půli cesty mne začalo znepokojovat, že Fiona pořád vříská a že se ze stanu rozléhá hlasitý mužský smích.

Zrychlil jsem.

* * *

Pacienti seděli na postelích, oči navrch hlavy, a civěli.

Zastavil jsem ve vchodu: Zmítající se Fionu držel velký chlap v maskáčích, Karolínu jsem neviděl, ale na zemi se vlnilo klubko vojáků.

„Hele! Manžílek je tady!“ Chlap s Fionou si mě všiml první.

„Hned. To. Dítě. Polož,“ řekl jsem.

„To znělo *kurva výhrůžně*,“ zvedl se z klubka na zemi jeden z vojáků. Byl to ten hodný chlapík ze včerejška, ten, co mi půjčil holení - měl fialovočerný monokl. Co mě ale šokovalo, zpod zbytku klubka trčela noha - bezpochyby Karolínina. „No co čumíš! - přišli sme si vybrat za tu žiletku! No né? Můžeš se dívat, abys taky jednou viděl, jak se to dělá *pořádně*.“

Karolínina noha se pod masou těl šubala a zmítala, a vypadalo to *dost* bezmocně. Jeden směšný metrák svalů jí seděl na břiše, dva stejně směšní metráci na rukou a jeden na druhé noze. Nechápal jsem to - jestli to hraje, tak přesně po těchhle řečech měly začít praskat kosti.

Nezačaly.

Něco je špatně.

* * *

Jich je šest. Velcí nabušení chlapi. Já jsem sice také velký, ale zrovna vážím sotva šedesát kilo. Na Leoparda jsem ani nepomyslel - pomyslel jsem jen na to, co je šest metrákových vydlabanců pro Mluvčího Distribuované banky.

Začal jsem vidět rudě.

* * *

„Co?! - Co tak čumíš, chceš mi ho přebídnout? No né?!“ Ten hodný chlapík, co mi včera tak ochotně půjčil holení, si rozeplnul poklopec. Něco podobného dělal i ten, co seděl Karolíně na břiše. Fiona se na to dívala a ječela.

Do té chvíle jsem měl ruce za zády.

Hodný chlapík s rozepnutým poklopem a fialovočerným monoklem se začal hlasitě řehtat, a podíval se za sebe, co jeho vtipu říkají kamarádi. Když se podíval zpátky na mě, neviděl mě, ale čtyři kříže na Padreho pekelné rukavici.

Syčely vzduchem.

* * *

Cítil jsem, jak se pod ocelovým boxerem bortí nosní chrupavky.

Jedna.

Druhá.

A kost.

Dvojúder na hrudník s sebou vzal pěkných pár žeber.

„Říkals něco o přebídnutí?“ Kolenní chránič jsem mu zarazil do rozkroku. Také v rozkroku něco křuplo.

To už se na mě přes postel valil ten, co předtím držel Fionu. Byl to opravdový kulturista.

„Miluju kulturisty.“

* * *

Normálně bych ho nechal proběhnout a jen ho lehce klepnul do týla. To by ale předtím nesměl držet Fionu.

Vykopnul jsem a pustil do generátoru reverz. V poslední chvíli jsem kop přemířil z brady na hrud - stejně odlétl v saltech až protrhl plachtu ven.

A stejně to možná nepřežije.

To už se na mě vrhli ti z Karolíniných rukou.

* * *

Ukročil jsem, ten rychlejší kmitl kolem a jeho pěst mi hvízdla u levého ucha - pěst toho druhého jsem zastavil vlastní pěstí - tentokrát pod boxerem praskaly prsty a záprstní kůstky. Osvědčený dvoj úder na žebra a koleno - tentokrát roztomile do žaludku.

Ještě tři.

* * *

Zezadu mě stisklo něco jako bagr.

* * *

Voják mi přimáčkl lokty k tělu a zvedl mne jak nic - vykopl jsem levou nohou, ale ten, co se na mě řtil, stihl uhnout.

Dobrý reflex.

Měl v ruce nějaké dřevo - vida, provizorní bejzbolka.

Už svištěla.

Zpevnil jsem hrudník, ale máte-li místo pětasedmdesáti šedesát...

Prásk!

... chytnou takovouhle prdu jen kosti.

Minimálně jedno žebro to vzdalo.

* * *

Chlap za mnou se pokusil otočit, aby ten s pálkou měl lepší úhel náprahu, tak přestal dávat pozor: týlem jsem mu rozdrtil obličej - ke křupání nosu se přidala minimálně jedna čelist.

Pustil mě.

Viděl jsem zajímavá rudá kola.

Prásk!

Tentokrát jsem ránu zastavil pěstí - ty rukavice jsou vážně geniální - mezi rudými koly jsem viděl, jak jsou v pálce otisklé tři kříže a čtvrtý napůl - vyštípl z ní dlouhou světlou třísku.

Stejně jsem padal.

* * *

Ještě dva.

Jeden je pan Pálka, druhý pan Opravdu-velký-nůž.

Ležel jsem na nějakém sténajícím těle a bejzbolka se opět snášela.

* * *

Chtěl jsem se rukama odrazit do stoje, ale na takovéhle triky už nemám - všechno se zase zpomalilo.

Slyšel jsem, jak Fiona ječí (tak jakoby hlouběji) a proklínal se, že jsem Kocoura nechal ve stanu... Kdyby aspoň zmizely ty prokletý kola! Trhl jsem hlavou a dřevo mi sklouzlo po čele. Ke kolům přibýly úžasné barevné ohňostroje.

Miluju ohňostroje.

* * *

Nůž mi mířil na krk - blížil se *tak* pomaličku. Kyselina se bublavě smála, ale zatlačil jsem ji ještě dál.

Když to nešlo rukama, musely to zvládnout roztřesené nohy - asi je trochu překvapilo, že jsem přece jen vyskočil: ty nohy, ty vojáky a nakonec i mě; do pravého oka mi tekla krev. Dopadl jsem, paži skloněného chlapa mezi koleny. Loketní kloub praskl, nůž bouchl o podlahu a po ráně do temene mu z pusy spolu se zuby vycákla i půlka jazyka.

To muselo bolet.

A zas ta pálka.

Taky to bolelo.

* * *

Ale byl poslední.

Znovu se rozmáchl, já pustil reverz do generátorů a skočil těsně k němu. Nečekal tak rychlý pohyb, tak jen vyvalil oči. Prsty levé ruky jsem sevřel jeho prsty na madle a pravou rukou sekl jako mečem. Do klíční kosti. Podle mnohočetného křupání rána rozštípla i lopatku.

Oči se vyvrátily a bejzbolka dutě bouchla o něčí hlavu.

Nikdo neprotestoval.

* * *

Petrolejky se divoce kývaly a protrženým plátnem přšlo dovnitř. Chlap s půlkou těla venku tiše sténal, z brady mi odkapávala vlastní krev, z rukavic cizí.

„Je tu ještě... odkašlal jsem si, „ještě někdo, kdo se chce dívat, jak někomu ubližují?!“ Přehlédl jsem muže na postelích. Jak se předtím natahovali, aby jim nic neuniklo, tak se teď odtahovali.

„Třeba ty?!“ ukázal jsem na plešouna, který se předtím kroutil jak žížala, aby mu z klubka těl na Karolíně neušel jediný vlas. Když jsem ho chytil pod krkem, po pyžamových kalhotách se rozlil žlutý flek.

„Jane! *Prosíím!* Už ne! Už je nebij!“ Podíval jsem se dolů a na druhé ruce mi visela Fiona. Pustil jsem ho - na kabátku měl velký krvavý otisk. Vydechl jsem. Nadechl se. Vydechl.

„Jsi v pořádku, kotě?“

Zavrtěla hlavou, jakože moc ne, a to už vydávala takový tenký kvílivý zvuk, jako by se styděla hlasitě plakat, ale jako by si přitom nemohla pomoci.

Odvalil jsem z Karolíny tělo jednoho z vojáků. Měla zavřené oči a byla bledá i na upírku. Stáhnul jsem jí vyhrnuté triko i bundu a s heknutím ji vzal do náruče - naprosto bezvládných padesát kilo, už ani nohou nešhubala - chápal jsem to čím dál méně. Leopard se naštěstí pustil do oprav, tak jsem se přestal motat a rudé kruhy prořídly - otřes mozku je svinstvo.

„Pojď, Fiono, jdeme...“

„Co se tu *děje?*!“ vpadli do nemocničního stanu dva chlapíci; také měli maskáče, ale výrazně nažehlenější než všichni ostatní.

Neřekl jsem nic, jen jsem šel proti nim.

„Co si to *dovolujete?*!“ řekl ten vlevo, „jsem doktor Bína - první zástupce velitele tábora!“

„Doktor? Pak tu máte rachotu.“

„Jsem právník, ne lékař!“

„Tak to mi jděte z cesty.“

„Co si to...!!!“

„*Miluju právníky!*“ prskl jsem mu krev do obličeje.

„Synu, no tak, no tak. Co se tu stalo? Odpověz panu doktorovi!“ druhý muž mne chytil za rameno. Sevřel jsem pěst. A zaseji povolil: „*Synu?* Jste kněz?“

„Jsem otec Toman, druhý zástupce velitele tábora. Já...”

„Já vám radím: dejte tu ruku z mého ramene. *Hned.*“

Něco v mém hlase musí být opravdu podmanivé. Poslechl a už se na nic neptal.

* * *

Děšť mi rozmýval krev po tvářích, a doufal jsem, že sebou nese knu, než Karolínu donesu do stanu: v životě jsem nenesl tak těžkou padesátikilovou holku. Fiona se mě držela za bundu a pořád tiše kvílela.

Taky jsem měl chuť trochu si zakvílet.

* * *

Když jsme byli všichni uvnitř, rozžehl jsem lampu, padl na spacák a těžce dýchal. „Ne, Kocoure, nechod tam, je po všem,” řekl jsem, když po mourkovi přejela duhová vlna a najednou tam seděla černá kočka se žlutýma očima. Naježená černá kočka se *svítícíma* žlutýma očima.

„Mňau,” řekla a znělo to pěkně zlověstně.

„Já vím - už je ale vážně po všem.”

Pomalů jsem se posadil.

Plamen petrolejky tančil. Zatahl jsem zip: „Ale Kocoure, kdyby sem teďka někdo vlez, jdi do toho, jo?”

„Mňau.”

Karolína ležela, jak mi vypadla z rukou, Fiona klečela vedle a pořád tence kvílela.

„Co je, kotě?” odhrnul jsem jí umáčenou ofinu. „Promiň,” otřel jsem krvavou šmouhu po rukavici a rychle si obě sundal.

„Ona... *ona nedýchá!*“ nepodívala se na Karolínu, a ani nemusela.

„Ale dýchá, jen jak je v bezvědomí, tak mělce.”

„Fakt?”

„Fakt.”

„Co od nás ti pánové chtěli?!”

„Nemysli na to, kotě.” Nevěděl jsem, co mám dělat, tak jsem ji neohrabaně objal.

„Počůrala jsem se,” zašeptala mi do ucha, „strašně jsem se bála.”

„Šššš, to nic, klid,” držel jsem ji, dokud tenké kvílení nepřešlo do občasných vzlyků a škytnutí. „Dobrý? Zajdem pak do sprchy a zas bude fajn, jo?” zatahal jsem ji za nos.

„Jo,” ještě fňukla a pěstičkami si rozmazávala špínu kolem očí.

„Usuš si číro a vlez do spacáku, ať nenastydneš - musím mrknout na Karolínu.”

* * *

Narovnal jsem upírku na druhý spacák - měla na čele blátivý otisk velké vojenské podrážky, tak jsem jí přeložil vlasy a vlhkým ručníkem ho začal utírat - copak krucinál vím, co s upíry v bezvědomí?! Pod blátem tmavla rozlehlá modřina, a už jsem byl skoro u podpatku, když se zvedla víčka a nemrkavé zelené lasery se rozsvítily.

„To je dost, že ses prob...!”

Ledová pěst mě trefila přesně do kořene nosu.

* * *

Tentokrát jsem byl v limbu dvě hodiny, a když jsem se probral, tupý pocit v kosti signalizoval, že Leopard měl na práci i nějaké lebeční napraskliny.

„Kurva!” řekl jsem česky. „*Kurva!*”

Otevřel jsem oči - ležel jsem zazipovaný ve spacáku, zutý, svlečený do trenýrek, z tváří umytou krev. Petrolejka svítila a z vedlejšího spacáku na mě koukaly dvě blondaté hlavy podepřené rukama. Vpředu menší, vzadu větší.

„Jane!” natáhla se malá ruka a pohladila mě po vlasech. „Jak je ti?” Upíří hlas zněl tak jakoby trochu nejistě. „Paráda! Převálcuje mě šest kulturistů s bejzboalkou a pak mi ty prorazíš lebku. Nikdy jsem se neměl líp!” V nebohé kokosce mi právě sedm set padesát pět ožralých trpaslíků nacvičovalo bavorské dřevákové tance.

„Já jsem nechtěla. Promiň.”

„Ještě abys *chtěla*.“

„Co ses nade mnou tak naklání?!“ hlas nabral obvyklý břit.

„Jasně - a můžu za to já!“

„Nehádejte se...! He-*hepčííík!*“ kýchla Fiona.

Natáhl jsem se na záda a položil si dlaně na obličej - trpaslíci se překonávali: „Musíme si promluvit.“

„Můžeš mluvit hned,“ popotáhla Fiona a vysmrkala se. „Ne s tebou, kotě. Ted' s paní *Strašidlem*.“

„Tak jo.“ Znovu kýchnutí a navíc i zadrkotání zubů. „Poslouchej! Nejsi nastydlá?!“ vzepřel jsem se na loket. „Je tu zima. A ona *studííí*.“ Druhá věta byla šeptem. „Nemůžu k tobě, Jane?“

„Ne!“ Upíří hlas šlehl, až se příkrčila. „Kocoure, pojd' sem!“ přivolala Karolína chudáka náš jediný přenosný ohřívač.

„Ve sprše byla strašně ledová voda. Ale dostala jsem od jedny hodný paní nový šaty. A taky jsme dostali spoustu jídla a sucharů a čtyři kartóny cigaret a vůbec na nás byli všichni moc hodný... he-*hepčííík!*“

„Na mě ne,“ řekl jsem temně. „Karolíno, vážně si musíme promluvit,“ dokončil jsem česky.

„Vy to děláte naschvál, abych vám nerozuměla - jste *zlííí!*“

„A ty zvědavá,“ cvrnknul jsem ji do nosu.

„Až usne,“ řekla Karolína také česky.

„*Karolííííóóó!*“

„No jo, ty“ udělala jí něco ve spacáku a Fiona vypískla.

Usmál jsem se - otrnulo jí rychle, ale když jsem si vzpomněl, jak její nevlastní mrtvá matka chrlila po chodbě červy a jak se na to chudák holka dívala...

„Karolíno, vyprávěj mi pohádku. Prosím.“

„Tak *prosím*, to jsem od tebe ještě neslyšela.“ Upírka se usmála, ale měla unavený hlas a ani modřina na čele ještě nezmizela - měla tvar částečné vojenské podrážky i se vzorkem. Zaostřil jsem na ni a ona se na oplátku zamračila.

„Jakou chceš?“

„Tu o trpaslíkách a krysácích s červenejma očima. *Prosíím*.“

„*Ne*,“ zasténal jsem, „další trpaslíky už ne!“

* * *

Dramatický příběh o dvou trpasličích klucích a jednom trpasličím děvčeti nedospěl ani do čtvrtiny, a holčička chrněla jak poleno.

„Už spí,“ zarazil jsem Karolínu - trpaslíků jsem měl vážně nad hlavu. „Tak... a ted' mi hezky povíš, co s tebou je,“ posadil jsem se, zkřížil ve spacáku nohy a zahleděl se do druhého spacáku. Déšť ted' nebubnoval, ale přímo bušil; expediční stan drží, ale jsem rád, že jsem kolem vyryl odvodňovací stružky.

„Nic se mnou není.“

Jasně, šest chlapů, který sundám i já v tomhle stavu, tě rozlehne jak palačinku - ale *s tebou nic není!*“ začal jsem zase vidět trochu rudě. Trochu víc. „Já na tebe *spolímám!* Vím, co jsi zač, vím, co dokážeš! Viděl jsem tě bojovat tam s těma... *těma*.“ Smrt jejích přátel jsem zrovna připomínat nechtěl.

„Co je ti do toho, co se mnou je?!“ zasyčela a zelený pohled vztekle zazářil.

„Pst! Vzbudíš ji! A co mi *do toho* je?! Do tebe?! Jak říkám, spolímám na tebe! Teda spolíhal jsem! Vy jste se v tom vašem spolku na sebe nespolíhali? Neznáš to slovo? Neznáš to, jak tě někdo v nouzi podrží?!“ Anebo podrazí, dodal jsem v duchu.

„Ach jo,“ sesula se na záda a dala si loket přes oči.

„Promiň, nechtěl jsem to připomínat,“ řekl jsem.

„Dobrá... Jen... jen jsem prostě v háji,“ odmlčela se. „Jsem v *totálním* háji. Přepřel by mě i pouhej jeden z těch pitomců. Tak - ted' to víš, jestli si chceš užít, neubráním se,“ ruku z očí nezvedla.

„Jéžíš! Ty seš teda nepříjemná! Copak myslíš, že...?!“

„Nech si ty řeči! Copak nevidím, jak na mě pořád civíš?! Dělej, ať to mám z krku!“ zelený pohled bleskl a zase zmizel pod rukávem.

Chvilí jsem zhluboka a pravidelně dýchal. A ještě chvilku. „Nechceš mi radši říct, co *přesně* s tebou je?“

„Proč?!“

„Třeba aby řeč nestála.“

Pět minut bylo ticho - už jsem myslel, že diskuse skončila, ale kupodivu ne:

„Tam u toho kostela,“ pomalu se vzepřela na dlani, „jak... Byls tam, co ti budu vyprávět,“ odfoukla si pramen matných vlasů z očí, „prostě, Wries, nebo co to bylo, mi tím hákem roztrhnul břicho.“

„Viděl jsem.“

„A já jsem viděla, jak ses nade mnou nakláněl a jaks vypadal!“ zas ten ostrý šepot.

„Vzpomínám si,“ řekl jsem, „chtěl jsem tě zabít. Inu... dodnes lákavé.“

„Přiznáváš se?!“

„Někdy mám takový tiky, znáš to.“

„Ty nejsi člověk!“

„Od tebe to sedí - jsem daleko víc člověk než ty!“

Zamrkala: „Takže... jak mi Wries roztrhnul břicho... Prostě nejsem v pořádku. Myslím, že jsem málem umřela - hlavně jak jsem tě pak táhla do auta. Nemůžu vykopnout, nic neunesu, sotva chodím, natož lítat,“ šepot se najednou zlomil do něčeho velmi blízkého vzlyku, „a pořád to strašně bolí.“ Znovu klesla na záda, znovu loket přes oči.

„Vida, konečně jsme se někam dobrali... Ty bys měla být v podstatě nesmrtelná, že jo? Měla bys přežít i průstřel hlavy.“

„Jo, pokud by to nebylo stříbro. A ne, tohle stříbro nebylo - za devět dní by břicho bylo dobrý i po stříbru.“

„Ale pěst'ovku máš pořád festovní,“ opatrně jsem si proklepal čelo.

„Myslela jsem... že jsem pořád v nemocnici, že jsi jeden z nich. Kdybych byla při síle, prorazila bych ti lebku skrz naskrz. Jako nic.“

„Takže mám vlastně kliku, chceš naznačit.“

„Už jsem se ti omluvila - co to pořád *připomínáš*?! A co ses nade mnou tak nakláněl?! Chtěl sis užít, dokud jsem byla mimo?!“ smaragdový blesk.

„Co pořád *máš*, proboha?! Pucoval jsem ti z čela šlápotu - ještě ti tam zbejval podpatek.“

„Co mi máš co pucovat z čela *šlápoty*?!“ opět se vzepřela na dlani a Fiona ze spaní zakašlala.

„Jestli něco chytla...,“ řekla Karolína, a v hlase najednou měla starost, až bych řekl *lidskou*.

„Můžu se na tebe mrknout?“ řekl jsem.

„Cože?!“

„Na to břicho.“

„A už je to tady. Neubráním se, takže můžeš, co chceš.“

„To už jsi říkala. Třikrát.“

„Tak proč se na mě chceš dívat? Jsi snad doktor?! *Upíří* doktor?!“

„Nechceš se konečně přestat vztekat?! Jsi jak malá rozcapená holka!“

„Nejsem!“

„*Ukaž. Břicho.*“

„Ty...!“

„Vylez z toho spacáku, ať nevzbudíme Fionu, a pojd' *sem*!“

„Nezkoušej na mě tyhle hlasový triky! Znáám je stejně dobře jako ty!“

„*Hned*,“ řekl jsem a vysoukal se ze svého saku a navlékl si kalhoty.

„Nebudeš mi rozkazova...!“

„Cos to říkala? Že se neubráníš?“

Podpásovky mi vždycky šly.

Ticho chvíli houstlo, pak se zip pomalu rozjel: „Zavři oči!“

„Jo.“

Po kolenou mi prošla za zády a zapnula se do mého vyhrátého spacáčku. Když jsem se na ni podíval, měla až neuvěřitelně vystrašený pohled. Copak jsem nějaká příšera nebo co?!

„Bože můj! Já tě vážně nechci znásilnit. Věř mi konečně!“ Kývla, ale strach zůstal.

„Když si budeš ten lem držet pod bradou, nic nezjistím,“ řekl jsem a pod loktem se mi protáhla hráškově zelená hlava a zvědavě se rozhlížela, co se děje.

To byla asi příslovečná poslední kapka.

„I Kocour se přidal k tobě, má tě radši než mě! Fiona tě má radši než mě! A všichni moji, moji... jsou

mrtví!“ upírka se najednou úplně sesypala. To v té nemocnici ji muselo pěkně sebrat.

„Klid. Jen klid,“ chtěl jsem ji přátelsky poplácat, ale raději jsem si to rozmyslel. „Mrknem na to břicho?“

Dlaně z očí nesundala, jen kývla, a měl jsem pocit, že jí po spáncích tečou slzy.

„Rozepínám spacák,“ řekl jsem a začal rozepínat. Bože, co jen bych za tohle dal v jiné situaci. Musel jsem se hlídat, abych nezačal funět. Zastavil jsem zip ve slušné výšce. „Vyhrnuju triko.“ Upírka ležela jak prkno. Vyhrnul jsem tričko skoro k podprsence a měl výhled na celé to úžasné ploché břicho. Kousek nad pupíkem se táhla tenká narůžovělá jizva.

„Páni! Tomu říkám regenerace!“

„Právěže ne - po čtvrt hodině bych normálně neměla ani jizvičku,“ hlas zněl stále slabě, a kupodivu nepřišla ani žádná kousavost.

Zahleděl jsem se na stanové plátno a bylo mi neveselo. Ale už jsem se rozhodl - ona Fionu neopustí a je silnější a životaschopnější než já.

„Co se děje?“

„Ale nic,“ zamrkal jsem a odvrátil hlavu. Tolik jsem toho v životě podělal, tak aspoň tohle snad dokážu... k buddhistům jsem konvertoval, takže příště mravenec:

„Pokud mi dovolíš, abych ti sáhl na břicho, vyléčím tě.“

„Jasně. Jen do toho, vážně se nebudu bránit.“

„Jsi jak zaseklej kolovrátek... bacha, Kocoure,“ popotáhl jsem spacák s upírkou, abych se dostal ke skrýši se zbraněmi. Vyndal jsem pětasedmičku a zkontroloval, že je zapnutý tlumič a že v ní jsou ty správné náboje.

„Stříbro?! Takže mě potom zastřelíš?! Jak to vysvětlíš Fion...?“

„Opakuju,“ podal jsem jí pistoli pažbou napřed, „pokud ti můžu sáhnout na břicho, vyléčím tě. Problém je, že to pak asi nezvládnou. Poznáš to snadno - červený oči, zuby skrz tváře. Užs to viděla,“ rukou jsem utnul otázky. „Pak mi musíš prostřelit krk, abys trefila prodlouženou míchu - touhle zbraní by to mělo zabrat - přinejhorším aspoň na chvíli - v každém případě seber Fionu a uleť,“ znovu jsem přísným gestem utál otázky. „Velk... ta věc je strašně silná - nemáš nejmenší šanci s ní bojovat - pokud nevystřelíš, za pár vteřin tu budou jatka. A pokud bych se dostal za plot... Zkrátka, miř přesně... A nepřerušuj mě! Když mluvím!“

Nadechl jsem se. Upírka na mě poplašeně zírala, a sice mířila ode mě, ale myslím, že v téhle chvíli by raději brala to znásilnění.

„Ještě tohle,“ podíval jsem se Kocourovi do očí: „Uteč, příteli, schovej se, ona se pro tebe vrátí. Ano?“

„Mňau!“

„Ne. Poslechni. - Tentokrát bysme stáli proti sobě,“ natáhl jsem se a rozepnul stan. Kocour se ještě jednou otočil a vyběhl do deště. Zavřel jsem:

„Opakuju, pokud trefíš napojení míchy k mozku, bude to nejlepší.“

„Nedovolím ti sahat mi na břicho!“

„Pozdě.“

Plameny se zvedly jako zeď, krok, a kůže se mi jedním mžikem obrátila v popel.

* * *

Velký Leopard mě smetl jako prach - čerpal sílu z mé bolesti a čím víc jsem trpěl, tím byl silnější. Ale jeho pravou paži stále ovládám já.

Přitiskl jsem ji na břicho před sebou a ucítil, jak se svaly pod mými prsty zatínají a šlachy napínají. Upírka se propnula na patách a zátylku, obličej zrůzněný, oba Špičáky na bradě. Když to přestalo, zdvi...

Plameny mne pohltily.

* * *

Jsem mravenec.

Slyšel jsem cupitání svých šesti nožek a mezi kusadly cítil sladkou šťávu - našel jsem totiž kostku cukru a teď ji nesu do mraveniště. Škoda, že jsem mravenec, a ne Franz Kafka. Kdybych byl Franz Kafka, napsal bych pokračování Proměny a dostal bych Nobelovu cenu za literaturu. Jmenovalo by se to *Proměna II: Chitin vrací úder...* jak ale můžou buddhističtí mravenci znát Kafku?! Aha, to jsou ty minulé životy... ale že ten cukr je sladký, zaklapal jsem kusadly. Místo zdravých klepítkovitých zvuků se ozvalo podezřelé zamlaskání. Ostražitě jsem zastavil - divné, mých šest nožek cupitalo dál. Smysl pro čas mi prozradil, že od mé smrti

uplynuly tři hodiny. To jde tak rychle? Přece jsem se nemohl stihnout zakuklit a vykuklit, nebo jak mravenci přicházejí na svět. Znovu jsem zaklapal kusadly a znovu to zamlaskání. Pak někde poblíž někdo zakašlal.

Aby tak mravenečník!

„Už se probírá,“ zašeptalo to, „takovej velkej, a pořád omdlívá, chudáček. Ale ty pány v nemocnici přepral hez... *hepčíííí!*“

„Zpátky do spacáku! Hned!“

„Ale Kocour je pořád mokrej a strašně *studííí!*“

„Fiono!“

„Tak jo.“

Něco v mém mravenčím světě není v pořádku. Cukr je OK, nožičky jsou OK... Nemám tykadýlka!

„Co to říkal?!“

„Něco o tykadýlkách?“

„Vzbud' se, konečně, ty...!“ někdo mnou hrubě a drsně zatřásl. Vytřeštil jsem zrak:

„Upír!“

„Jane, ty pořád jen omdlíváš - jsi jak *slečinka!*“ Z druhé strany mi do zorného pole vplul pár modrých rozespalých očí a po čele mě pohladila malá horká ruka.

„To víš, kotě, stárnu,“ odkašlal jsem si, a ještě jednou, ale můj hlas stejně drhnul jako dva kusy rezavého železa. Sáhl jsem si na pusku, ale kusadla byla pryč. Příšerně sladká chuť zůstala. „Co je to, proboha?!“ znovu jsem zakašlal.

„Když už jsem tě nezastřelila, zkouším tě utopit v kondenzovaném mlíku.“

„Anglickýýý!“

„*Spí už,*“ řekli jsme dospělým dvojhlasem.

„Tak jo... Hmmm, vy dneska budete spát v jednom spacáku?“

„*Ne!*“ zas ten dvojhlas.

Otočil jsem hlavu - upírka vedle mě klečela jen v košilce a kalhotkách: „I když...“

„*Ne!*“

„Tak jo,“ řekl jsem.

Zavřel jsem víčka, a dokud Fiona nezačala pravidelně oddychovat, zahleděl se zas jednou do sebe: Bylo to vlastně jednoduché - kdybychom byli třeba jen v Prvním kruhu, dopadlo by to, jak jsem čekal. Jenže v žádném Kruhu nejsme a Velký Leopard prostě nemůže přežít sám mimo moc pekla. Takže, když jsem umíral, spálený na prach, zamyslel se, došel ke stejnému závěru jako nyní já a dal mě do pořádku. Když jsem si vzpomněl na tu příšernou agonii, otrásl jsem se. Pokud vás normálně upálí, obvykle se během chvilky udusíte - tohle bylo, jako bych plameny cítil v každé buňce, v každém nervu - při včerejším - vlastně už předvčerejším - léčení Kocoura stačilo jen trochu pomoci jeho démonkovi, teď s Karo...

„*Prsk!*“ zakuckal jsem se, jak mi do koutku úst nečekaně nateklo kondenzované mléko. „Neomdlívám, přemýšlím!“

„Já vím, ale hrozně mě baví, jak se vždycky zatváříš,“ znovu přilila.

„Kuck! *Chrrr!* Nějak ti otrnulo!“

„To teda jo. Sleduj,“ něco zavržalo. Zamrkal jsem, ale petrolejka mě oslnila.

„Bože, ty jsi vážně jen člověk, oslní tě i lampa,“ zvedla mi dlaň a připlácla do ní něco malého žhavého.

„Au!“

Byla to lesklá železná kulička, a ještě před chvílí to muselo být víčko od toho kondenzáku - plechové, tlusté, poctivé, vojenské. Vypadalo, jako by ho někdo jen tak promnul mezi palcem a ukazováčkem, jako kousek papírového kapesníku.

„Takže se to povedlo? Se *mi* to povedlo?“

„V takovýhle formě jsem v životě nebyla. Jedno dvě kuřata a... poděkovala jsem ti?“

„Ještě nikdy za nic.“

Mlask.

„Co to bylo?!“ Upírka pořád seděla na místě, ani se nepohnula - jen vlasy mi pročísl náhlý jasmínový průvan.

„Něco se stalo?“ rozhlédla se.

„To byla...!“ dotkl jsem se tváře.

„To ani *náhodou*! A budeš mi muset vysvětlit spoustu věcí - například, kdo je to ten tvůj pan Hyde. Zas tu chvíli byl, ale vypadal dost vyplašeně, tak jsem nestřílela.“

„Je vyplašeněj doteď,“ kyselina se krčila v nejvzdálenějším koutě mé mysli.

„I když - tohle můžeme nechat na potom,“ blondatý hlas sice pořád šeptal, ale znenadání nabral starý smrtící brit: „Ted' chci dvě odpovědi. A nelži.“

„Já nikdy nelžu. Moc.“

„Poznám to... Když jsem se Fiony ptala, odkud tě zná, říkala, že jsi seděl - *nahatý* - u stolu a říkal, že jí ukážeš nějaký *kouzlo*. A já opravdu nemám ráda dospělé chlapy - *nahatý* dospělý chlapy *obzvlášť* - kteří chtějí šestiletým holčičkám ukazovat *kouzla*.“ Naklonila se nade mě a já si všiml, že modřina ve tvaru částečné vojenské podrážky zmizela, a uvědomil, že rázem jde zas o život. To je pořád dokola: nahoru - dolů, nahoru - dolů. Cupitání mravenčích nožek předtím byl déšť.

Pořád jsem ho slyšel.

Nadechl jsem se a prostými slovy jí vyjasnil okolnosti; děti někdy žvatlají opravdu bezelstně. Fiona spokojeně oddychovala a zelené oči svítily jako inkvizitorské lampy:

„Dobře. Speciální operace FBI jsou tvrdí... ale proč jsi byl *nahej*?!“

Měl jsem chuť říct, že mě mučili, ale s tou přerušenou ranní sprchou to bylo jednodušší.

„Tos celý den běhal s holým zadkem?“

„Ha ha - děsná sranda.“

„Docela jo,“ násilím stáhla koutky a zase prudce přituhlo: „*Dobře*. Proč teda ode mě Fiona pořád chce vědět, jaký nosíš *slipy*?!“

„Ona chce vědět, jaký nosím *slipy*? Není na to ještě *malá*?“

„To teda *zatraceně* je! Prej jestli nenosíš *červený*!“

„*Co*?! Co se na mě *tak* díváš! Nevím, kdo z nás dvou... kope na vlastní bránu!“

„*Já* červený *slipy* *nenosím*! A vtip, kdo byl u nás doma s Hanako *ten chlap*, už jsem slyšela, a *opravdu* ho nedoporučuju opakovat! ... Teda ne s Hanako,“ šepot sice patřičně třeskl, ale poslední věta nečekaně zesmutněla. Ten vtip jí jistě řekl někdo, koho měla ráda, o někom, koho měla také ráda - někdo, kdo je mrtvý, o někom, kdo je také mrtvý.

Byl jsem zticha, ale vzduch ve stanu kovověl - odpověď je - zřetelně - stále očekávána. Zelené oči svítily a mně to v mozku šrotovalo jak v mlýnici.

„Jasně! Chápu!“ plácl jsem se do čela. „Malá si přece myslí, že jsem Superman - to je jedinej chlap, co nosí červený *slipy*!“

„Proč by si to proboha myslela?! Vždyť ti říká *slečinka*!“

„Supermana přece jeho přátelé nikdy neprozraděj... a jednou jsem s ní vyskočil z devátého patra.“

„To říkala taky,“ řekla upírka udiveně, „myslela jsem, že si vymejší... A jaký teda nosíš *slipy*? Ted' máš zelený *trenýrky*, já vím, ale normálně?“

„Červený! A na kalhotách! Hele, já jsem úplně mrtvej - ty spát nemusíš a...“

„Jak toho o nás tolik víš? Že nemusíme spát, třeba?“

„Říkal jsem *spát*, ne *mluvit*. Prosím.“

„Tak jo,“ sfoukla lampu.

Déšť přešel z mravenčího cupitání do hlasitého dunění. „Co děláš?!“

„Rozepínám spacák.“

„To jsem si všim, ale špatnej!“

„Fiona má teplotu, a jak si jistě brzo taky všimneš, já mám dvacet tři stupňů, takže bych jí moc neprosněla. A na podlážce rozhodně ležet nebudu. A tohle je *můj* spacák.“ Úžasné štíhlé hladké (ledové) nohy vklouzly do *mého* vyhrátého spacáčku. Zafunění, loket mezi žebra, a zip se zatáhl. „Ale bacha!“ opřel se mi o krk výhružný prst, „jak jsi říkal - jen *spát*! Abys věděl, můj nejoblíbenější smrtící chvat z klasického kung-fu je utržení varlat. *Človíčku*.“

„Wu-šu,“ polkl jsem.

„Prosím?!“

„Ne kung-fu, wu-šu.“

„Jasně. - Tobě by ale mělo jít spíš o ty utržený nebo neutřžený.“

„Buddho, za co mě trestáš!“ řekl jsem, když se chvíli mlela a pak se prostě natáhla na mě, hezky břicho

proti břichu, ledové nohy opletla kolem mých.

„Neskuhrej... Pěkně hřeješ. Človíčku.“

„Neříkej mi človíčku!“

Na nose mě šimraly vlasy a v nose jasmínová vůně s trochou šampónu a nemocniční dezinfekce. Na spánek jsem neměl ani pomyšlení, krev jen bušila: „Možná jsem se předtím s tím spaním trochu unáhlil,“ zašeptal jsem.

„Zapomeň.“

Nikdy bych nevěřil, že na tak měkkém a hebkém těle může najednou být tolik loktů a jiných ostrých hran.

„Ále...“

„Ne!“

„Sabotérko.“

„Hmmm,“ zavrňelo to a pár hran na okamžik zmizelo. Pak zase zostřely.

Nakonec jsem usnul, ale zdály se mi pěkně divoké sny.

* * *

Ráno jsem byl ve spacáku sám - podle hodinek sice bylo půl jedenácté dopoledne, ale venku byla pořád tatáž tma, jen silný déšť přešel do slabého deště.

Zamrkal jsem - neprobudil jsem se jen tak, něco mě... Na prkénku ležel ešus s vychladlou kaší - byla v ní nalámaná čokoláda.

„Jane?“

Tohle mě vzbudilo.

„Ano?“ otočil jsem hlavu. Hlasek byl slabý jako nitka.

„Budu blinkat.“

V příštím okamžiku už jsem běžel, Fionu i se spacákem v rukou. U plotu jsem ji držel a s hrůzou cítil, jak vyhublé tělíčko propíná křeč za křečí. Kupodivu, mrtví za plotem mi nepřipadali ani zdaleka tak děsiví jako tohle.

„Už to bude dobrý,“ ozvalo se poslední zakašlání, „promiň, poblinkala jsem ti nohy.“

„To nic.“

Odnesl jsem ji do umývárny, aby si vypláchla pusku, a sám si umyl pedály. Dva vojáci mě hlasitě pozdravili a za půjčené mýdlo kupodivu nic nechtěli. Než jsem ho vrátil, stáli u plátěné zástěny skoro v pozoru.

Cestou zpátky jsem se stavil v nemocnici - bláto a rozdupaná tráva mi prolézaly mezi čerstvě umytými prsty, Fionu v náručí.

Rozhrnul jsem cíp ve vchodu - petrolejky visely jako včera, smrad stejný jako včera, mlžný opar taky, ale atmosféra se proti včerejšku prudce změnila.

„Dobrý den, pane,“ ozval se zvučný a jasný mnohohlas. Stará známá věc: stačí někomu pořádně rozbít hubu, a hned je z vás vážený člen komunity.

„Hele, její zle, má teplotu a já se v dětech fakt moc nevyznám,“ ani jsem se na Karolínu nepodíval. Fiona byla bledá do modra, na horním rtu jí stály kapičky potu a měla zapadlé kalné oči.

„Pošlu ti tam někoho s horkým čajem... zvracela?“

„Jo.“

„Musí hodně pít, a protože určitě dostane průjem, tak se do ní snaž dostat čokoládu. Nic jiného tu není - včera nám dvě dali.“

„Čokoláda?! Co nějaký prášky, nebo tak?! Je to tady *krucifix nemocnice*?!“ zvedl jsem hlas.

„Má přes osmatřicet... když jsem šla do práce, měla míň... Na, dávej jí čtvrtku po čtyřech hodinách.“

„*Acylypyriny*?!“ podíval jsem se do dlaně.

„Stačí,“ řekla. Poprvé jsem se na ni podíval a vypadala nějak podivně pobaveně. „A obleč si kalhoty.“

„Dík za radu.“

* * *

Ve stanu jsem Fionu zabalil do obou spacáků, a obtloustlá, strašně navoněná paní v maskáčích přinesla

ešus kouřícího čaje. Pohládila Fionu, klepla mě pěstí do ramene a odešla. Fiona se napila a pak to šlo rychle: Kalhoty, boty, „Kocoure, hlídej!“, plot, umývárna, a rovnou znovu plot.

„Ten čaj je ještě horkej,“ Fiona unaveně ukázala do kouřící trávy.

Umývárna.

Za chvíli poprvé záchod.

K plotu.

Umývárna.

Záchod.

Lidé mne asi zdravili, ale neodpovídal jsem.

Při další cestě do umývárny mi někdo přes promočené triko přehodil bundu.

Jasmín.

Do stanu.

K plotu.

Umývárna.

Stan.

„Zkus ten acylpyrín udržet, ano?“

„Tak jo,“ spíš výdech než slova.

Za dvě minuty zas plot.

Umývárna.

Stan.

Znovu jsem ji zabalil do spacáků a praštil pěstí do podlahy, a ještě jednou.

„Ty se na mě zlobíš, Jane?“

„Ale ty trdlo... Zlobím se na sebe, že nevím, co mám dělat. Nevím, jak ti pomoci.“

„To bude dobrý... můžeme zas na záchod?“

Záchod.

Stan.

Plot.

Umývárna.

Stan.

* * *

Pak konečně usnula - trvalo to necelých šest hodin, ale pět měsíců v pekle proti tomu byla selanka nad řekou. Díval jsem se, jak chrčivě oddechuje, otíral jí pot z čela a ta bezmoc byla hrozná. Vedle mě stál Kocour, přešlapoval z tlapky na tlapku a tence mňoukal - pak odběhl. Za pět minut se vrátil, v zubech obrovského vypaseného potkana a položil ho před Fionu.

„Dík, Kocoure, ale asi by to neocenila,“ podrbal jsem ho za mokráma ušima.

„Mňau?“

„To víš - lidi. - Nevěděj, co je dobrý.“

„Mňau.“

„Asi ho sněz sám, potřebuješ taky přibrat.“

„Mňau?“

„Já měl kaši s čokoládou, ale dík, chlape.“

„Mňau.“

Odnesl si potkana do kouta stanu - myslím, že kočky normálně kosti nejedí, ale Kocour je křoupal jako slané tyčinky. Pak vzal chlupaté zbytky a hygienicky je odnesl ven. Jo, smysl pro pořádek uznávám. Když se vrátil, svalil se a funěl.

„Jak je?“ rozeplnul se zip a zavoněl čerstvým čajem.

„Spí. Konečně!“

Ledová ruka mi sáhla na hlavu: „Máš úplně mokré vlasy. Já to tady vezmu - jdi se vysprchovat. Za nemocnicí je prádelna, domluvila jsem ti čistý věci.“

„Zvládneš to?“ řekl jsem a v tu chvíli mi opravdu nedoklaplo, že ona je dětská sestra a já jen prostý zabiják s čertem v těle.

„Vystřel,“ řekla a byl v tom nějaký zcela nekarolínovský podtón.

* * *

Když jsem se za hodinku vrátil, ve stanu bylo uklizeno a Fiona seděla ve spacáku a pila horký čaj - podle vůně těžkého parfému jsme měli další návštěvu.

„Jak je?“

„Dobře. - Jé, Janééé, ty se tváříš strašně ustaraně!“

„Poslouchej! Nějak ti odvanulo!“

„Už jsem snědla kousek čokolády a neblinkala jsem!“

„To jsem rád... Boty jsem si stejně vzal pro jistotu s sebou.“

„Do bot jsem ti nenablinkala - jen na nohy!“

„To sice jo, ale znáš to.“

„A není slušný připomínat malým holčičkám, že jim bylo špatně,“ zatvářila se nasupeně.

„To ne, ale je to docela legranda.“

„Ty seš ále!“

„Tady,“ sáhl jsem do kapsy, „je vypraná a vyžehlená,“ podal jsem jí složenou, trochu vyrudlou růžovou mašli od paní z prádelny.

„Dík!“ nasupenost rázem zmizela: „*Krááásně* voní!“

„Co teplota?“

„Třicet sedm dva,“ řekla upírka. Seděla tak, abych jí neviděl do obličeje - ona do mého určitě viděla.

„Jak to může vědět tak přesně, vždycky mi jen sáhne na čelo?!“ zašeptala Fiona.

„Je sestřička, ne?“

Kyselina zabublala.

* * *

Další část dne jsem strávil obhlížením tábora - všichni mě z dálky zdravili a byli hrozně milí. U dunící rozvodněné Vltavy stála řada zelených nákladňáků i pár obyčejných aut, a v jedné z hospodářských budov statku si vojáci udělali provizorní posilovnu - jo, ať se svět hrouť a mrtví vstávají z hrobů, svaly musí růst. Za cigaretu vojákovi, který to organizuje, a druhou sedlákovi, kterému patří stodola, hodina cvičení.

Zašel jsem si do stanu pro karton - to je dvě stě cigár, to je sto hodin - když budu třífázově makat, tak je to na plus minus deset dní.

Déle tábor stejně nevydrží.

* * *

Šel jsem s kartonem pod bundou podél plotu - mrtvých od rána zřetelně přibýlo.

„Přibývají, co,“ nabídl jsem hlídkujícímu vojákovi marlborku. Už jsem měl stejný klobouk jako oni, ale v kapse bundy jsem měl i pekelné rukavice - jeden z chlapů ze včerejška zemřel, dva se proberou stěží a všichni měli kamarády.

„Přibývají,“ potvrdil očividné.

Jak jsem tam stál a deštěm se táhl tabákový dým, měl jsem, co se stalo pak, z první ruky.

„Co to *kurva* je?!“ vydechl voják, cigareta zasyčela v trávě a už měl vyklápěcí pažbu kalašnikovu v rameni. Za potokem vkráčelo do světla reflektoru něco jako procesí.

* * *

Rychle jsem se rozhlédl - podobné průvody šly ke každému osvětlenému místu - jsou to nejslabší body tábora s nejmělkčí vodou nebo nejnižším plotem, proto jsou taky nasvícené a čtyřicet hodin denně střežené.

„Ne, nestřílej,“ položil jsem ruku na zbraň. „Jde jim pára od pusy.“

* * *

U každého reflektoru to bylo stejné - patnáct, dvacet živých lidí. Babičky, výrostci, pubertáčky, dospělé ženy, dospělí muži, postavili se podél břehu do řady, zvedli pravou paži v Adolfově úhlu a začali z plných plic řvát: „Heil Hitler! Heil Hitler! Heil...!“

„Co to *kurva* je?!“ vydechl voják, mířidla opět před očima.

Já věděl, co to je, ale nevěřil by mi.

* * *

Když po hodině řvaní některým selhávaly hlasivky, ze tmy se vynořili SS Strýčka Heiniho, polili je benzínem a zapálili.

Cítil jsem hořící oblečení, spálené vlasy a seškvařený tuk. Ti lidé stáli v plamenech, pravou ruku vzhůru a dál řvali to své *Heil Hitler!*

„Kurva!“ voják vedle mě se zlomil a do trávy šplouchl proud zvratků.

„Vezmu to za tebe,“ přetáhl jsem mu řemen automatu přes hlavu. Poodešel jsem od natráveného jídla, rozkročil se a díval se, jak hořící lidé jeden po druhém přestávají hajlovat, kácejí se a mění v zčernalé skrčence. Déšť na nich hlasitě prskal a stoupala z nich smrdutá pára. Za slabých deset minut zase začali vstávat - v očích důlcích svítily zlaté runy.

„Tomu říkám zápal pro věc,“ usmál jsem se.

„Tytyy!“ vztyčil se za řadou spálených těl obrovský stín Slíd'áka.

„Já“ řekl jsem tichounce, aby mě nikdo z tábora neslyšel, a usmál se ještě šířeji.

Bál jsem se.

Jenže to oni nemusí vědět.

* * *

V posilovně bylo prázdné, ale petrolejky svítily, tak jsem položil karton na stolek u dveří a pustil se do toho sám. Pokud vážím šedesát kilo, nikdy nebudu mít dost sil zvládnout Leoparda.

Tri hodiny tvrdého cvičení alespoň rozehnaly vzpomínky na noc.

Sprcha, propocené triko s trenkami do prádelny, transfer patřičného množství cigaret, čisté trenky a triko plus vrchovatý ešus kouřící srádky.

Cestou ke stanu jsem mrkl přes plot - spálení mrtví tam pořád stáli - už měli černé přilby, černé pláště a těžké okované boty. Jasně - mučedníci - oběti víry - jejich Vůdce se o ně stará. Druhý, možná i půl Třetího kruhu.

I Slíd'ák tam pořád stál.

Bál jsem se, ale kupodivu, můj hlavní pocit byla úleva, že je Fiona v pořádku.

Divné.

* * *

„To jsem já,“ řekl jsem a otevřel zip. Holčička spala, vypadala už dokonce narůžovělé, jen kolem hlavy měla obtočené tři ručníky.

„Co se jí...?!“

„To kvůli tomu řvaní předtím.“

„Aha. To jo.“

Ve stanu voněl jasmín jako v jasmínovém ráji. Žádný benzín, žádné spálené maso. Upírka seděla v tureckém sedu na druhém spacáku, aby měla Fionu u ruky, a pytlovitě maskáče byly minulost: černé vypasované kalhoty se vsazenými pružnými částmi tam, kde musí při kopech a obratech povolít, vysoké černé boty, krátké obtažené triko s hlubokým dekoltem, černá bunda s vyhrnutými rukávy; ty ještě včera tak zplihlé a matné vlasy jen zářily.

„Hezké,“ sedl jsem si naproti, přimhouřil oči před petrolejkou a položil si ešus do klína.

„Mňau,“ Kocour líně nadzvedl hlavu, zívla a zase usnul. „Jo, hezké.“

„Hm,“ zamíchal jsem lžící, „asi tu bude ještě pár skrýší, o kterých nevím.“

„Už jen jedna - a *nezírej!*“

„Nezírám - jsi strašně sebestředná...,“ ztišil jsem hlas: „Můžeš už lítat?“

„Bez problémů,“ vznesla se dvacet centimetrů nad spacák. „Dolítla bys se mnou do města, aby nás nikdo neviděl?“

„Snad *nechceš...*!“ zelený pohled mě probodl jako příslovečné kopí.

„Tohle bolelo,“ řekl jsem. „Ale já taky neutíkám. Ale jestli to tady vydrží deset dnů, bude to dlouho.“

„Co o tom všem krucinál víš! Řekni mi to konečně!“

„Nevěřila bys mi ani slovo, takže...“

„Hned!!!“

„Nebo co? Zas mě praštíš? Jsi jak malá holka.“

„Já...!“

Fiona zafňukala ze spaní.

„... já nejsem žádná malá...!“

„Já vím, nejseš - jen mě roztrheš vejpůl a utrhneš mi pytlík. To už jsem slyšel,“ řekl jsem unaveně a nacpal si plnou pusku kaše. Když je teplá, docela voní a začíná mi chutnat. Chvilku bylo vražedné ticho.

„Proč teda chceš do města?“

Dožvýkal a dopolykal jsem: „Musím se připravit.“

„Takže přece jen chceš utýct, chceš tady všechny ty lidi nechat! Napospas!“

„Jsi trdlo, Karolíno,“ zakroutil jsem hlavou, „pravá blondýna,“ zavřel jsem oči. Jen mě ale cvrnkla do nosu.

Zvláštní, jak od „sviní“ prvního dne přešla k „lidem“.

„Do háje se to tady odebere právě kvůli těm tvým hodným lidičkám,“ zamíchal jsem kaši, „a jediný, co ti můžu garantovat, už tak hodní nebudou.“

* * *

Dvě hodiny jsem si četl, pak šel zase cvičit - byla sice „noc“, ale vůbec jsem nebyl ospalý. Když jsem se vrátil, Karolína byla ve službě a Fionu hlídal Kocour. Už je v plné formě - lesklý jak sama tma, v kožichu tančí modré jiskřičky. Jak bychom jen vysvětlili ostatním, co by zbylo z člověka, který by sem bez pozvání vlezl. Teď přátelsky zezelenal, žluté oči zmodraly.

„Jane? Byls pryč,“ zamumlalo ze spacáku.

„Byl jsem cvičit.“ Bolel mě každý sval - vůbec jsem se nešetřil - ten můj desetidenní odhad byl možná až příliš optimistický.

„Aha.“

„Hlídal tě Kocour.“

„Já vím, říkal mi to, když jsem spala. Můžu Kocourek,“ přitáhla si strašlivého bojovníka, který sám porazil celou pekelnou smečku a bez váhání napadl i jednoho ze dvou nejmocnějších démonů Horních kruhů. Teď strašlivý bojovník ležel na zádech a předními tlapkami naháněl pramínek blondatých vlasů.

Ani kočky nejsou tím, čím se zdají být.

Díval jsem se, jak Fiona znovu usíná a jak se k ní Kocour přitulil a začal příst. Dolil jsem petrolej do lampy, a už jsem věděl, že jsem to s cvičením přehnal, a co hůř, že jsem asi i něco chytil.

„Herdek!“ zašeptal jsem a nával zimnice mi stáhl šíji - s chřipkou si Leopard neporadí - mikrobeberky jsou mu cizí. Spolkl jsem zbytek acylpyrinu po Fioně, svlékl se, sfoukl knot a zalezl do spacáku.

Zuby mi jen cvakaly.

* * *

Zvuk deště zesílil a do stanu zavál studený vítr - mířidla pětšedmičky a loužička žlutého jasu se upřely do světlejšího místa.

„Klid, vy dva.“ Žlutá zmodrala, Kocour zamručel, zip se zatáhl a Karolína se zula a sundala si bundu: „Docela dobrý reflexy, na človíčka.“

„Neříkej mi člo...!“

„Ale, ale! Človíček se nám vzteká!“ Pistole mi zmizela z ruky a na břicho mi sedělo úžasných padesát kilo jasmínové vůně. „Pod polštář?“

„Jo.“

Jak se naklonila, přejela mi vlasy po tváři a dýchla na krk. Vida, už sehnala zubní pastu... Kruci! *Krk! Můj krk!* Je to upírka!

„Neuhýbej přede mnou, človíčku! Nebo ti udělám Drákulu!“

„Nestraš,“ řekl jsem, ale moc jistě to neznělo.

„Áááá!“ tiše zachroptěla a v příšerném svitu zelených očí se zaleskly sněhobílé špičky a hákovitě zahnuté prsty.

„Jiáááá!“

„Pšt! Vzbudíš malou,“ zase na mně seděla jen úžasná padesátikilová holka.
„To bylo dobrý,“ pokusil jsem se zamluvit, jak to se mnou trhlo.
„Dobře to s tebou škublo,“ zahihňala se.
„Ne.“
„Ale jo,“ zase se sklonila a rty mi pomalu jela podél hrdla. Ted' jsem vydržel a neuhnul - až když zamlaskala.
„Jsi děsná!“
„A brzo bude hůř.“
Uslyšel jsem, jak se svléká - tma byla i na mé oči příliš hustá, tak jsem viděl jen obrysy.
„Nevidíš mě, náhodou?!“ ozvalo se výhruzně.
„Jak bych mohl.“
„Jestli jednou přijdu na to, že vidíš potmě...!“ Pěst se mi zastavila těsně před nosem, ale protože jsem včas zavřel víčka, necukl jsem sebou. „Dobře,“ řekla už trochu klidněji.
Zase si oblékla tu úžasnou spací košilku a ještě úžasnější spací kalhotky.
„Ne! Ke mně ne! Padej k Fioně!“ zasyčel jsem.
„Ale ale, človíček se nám rozčiluje,“ rozepnula můj spacák.
„Jééé! Odstup, ledovko!“
„Zvykneš si.“
„Nikdy. Brrrr!“
„Hezky na záda.“
„Ne dneska, ne...! Dělá ti dobře, ubližovat slabším?!“
„Ne. Akorát tobě.“
Zase se po mně rozložila, jako bych byl otoman.
„Neodstrkuj mě!“
„Studíš!“
„Kousnu tě!“
„Ne...!“ Odtáhla mi ruce, kterými jsem si kryl podbradí - a ačkoli jsem skutečně zabral, neměl jsem šanci.
„Neboj, lidská krev je odporná, pijeme ji jen v nouzi,“ pustila mě.
„Tos mě teda uklidnila... Jau! Bacha na to koleno!“
„To je naschvál.“
„Snad nechceš takhle spát celou...?!“
„Chci. A víš, co se mi na tom líbí nejvíc?“
„Ne,“ řekl jsem značně sevřeným hlasem.
„Že proti tomu nemůžeš nic dělat.“
„Ale jestli se nějak špatně hneš...“
„Tak máš po srandě. Jo.“
„To jsem to dopracoval! - Na termofoř pro lesbickou upírku... Jau! Jau! Už ne! Jau!“
„Dobře.“
„Jau! Slíbilas, že... Jaaa!“
„Tiše, skuhrale... Nebolelo to moc?“
„Bolelo.“
„To je dobře. A už spi.“
„Jak mám spát s kolenem...?!“
„Přizpůsob se, pane Mluví,“ zavrtěla se a pár hran zase zmizelo.
Chvilí bylo ticho rušené jen deštěm a Fioniným oddychováním.
„Kde si myslíš, že máš tu ruku?!“ zelené oči mi zblízka zasvítily do obličeje.
„Kam si ji tak asi mám dát, když na mně ležíš?“
„Ven ze spacáku. Nebo podél těla. Nebo...“
„Venku je kosa a podél těla si ji přeležím. - Seš jak malá! Jau!“
„Nejsem malá.“
„To vím - seš jak pytel cementu. Jau! Jau! Už ne! Jau! Spíme, klid! Jau! Dobře, nejsi jak pytel cementu!“
„No proto... Lepší?“ hebká kůže andělské nohy mi zvolna přejela po stehně.

„Horší,“ procedil jsem mezi zuby.

„Nikdy nezklameš,“ zahihňala se - moje ruka v jejím kříži byla kupodivu zapomenuta. Tak ne.

„O centimetr níž, nebo jen jeden prst pod košilku, a poznáš *pravý peklo*,“ varovala mě.

„Jasně. Spíme.“

„Spíme,“ zavlnila se tak, že jsem málem... co budu povídat.

„Tohle už nedělej,“ řekl jsem, když jsem se ovládl.

„Proč?“ znovu se zavlnila.

Ovládl jsem se i podruhé, ale bylo to na ostří nože. Radši už jsem nic neříkal.

„Nějak funíš, človíčku.“

„Mačkáš mi plíce.“

„Kecáš!“ nadzvedla se.

Na okamžik mě napadlo, že vážně neví, co to se mnou dělá: „Poslouchej, tys byla vždycky jen s holkama? Nic proti tomu!“ rychle jsem vyhrkl, když oblíny prudce zhranatěly.

„Pokud se ti nechce spát, tak jiný téma.“

„Dobře... nemohli bysme...“

„Ne.“

„Jau! Dobře - téma volíš ty.“

Chvíli bylo ticho, pak mi položila ruce na hrudník a opřela si o ně bradu: „Jak to, že dostali Tobiáše? Tak hrozně snadno? Byl tak silnej.“

Tohle jsem čekal; ne sice zrovna teď, ale čekal. Pohladil jsem ji po zádech (přes košilku, jistě!) - najednou se trásla a na tričko mi spadly dvě ledové slzy. Vážně můžou upíři plakat? Popotáhla. Znovu jsem ji pohladil: „Nevěděl, proti čemu stojí - a jít do toho ve Stínu démona... bylo to jako hasit oheň benzínem.“

„Ale Stín přece je... *byl* vůbec nejmocnější zbraň! Nic před ním neobstálo - jen já a Tobiáš jsme ho dokázali ovládnout. On... jak *strašně* křičel!“

Zase dvě studené slzy. Tentokrát jsem to zkusil s lehkým poplácáváním a uklidňujícím: „Šššš-ššš.“ Když se přestala třást, pokračoval jsem:

„Nic *pozemského* před ním neobstálo. Stín byl z místa, odkud je můj pan Hyde nebo Kocourovy schopnosti - nebo ti hajzlové. A tohle místo na zemi není.“

„Snad nezačneš nějaký *okultní* řečičky!“ vzepřela se na loktech, zelený pohled zas ostrý.

„Bacha na ty lokty...! Ufff. Lepší,“ nadechl jsem se: „Super. Upírka nevěří na okultní řečičky. - Nevidělas ty živý mrtvý kolem? Ty hořící nácky? Nevidělas ten boj u kostela? - Kruci, to jsem nechtěl, promiň.“

„Dobrý,“ odmlčela se. „Scházejí mi, ale už si zvykám,“ znovu se odmlčela, „ale stejně díky.“

Zas ten krátký jasmínový průvan a letmý dotyk na tváři. „To zas byla...!“

„Ani náhodou!“

„Jau! Co je?!“

„Prevence. Řekni mi o tom tvém panu Hydovi.“

„Radši bych ti povídal o jiném svém pánovi... Jau! Jau! *Jau!* Nic jsem neřek! *Jaaau!*“

„Jasný?!“

„Naprosto.“

Vyprávěl jsem jí tedy několik neuvěřitelných historek - anglicky - kdyby někdo poslouchal, ať rozumí co nejméně. Děkala, že ano, ale nevěřila mi ani slovo.

„Proč mi nevěříš? Jak bych tě teda vyléčil?“

„Nevím, ale takovýhle *bajky*... To bys nebyl doktor Jekyll a pan Hyde, ale doktor Lecter a soudce Death.“

„Soudce Death? Doktor Lecter?“

„Doktor Lecter je zlej pán z Mlčení jehňátek a soudce Death nesmrtelná příšera z komiksů pro dospělé,“ zašeptalo to z vedlejšího spacáku. „Soudce Death vždycky zabije úplně všechny do jednoho a doktor Lecter říká: ‚Snědl jsem jeho játra s chianti! - csscscscscscsc - mlask!‘“

„Jak to, že *nespíš*?!“ dospělý dvojhlas.

„Poslouchám. Je hezký, když mluvíte anglicky, i konec tý pohádky o čertech byl hezkej... i to, že se máte rádi.“

„My se *nemáme* rádi!“ zas ten dvojhlas.

„Tak jo. Chi-chi. Už zase spím.“ Spacák zašustil a Kocour zakručel.
„Všechno slyšela!“ zašeptal jsem česky.
„Kvůli *tobě*, protože ječíš jak slečinka!“
„Já neječ... mmmm!“
„Řekni to!“
„Mmmm!“
„Já nepovolím!“
„*Jaaau!*“
„Vidíš, že ječíš jak slečinka.“
„Jsi nechutná. A já spím.“
„Tak jo. Dobrou.“
„Hm.“
„Co to bylo?“
„Hm? *Hm*. Ne, už ne! Dobrou! *Dobrou noc, slečno Karolín!*“
„Tak se mi líbíš. Dobrou.“ Položila mi hlavu na hrudník, chvíli se vrtěla a pak usnula. Mně to trvalo mnohem déle.
Děšť zase zhoustl a stanové plátno jen dunělo.

* * *

Probudilo mě šimrání kolem rtů.
Už jsem to jednou zažil, jako malý kluk: odporný chlupatý pavouk mi lezl pod nosem, a jak jsem se lekl a otevřel pusu, spadnul mi dovnitř a já ho reflexivně spolknul. Máma mě tenkrát zastavila v poslední chvíli, než jsem zhltnul jed na mravence - pak jsme až do rána pavouka topili čajem a ona mě houpala na kolenou, protože jsem chytil lehký hysterický záchvat. Bylo mi sotva pět.
Pavouky nesnáším dodnes.
Horečka mi zastírala mysl jako chomáče vaty - škusnul jsem sebou, až mi v bolavých kloubech zapraštělo.
„Pššš, klid!“ Studená ruka na čele.
„*Mami?!*“
„Klid, to jsem já.“
„Fuj!“ sklesnul jsem. „Zdalo se mi, že... *něco mi leze pod nosem!!!*“ zase jsem se našponoval.
„Klid! Říkám, že jsem to já - prohlížím si tě,“ na horní ret mi zaklepal jasmínový ukazováček.
„Žádní pavouci?!“
„Ne.“
Zase jsem sklesnul: „Proč si mě prohlížíš? Proč nespíš? A proč mi přitom jezdíš prstem po puse?“
„Přemýšlím. A nejezdím ti prstem po puse, ale po rtech.“
„Dobře, *po rtech*,“ zaposlouchal jsem se, jestli Fiona zařezává.
„Spí, kontrolovala jsem to.“
Chvíli bylo ticho a ten prst vážně docela lechtal.
„O čem přemýšlíš?“ zašeptal jsem. Jestli přemýšlí, o čem přemýšlím já...! Srdce se mi rozbušilo.
„Ne, o *tomhle* nepřemýšlím,“ trochu se zavlnila v bocích a v hlase jsem zaslechl smích.
„Tak o čem?“
„O tom, co ti udělám... *jednu jedinou* blbou poznámku, a udělám to hned!“
„Já...“
„Řekla jsem: *jednu jedinou* blbou poznámku!“
„Dobře. Proč mi teda chceš... hm, něco udělat?“
„Nebyla náhodou *tohle* blbá poznámka?!“
„Ne, to byla otázka - použil jsem dokonce tvá vlastní slova.“
„Proč? Hmmm. Zamysli se, kde máš levou ruku.“
„No kde... *A kruci!* Promiň!“ trhl jsem paží nahoru.
„To nevrátíš, už se stalo.“
„To byla...!“

„Říkala jsem si, co teď řekneš: Že to byla nehoda. Že to je nepodmíněný mužský reflex. Že si za to můžu sama. No? Proč tam byla?“

„Hmmm - můžeš si za to sama! A vůbec,“ přešel jsem do protiútku, „byla řeč jen o košilce, ne o... Jau.“

„Jasně, o kalhotkách řeč nebyla - a to jistě proto, že něco tak nepředstavitelného jsem si ani nepředstavovala - ty jistě taky ne!“

„Já? *Kalhotky*? Nikdy!“

„Čím to, že ti nevěřím,“ zelené oči mi svítily nad tváří, a kupodivu, nikde žádná ostrá hrana.

„Jsi strašně nedůvěřivá, asi od příroze...“

„Jestli dořekneš, tak teprve uvidíš!“

„Nedořeknu, tu radost ti... Jau!“

„Mimochodem, máš pěknou teplotu,“ hlas zvažněl.

„Taky mám ten pocit... Nevadí, když na tebe kejch...? ... *pčííík!*“

„Fuj,“ utřela si poprskanou tvář.

„Nechytneš to, že ne?“

„Bez obav... dej si ruce vedle hlavy - jako když se vzdáváš.“

„Proč? Nějaké erot...“

„Neříkej to!“

„Vzdávám se.“

„Ták. Dobře,“ položila mi ledové dlaně na zápěstí, přimáčkla je ke spacáku a pomalu se po mně posunula nahoru, až měla obličej nad mým. Ta úžasná stehna mne studila na bocích a seděla mi... zapolykal jsem. Zelené oči svítily a rozpuštěné vlasy mě lechtaly na tvářích a krku.

„Říkalas, že ti lidská nechutná!“

„Neboj,“ začala se sklánět. Pak se ty fantastické rty dotkly mých.

„Mhm!“ řekl jsem.

„Co je?“ nadzvedla se. „Klid, uvolni se, otevři pusu.“

* * *

„Mhmmmm!“ řekl jsem znovu asi po třech minutách - déle jsem s ucpaným nosem (rýma proklatá!) nedýchat nevydržel.

„Ano?“

„Nechceš mi pustit ty ruce?“

„Ne. - Ale aby sis to špatně nevysvětlil - to nebylo líbání.“

„Ne? Co teda? Jazykový wrestling?“

„Upřísliny jsou léčivé - do hodiny máš po chřipce. Tot' vše.“

„Úúú!“ řekl jsem.

„Myslela jsem, že aspoň poděkuješ.“

„Chci zpátky svojí chřipku! Chci, aby to bylo líb...“

„Neříkej to!“

„...líb...! Jau!“

Pět minut bylo ticho.

Pravda, hlasitě mi skřípaly zuby.

„Už tě můžu pustit? Všechno pod kontrolou?“

„Většina,“ zasípala jsem.

„Chvíli jsem měla strach, že zavoláš Temného přítele. - Aby to se mnou vyřídil.“

„Já chvíli taky... Karolínó, tohle není normální! - Řekni mi - *řekni mi!* - proč jsi lesbička! To není urážka ani vtip. Chci... *musím* to vědět!“

„Tohle téma ne. A už jsem to jednou říkala. Spíme.“

„Já už nikdy neusnu.“

„Ale jo. Chrníš jak poleno.“

Zas bylo pět minut ticho.

„Kde je ta ruka?“

„Jestli na sobě máš nějakou ruku, není moje,“ informoval jsem ji.

„Právě že nemám - pěkně ji dej do výchozí a zároveň závěrečné pozice,“ zavrtila se, „hezky mě hřála v kříži.“

„Sobecká mrcho!“

„Říkal jsi něco?!“

„Ani jsem nešpitnul.“

„Nešpitáš *dost* nahlas.“

Spacák zašustil, jak se má dlaň stěhovala zpátky do chladného nebe. Ták, ještě kousek...

„Stop.“

„Posledně byla níž... Jau!“

„Spíme.“

„Spíme.“

* * *

Druhý den byla stále stejná tma, a déšť byl stále stejně hustý.

Dobrá zpráva byla, že Fiona je v naprostém pořádku a mně také nic není - krom Kocoura a ešusu s kaší (a čokoládou) jsme byli ve stanu sami; jedl jsem a něco mi stále víc vrtalo hlavou: „Fiono? Nedala ti Karolína včera pusu?“

„Jo. Když jsi odešel. Mokrou. Hezkou. Mám ji taky ráda... Ona neumře, víš?“

„Vím. A pak se ti udělalo dobře.“

„Jo,“ pastelka dál zavile rejčila po obrázku - ani jsem si radši nepředstavoval, co to je.

Mohla ji vyléčit hned, ale neudělala to.

Určitě by se vymluvila na něco, jako že dětem se musí trénovat imunitní systém.

Tihle *upíři*.

Pak se bok stanu roztančil rudými odlesky a zvenčí se ozval strašný, zalykavý řev.

* * *

Fiona si přitiskla ruce na uši, čelo ke kolenům, a zase to tenké kvílení. Řev mi nevadil, ale tohle mě trhalo na kusy. Věděl jsem, že spacák ani ručníky nepomůžou.

Kalhoty, boty, nemocnice, uspávací prášek.

Spěšné kroky, a zip se prudce rozjel. Jasmín.

Sklonil jsem pistoli.

Karolína si dřepa a zvedla holčičce hlavu: „Otevři oči!“ zavrtění celým tělem a kvílení zesílilo. „Kocoure!“ Černý stín se mihl a Kocour už stál upírce na stehně a olízl holčičce nos - při něčem takovém mrkne každý - a mrknutí stačilo: dvě modré lampičky bleskly, holčičce zazářily zornice a sesula se, jako by jí vymizely kosti.

„Klid! - Bude normálně spát a nebude si nic pamatovat. Rychle pod! Ty hlídej!“

Kalhoty, boty, bunda, pistoli dozadu za opasek.

„*Rychle!*“ ozvalo se před stanem - řev byl pořád horší - teď se do toho ozýval i zoufalý ženský nářek.

V letu jsem si narazil klobouk.

* * *

Na protějším břehu upalovali mrtví SS mladého muže - spíš ještě kluka - a pěkně hnusně. Přitloukli mu ruce a nohy k fošně a polili mu benzínem spodek těla, aby plameny šlehalý sotva na břicho. Co horšího, byl to ztracený syn jedné z žen v táboře - i já jsem ji párkrát viděl, bledý obličej v prádelně, každému do omrzení ukazovala fotku a ptala se, jestli ho cestou sem nezahlédl, takže každý věděl, kdo za tím plotem umírá. Takže to se všemi otrásl tak, že jí nezabránili, aby přelezla plot - já doběhl pozdě. Přebrodila potok, voda jen cákala, SS ji chytili a přitloukli proti synovi, aby se musela dívat až do konce. Až kluk zemře, zapálí ji.

„Už věříš na peklo?“ tiše jsem řekl Karolíně a rozrazil ramenem dav. Spoustě lidí tekly slzy, v záři plamenů se červeně leskly, ale nikdo nic neudělal, nikdo nepřestal zírat. Vytrhl jsem zdřevěnělé strážní kalašnikov a nacvičeným pohybem obtočil řemen kolem levé ruky - ani jsem nemusel moc mířit - bylo to blízko.

Jedna rána.

Řev ustal.

Druhá.

Nářek také.

„Hare Krišna!“ zašeptal jsem a složil prsty do hinduistického symbolu. „Mír s vámi.“ Krátká dávka do Slíd'ákovy přilby jen zazvonila a výkřik zraněného monstra mi stál za to, že na něj hinduismus příště nezabere. SS se bleskurychle stáhli.

Potok šplouchal.

Déšť na hořícím těle syčel.

Jinak bylo ticho.

Vrátil jsem vojákovi zbraň.

Třeštil na mě oči.

„*Miluju své mrtvé*,“ řekl jsem a lidé se přede mnou rozestupovali.

* * *

Na břeh nakráčely další řady hajlerů - tohle dělá Strýček Pepi - ovládání mysli bylo vždy jeho. Zemřelé pro změnu ovládá Strýček Heini. To bylo také vždy jeho. A Vůdce jim dláždí cestu a dává sílu. Dláždí *si* cestu. Sem.

„Kurva,“ řekl jsem - najednou jsem stál u umývárny a vůbec nevěděl, jak jsem se tam dostal. Na tvářích mě něco studilo. Jistě déšť. Rychle jsem si je otřel.

„Proč to dělají? Proč *tohle* dělají?“ Karolína se třásla.

„Každá smrt je jedna duše. Každá duše je kapka utrpení a každá kapka utrpení je kapka moci. A asi už umějí použít i bolest živých.“

„Co se proti tomu dá...?“

„*Ty nic!* Já zatím taky ne... Jdu cvičit.“

* * *

Po třech hodinách, kdy mi málem popraskaly svaly, jsem se vysprchoval a zašel do nemocnice.

„Dobrý den, pane!“

„Dobrý,“ pokynul jsem ešusem s kaší; je hezky horká: Ona jindy tak ocelová fronta na jídlo se přede mnou rozestoupila jako dým.

Na všech ležících vojácích bylo něco divného - buď měli pokrčená kolena, nebo, pokud je z nějakého důvodu pokrčit nemohli, měli na klíně polštář nebo časopis - a všichni měli takové zvláštní zasněné (pološílené) pohledy. Karolína ve vypasovaných černých kalhotách a ještě vy pasovanějším tričku, pod kterým bylo vidět každé zavlhnění... zavlhnění každého svalu, prošla uličkou mezi postelemi.

Už dávno jsem si toho všiml: pokud i ne zcela hezká žena ví, jak držet figuru při chůzi, je neodolatelná. Pokud něco takového - dokonale - ovládá nejkrásnější žena, jakou jste kdy viděli... A tohle se na mně, *hoši*, vrtí už dvě noci! *A nic!*

Tiše jsem si povzdechl.

„Ahoj,“ zastavila přede mnou a podle slabého úsměvu si byla naprosto přesně vědoma, co těm nebožákům provádí.

Taková malá msta.

Malé odreagování od živých mrtvol. Od upalování zaživa. Od...

„Ahoj blondýno. Jak se mají ti moji zlatí chlapci?“

„Jsou támhle vzadu - a kupodivu, až na toho jednoho přežijou - i v bezvědomí už je jen jeden.“

„Nejsou s nima problémy?“ pomalu jsem šel mezi lůžky, nabral lžici kaše a foukal na ni.

„Ne... jednoho jsi ale vykastroval. Doktor mu musel amputovat...,“ šmikla nedvojsmyslně rukou.

„Tonu v slzách,“ řekl jsem a zastavil před značně mumifikovanými vojáky. Pan Dříve-monokl, nyní pan vrchní Tutanchamon opravdu pokrčené nohy ani polštář v klíně neměl.

„Dobrý den,“ ozval se slabý mnohohlas. Jedl jsem a neodpovídal. Ucítil jsem, jak z nich najednou stoupá pach strachu. Usmál jsem se a jednomu začaly téct slzy.

„Odjed! Neděs mi pacienty,“ odnavigovala mě Karolína, „jde z tebe hrůza!“

„To víš, bývalý Mluvčí Distribuované banky musí umět vyřídít vzkaz - musí umět promluvit do duše.“

„Na mě se ale takhle nikdy nedívej.“

„Nikdy,“ usmál jsem se na ni - normálně -, „i když, za to, co mi provádíš v noci... Neposlouchejte, příteli,“ zamračil jsem se na našpicované, poslintávající uši.

„Noc, ach ta sladká noc,“ řekla Karolína, aby to okolí jasně slyšelo, a ty úžasné smyslné rty se prohnuly v ještě úžasnějším a smyslnějším úsměvu.

„Jdu zas cvičit,“ rychle jsem se odporoučel.

* * *

Po dalších třech hodinách jsem cítil, že se mi začínají vracet síly - nic mě nebolelo, svaly, klouby, nic; to asi ta léčebná pusa. Každou hodinu jsem se zaběhl mrknout na Fionu, ale pořád spala a Kocour jí seděl u nohou a jeho žluté lucerničky ostrážitě svítily.

* * *

Když se večer Karolína vracela z nemocnice, kupodivu skoro nepršelo. Tentokrát se neozývalo žádné pískání, natož oplzlé poznámky. Jen pár uctivých pozdravů.

„Ta se *nese!*“ zašeptal ženský hlas - jasně jsem ho slyšel odrazem mezi stany.

„Taky když má za manžela takovýho *mordýře*.“

„Vidělas ji někdy jíst?“

„Nosí si kaši do stanu.“

„To nosí tomu svému *fešákovi* - ten zas chodí spát se slepicema a vyspává do desíti!“

„To jo - mordýř nemordýř - je to fešák. A zastal se jí proti šesti chlapům.“

„Jednoho ale zabil.“

„To jo...“ zbytek šepotu zmizel v zabzučení zipu.

„Ahoj *fešáku*. Ještě nespíš? Normálně chodíš se slepicema.“

Seděl jsem obutý a oblečený: „Nejsi utahaná?“

„Ne. Proč?“

„Co kdybysme se prolítli?“ Podal jsem jí glock.

„To nebyla otázka.“

„Ne.“

„Dobře... Kocour to tady zvládne... Řeknu Jarmile, aby sem občas zašla. Něco si vymyslím... Jak dlouho budeme pryč?“

„Hodinku. Maximálně tři. Ale nikomu radši nic neříkej. Kocour zvládne cokoliv. Že jo?“

„Mňau.“

„Hlavněji nenos žádný potkany... Čaj jsem připravil, támhle je když tak zbytek čokolády.“

„Kocoure?“ řekla Karolína, „kdyby něco, zas ji uspi, jo?“

„Mňau.“

„Hodnej kluk,“ podržela ho za ušima a on se jí otřel o ruku. „Ty vážně víš, proč je takovejhle?“ bleskly po mně zelené oči.

„Jo.“

„Ale...“

„Půjdeme - v noci ti to když tak převyprávím. Tuším, že to bude zas jediná *náplň*.“

„Neskuhrej,“ v hlase jsem místo obvyklého břitu zaslechl něco jako zaváhání.

Divné.

* * *

Zašli jsme do uhlové tmy za polorozpadlým kravínem, zabalili se do obrovského pršáku, upíří smysly propátraly okolí, chytla mne kolem pasu a už jsme svištěli; v matném černém plášti nás nemohl nikdo vidět.

„Kam?!“ překřičela vichr a frčení klop, když jsme byli skoro pod letícími mraky - rozvodněná Vltava hluboko pod námi se blýskala jako pohřební stuha.

„Do centra! - Musíme najít byt, základnu, někde vysoko nahoře, v posledním patře!“

„Jasný!“

* * *

Opatrně jsme procházeli temnými pokoji.

Povolená lednice trochu smrděla, ale nic hrozného - na to, aby zakryl mrtvolu, smrádek nestačil.

„Stejně musíme zkontrolovat každou skříň,“ zašeptal jsem, „mrtví tam můžou stát bez hnutí celý týden.“
Byt byl ale prázdný.

Přemýšlel jsem, jak zablokovat vchod - my sem budeme létat vždy oknem, ale... Upírka místo přemýšlení vzala třímetrákovou almaru a přenesla ji před dveře - slabě to klaplo (když ji položila), a vrzlo (když ji domáčkla k futrům).

„Stejně by prorazili, ne?“ narovнала se.

„Určitě, ale slyšeli bysme je.“ Dal jsem do almary smetáky a spoustu sklenic a talířů, aby to dělalo co největší randál a aby se přes to co nejhůř šlo.

Byt je v pátém patře nedaleko centra, ve starém domě s tlustými zdmi, a má skvělý prostorný a chráněný balkón na přistávání.

Karolína přelétla s páchnoucí lednicí k sousedům a teď stála vprostřed našeho veleobýváku a rozhlížela se: opravdu hezký, s citem zařízený pokoj - s citem a gigantickou knihovnou.

„Copak tady, ale tam,“ ukázal jsem.

„Co tam je?“

„Jen se pod' mrknout.“

* * *

„Jako bych si to *nemyslela*.“

„Krásná ložnice,“ zapružil jsem rukama o postel, „ani si nevrzne.“

„To samý by se dalo říct i o tobě,“ líbezně se usmála.

Postel byla fakt bytelná, s vysokými pelestmi ze silných, umělecky prolamovaných trubek. Karolína za jednu pelest vzala, zatřásla, ale postel nezavrzala ani teď.

„Je namazaná,“ řekla a v hlase najednou měla něco, z čeho mne všechny veselé myšlenky přešly. Asi zlá vzpomínka.

* * *

„Musíme něčím zakrejt okna,“ vrátili jsme se do obýváku, „budu potřebovat světlo.“

„Na co to tady vlastně potřebujem? Myslíš na odboj?“

„Ne - potřebuju si udělat výbavu.“

„Snad *potřebujeme*. - Ale na co?“

„Já...“ Odmlčel jsem se a zahleděl se ven. Tma byla černočerná, déšť rachotil po střeších a klokotal v okapech, a hluboko dole se potáceli mrtví - byl tu skoro plný Třetí kruh. Zkrátka, lepší čas na onen slavný okamžik pravdy asi těžko najdu:

„Je to kvůli mně, kvůli mé pitomosti - tohle *všechno*,“ mávl jsem rukou.

„Ale! Neříkej? Takovýhle myšlenky už se dneska dají léčit.“

„A co hůř - asi to kvůli mně i pokračuje - *zhoršuje* se to - a jen a jen kvůli mně... a..., to je jedno,“ klepl jsem pěstí do skla. „A já jediný na celém světě vím, jak to zastavit. A můžu to udělat. *Už* jen já.“

„Povídám! Dá se to léčit!“

„Ani pro upíry není zdravé dělat si *teď a tady* ze mě šoufky,“ řekl jsem stále proti oknu. Na stěně visel malý oprýskaný kříž. Slabě zažhnul.

„Ale ale, človíček se nám zlobí!“

Otočil jsem se, usmál se a zvedl ukazováček a prostředník jako starý dobrý sir Winston Churchill.

* * * _

„Já nejsem žádný *človíček*,“ řekl jsem a můj hlas drhnul jako dva kusy rezavého železa.

Tady to byla normální chuze normálními plameny, skoro jako v pekle. Jen to nesmím přetáhnout s časem. Upírka visela ve vzduchu, propnutá jak luk. Usmál jsem se znovu a z cípů bundy se jí začalo kouřit - pak jsem mávl rukou a malé hořící věčko zmizelo.

* * *

Chytil jsem ji, aby nespadla; ani ona nemohla postřehnout můj pohyb.

„*Co...! Co...! Co to bylo?!*“ dohlápla a uskočila ode mě.

„Demonstrace těch myšlenek, co se dají léčit, ne?“

„Proč...?!“

„Tady to jde, v táboře ne - kdyby to šlo i tam, šli by tam i mrtví... Neublížil jsem ti?“

„Jak bys mi moh ty...! Asi bys moh, co?“

„Neboj.“

Chvíli se na mě dívala.

Trochu vyplašeně.

„Dobře, zatlučeme okna, a říkals, že potřebujeme výbavu.“

„Potřebuju – já!“

„O tom si promluvíme pozdějc.“

„Blondýna!“ zašeptal jsem.

* * *

Než jsme se vrátili do tábora, stihli jsme nejen zatemnit, ale doletět i pro mou tašku do úschovny na Masaryčce (Megan ji u kostela neměla a jinam ji dát nemohla - páčení mříží jsem s radostí nechal na upírce) a sehnat polovinu věcí, které budu potřebovat - na závěr jsme zvládli i dvě akutní akce - na tři a půl hodiny rej činorodosti:

„Zlato? Chceš *krást* zlato?“

„Takýs kradla, ne?“

„Ale jen...!“

„Já taky *jen* - dokud žijí tupci, co nám za zlato dají jídlo, chci mít zlato - Fionu hladem umřít nenechám. Ani sebe.“

„Hlad... vidíš. Kde by tu tak nejbliž mohly bejt kurníky?“

„Kurníky? Aha. Starej Prosek? Veleslavín?“

„Počkáš tu?“

„Ty kurník, já zlatnictví... poletíš do Veleslavína?“

„Jo. Proč?“

„Kdyby ses nevrátila, abych věděl...“

„Ty seš mi *nějak* starostlivej - že tě používám jako ohřejvací podložku, neznamená, že se od tebe nechám zachraňovat. Podruhý.“

„Grrr!“ řekl jsem a skočil z balkónu.

Tohle frajeření mě jednou zabije.

* * *

Leželi jsme zase v mém spacáku a v hlavě mi zase bušila krev - dneska ostré hrany skoro zmizely, ale tím je to horší. Déšť bubnující do stanu pomalu houstl, tma byla pořád stejná a Fiona spala s palcem v puse.

Snažil jsem se myslet na něco jiného, než na co jsem myslel, tak jsem si přehrával, jestli jsme na něco nezapomněli: zbraně jsou přendané do mé staré tašky, taška pod pruhem drnů pod podlážkou,

(... *tašku, tašku pod podláááčku* - jak Joe Stetson)

v bytě přibyl skoro kilový pytlík zlatých mincí a pamětních medailí - a poprvé jsem byl svědkem přípravy upířího jídla.

„Není ti těch kuřat líto?“ zašeptal jsem. Zelené oči mi zářily nad obličejem jako hvězdy - zase si mě prohlíží.

„Ne. Je to, jako když tobě není líto bifteku.“

„Já se tomu bifteku ale nedívám do ksichtu... nedokázal bych to,“ otrásl jsem se při vzpomínce, jak dvě kuřecí hlavy osaměle klapaly zobáky po prkénku.

„Tys nikdy nezabil kuře?“

„Kuře ne... Jednu věc s křídla sice jo, ale to byla jen práce... Největší pitomost mého života.“

„Ale ale - nech ty smutky,“ chytla mě za bradu a zacvakala mi čelistí. „Chceš-li lítat, musím víc jíst.“

„Hm, jasně. - Už tloustneš. *Jaaau!*“

„*Netloustnu!*“

„Vím to - ležíš na mně... Jau! Jau! *Jau!*“

Netloustnu!“

„Dobře, netloustneš... Hmmm. Hele...“

Ne - o *tom* se prostě bavit nebudem.“

„Jak víš, o čem se chci bavit?!“

„Velmi snadno,“ prohnula se v bocích a posunula trochu níž. „Ale...!“

„Ne. Prostě *ne!*“ výhružně mi opřela ukazovák o čelo: „Radši mi prozrad'... zabilo by tě, kdybys ted' - *zrovna ted'* - zavolal Temnou stranu Síly?“

„Už se dostávám do kondice, tak asi ne. - Dneska už bych ti pistoli před léčením nedával.“

„Ale nemůžeš to použít jako tam? V bytě? Vystrašils mě.“

„Promiň.“

„To jen tak nějaký *promiň* nevyžehlí... Takže tady to nejde?“

„Ne.“

„Dobře.“

„Jau! Jau. *Jaaaau!* Dost! Jau! *Jau!* Karolínó! Dost!“

„Tak. A spíme.“

„Ale...!“

„Spíme! A nezapomeň na ruku.“

„Grrrr!“

„Dobrou.“

„Dobrou.“

* * *

Další dva dny jsem cvičil jako blázen a cpal se kaší s čokoládou, až jsem skoro nabral starou ocelovou pružinovitost. Vojáci okukovali, co že to dělám, a začali napodobovat - řekl jsem jim, že to není karate, ale nová japonská škola, distribuovaný styl.

Prostě pakárna.

Obě noci jsme poletovali a pobíhali po Praze, a krom mrtvých a několika nehasnoucích požárů nenarazili na nic závadného. Jen Třetí kruh už tu je v plné mohutnosti. Zbytky nocí jsem ale protrpěl pod převalujícím se jasmínovým snem se zelenýma očima.

Takže třetí den ráno jsem to prostě nedokázal vydržet.

* * *

Dvě a půl hodiny jsem makal v posilovně, vysprchoval se ledovou vodou, ale už ani to nepomohlo.

Vrátil jsem se do stanu - Fiona zrovna kreslila nějaký rozsáhlý projekt, jinak by s Karolínou byla v nemocnici.

„Kotě, kde máme ted' schovanej poklad, nevíš?“

„Támhle,“ ukázala do stejného rohu jako minule.

V zatahovacím igelitovém sáčku byla pěkná hrst šperků - vybral jsem pár malých náušnic z červeného zlata.

„Neříkej prosím tě Karolíně, že jsem si je vzal, ano?“

„Mám lhát?“

„Ne *lhát*, prostě to neříkej.“

„A co když se zeptá?“

„Nemůže se zeptat, když to nebude vědět.“

„A co když jo? - Je strašidlo a strašidla vědí všechno.“

„Když to bude vědět a zeptá se, tak jí to řekni, jistě.“

„Tak jo... Na co ty náušničky potřebuješ?“

„Tomu bys nerozuměla... Co to kreslíš?“

„Tohle seš ty a tohle Karolína,“ ukázala na jeden modrý flek vedle druhého modrého fleku - nad jedním byl žlutý flek, nad druhým zelený.“

„Tohle jsem já, že jo?“

„Jo - nevadí? Hnědou jsem pořád nesehnala.“

„Už jsem si zvyknul... Proč jsme tak těsně u sebe?“

„Jak vždycky v noci lítáte pryč...“, ztišila hlas: „Přece jen jsi Superman, já už to vím,“ vševědoucně zamrkala, „ale neboj, neprozradím tě.“

„Jak... jak tě to napadlo? Že někam lítáme?“

„Řekl mi to Kocour - když jsem spala. Jednou vás viděl. - Neboj,“ pohladila mě po ruce, „s Kocourem tu strach nemám. Ten by přepral i tebe... I když, ty seš vlastně Superman, tak tebe asi ne. Ale všechny ostatní jo.“

„Ach jo,“ řekl jsem a podíval se na Kocoura - ležel na zádech a bezelstně na mě zíral.

„Mňau?“

„Jestli kvůli tobě budu muset nosit červený slipy, schytáš to, chlupáči.“

„Mňau.“

„Kotě, máš pravdu, lítáme pryč, ale hlavně o tom nikde nemluv.“

„Jako o těch náušničkách?“

„Tohle je důležitější... Ostatní lidi nemají rádi, když umíš něco, co oni ne.“

„Ale Superman přece...!“

„Vzpomeň si - ani Supermana nemají všichni rádi.“

„No jo. Tak jo,“ dala si prst přes pusku a důležitě nakrčila čelo.

Pečlivě jsem za sebou dopnul zip.

* * *

Samozřejmě, že jsem věděl, že se pět táborových dobrovolnic s finanční vizí ujalo nezbytně komerčně-samaritánské služby - jinak by to nešlo. Byly to pravé armádní specialistky a jejich stan byl stranou ve tmě a cestička k němu hluboká a prošlápnutá.

Náušnice mě pálily v dlani, tak jsem natáhl krok.

* * *

„Jen pojď dál, fešáku! Ta tvoje křehotinka na tebe nestačí, to je jasný na první pohled!“ Vyšla na mě bruneta tvarů bujnějších než bujných s poprsím jak ledoborec Krasin.

Dva Krasiny.

Náušnice zabraly ještě lépe, než jsem čekal: bruneta byla krásně horká a krásně všehoschopná. Do vrzání polního lůžka, stenů, přerývaného dechu a bubnování deště se zpoza potoka neslo hajlování hořících lidí.

Člověk si zvykne na všechno.

Místo běžné půlhodiny jsem dostal nadstandardní hodinu a dokonce i sušenky a řídké kafe. Plamínek rezavé petrolejky tančil a za plátěnými stěnami se dál ozývaly steny, přerývaný dech, vrzání polních lůžek, dešť a hajlování hořících lidí. Seděl jsem na kousavé dece, a jak se mi ulevilo na těle, tak se mi zatáhlo na duchu.

„Už ne, dík,“ opatrně jsem si zvedl její hlavu z klína, „musím jít.“

„Ty platíš,“ usmála se, rtěnku rozmazanou až na nose, „zase příd - kdykoli. Klidně na dýl.“

Stála ve tmě za cípem stanu, když jsem odcházel. Nevím proč, ale chtělo se mi zvracet.

* * *

Dvacet minut jsem se drhnul ve sprše, až někdo odhrnul zástěnu s: „Kdo to tady *kurva* tak zdržu...! Promiňte, pane! Já...“ Chudák upadl na záda.

Mrkl jsem na Fionu (pořád kreslila), ale k nemocnici jsem se ani nepodíval. Pak jsem čtyři hodiny cvičil jako šílenec, a když si se mnou chtěl mladý hubený voják zatrénovat, zlomil jsem mu žebro.

„Ježiš! Mrzí mě to!“ zvedl jsem ho z podlahy, „promiň, chlape! Vezmu tě do špitálu.“

„To nic, Jane - moje chyba,“ tiše zasténal, „od toho je trénink, aby se obrousilo nešikovný maso.“ Sice se usmál, ale byl bledý jako smrt. Kdyby kolem nebylo tolik lidí, už bych volal Leoparda, bez ohledu na následky. Aby mu tak kost propíchlá plíci!

Spolu s jiným vojákem jsem ho odnesl do nemocnice a tam poprvé uviděl doktora - měl maskáče jako všichni a díval se na mě zádumčivě, ale nic neříkal. Střehl jsem se byť i jen podívat Karolíniným směrem, a cítil, jak mne do zad pálí tázavý zelený pohled.

„Nepřeháněj to s tím tréninkem,“ prošla kolem mě.
„Nerad,“ odsekl jsem a viděl, jak jí to trhlo rameny.

* * *

Sprcha.
Kilo kaše.
Fiona.
Posilovna.
Sprcha.
Spící Fiona.

Zapnul jsem stan, zul se a ztlumil petrolejku.
Jak jsem seděl na spacáku, díval se do mihotavého plamínku a cítil slabou vůni jasmínu, bylo mi stále hůř. Takhle jsem se naposledy cítil, když mi zemřeli rodiče. Bylo mi devět.
Praštil jsem pěstí do podlahy, ale nepomohlo to.

* * *

Karolína přišla o hodinu později, než měla - nemá sice pacienty moc ráda, ale opravdu jí na nich záleží - jsou prostě její.

Otočil jsem se k plátnu; déšť hlasitě klepal, zvenčí zatančily rudé odlesky, ozvalo se krátké zařvání a třeskl výstřel. Hlídky se ode mne poučily.

„Ahoj,“ řekla udiveně, „dneska neletíme? Chtěl jsi...“

„Tři noci jsem pořádně nespál - zítra, ano?“

„Jak chceš,“ sfoukla lampu, šustění prádla, vůně jasmínu, mýdla a aviváže, a zip mého spacáku se rozjel. Připadal jsem si jako v pekle. Tyhle *debilní* přirovnání! Hůř.

„Co se děje?“ Karolína se mi opřela o rameno, převalila mě na záda a zahleděla se mi do očí.

„Vážně se mi chce spát.“

„Pročs tomu klukovi zlomil žebro?“

„Pitomá nehoda,“ řekl jsem ostřeji, než jsem chtěl.

„A pročs po mně v nemocnici tak seknul?“

„Hele, fakt se mi chce...“

Ucítil jsem, jak najednou ztuhla - všechny ostré hrany se vrátily a zaryly se mi do svalů. Zhluboka natáhla nosem.

A kruci! Asi jsem ke všemu podcenil upíří smysly.

„Co to z tebe...! *To přece...!!!* Tys byl... *Tys byl v bord... !!!*“

„Tiše!“ zašeptal jsem a Fiona ze spánku zavrňela. Koutkem oka jsem zahlédl dvě znepokojené žluté lucerničky.

„... v bordelu!!!“

„A?“ řekl jsem jak nejkldněji jsem mohl.

Tentokrát Drákulu nehrála, tentokrát to bylo doopravdy:

„*Přivnáváš fe????!!!*“

„Promiň, přes ty zuby ti není rozumět.“

„*Přiznáváš se????!!!*“

„Ne, konstatuj u - proč bych se měl přiznávat?“

Ovládla se opravdu v poslední chvíli - pěst jen hvízdla. „Co je ti do toho, kam chodím nebo nechodím?“

Cítil jsem, jak ji to bodlo, ale mě ještě víc. Kdo tu kdy říkal, že jsem hodný člověk? řekl jsem si, ale vůbec mi to nepomohlo.

„Já... já...“, zakoktala se a rozepnula spacák. Za chvíli už byla u Fiony.

„A co čekáš?“ zvedl jsem se na ruku: „Rok jsem žil v Americe, v podělaný nejprudérnější čtvrti podělaného nejprudérnějšího města, co tam snad mají, a teď se po mně každou noc vlní nejhezčí, nejvoňavější, nejvláčnější, nejhladší, nejpružnější a nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy viděl...! *Já nevím!* Vy upíři si asi šlehnete dvě slepice a jste v pohodě! Já jsem jen člověk! Krucinál! *Člověk!*“

„Vy už se nemáte rádi?“ ozval se slabý hlásek.

„Ještě *tohle!*“ zasténal jsem, otočil se k plátnu a přetáhl si spacák přes hlavu.

„Karolínko, neplač - já tě mám pořád ráda, i když seš strašidlo.“ Uslyšel jsem, jak malá ruka přejíždí po těch kouzelných plavých vlasech, o kterých se mi zdává, co jsem je kdysi viděl poprvé.

* * *

Vzbudil jsem se v devět a až na Kocoura byl ve stanu sám. Plamínek stažené petrolejky tančil a vedle hlavy mi smrděl ešus se studenou kaší.

Nebylo mi líp než včera - ani o kousek - ale došel jsem k chlapáckému rozhodnutí... a nebo raději ne, chlapácká rozhodnutí až za chvíli. Pozoroval jsem Kocoura, jak si hraje s myší - jen se na ni díval a ona zblble běhala v kruzích - vždy mu doběhla k tlamičce, on vycenil zuby, myš začala zoufale prchat a zas mu doběhla k zubům.

„Ty mi rozumíš, co chlape?“ řekl jsem a připadal si jako ta myš.

„Mňau,“ řekl, a já pochopil, že mi sice rozumí, ale ubližovat Karolíně se prostě nesmí.

„Já jí neubližuju! Ona ubližuje *mně!*“

„Mňau,“ přimáčkl myš k podlážce a otočil se zády.

„I ty, Kocoure!“

Takže jsem se vrátil ke svému chlapáckému rozhodnutí: omluvím se. Sice nevím za co a... Ale vím. Ach jo. Jak jsem se ale rozhodl, hned mi bylo o kousek líp.

Nejdřív jsem ale musel do umývárny.

Pak do posilovny.

Pak do sprchy.

Pak se najíst.

Pak si znovu vyčistit zuby.

Pak... pak jsem stál před nemocnicí, a tenkrát do Sálu moci plného démonů se mi pro Luciferovu hlavu skákalo snáz. I do Vesuvu se mi skákalo snáz.

Zleva vyřvával ochraptělý šik budoucích mrtvol to svoje idiotské „Heil Hitler! Heil Hitler! Heil Hitler!“.

„Tohle *ne,*“ rozdrtil jsem v zubech a otočil se k plotu.

„Držte huby!“ zašeptal jsem. „Nebo ten plot *přelezu!*“ Asi ze mě vycítili Velkého Leoparda, tak skutečně zmlkli - ruku nahoře měli pořád, ale jen naprázdno klapali čelistmi; i řada mrtvých SS o dva kroky ustoupila. Kdyby bylo všechno takhle jednoduché.

Nadechl jsem se a znovu se otočil k nemocnici.

„Jsem drsňák,“ povzbudil jsem se - celý ten pekelný cirkus kolem mi najednou připadal jako titěrnost - jen abych už tohle měl za sebou.

A aby to dobře dopadlo.

* * *

„Ahoj,“ řekla Karolína jako vždy.

Já jsem právě absolvoval deset kroků proti nejprudšímu větru a do nejprudšího kopce v dějinách planety, kolena se mi podlamovala, a ona řekne jen *Ahoj?*!

„A... a-hoj,“ řekl jsem.

Vypadala kouzelně - jako vždy. Ale byla trochu bledá a možná měla i trochu červené oči... ne, to se mi zdálo. Nezdálo. Krucinál! Prošla kolem mě, vzala podnos a odkráčela někam do druhé části stanu.

„Ahoj Jane,“ řekla Fiona a mračila se na mě přímo hrozivě.

„Ahoj kotě.“

„Nejsem žádný kotě! Teda pro tebe ne!“

„Promiň,“ sedl jsem si na volnou postel, „nechceš si sednout vedle mě?“

„Ne!“ otočila se a dupla, pak přece jen přisedla - houpala nohama nad podlahou a mračila se dál.

„Co se tak mračíš, ko... Fiono?“

„Mračím se na tebe!“

„Aha?“

„Protože už tě *vůůůbec* nemám ráda!“

„Aha. Ale to mě mrzí.“

„Tak at'! Jsi zlej na Karolínku! Celou noc plakala!“

„Ale...!“

„Nevymlouvej se! Jsi na ni zlej! A abys věděl, řekla jsem jí, že sis vzal ty náušničky a škrtla jsem tě na všech obrázcích! Jsi ošklivej a zlej! *Na všech!*“

„I na tom gauči?“

„Tam prvního! My si s Kocourem a Karolínkou vystačíme sami! Nepotřebujeme nikoho, kdo je na nás zlej!“

„Ale já na vás přece...!“

„Navíc pořád lžeš! A jdi pryč! Nemám tě ráda,“ prudce se odvrátila. Připadal jsem si, jako by mi do tváře práskl kýbl ledu.

Kyselina se stáhla, že jsem ji skoro nevnímal.

„Už jsi odešel?“

„Už jdu,“ zvedl jsem se.

„Jane, počkej!“ zavolala na mě ta, od které jsem to čekal nejméně.

„Ano, Karolíno?“ zastavil jsem ve vchodu a nějak se začínal dusit. A kolena už se zase podlamovala.

Došla těsně ke mně a jejímu pohledu jsem ale vůbec nerozuměl: „Asi bys měl vědět,“ řekla tiše česky, „že v táboře je kapavka. Bohužel.“

„To ne!“ dosedl jsem na nejbližší lůžko, hlavu v dlaních, „*to ne!*“ Pokud jsem se domníval, že dno pekel znám jak své boty, do této chvíle jsem se mýlil.

„Nemáme dost antibiotik a na večer bych být tebou nečekala - musí se rychle - tady,“ zaklepalo mi o hřbet ruky něco studeného, „sice starý, ale osvědčený recept.“ Před očima jsem měl malou lahvičku s něčím čirým.

„Co s tím?“ pomalu jsem vstal, lahvičku v prstech.

„Pořádně si to nalej... víš na co. Ze všech stran, do všech záhybů. Bude to trochu štípat, ale minutu vydrž, pak pět minut ve studené vodě,“ řekla přesně tím nezaujatým tónem, jakým mluví všechny sestřičky.

„Karolíno, já... dík. Já jsem se ti vl...“

„Čím dřív, tím líp.“ Otočila se a odešla.

* * *

Šel jsem k umývárně a v mysli měl naprostý zmatek - zjistil jsem, že se v ženách - natož v upírkách! - vůbec nevyznám. Pokud se na mě včera zlobila, znamenalo by to, že... Pokud se ale teď nezlobí, a dokonce mi dává lék na kapavku, zas by to znamenalo, že... A co je *horší*?! Ledový déšť mi stékal za krk, ale nějak jsem ho nevnímal.

Nad jedním z oprýskaných umyvadel jsem provedl požadované - hezky ze všech stran, do všech záhybů.

„*Óóóó!!!*“ vytřeštil jsem oči do malého zrcadla a po čele mi najednou tekly velké kapky potu. Všechny plameny pekelné by tohle nedokázaly.

Ona minuta byla nejdelší minutou, jaká kdy mezi minutami začala a mezi minutami i skončila.

Pětiminutovka ve studené vodě nejdřív vypadala jako skvělý nápad.

Pak už ne.

Seděl jsem na bobku a snad poprvé v životě se vážně modlil, a že na mě všichni civí mi bylo úplně jedno.

Za čtvrt hodiny jsem se dokázal postavit, umyl si ruce a obličej a byl bledý jako smrt.

Šel jsem Karolíně vrátit lahvičku.

* * *

Došel jsem, ale musel se hned posadit - sedl jsem si zas vedle Fiony.

„Vrátil ses?“ řekla nepřátelsky.

„Musím si sednout.“

„Není ti dobře?“

„Ne, není.“

„Patří ti to.“

„Tohle ne. Věř mi. - Tohle ne.“

„Jak je, Jane?“ vůně jasmínu přišla ze strany, odkud jsem ji nečekal, a břicho se mi zastavilo před očima

přesně v tom úhlu, kterým tu mučí pacienty.

„Dík, výborně,“ statečně jsem se zazubil.

„Ukaž se,“ zvedla mi bradu, „jsi bledej jak stěna,“ přešla do tiché češtiny: „Jen jsem ti chtěla říct, že jsi teď na pár měsíců imunní proti všem infekcím, takže i proti kapavce - víš, po té důvěrné chvilce tam ve spacáku, s těmi jazyky - tedy alespoň *já* ji za důvěrnou považovala,“ líbezně se na mě usmála.

„Takže...!“ zvedl jsem lahvičku.

„Trochu neškodné dezinfekce. Nepomůže, neuškodí,“ usmála se ještě líbezněji.

„*Takže...!!!*“

„Chceš se na něco zeptat? Ubohý chudáčku-jenom-člověče?“

„Já... já... já...!!!“

„Anglickýýý!“

„Tohle Janovi asi anglicky nepůjde.“

„Huhl,“ řekl jsem.

* * *

V noci v bytě jsme s Karolínou dokončovali výbavu.

Cítil jsem, že je třeba spěchat - atmosféra v táboře houstla hodinu od hodiny - SS upalovali spoustu příbuzných lidí uvnitř, a ta bolest a bezmocná nenávist se někde musí uvolnit - a pokud je velitelem tábora major, který je neustále pod obraz, a jeho zástupci kněz a právník, byl jsem si téměř jistý, co se stane.

„Tak,“ řekl jsem - z kožených motorkářských obleků, částí armádních neprůstřelných vest, drátěné košile ukradené z Vojenského muzea a černých chráničů pro zásahové jednotky jsme si vyrobili, co nám scházelo - Karolíně pořádnou bundu, mně pořádnou bundu; drátěnou košili jsme stříhali nůžkami na plech.

To moje „Tak“ bylo páté slovo dnešního večera.

Plamínky svíček tančily.

Blondřáté ticho mě ničilo.

„Potřebujeme aspoň ještě jednu noc, ale radši bych to zvládnul dneska.“

Nezeptala se, co chci zvládnout - jen položila nýtovací kleště a sledovala něco na stole.

„Potřebujeme vrtulník - nejlíp zelenej, vojenskej - na Starý Ruzyni určitě nějakej bude. A motorku - nejbližší KTM shop je v...,“ podíval jsem se na vytrženou Zlatou stránku, „v Uhříněvsi.“

Zase nic neřekla.

„Na to máme ty spreje - KTM jsou oranžový, tak to namaskujeme.“

Zase nic. Ted' se dívala někam nad mé levé rameno a jejímu výrazu jsem rozuměl stále méně.

„KTM berem, protože je to terénař a vejdem se na něj všichni tři, když tak. Vezmem šestsetčtyřicítka, bazarovou, zajetou, má větší nádrž a je lehčí než litr...“ zmlknul jsem. Už plácám naprosté hovadiny a ona stejně nepromluví a pořád se mi dívá nad levé rameno.

Chlapácká rozhodnutí se zkrátka musí dotáhnout do konce.

Ach jo!

Nadechl jsem se.

Vydechl.

Nadechl.

„Tak jo. Omlouvám se. Byla to pitomost... Ty na to chování máš svaty právo a já mám jiný možnosti než... prostě *jiný* možnosti. Jsi na holky, OK, v tom stanu jsme spolu jen náhodou, ale chápu, že některý věci se nedělají. Důvěra je v háji. Moje vina. Moje chyba. Omlouvám se. Opravdu. Vážně. Ale už prosím tě mluv.“

Pohled se mi pomalu přesunul zpoza levého ramene nad pravé rameno.

Plamínky svíček tančily.

„Tak jo, něco se mezi náma stalo - vím to - a já to podělal, máš pravdu. Víc se omluvit nemůžu. Je mi děsně. Strašně.“

Měl jsem najednou nesmírně těžkou hlavu - jako Mluvčí Distribuované banky jsem se díval do očí hrozným lidem, v pekle jsem pohledem uhnul jen před samotným Luciferem, ale teď jsem zrak zvednout prostě nedokázal.

„Víš, cos mi včera řekl?“

„A ještě ty mýšleš k tomu,“ klesl jsem čelem na stůl a chtělo se mi umřít.

„Ne - byly sice hloupý, ale očekávaný. Řekls mi ještě něco jinýho.“

Kosa dopadla.

„Promiň - umírám. Za cokoli, co jsem řekl, se omlouvám.“

Pět minut bylo ticho. - Kam se na každou hrabala ta ranní nad umyvadlem.

„To mě docela mrzí, že se omlouváš za *všechno*.“

Žádná slova už mě nemohla zarazit hloub - zlatá Propast věčného zatracení.

„Řekls, že jsem nejhezčí, nejvoňavější, nejvláčnější, nejhladší, nejpružnější a nejkrásnější ženská, jakou jsi kdy viděl.“

Kdesi v černých vířivých temnotách ledové smrti se objevila hvězda. Dvě. Zelené. Zvedl jsem hlavu: „Já...“

„Půjdem najít ten vrtulník? A pro motorku?“ Vstala, otočila se, protáhla a propuzila rukama k podlaze. Chtěl jsem původně něco důležitého, ale najednou mi úplně vyschlo v puse.

* * *

Nejdřív vrtulník.

Stará Ruzyň byla rozstřílená, na přistávacích plochách krátery a ohořelé trosky, budovy vypálené.

Stejně to vypadalo na všech pražských heliportech.

Kliku jsme měli až ve Kbelích: podle Karolíny tam sice neměl co dělat, přesto v hangáru z vlnitého plechu stál osamocený dvouturbínový stroj: přídatné nádrže, šedozelené maskování, červené kříže v bílých kruzích na bocích. Někdo si ho zřetelně připravoval k útěku, ale nezadařilo se - po ranvejích se potáceli i mrtví v kombinézách letecké záchranky; ten někdo do levých zadních dveří přidělal gumové úchyty a do úchytů kulomet.

Mohl by se hodit.

Do Uhřetěvsi pro motorku.

Svištěli jsme jak Neo Matrixem a kapky vody šlehalý do obličeje a lemy pršipláště jen frčely.

Zpátky do Kbel řídila Karolína: prázdnými ulicemi jsme jeli bez světel a opravdu vražednou rychlostí - mám pocit, že jeden dálniční nadjezd jsme celý skočili.

Jsem dobrej, neječel jsem.

* * *

Zajeli jsme do hangáru a já za námi zavřel.

Na plechové střeše rachotil déšť.

* * *

Vrtulník sice měl přídatné nádrže, ale spolu s vnitřními byly sotva z poloviny plné - po místní cisterně zbyl jen kráter páchnoucí duhové vody, ale alespoň jsme si nanosili prázdné kanystry - co se vešlo -, ten někdo, kdo stroj připravoval, už odšrouboval a vyházel vše nepotřebné.

„Támhle přikurtujeme motorku,“ ukázal jsem, seřídil si čelovku a už jsem lihem pucoval kapky vody a špínu z oranžové kapotáže a bočních plastů - moc jsem se s tím nemazal - druhou rukou jsem chřestil černou matovkou, a jen se líh odpařil, už byl první pruh.

„To se sloupe.“

„Neva - chvíli to vydrží... sedlo prosím tě ne. A bacha na brzdový kotouče. A nestříkni na vejfuk, je horkej, ať nevyletíme do...“

Zelený pohled mne proklál.

Tehdy si na nás vyšlápli SS.

* * *

Chtěl jsem, aby mi Karolína konečně uvěřila, tak jsem ji chvíli nechal. Byli tři a bez problémů prorazili plechovou stěnou.

Upuštěný sprej chřestil po betonu.

* * *

Vystřílela dva zásobníky z glocku (také má elektronický tlumič), tak jen zvonily nábojnice a pleskaly kulky.

Ani to úžasné upíří wu-šu nezabralo.

Nemělo smysl plýtvat municí do pětsedmičky, tak jsem vstoupil do ohně - tady to jde skoro samo. Velký Leopard si zvykl, že jsem zase silný a zase to trochu vzdal a poslouchá. Pokud tedy nežádám příliš.

„Uhni,“ řekl jsem, upírka vylétla pod strop, já do vzduchu otiskl dlaň a SS se rozlétli na cáry.

Upírka pomalu přistála:

„Svítěj ti oči. Červeně. Strašně zle.“ Zněla docela vystrašeně.

„Lepší?“

Byla připravená mě praštit, ale pěsti sklesly: „Jo. Lepší.“

„Už víš, jaký máš šance?“ srovnal jsem si čelovku: „S Šedým Hadem by to šlo, ale... Tihle sice nejsou úplně nejslabší, ale stejně je to jen takový potěr. Pitomí strašáci... Neublížili ti?“

„Ne... Doděláme tu motorku?“ zvedla barvu.

„Jsou to sice pitomí strašáci, ale někomu budou scházet - takže bacha - pokud by se objevil byt' i jen jeden z těch tří velkejch hajzlů, musíme ulítnout... Kdyby mě dostali, musíš ulítnout sama.“

„Jasně.“

„Hele,“ přirazil jsem k roztřepené díře ve stěně pojízdnou skříň s náradím, „přesně tímhle tónem to říkala Megan, a pak ji Strýček Hermy vygumoval,“ luskl jsem prsty, „asi takhle složitě.“ Nakreslila lomenou čáru hnědou matovkou - ve vzduchu krom barvy a horkého výfuku smrděly i spálené kosti: „Co vlastně bylo mezi tebou a agentkou Megan?“

„Jéžíšmarjá! Opravdu se obvykle ovládám!“ odkašlal jsem si - a ještě jednou - a ztišil hlas k normálu: „Zatkla mě. - To ona mě přivázala tehdy na FBI, jak mi Fiona přinesla klíč. Co by mezi náma tak mohlo...“

„Znáš to, nejdřív se trochu hádáte, pak spolu v letadle, celou noc, se zapnutým autopilotem...,“ nakreslila další čáru. „Mimochodem, s tou ohnivou dlaní to bylo dobrý.“

Nafoukl jsem se - snad vůbec poprvé mě pochválila. „Slyšela jsem, že se dlaní dá vyřešit i spousta jiných problémů,“ fantastické rty se prohnuly soustředěním, jak kreslila něco jako Fionin gauč.

„Tohle si nezasloužím!“

„Zasloužíš!“

* * *

Stáhli jsme si flekaté gumové rukavice, a když barva zaschla, naložili motorku.

Protáhl jsem si záda: „Poletíme do tábora a...“

„Nemohli bysme ještě do bytu?“ Karolína se podívala na hodinky: „Fiona je v dobrých drápech, ví, že jsme pryč, nebude se bát - máme přes tři hodiny.“

„Tak jo,“ řekl jsem.

Dnes večer odmlouvat nebudu.

* * *

„Paráda,“ přistáli jsme na balkóně a já z nás odvinul pršiplášť, „aspoň se můžeme vysprchovat. *Můžu*. Každý zvlášť. Nic jsem neřek.“ V bytě tekla sice jen studená a čůrkem, ale tekla.

Karolína šla první, já druhý.

Když jsem se vrátil, seděla u stolu, nohu přes nohu, a zase měla výraz, kterému jsem nerozuměl. Sedl jsem si také. Zadívala se mi do očí, a tentokrát jsem vydržel, protože jsem chlapík.

Plamínky svíček se ani nehnuły a ticho rychle houstlo.

V těch zelených očích bylo něco, *něco*... Pokud ale teď řeknu nějakou pitomost, zas bude všechno v háji... Prokletý ticho! Jenže já tam ono *něco* viděl. Ale nebyl jsem si úplně jistý co.

„Kar...“

„Můžu se tě na něco zeptat, Jane?“ promluvila v týž okamžik, hodně tiše, a kupodivu sklopila zrak.

„Jistě. Hm. Jistě.“

„Jenže já se... já se stydím,“ řekla tónem, jaký jsem u ní ještě neslyšel.

„Hm. Hmmmm. Zkus mi to pošeptat - Fiona to taky tak dělá,“ zazubil jsem se, ale dost vyděšeně.

„Nejdřív zhasnu, nevádí?“

„To ale budeš mít značnou výhodu.“

„To budu,“ pořád ten *tón*, žádná kousavost. Co se sakra *děje*?! Vlasy se mi zježily. Sfoukla svíčky a udusila

rudé oharky na koncích knotů.

Zavoněl voskový dým.

Na balkón a okna bušil déšť a někde v dáli ve tmě něco rudě žhnulo - Karolína odhrnula zatemnění. Pak tak pomaličku došla až ke mně, ruce za zády. Vůbec jsem ji nepoznával.

„Hodláš mi sát krev?“ pokusil jsem se odlehčit situaci a jako vždy se mi to *povedlo*.

„Mohl bys vstát, prosím?“

„Jistě.“ Málem jsem se sice dvakrát skácel, ale zadařilo se. Natáhla se mi k uchu a rychle něco zašeptala.

„Prosím?! Cože?! Promiň, vůbec jsem ti nerozuměl,“ zoufale jsem mezi chvatnými sykvkami lapal slova.

Hlasitě se nadechla a zase vydechla - byla opravdu silně nervózní - oči jí svítily jako lucerny, zornice stažené do čárek, a věděl jsem, že pozoruje každé hnutí v mém obličejí. Znovu nádech, znovu výdech:

„Nechal by ses ode mě svléknout? A přivázat k posteli?“

Zalpal jsem po dechu: „*Svlé...?! Přiváz...?! To...???!*!“

Byla příkrčená, jako by čekala ránu. Hlavou mi létla miliarda možností, ale věděl jsem, že *proč* není odpověď. - A někdy je lepší prostě skočit než zůstat při zdi. Hlavně jsem věděl, kdybych neřekl *ano*, do nejdelší smrti bych si to neodpustil. Možná i mnohem déle.

„Ano.“

„*Ano?!*“ oči teď skutečně *svítily*.

„Ano.“

Šli jsme do ložnice.

* * *

Měl jsem pocit, že jsem se změnil v balónek a letím pod stropem, ale slyšel jsem koberec pod podrážkami.

Otočila si mě proti slaboulinkému světlu z obýváku - i já už se pomalu rozkoukával - a začala mi rozepínat košili. -

O něčem takovém se mi zdává, co jsem ji tenkrát poprvé viděl na vlastní oči - tenkrát za pohnutých událostí na Vysočině.

„*To je...!*“

Opřela mi ukazováček o rty. A další knoflík. A další. Košile zašustila o židli, stahované tričko zašustilo o kůži, chladné prsty jedoucí po zádech, chladná dlaň na břicho. Pásek. Knoflík. Poklopec. Kalhoty ke kolenům. Trochu do mě strčila, narazil jsem na postel a sedl si.

Nezavržala.

Boty jsem neměl zavázané, tak šly snadno. Kalhoty taky.

V hlavě mi vířilo několik desítek tisíc do ruda rozžhavených mlýnských kamenů, mezi kterými se prosmekla jen jedna jediná myšlenka... bohužel jsem nevěděl jaká.

„Vida, nemáš červený slipy... natáhl by ses, prosím?“

Konečně jsem si na tu myšlenku vzpomněl: „Říkala jsi *přivázat?!*“

„Ruce k horní pelesti, nohy k dolní. Ano.“

To už jsem ležel na peřině. Karolína měla pod postelí připravené něco jako lana na vázání námořních lodí.

Uzly jí jdou taky moc hezky.

„Neškrť to?“

„Chrrr...!“ odkašlal jsem si: „Ne-e.“

Mlýnské kameny malinko zvolnily. Uvědomil jsem si, že ležím přivázaný na posteli, jen v trenýrkách, v prázdném bytě, v prázdném domě, v prázdném městě, kterému vládne peklo, úplně napospas upírce, kterou jsem včera pěkně naštvál. Vlastně už předevcírem. Mlýnské kameny se vzápětí roztočily původní rychlostí a úvahu spolehlivě semlely.

Karolína odešla.

Když se vrátila, měla na sobě kratičkou bílou košilku a miniaturní bílé kalhotky se šňůrkami vysoko na bocích. Už jsem věděl, že ANO byla ta nejlepší odpověď mého života.

Pak se ozval *ten zvuk*.

Zašmikání.

* * *

„To...! To...! To jsou nůžky?!“ řekl jsem a měl velmi vysoký hlas.

„No jo, nůžky. A velký,“ sedla si na postel a pomalu mi přejela studeným železem po boku. Svaly se mi napnuly jak provazy.

„Klid,“ teď už jsem ten smích v hlase slyšel - a navíc mi dala pusu na tvář.

„To byla pusa! To nezapřeš! Ted' ne!“

„Jaká pusa?!“

„No pusa... Jau! To bylo hanebný! *Jau!* A tohle teprv! Na co že máš ty nůžky?“

„Proč tě to zajímá?“ položila mi ruku na břicho.

„Ale jen tak, znáš to, aby řeč nestála.“

„Tak to jo.“ V jejím hlase jsem najednou uslyšel něco, co dobře znám, ale co jsem v tomhle hlase ještě nikdy neslyšel, a jen v nejdivočejších snech doufal, že kdy uslyším. Jemně mi jazykem přejela po krku a dala pusu do důlku nad hrudní kostí. Jsou dvouznačné náznaky a jsou jednoznačné náznaky. Ted' už jsem si byl zcela jistý... Ale na co sakra má ty proklatý nůžky?! Fantastické měkké rty mi pomalu klouzaly po žebrech až doklouzaly na břicho. Trochu mě kousla a ledová ruka mne zároveň pohladila. Začal jsem vidět všechny svaté - točili se na mlýnských kamenech jako orloj.

„Fakt škoda, že nejsou červený,“ tentokrát bych hlas ze svého břicha nenazval jinak než mazlivým. Ruka mne pomalu hladila a ztěžklý dech lechtal na chloupkách u pupíku. Svátí začali zpívat: „Háleluja! Háááleluja! - Haleluja! Haleluja!!!“ Nůžky mi pomalu projely po pravém stehně až na břicho a stříhaná látka vydala hlasité šmik. Totéž vlevo. Zbytek nebohých trenýrek se odpoutal mimo mou vůli.

„Zadek nahoru,“ tichý hlas, „ták,“ troška spod'árů odplachtila. „Páni! Tak tohle mě celý noci tlačilo do... tlačilo,“ tichý smích, a jazyk mi pomalu vklouzl do pupíku a ty fantastické vlasy hladily jak sen. Svátí přestali zpívat a začali hrát na obrovské tympany dunivé perkusní sólo. Chvilí se nic nedělo, a pak ty fantastické rty udělaly to, v co jsem nedoufal ani v těch nejdivočejších z nejdivočejších snů.

Kecám.

Nezdálo se mi o ničem jiném.

Svátí se skáceli v mrákotách.

„Ba-bacha na ty vy-vyjížděcí zuby! Vypadaj dost - dost ostře! Mhhmmmmmm!“

* * *

Když se Karolína vrátila z koupelny, šla tak trochu jakoby ostýchavě - v přísvisu z obýváku to bylo neodolatelné: odlesky tančící na měkkých křivkách, odlesky tančící na bílém prádelku, odlesky tančící... opřela se mi rukama o hrudník a sedla si mi na břicho a zase se mi dívala do očí a ty její zase zářily jako hvězdy:

„Jak se máš? Dobrý?“

Dvě sice zdánlivě neutrální otázky, ale já naprosto přesně věděl, na *co přesně* se ptá.

„Hmmm. Promiň, nechci se tě dotknout, ale tys tohle ještě nikdy nedělala? Že ne?“ Hvězdy zablikaly a cítil jsem, jak ztuhla:

„Špatný?“

„Nóóó... Řekl bych, že na začátečníci to docela šlo... A s trochou tréninku určitě dojdeš naprostého mistrovství - jsem kdykoli k dispozici,“ tiše jsem se rozchechtal.

„Ty syčáku!“

„Jau! Ne! Jau! Nemůžu se bránit!“

„Tím líp.“

„Karolínó!“

„Snad nejsi lechtivej?“

„Ani náhodou.“

„Hm, na žebrech ne... Co na chodidlech?“

„Ne - nás na to v Distribuovaný bance cvič... Né! Vyhrálas! Jsem! Vzdávám se!“

„Tak. Už víš, co si můžeš dovolit?“

„Ukrutná upírko!“

Chvilku bylo ticho.

„Můžu ti dát pusou?“

„Proč se ptáš?“

„Některejm holkám to... potom vadí.“

„Já nejsem žádná *slečinka*.“

Pak bylo malinko delší ticho.

Dlouhé.

Moc hezké.

„Mhmmm! Promiň, ale já vážně musím trochu dýchat - aspoň občas. Pusou. Když mám rýmu.“

„Vy *lidi*! Taky nic nevydržíte!“

„Když už jsme u toho, nechtěla bys mě odvázat?“

„Ne.“

„Proč?“

„Slyšela jsem, že se chlapi potom vždycky převálej na bok a usnou. A já si chci povídat.“

„Počkej, tys vážně...?!“

„Neříkej to.“

„Jak víš, co chci říct?“

„Prostě vím.“

„Dobře - jiné oblíbené téma. To předtím bylo skvělý... ale ty z toho moc nemáš. Nechci tě do ničeho nutit, ale stačilo by se posunout kousek dolů a nadzvednout a... *Co se děje?!* Ať jsem řek cokoli, беру zpět!“

Úplně ztuhla, a sice se nadzvedla, ale sklouzla ze mě. „Karolínó, co je? To byl docela normální návrh!“

„Nic... nic se neděje,“ posadila se na kraj postele zády ke mně a pohladila mě po stehně. Mluvila proti zatemněnému oknu: „Stejně jsem ti to chtěla dnes večer vyprávět. Povědět. Říct. Protožeš měl pravdu, včera - především -, prostě jsem neměla právo si s tebou tak zahrávat... Ale ten bordel ještě prominutej není! Natož odpuštěnej!“ zavrtala mi palec do žeber.

„Jau!“

„Jako kdybys...!“

„Ani nevíš, jak mě to mrzí.“

„Nemrzí!“

„Kdybych věděl, že mám aspoň tu nejmenší, miniaturní, mikroskopickou, v elektronovém mikroskopu viditelnou naději, čekal bych klidně deset let... Přece si nemyslíš, že bych, že bych... takovou sladkou, nádhernou, talentovanou, smyslnou, chytrou, hodnou, hebkou, sametovou, úžasnou, vtipnou... že bych, že bych...“ zmlkl jsem. Položila se a její týl mi dolehl na pupík. Jak jsem dýchal, vlasy zas tak krásně šimraly.

„Pokračuj.“

„Co?“

„Skončil jsi u *vtipnou*.“

„Aha: nesnesitelnou, náladovou, ledovou... Jau!“

„Bídák jeden!“

Chvíli jsme jen tak leželi.

„Bylo před Vánocema,“ Karolína si prohrábla vlasy a přeložila si je, abych jí z profilu neviděl do obličeje. Jak mluvila, cítil jsem na břicho jemné vibrace jejích hlasivek: „Bylo před Vánocema a jedna malá holčička kreslila, co chce pod stromeček. Už uměla trochu psát, ale pořád radši kreslila. Měla maminku, tatínka a malého brášku - bydleli v hezkém velkém domě, tatínek chodil do práce a maminka byla s holčičkou a malým bráškou pořád doma. Byl večer - vonělo cukroví, tatínek už přišel z práce a s maminkou se smáli z kuchyně. Byli asi bohatí, protože měli spoustu hezkých věcí. Té holčičce bylo sotva sedm, tak z toho ještě neměla rozum.“ Karolína se odmlčela a děšť bubnoval do oken a ve vzduchu voněl jasmín a vychladlý voskový dým. „Pak se ozvala velká rána. Holčička se lekla, ale tatínek byl doma, tak se nemohlo stát nic zlého. Tak si dál kreslila - velké balíčky pod velký zelený stromeček, pro maminku, pro tatínka i pro brášku - pro toho ty největší, protože byl ještě malý - a nakonec i pro sebe. Pak se z kuchyně ozvaly cizí hlasy a maminka začala křičet. Holčička si dál kreslila, protože tatínek byl doma a nemohlo se stát nic zlého. Jenom najednou hlasitě, moc hlasitě dýchala. Pak začal křičet i tatínek, tak holčička přestala kreslit a zavřela oči a ucpala si uši. Pořád ale slyšela, jak tatínek křičí. Slyšela i cizí těžké kroky, ale pořád seděla na koberci se zavřenýma očima a pastelkou v ruce. „Tady je eště jeden harant! Holka!“ řekl hodně nahlas nějaký cizí pán a chytil holčičku pod

rameny. Za chvíli už byli všichni v kuchyni. Tatínek, maminka, bráška, malá holčička a tři cizí pánové. Ti měli na hlavách černé kukly, ze kterých jim koukaly jen oči a rty, a smáli se. Maminka plakala i malý bráška plakal - tatínek se třásl. Ti cizí pánové od tatínka něco chtěli - křičeli na něj - malá holčička to vůbec nechápala. Pak mu začali ubližovat a tatínek zase hrozně křičel a podlaha byla najednou celá červená. Holčička zavřela oči a ucpala si uši, ale tatínek pořád hrozně křičel. Pak těm pánům řekl, co chtěli, tak mu přestali ubližovat. Maminka plakala a malý bratříček byl celý modrý a dýchal ještě hlasitěji než holčička. Dva z těch cizích pánů šli někam do domu a třetí pán zůstal s nimi v kuchyni. Pak ti pánové přišli zpátky a měli spoustu penízků a smáli se a měli radost. Pak tatínek zase začal křičet - už od něj nic nechtěli, už mu nic neříkali, jen se jim líbilo, jak křičí. Pak přestal a ti pánové řekli mamince, ať udělá, co chtějí, jinak že jí ty parchanty upečou před očima v troubě. Pak se ti pánové na mamince hýbali a maminka hrozně plakala a dívala se na holčičku i bratříčka a snažila se usmívat, že to bude dobré, ale stejně pořád hrozně plakala. Trvalo to dlouho a ti pánové dělali mamince divné věci, až jí zhasly oči a přestala dýchat. To už nedýchal ani bratříček, byl úplně modrý. Pak jeden z těch pánů řekl: „Je tu ještě spousta chlastu a ta holka!“ a všichni tři pánové se zase začali smát. Pak si položili holčičku na stůl a hýbali se na ní. Strašněji to bolelo, tak plakala, ale ti pánové se nepřestávali hýbat - hýbali se jeden po druhém, znovu a znovu a líbilo se jim, jak holčička pláče a prosí je, ať už se na ní nehýbají. Když už nemohla plakat, tloukli ji, dokud zase nezačala. Holčička ležela v něčem mokrému a lepkavém. Pak to cizí pány za strašně dlouho přestalo bavit a hodili ji na podlahu ke koši na odpadky a moc se tomu smáli.

Pak přišly stíny.

Byly dva - vlastně tři - holčička je neviděla, jen slyšela, jak teď křičí ti cizí zlí pánové. Pak už nekřičeli, jen slyšela, jak sténají a prosí, jako předtím prosila maminka a tatínek, a jak je někdo odvádí z domu. Pak holčička viděla, jak po červené podlaze kuchyně někdo jde. Už neviděla moc dobře, ale byl to jeden ze stínů. Zavřel mamince oči a přikryl ji bílým prostěradlem. Tatínek žádné oči neměl, tak ho jenom přikryl. Bratříčka zvedl z podlahy, položil ho na kuchyňskou lavici, tam co sedával tatínek při snídani, a také ho přikryl. Stín holčičku neviděl, ležela moc vzadu, až u koše na odpadky, a už skoro vůbec nic neviděla. Pak se před ní objevil kocourek. Černý, s obrovskými modrými očima. „Mňau?“ řekl. A holčička zkusila říct Ahoj kocourku, ale vůbec jí nešlo mluvit. Kocourek se začal rozpouštět ve tmě. A holčička už jen slyšela: „Co je, Kocoure?“ Pak uslyšela rychlé kroky a najednou ucítila teplou ruku na krku. Bála se, ale zase chvilku viděla. Stín měl také kuklu, že mu byly vidět jen oči, také černou, a na hlavě měl klobouk. Jenže měl hrozně hodné oči, jako tatínek, když ještě měl oči. „Postrachu! Tady je ještě jedna! Malá holka! Živá!“ Během okamžiku přiběhl další stín, měl dlouhý kabát a strašné, přísné oči, ale teď také vypadaly jako tatínkovy. „Bože, ti parchanti ji zřídili...! Neboj, maličká. Už je to dobrý.“ Zvedl ji a zabalil do velkého ručníku. „Ta neumřel!“ řekl takovým hrozným hlasem, že holčička věděla, že nezemře, že prostě nemůže zemřít. „Kocoure!“ řekl pak zase tím hrozným hlasem a holčička najednou viděla zas toho kocourka a jeho modré oči, tak velké, tak velké. Usnula. A neumřela.“ Karolína se odmlčela a cítil jsem, jak mi po hrudníku tečou její slzy. Už dávno jsem přetrhl provazy na rukou a držel ji.

„No jo, příště tě budu muset přivázat líp... Neotočíš se na bok a neusneš?“

Zvládl jsem úsměv, mluvit jsem nemohl, přestože Mluvěcímu Distribuované banky se knedlík v krku prostě udělat nemůže.

„Z hodné malé holčičky se stala zlá mladá dáma. Stíny ji vychovaly, aby byla zlá na zlé. Velmi zlá. Stala se také stínem a bavilo ji to. Měla několik stejně vychovaných přátel - a ne přátel - byli rodina. Měla nového bratra, který ji škádlil, ale nikdy neubližoval - byl to jediný muž, kterého snesla ve své blízkosti. Zamilovala se do jedné ze svých kamarádek a oženily se spolu. Její rodina se usmívala a vystrojila jim krásnou svatbu. Všechno bylo hezké a jednoduché - zlí pánové končili v hlubokém sklepe s hlavou na špalvu; velmi stará pravidla stínů nebylo třeba měnit. Jednoho dne si zlá mladá dáma četla - doma - v místě, kde byla v naprostém, dokonalém bezpečí. A přesto byla za okamžik celá její rodina mrtvá. Už zas. Přestože stíny byly tak nebezpečné, pozabýjeli je během několika okamžiků dva vrazi. Ji ne, ji oslepili a mučili; dlouho, krůtě, zkušeně. Pak jí zastřelili bratra, toho jediného muže, který by snad... Pak mladou zlou dámu někdo zachránil - měl ji ale raději zabít. Skončila v ústavu, kde ji téměř každou noc znásilňoval odporný zřízenec. Poutal ji k posteli, a protože měla po mučení zohavený obličej, dával jí na hlavu nákupní tašku, která voněla pečivem a byly v ní drobečky a sůl z rohlíků. Pak ji zase někdo zachránil - bylo to k neuvěření, byl to její bratr, ten, kterého považovala za mrtvého - nebyl mrtvý, ale stal se z něj upír, stejně jako byla upírka i její nová

přítečkyně, krásná Hanako. Mezitím ji ale Kocourův syn, také Kocour, zachránil z bludiště vlastní mysli, stejně jako kdysi dávno jeho otec zachránil malou hodnou holčičku. Ze zlé mladé dámy se stala smrtelně nebezpečná zlá mladá upírka. Při přeměně se zahojily všechny viditelné rány, zase viděla a zase byla pohledná, ale všichni muži, krom jejího bratra, v ní budili naprostý, zvracívý hnus. Některé sice snesla ve své blízkosti, ale většina si musela dát velký pozor, pokud nechtěla skončit s polámanými kostmi. Pak obnovili slávu stínů a popravili jednoho z jejích mučitelů - pana Wriese - rozsekali ho na kusy, a ona sama ho posypala nehašeným vápnem a zakopala hluboko do chladné země, kde těla tlejí rychle. Pak svou slávu rozšířili na celou Evropu a všichni zlí pánové končili v chladné zemi, kde těla tlejí rychle - pořád stačil meč a špalek. Stará pravidla stínů nebylo třeba měnit. Pak se ale Wries vrátil. Zabil všechny, které mladá upírka znala, a zabil by i ji, kdyby nezasáhl jeden z těch odporných nesnesitelných mužů - ten, kterého nesnášela ještě víc než ostatní - aniž věděla proč. Bojoval tvrdě a statečně, ale nakonec prohrál. Pak přišla malá blond'atá holčička..." Karolína zmlkla. Trochu jsem se třásl, ale knedlík v krku už jsem spolkl. Skoro.

„Nikdy jsem to nikomu nevyprávěla,“ vymanila se mi z objetí, otočila se, zase se mi opřela dlaněmi o hrudník a zase mi dosedla na břicho. „Ty se třeseš!“ v hlase najednou měla smích: „Pan nezničitelný Mluvčí Distribuované banky, sám Superman bez červených slipů, chlapík s čertem v těle, a je dojatej jak slečinka!“

„Jsi strašná,“ řekl jsem a hlas se mi zadrhl už jen malinko.

„Už víš, proč jsem lesbička? Už víš, proč nemám ráda pány, co malým holčičkám ukazují kouzla? A už víš, proč jsem nikdy s mužem... Už prostě víš, proč ne klasické metodě?“

„Kdybych jen tušil, nikdy bych..."

„To bych ale přišla o spoustu legrandy,“ zavrtala mi pěst pod žebra: „Jak to, žeš přetrhnul ty lana? Bez rozmachu bych s tím měla problém i já.“

„To víš, posilovna a kaše s čokoládou... Kdys mě přestala nesnášet? Když jsem tě vyléčil?“

„Ale ty trdlo!“ klepla mě do čela. „Přece jak se staráš o Fionku - nikdo takovej nemůže bejt úplně špatnej,“

(... to s těma dětma zabírá i na upírky! Já se picnu!)

dala mi pusu.

Bylo ticho.

„O čem přemýšlíš?“

„To bys nechtěla slyšet.“

„Chtěla. Musím to vědět!“

„Počkej, kolik je?“

„Dobry - svůj krátký nudný život hravě shrnu do čtvrt hodinky, takže..."

„... takže přiznávám. Něco mě přece jen napadlo... Ale stydím se ti to říct.“

„Hmmmm? Že bys mi to zkusil pošeptat?“

„A vidíš, výbornej nápad,“ otočil jsem jí hlavu, odhrnul vlasy a chvíli šeptal.

„Ty zhýralče!“ řekla a znělo to značně mazlivě. Mlýnské kameny už se zas žhavily a roztáčely a všichni svati si rozcvičovali ramena nad tympány.

„To nebylo všechno,“ řekl jsem a pokračoval v šeptání. Trochu ztuhla, ale řekla: „Asi musím, co?“

„Nemusíš nic, proboha. Ale..."

„A jak?“

„Ruce i nohy k horní pelesti... říkalas, že tyhle provazy nepřetrhneš?“ Zvedl jsem ji jako pírkó.

„Jane...!“ řekla a nepokračovala.

„Neboj.“

Řeknu vám, upírky jsou nádherně ohebné.

* * *

„Kdepak jen jsou ty nůžky?“

„Opovaž se! Copak to nevidíš?“

„Co?“

„Klíčky - ty provázky jdou rozvázat.“

„No jo. Škoda. To šmikání mě *tak* vzrušuje.“

„Jane...!“

„Mám tě odšněrovat?“
„Zas ty tvoje sugestivní distribuovaný otázky!“
„Ale ale, taková divná cizí slova,“ pomalu jsem jí sklouzl jazykem po vnitřní straně stehna.
„Ovládneš se? Tam ve stanu ses jednou málem neudržel... ssssss!“
„Víš, jak to zpívají Horkýže Slíže: ... *otvor bránu, lebo ju rozbijem!*“ Zatáhl jsem za levý, pak za pravý konec šňůrky. Uzlíky moc nedržely.
„Jane!“
„Důvěřuj mi.“
„Já...“ nedořekla.

* * *

Když jsem se vrátil z koupelny, pořád byla u pelesti - upíří křeče neznají - a oči jí zase jednou svítily jako smaragdové hvězdy.

„Dobrý? Sametová prdelko?“ točil jsem hlavou a křupalo mi v obratlích.
„To víš, holky tohle uměj líp. Vědí, kdy přitlačit, kdy jen polehoučku... A neškrábou... Bolí tě za krkem?“
„Trochu.“
„Aspoň je vidět, že ses snažil.“
„To je mi vděku... Neboj, nebudu tě lechtat, jen ten uzel nějak... dobrý. Nebolí tě v kříži? Užovko?“ Povolil jsem i poslední lano a pomalu ty fantastické dlouhé nohy položil na peřinu: „Už se ale nikdy poutat nebudeme, že ne?“
„Ne. Asi ne. Ne.“
„Tos mi tak nevěřila?“
„Ano. Ne. Ale všimni si, jak potom jo,“ odmlčela se - pak zašeptala: „Už mě ale nikdy nezklam, fešáku mordýřská,“ a dala mi dlouhou, *dlouhou* pusu - fakt ji ještě musím naučit, že občas musím dýchat - s rýmou si zřetelně neporadí ani velmi intenzivní upíří léčba.
„Poslouchej - vlastně... Hanako zmizela, že jo?“
„Snad nežárlíš?“
„Já? Nikdy. *Jau!*“
„Ona tam asi někde byla, u toho kostela... jenže je příliš cenná pro klan, než aby takhle hloupě padla.“
„Hloupě? To ses s jejich smrtí smířila nějak snadno.“
„Se smrtí se nelze smířit - lze si na ni jen zvyknout.“
„A kruci! To bylo nějak moudrý! Na blondýnu. *Jau!* Musím tě zkrotit, abys tohle už nikdy... *Jau!*“
„Napsal to jeden bráchův kámoš... Zemřelo mi už tolik přátel, *tolik*... Jsou pryč, ale nikdy na ně nezapomenu. Na žádnýho z nich ani na žádnou z nich... Vždycky jednou za rok si zalezu a vzpomínám,“ hlas zesmutněl.

Rychle jsem změnil téma: „Proč je Hanako tak cenná?“
„Proč? S upířím rozmnožováním je to trochu složitější než s lidským a značně složitější, než se píše v knížkách... Jednou ti to vysvětlím,“ tak zvláště se na mě podívala. „A Hanako dokáže předávat geny za mnohem jednodušších podmínek než všichni ostatní z nás. *Mnohem*. - Ona jediná. A klan teď má určitě velký ztráty.“
„To znamená, že se jednou vrátí... Jste manželky?“
„Vidíš, žárlíš!“
„*Hmmm!*“
„Ne, už jsem se nikdy nevдалa... I ta moje první a jediná je mrtvá. Všichni jsou mrtví.“
Mlčeli jsme.
„Co vlastně ty a vážný známosti?“ zelené oči zableskly: „Agentka Fajtová ti utekla, to vím, v San Antoniu nebyla žádná neplacená, to vím taky, a agentka Megan... to nevím, jestli ti věřit.“
„Odkud to všechno máš?!“
„Náhoda. - Ne! - Mě to nezajímalo! Ulřišku!“
„Ale teď tě to...“
„Neříkej to!“
„... zajímá. *Jau!*“

„Nezajímá. Jen se ptám.“

„Aha.“

„Aha.“

Zase jsme mlčeli. Zvláštní, jak někdy ticho dokáže být hezké.

„Hele, nezaletíme se ještě mrknout tam k vám dolů? Třeba tam...“

„Radši ne, mohlo by tam něco čekat. *Někdo*... Chci se vrátit, určitě, ale až to všechno dáme do pořádku.“

„Dám.“

„*Dáme* - já přátele neopouštím. Já na rozdíl od Hanako padnout můžu, nikomu scházet nebude.“

„Fioně určitě.“

„Jenom Fioně?“

„Možná Kocourovi.“

„Syčáku...! Cos to předtím říkal o tom tréninku? Neříkals *kdykoli*?“

* * *

Jak jsem předpokládal, v táboře se to skutečně podělalo - jen jsem nečekal, že to bude tak brzo - navíc tak *brzo ráno*.

* * *

Byla pořád ta věčná tma s deštěm, po půl desáté, ale někdy je po půl desáté opravdu *brzo*.

Karolína dnes měla službu později, tak mě probudila, když vstávala - sice opatrně nadlétla, ale toho si prostě všimnete, když mizí jasmínový sen. Usmál jsem se, a v polospánku za zavřenými víčky mi běžel zbytek včerejší noci:

Vrátili jsme se do stanu, odpověděli na rozespalé Mňau, zkontrolovali spící Fionu a zmizeli ve spacáku. Ted' poprvé jsem zjistil, jaká je Karolína úplně bez hran.

„Kde zas máš tu ruku?!“ tichounký šepot.

„Myslel jsem, že to už nevádí.“

„Že se dokážeš ovládnout ty,“ pomalu si ji posunula ze zadečku na kříž, ještě neznamená, že se dokážu ovládnout já.“

„Aha. To by mi zas tak... Jau.“

„Spíme.“

„Spíme.“

„Dobrou.“

„Dobrou.“

Asi o hodinu později mě vzbudil malý horký prst - klepal mi na čelo jako na dveře: „Jane? *Janeee*?! Spíš?“

„Ne. Už ne, ko... Fiono. Ale ty bys měla.“

„Já vím, ale nemůžu. Musím ti totiž něco říct.“ Měla nejistý roztřesený hlásek.

„Ano?“

„Já... já jsem lhala.“

„Ano?“

„Řeknu ti to, ale musíš mi nejdřív něco slíbit.“

„Slibuju.“

„Jak můžeš něco slíbit, když nevíš co?!“ roztřesenost na okamžik zmizela.

„Tak neslibuju.“

„Jsi hroznej! Karolínka má pravdu... Spí?“

„Jak dřevo.“

„To je dobře... Musíš mi totiž slíbit, že na ni už nikdy nebudeš zlej. Nikdy ji nezradíš a nikdy ani slůvkem nezraníš. *Nikdy!*“

„Odkud máš zas tohle, proboha?!“

„To je jedno... z jedny knížky... Anglickejch tu moc není a nikdo neumí pořádně předčítat. Ale tohle je moc hezký. Slibuješ teda?“

„Slibuju. Nikdy ji nezradím a nikdy ani slůvkem nezraním. Nikdy.“ Karolína pořád oddychovala naprosto pravidelně, ale na levém rameni jsem ucítil lehký pohyb studených prstů - trochu jako pohazení - a to

úžasně tělo ještě jako by trochu zvláčnělo.

„Dobře... tak ti to teda řeknu... Lhala jsem, že jsem tě škrtila...,“ holčička popotáhla, „neškrtila jsem tě na žádném obrázku. Mám tě ráda... Ale to co předtím už nikdy nedělej. Nikdy nebud' zlej. A stejně už ti nikdy nedám žádný náušničky! Nikdy nikdouce!“

„Tak jo.“

Chvilku bylo ticho.

„A Jane?“

„Ano?“

„Nemůžeš mi zase říkat kotě?“

„Tak jo. Kotě. A už spi.“

„Tak jo.“

„Dobrou.“

„Dobrou.“

Zas ten lehký dotyk na rameni.

* * *

Takže jsem se v polospánku usmíval a měl zavřené oči - Karolína si na oblékání rozsvítila - nemusela by, ale má zkrátka vychytané krycí reflexy: rozsvěcí si, chodí na záchod, chodí si pro jídlo a tak podobně - má to zmáklé, chová se jako člověk. „Půjdeš se mnou do práce, kotě?“ tichounké zašeptání. „Ne, pak přijdu, jo?“

„Dobře.“

„Dobře.“

„Pusu.“

Mlask.

Zip se opatrně roztáhl a zatáhl.

A najednou jsem to ucítil.

Nebezpečí.

* * *

Zvenku se ozvalo překvapené zachroptění a zároveň na stan dopadlo něco těžkého - zdánlivě slabá prutová konstrukce první ránu odklonila, ale stejně jsem se jen stačil vyškubnout ze spacáku a převalit na Fionu - ran bylo najednou příliš. Vodovodní trubky a těžké zemědělské násady.

* * *

Čas se změnil v med.

Ležel jsem na Fioně, byla děsivě tichá, a nemohl se hnout - obě stehenní kosti jsem měl přeražené, páteř zlomenou v kříži, levé rameno na kaši. Nemohl jsem otočit hlavu, ale rozervaným stanem jsem viděl, jak dav Karolínu drží u země dlouhým bidlem s okem na konci. Na tvář mi padal ledový déšť a cítil jsem spálenou kůži a viděl, jak se Karolíně kouří z hrdla, kam se jí zařízla smyčka.

Stříbro.

Když kolem vás den za dnem stojí řady živých mrtvých, uvěřit na upíry už není tak těžké.

Asi jsme nebyli tak opatrní, jak jsme si mysleli, a Karolína nebyla tak přesvědčivý člověk.

Krom deště na mě dopadaly další a další údery - a další a další a další - zhusta na lebku. Věděl jsem, že něco musím udělat - něco s ohněm -, někam jít, ale nevěděl jsem co a nevěděl jsem kam.

Sedlák přibodl Karolínu vidlemi, a viděl jsem kněze v umáčeném hábitu, jak k černému nebi zvedá ruce s křížem.

Viděl jsem i naostřený kůl.

Viděl jsem postavy s pochodněmi, a jiné, ohnuté ke straně těžkými kanystry.

Benzín.

Déšť hlasitě bubnoval.

Nenávistný křik.

Kůl se prudce snesl.

Mlaskavě dopadající rány.

A další a další a další.

Jenže oni na něco zapomněli.

Spíš něco podcenili.

Někoho.

Strašlivý válečník byl přimáčkly pode mnou a nechtěl mě zranit - tak lezl pomalu.

* * *

Potrhaným polyesterem prolétlo něco jako dělová kule.

Vzápětí už ruce, které držely smyčku, i ruce, které držely vidle, vířily rudým deštěm, a snad deset lidí se mamě chytalo za rozervaná hrdla.

Do zad se mi zasekl krumpáč.

Otřásl to se mnou.

* * *

Karolína byla volná.

Ale těžce raněná.

* * *

Ulomila špici kůlu, která jí trčela pod levou klíční kostí a strhla si smyčku. Potácela se. Stejně jsem poprvé uviděl, co dokáže vycvičený upír holýma rukama.

Rány drtily kosti a těla létala. Zranění ji ale silně zpomalovala...

Do zad se mi znovu zasekl krumpáč.

Karolína to viděla.

* * *

Krumpáč se snášel ke třetí ráně.

Nic mě nebolelo - rozmlácená páteř má i výhody. Pomalu jsem odplouval.

Karolína byla zraněná opravdu těžce, umírala.

Poslední skok, a krumpáč se jí s hlasitým vrznutím zarazil mezi lopatky.

Tiše vydechla.

* * *

Kocouří zařvání všechny na okamžik zmrazilo, mě na okamžik probralo. Krumpáč tupě padl do rozbahněné trávy, a viděl jsem bezhlavý trup, jak si naposledy chtěl sáhnout na obličej a nahmatl jen proudy krve z přetřhaných tepen.

Na tvář mi stále padal déšť.

Ted byl krásně teplý.

* * *

Stáli kolem nás a strašlivý válečník seděl někde na Karolíniných zádech a jeho syčení je drželo v uctivé vzdálenosti.

Ale kněz má ten kříž.

A na zem udeřily kanystry.

Kněz rozpráhl ruce a zaječel: „Očistný oheň! Upálit! *Upálit!*“

A to bylo to *slovo*.

* * *

Nikdo z lidí nic neviděl. Nemohl.

Mohli jsme jen já a Kocour.

Přes tábor se přelil neviditelný stín.

* * *

Sevřel a otevřel jsem pravou ruku.

Nakreslil jsem prstem malý kroužek.

Už jsem věděl, co musím udělat, už jsem věděl, kam musím jít.

Do plamenů.

* * *

Chrstnutí benzínu se zastavilo ve vzduchu a dopadlo zpět na muže s kanystrem.
Už ne jako benzín, ale jako oheň.
„Miluju řev,“ řekl jsem.
A postavil se.
Podél spodní čelisti mi trčely žluté špičáky a z očí šlehalo rudé světlo.
Jsem Velký Leopard.

* * *

Zatočil jsem rukou a žhnoucí kruh rozsekal ty směšné bytosti na kusy. Vůně nekonečné noci, strachu, krve...
„Ááááá!!!“ strašný výkřik srazil zbývající postavy k zemi - to jsem se konečně vzpamatoval i já a vyrazil na nekonečnou cestu žářem.

* * *

Zuby zajely skoro celé - Leopard mi nedokázal vzdorovat. Co je nějaký démon proti mému vzteku.
„Ty!“ zařval jsem na kněze, kterému z uší a nosu tekla krev, klečel v bahně a prosil o život. „Celýs to podělal! Mohli jste přežít! Tady na tom místě! Ale ne! To nešlo! *Upalování!* Dívej se!“ zvedl jsem ho jednou rukou do výšky, aby viděl, jak mrtví procházejí vodou a prorážejí plot, a jak za potokem povstávají stíny SS a Slíd'áků. „Chtěli jsme vás zachránit - ona a já - hlavně ona! - ale vy musíte vždycky přijít s *pravdou a ohněm!*“ Přitáhl jsem si hrůzou polomrtvého muže k obličeji; měl tváře rudé svitem mých očí: „*Peklo existuje.* A vy všichni jste propadli. Navždy. *Připrav se.*“

Odhodil jsem ho, vyškubl ze zad umírající upírky kůl a přitiskl jí dlaň ke spánku - propnula se jako luk a zelené oči se rozsvítily. Dnes jsem ledovou pěst vykryl snadno.

Zdvihl jsem Fionu - byla v bezvědomí, ale nezraněná - na rameno mi skočil Kocour.

„Mňau?“

„Vypadneme, máš pravdu,“ kopl jsem do podlažky a vytrhl tašku se zbraněmi: „Nezírej a nacpi do ní věci - bez bot nejdu! Kalhoty taky!“

Karolína poslechla.

* * *

„Uneseš nás všechny? Já tu klidně vydržím,“ postavil jsem se čelem k nejbližšímu Slíd'ákovi.

„Nevytahuj se.“

To už jsme letěli a tábor se pod námi propadal do řevu a plamenů.

* * *

Přistáli jsme na balkóně dočista promočení a Karolína byla úplně na dně - složila se, tak tak jsem ji chytil. Cestou jsme málem dvakrát spadli, chtěl jsem, aby mě pustila, ale řekla to své, že *ona přátele neopouští*, a dolétla až sem.

Obě jsem je rychle donesl do ložnice a rozložil na postel.

Zatmění, svíčky, osušky.

„Kocoure! Nestůj tam! Pomoz mi!“

„Mňau?“

„Já nevím! - Kousni ji třeba do nosu - upíři by neměli omdlívat!“ Frotýroval jsem promodralou Fionu, až otevřela oči: „Jane?“

„Jsem tady, drhnu ti záda osuškou.“

„To je dobře,“ řekla slabě, „už se nebojím. Zdálo se mi, že...“

„Pšššt, kotě, to nic.“

„Jau, Kocoure! Zbláznil ses?!“

„Mňau.“

„Jsi celej mokrej a celej od kr...,“ zelené oči bleskly na Fionu. „Mokrej. Musíme tě umejt, hochu. Hned.“

„Mňáááú!!!“

„Neodmlouvej,“ upírka se pomalu - pomaličku - svezla z postele a s Kocourem v náručí zmizela v

koupelně. Cestou se musela dvakrát opřít o zeď.

„Jane, zdálo se mi, že na mně ležíš a že jsi mrtvej,“ řekla Fiona.

„Hmmm, kdybych byl mrtvej, to bych tě asi zrovna nebalil do peřiny, ne?“

Zadrkotala zuby: „Kolem tábora taky stojí spousta mrtvejch pánů... Kde to jsme?“

„Máme tu s Karolínou takovej byt.“

„Supermanovo doupě? Hm, Superman žádný doupě nemá... Už vím! Vy si sem s Karolínkou lítáte povídat!“

„Povídat. Jo. Jasně. Rozumbrado.“

* * *

Karolína se vrátila, už byla umytá, převlečená a učesaná - upírkám to jde dost rychle, koukám, když chtějí: „Pojď, kotě, oblíknem tě.“

„Ale já tu nemám šaty. Ani mašli.“

„Ale jo, jen pojď.“

Počkal jsem, až odkráčely, a zašel se vy sprchovat a přestrojit do suchého.

A konečně si natáhl kalhoty.

A obul se.

* * *

Pak děvčata seděla u stolu, svíčky měkce zářily a já dělал snídani.

Fiona si nic nepamatuje - naštěstí - a naštěstí jsem všechny rány schytl já - jen jsem ji málem udusil, jak jsem ji zalehl. Otevíral jsem plechovku se šunkou a ruce se mi třásly, že jsem zlomil otvírák.

„Můžu nějak pomoci?“

„Nééé! Nepouštěj ji k vaření, Janééé!“ zašeptalo to.

„Ty nevděčný pometlo! Já se starám a...!“

„Chi-chi - na konzervě bys nezkazila nic ani ty... Proč jsme odešli z tábora?“

„Tábor už není,“ dobojoval jsem zápas s víčkem, položil před ni košík se suchary a talíř s nakrájenou šunkou - nezvládl jsem plátky tenčí než půl centimetru.

„Jééé, zase *suchary*ýý!“

Přemýšlel jsem, že děti jsou úžasné - tábor už není, no a co - větší problém jsou *zase-sucharýýý!*

„Najez se taky, Jane, jsi úplně bledej,“ Karolína vstala, a neušlo mi, že se zamotala, až se musela opřít o stůl. Jestli já jsem bledej, ona je bleděmodrá.

„Co je? Měla bys být úplně v pořádku.“

„Jo, to jo, dík, jen... potřebovala bych se pořádně najíst.“

„Vem si šunku, je dobrá,“ řekla Fiona, pak zamyšleně zvedla hlavu, drobek sucharu na horním rtu: „Vlastně jsem tě nikdy jíst... vždycky to jen tak děláš. Jen tenkrát, jak jsi pila...“ holčička si vyplašeně připleskla dlaň na pusu a drobek spadl na stůl.

„Tys mě viděla?“

„Ne.“

„Lhát se nemá.“

„Už jsem skoro dospělá, už můžu.“

„Houby dospělá,“ Karolína se nakrčila jako tygr a dráповitě zakomíhala prsty a holčička se rozhihňala. Karolína se zase opřela o stůl.

„Ale vy dva taky pořád lžete.“

„Protiútok, vida,“ Karolína se zas posadila - zatraceně ztěžka.

„Třeba ty lžeš, že jíš. Jan lže, že není Superman - a dneska jsme přitom letěli. - Pršelo a dole byly ulice,“ holčička zmlkla. „Viděla jsem to,“ zamračila se, „chvilíčku.“

„No jo, kotě,“ sedl jsem si se svou porcí k nim. „Máš pravdu - lžeme, a přitom ti říkáme, že se to nemá. Hloupý, co?“ ukrojil jsem si kus šunky.

„Jo,“ další zamračení. Kreslila si v drobcích prstem kolečko. „Je to na jednu stranu, jak si myslíš: Karolína je strašidlo, a na druhou není - nejsem Superman.“

„Ale...!“

„Fakt není - nemá červený slipy - dívala jsem se.“

„Ty ses mu vážně dívala na slipy, Karolínko? To když jste si sem litali povídat?“

„Hm-hm,“ odkašlal jsem si, „nejsem Superman, ale taky jsem strašidlo - částečně. A Kocour taky. Mělas pravdu, kočky normálně očima nesvítěj.“

„Tak jo,“ ukrojila si šunku jakoby nic, „já to stejně věděla. A stejně vás mám ráda.“

* * *

„Co budeme dělat?“ řekl jsem. Karolína seděla na lince vedle mě, opírala se o mne bokem a dívala se, jak Fiona v třepotavém svitu svíček jí: nevím, co by se muselo stát, aby holčička zvedla průměrnou rychlost žvýkání aspoň na sousto za minutu. , Já slepice neseženu dřív než do večera a to je přesně nejzazší okamžik, kdybysme měli vypadnout.“

„Najdou nás?“

„Letěli jsme nízko a byli jsme vidět... Nic ti nevyčítám, proboha. Jen konstatuju,“ pohladil jsem ji po zádech. „Jo, najdou nás. Do večera... Hmmm. Neříkalas, že v nouzi můžete i lidskou?“

Podívala se na mě: „Říkala, ale to zas budeš grogy ty...,“ přimhouřila oči, „vlastně nebudeš! Zvládne Temná strana i dva litry krve?“

„Anglickýýý!“

„Kuš!“

„Nestraš mě, Karolínko, není to hezký!“

„Jez a neposlouchej!“

„Hmmm!“

„Bez problémů... jen bacha, bůh ví, co v té krvi mám.“

„Myslíš po návštěvě lehkých dam?“ nevinně se usmála. Tohle bude trvat léta.

A ve verších.

„Hmmm!“ zašklebil jsem se. „Temná strana je démon - a jestli sis všimla, jak jsme byli rozšvihani a jak rychle nás dal dohromady...“

„Dobře, budu pít pomalu a jemně převalovat na jazyku,“ usmála se, a mé mlýnské kameny začaly navzdory vší té hrůze žhnout a nabírat otáčky. Prudce jsem je utnul: „Kotě, dojez to, my si na chvíli zajdem do koupelny, jo?“

„Jdete si povídat?“ modré oči zableskly zájmem: „Druhej tatínek s druhou maminkou si taky chodili povídat do koupelny, a vždycky se místo povídání hrozně smáli.“

„Prostě jdeme do koupelny,“ utnul jsem i evidentně nesmírně zajímavou diskusi o povídání.

* * *

„Z krku?“

„Jsi zmanipulovanej filmovým průmyslem... sedni si na zem a dej mi ruku.“

„Proč na zem?“ postavil jsem dvě svíčky na umyvadlo a jednu na pračku. „Auvajs...!“ horký vosk mi stekl na nehet.

„Kdybys sebou přece jen seknul - normální člověk zvládne sotva půl litru. - Jak se ti začne motat šiška, okamžitě to hlas.“ Sedl jsem si, ona za mě na vanu, nohama mi sevřela boky a zvedla mi pravou paži a položila mi ji na temeno, spodkem zápěstí nahoru; levou rukou jsem ji pohladil po lýtku: „Nemělo by se to nějak vydezinfikovat?“

„Abys něco nechyt?“

„Spíš ty - hm - blbost, co?“

„Jo... naopak, až se napiju, už nikdy nedostaneš žádnou infekci, budeš imunní k většině jedů, nedostaneš rakovinu, nic. A budeš i o dost rychlejší a silnější.“

„Fakt-jo?! Tohle kdyby lidi věděli, to byste neměli jednodušež život.“

„Už tak nemáme... a zbavíš se i tý věčný rýmy. Jdu na to, nelekni se... zapumpuj prstama... a trochu dezinfekce,“ tiše se zasmála a pomalu mi jazykem přejela po zápěstí. Mlýnské kameny se roztočily jako větrníky. Pak jsem ucítil něco jako dotyk dvou kousků ledu a ty fantastické rty se mi přisály ke kůži.

* * *

„Stejně, Drákula je vlastně erotickéj román,“ řekl jsem. „Tenkrát to byl samej jinotaj a metafora - bylo to

vlastně viktoriánský porno - to pronikání dlouhých hladkých předmětů do krásných mladých dívek... Víš, že je docela fajn, že nemůžeš mluvit?“ Začal jsem se cítit přiopile - hlava se mi motala jako po sedmi martini s mnoha velkými zelenými olivami a... rychle jsem zvedl plameny a hned se cítil celistvěji. „Dobrý? Ještě se ti netočí kebulé? Mám tak čtyři deci.“

„Ted' zrovna to vzala Temná strana, tak bacha na síru.“ Zase jazyk a zase rty. Zajímalo by mě, z čeho vlastně Leopard mé tkáně obnovuje - nikdy jsem po zranění nezhubl, nic, - jen tam uvnitř v plamenech jsem vždycky o něco přišel. Asi z moci pekelné, nebo z... to je fuk. „A Frankenstein je taky erot...“ Ted' jsem zvedl plameny, než jsem se moc rozkecal.

„Pořád dobrý?“

„Pohoda.“

„Vážně chutná trochu po síře.“

„Fakt?“

„Ne. - Jaký další erotický téma rozvineš ted'?“

„Překvápko.“

Ty zuby jsou skutečně tak ostré, že to vůbec nebolí.

„Vy si nepovídáte?“ otevřely se dveře a plamínky svíček poplašeně zatančily.

„*Tys nezamk...!*“ začali jsme oba a Karolína si rychle zakryla pusu. Bohužel si ji nezakryla *dost* rychle.

„Jú! Karolínka ti pije krev, Jane!“

Co na to říct.

„To ona odjakživa, kotě.“

„Nebolí to?“

„Někdy jo - ted' ale ne.“

„Můžu si k vám sednout?“

„Pojď na klín.“

Uvelebila se, vzala mi ruku z Karolínina lýtka a dala si ji kolem pasu. Tak strašně odposlouchaně dospěle se nadechla a vydechla: „Fakt to nebolí?“ Jak zvrátila hlavu, zašimrala mě mašlí na bradě.

„Ne, vůbec. A nešilhej.“

„Vy jste opravdu strašidla?“

„No jo.“

„Všichni říkají, že strašidla nejsou.“

„Dospělí jsou jedna lež, co?“

„To *teda*,“ řekla procítěně. „Ale stejně je lepší, když pije krev tobě, než když kvůli tomu zabíjí kuřátka... protože jsem je pak musela jíst,“ dokončila šeptem a Karolína se tiše rozesmála. Znovu se mi začínal točit kokos, tak znovu do ohně. „Jú, Jane! Ted' ti červeně zasvítily oči!“

„Fakt?“

„Támhle v zrcadle... ahoj Kocoure. Už uschnul?“

„Mňau.“

„Tak pojď taky na klín. Je to tady samý strašidlo, víš?“

„Mňau.“

Chvilí bylo ticho rušené jen Kocourovým předemím a modrými jiskřičkami přeskakujícími za malou hladící rukou.

„Jane?“

„Ano?“

„Až budu velká, budu taky moct svému manželovi pít krev?“

„Určitě. - Máš talent.“

* * *

Karolína mi skutečně vypila celé dva litry, pak se na hodinku natáhla a zase je z ní neúnavná upírka a zrak jí jen jiskří - stála opřená o zárubně ložnice a se založenýma rukama mne pozorovala - je jak duch - ani já si nevším, jak dlouho tam je.

„Fajn, oblíknem se a vypadnem,“ zaklapl jsem Kingovu Noční směnu a vstal: „Čím dřív, tím líp.“ Fiona usnula ještě v koupelně, tak jsem ji zastlal - pořád spí.

„Proč ti to ráno tak trvalo?“

„Když už jsme u rána,“ odmlčel jsem se, „co to bylo za hloupost, jak jsi skočila pod ten krumpáč?“

„Já...“ zamrkala.

„Byla to sice hloupost, ale... Promiň, nechtěl jsem to říct takhle. Ale příště už to nedělej... Na tom místě se kdysi muselo něco stát, něco, kdy někdo udělal něco velkého - zachránil hodně lidí nebo se obětoval za jiné nebo tak.“

„A...“

„... a kněz a kanystry benzínu to zlomily. Jo. Vpravdě, tím, co nám chtěli udělat, propadli peklu.“

„A proč ti to teda tak trvalo?“

„Zrovna mě okopávali krumpáčem a... Tloukli mě do hlavy, nějak jsem si nemohl vzpomenout, co mám dělat – jinak bych... jinak bych... Málem jsme kvůli mně všichni umřeli. Já vím.“

„Pššš, dobrý,“ pár dlouhých kroků a vůně jasmínu mi naplnila chřípí.

* * *

Vzbudili jsme Fionu a oblékli ji do černých kalhot, černé bundy a vysokých černých bot-dupala v nich jako slon. Blond vlasy do ohonu a místo růžové mašle černou kšiltovku.

„Vypadáte jako Mad Max,“ dívala se na naše oblečení, „ale mně to sluší víc.“

„Mad Max?! Ty ve svejch letech znáš *Mad Maxe*?!“ zakroutil jsem hlavou. „Co vlastně čekám, kdyžs viděla i Mlčení jehňátek - vy Američani jste fakt vojáci televizní doby - odmala v první linii.“ Ale s tím vzhledem měla pravdu.

Přihodil jsem k taškovému arzenálu pytlík zlata, a za pět minut už jsme letěli zabalení v obrovském pršiplášti a Karolína měla zrychlení jako raketa.

Jo, dobrá krev se pozná.

* * *

Na letišti byla (*překvapivě*) tma, a ticho rušilo jen rachocení deště na plechových střechách a žbluňkání vody v drenážních stružkách. Nikde nikdo, žádní SS, jen pár potácivých mrtvol. Ani v hangáru nebylo nic závadného - světlo baterky vymetlo rohy a odrazilo se na předním skle vrtulníku.

„Jde to nějak moc snadno,“ vysadil jsem nadšenou Fionu do dveří (ještě nikdy helikoptérou neletěla), Karolína ji připásala k sedadlu a Kocour se jí uvelebil na klíně. Pak jsme roztáhli obrovská dvoukřídlá vrata a vytlačili stroj na ranvej - přesněji řečeno, vytlačila ho Karolína a ještě si přitom kontrolovala pistoli - pět a půl tuny sem, pět a půl tuny tam.

„Vezmeš to ty, nebo já?“ schovala zbraň do pouzdra.

„Nejdřív já, pak ty, jo?“

„Je na tebe ale dost svě...? Ty pacholku! Ty vidíš *potmě*!“

„Ve stanu ne!“

„Nevěřím ti! *Chlípničku*!“

* * *

Burácení startujících turbín muselo být slyšet po celé Praze - všichni mrtví v okolí se otočili a začali komíhat k nám. Zapnul jsem stěrače, srovnal si popruh s pédevadesátkou a zkontroloval, jestli je zajištěná. Nechtěl bych si ustřelit... no nic. Pětsedmička... dobrý, ještě jsem přehlédl fällkniven - čepel sice hyzdil zásek blondáté katany, ale pořád je to super kudla.

„Nedívej se, kotě,“ řekla zezadu Karolína a její glock poslal pár nejbližších mrtvých do definitivního nebytí. Tiché záblesky ozářily letiště - mrtvých se v zákmitěch jasu najednou objevilo docela dost. Dveře klaply, motory už byly docela ohřáté, tak vzhůru.

* * *

Vylétl jsem vysoko - nesvítila žádná světla a přece jen bych mohl něco přehlédnout. S těma máma očima to ve tmě zas taková sláva není a volat Leoparda jen kvůli zraku, to radši... „Karolíno?“

Fiona dostala sluchátka, aby si s námi mohla povídat, přísný zákaz, aby si hrála se sponou pásů, a upírka dosedla vedle mě. Přihnula si mikrofonek před rty a... a zase ty mlýnské kameny. Nemůžu si pomoci. Zase jsem je utnul.

„Dobrý, nic na dohled... Ale že bys mi konečně řek, kam letíme?“ Zrovna jsme přelétli hranice Prahy - držel jsem to na severozápad.

„Do Skotska. Za starým... *přítelem*. Vy u něj počkáte a já si něco zařídím. Pak tady ty sračky... tady to *peklo* skončí.“ *Doufám*, dodal jsem v duchu.

Nic neřekla.

„Promiň, ale musíš poslechnout.“

Zase nic neřekla.

* * *

Děšť šlehal do předního okna, stěrače kmitaly, palubní deska zeleně zářila, a vibrace a rachot Fionu spolehlivě uspaly.

Po třech stech kilometrech jsem přistál na dálnici nedaleko heliportu; prázdná autostráda vypadala strašidelně - černá, bez aut.

* * *

Ve větvích hvízdal vítr, déšť bušil do střechy, a na zničené přistávací ploše se válely ohořelé trosky stejně jako v Ruzyni - podzemní tank byl ale netknutý a skoro plný - takže klika - motocyklismus se odkládá.

Přiřinčeli jsme závěj našich kanystrů a trochu pracně je - bez elektřiny - načepovali. Kýblem. Do nádrží vrtulníku jsme palivo nalili z dvousetlitrových ocelových sudů - stačilo jich necelých jedenáct, a jak jsme je nosili po rozmočené louce, mlaskavě se bořila vysoko nad kotníky.

„Poletí to na to?“

„Pevně doufám.“

„Fúúú! Smrdíte benzínem! Kde to jsme? Už tam budem?“ Fiona si protírala oči a Kocour ležel v otevřených dveřích a ostražitě sledoval okolí.

„To je kerosin, ne benz... ještě ne, ale už jsme v Německu,“ dotáhl jsem gumicuky kolem kanystrů a zkusil, jak sedí. „Nechce se ti čůrat?“

„Ne.“

Nastartoval jsem a nabral výšku.

* * *

O deset minut později nás přepadla Luftwaffe.

* * *

Dávka prolétla kabinou a bylo to naprosto nečekané: střely trhaly palubní přístroje a jiskry létaly.

„*Držte se!*“ zařval jsem - to už Karolína proti mrtvým letadlům chrtila ocel z kulometu. Je rychlá jako had. Protože jsem zbrani před odletem pošeptal Hare Krišna!, první dva messerschmitty se rozlétly jako prskavky. Tohle musí být onen trik, co vojáci Hashimotů použili v Americe: normální zbraně na fýrerovy stroje neplatí, křesťanská symbolika také ne, východní ano.

Blesklo mi, jak zle to s vojáky Hashimotů dopadlo.

Strhl jsem knipl a vyhnul se další smrti - žhnoucí stopovky zakvílely podél okna.

Vrtulník se mi ale zmítal pod rukama a do očí se valil kouř rudý záplavou výstražných kontrollek - už tou první dávkou jsme to koupili na komoru.

Vítr burácel v otvorech po kulkách, zbytek ustřeleného stěrače drápal sklo a svět duněl otřesy naší zbraně.

Přistát snad zvládnou.

* * *

Pak jsem zahlédl dva dvoumotorové heinkely, jedovaté plameny u všech hlavních.

A uvědomil si, že jsme plní vysokooktanového kerosinu.

A že i tahle stará letadla měla kanóny.

Dvacítky. A třicítky.

Se zápalnými granáty.

* * *

Všechno zmizelo v ohni.

* * *

Ležel jsem zabořený v něčem mokrém a studeném a do zátylku bodal ledový déšť. Někde poblíž něco hlasitě syčelo a prskalo - jako kapka vody na rozpálené plotně.

Zatraceně velká kapka na zatraceně velké plotně.

„Bože!“ pomalu jsem se vzepřel na rukou - byl jsem zaseklý půl metru v rozmočené louce. Ale podle mnoha příznaků to tentokrát Leopard neměl nijak obtížné: výbuch mě asi vyhodil ven a rozmáčená zem ztlumila dopa...

„Výbuch?!“ vyskočil jsem a divoce se rozhlédl: „Karolíno! Fiono!“

Byla pořád tma a nad hlavou pořád letěly mraky s nahnílými okraji. Krom bušení deště a onoho syčení jsem neslyšel nic. Najednou se mi tam někde uvnitř rozlilo chladné, mrazivé prázdno - žaludek se zkroutil jako hadr na podlahu.

„Fiono!!! Karolíno!!!“ zařval jsem z plných plic.

Jen déšť a syčení.

To syčení šlo zpoza malého remízku vlevo - stromy byly proti černému nebi ještě černější a v poryvech větru komíhaly větvemi. Mé boty nekloužou ani na rozmočené trávě, a jak jsem se hnál obrovskými skoky, generátory jen pohvizdovaly.

* * *

Za remízkem byl v louce zapečený vrak vrtulníku; než vrak to byla louže roztaveného duralu plus trosky rozprsklé ve směru dopadu.

„Karolíno!!! Fiono!!!“

Nic. Jen déšť a syčení kapek na chladnoucím kovu.

Ve vzduchu smrděl kerosin, spálené plasty, spálená guma a spálená mokrá tráva; po větru se táhl neprůhledný mrak páry. Ve tmě byla černá.

Rozběhl jsem se mezi dýmající úlomky.

* * *

Nebyly tam.

Přece je to muselo vyhodit jako mě! Začal jsem místo obíhat v kruzích. Ve stále větších.

Nebyly nikde.

Karolína přece musela vylétnout i s Fionou, a asi je zraněná, tak nezvládla přistání a je někde zapletená v houští!

Oběhl jsem všechny remízky roztroušené v okolních lukách a řval ta jména do ochraptění.

Nebyly.

Skončil jsem zas u vraku.

Déšť pořád bušil do trávy, tekl mi po tvářích a byl slaný. Kapky na louži kovu už nesyčely. Bylo o pět hodin později.

„To ne,“ řekl jsem. „Tohle ne.“

Určitě jsou mezi troskami, jen jsem je přehlédl, mají přece černé oblečení!

Zase jsem běžel jako šílený a pédevadesátka mě zase bušila do boku.

Nebyly.

Našel jsem starou černou nylonovou tašku. Náboje, granáty a meč.

Určitě mě někde hledají, jen jsme se prostě minuli!

Zase jsem běžel a řval ta jména, až jsem ztratil hlas.

Ne.

Zase u vraku.

Bylo o další čtyři hodiny později.

Padl jsem na kolena.

Kov už byl skoro studený. Přejížděl jsem prsty po mokrém, ostře hrbolatém povrchu. Takový žár nemohl být jen z paliva, ať ho bylo sebevíc - někdo použil *moc*. Musel to být otisk ruky. Démon. *Mocný* démon.

„Ne,“ řekl jsem a chladné prázdno v mém nitru se šířilo a prohlubovalo. Nikdo krom jiného mocného démona takový úder nepřezijí. Ne ve vrtulníku plném kerosinu.

„Ne,“ řekl jsem a cítil, jak se to chladné prázdno plní ohněm - pářil, a přitom byl ledový jako nejhlubší hrob. A Pátý kruh voněl nocí. Vytáhl jsem z tašky meč a pověsil si ho na záda. Cítil jsem sílu staré zbraně. Hřála.

„Ne,“ řekl jsem a postavil se.

Oheň mě zaplavoval jako povodeň a led pářil jako smrt.

Ale to nevadí, mám oheň rád, mám rád bolest. Tráva přede mnou žhnula rudou barvou, a když jsem se usmál, její konečky začaly hořet a déšť je neuhasil. Jsem plný ohně - je krásný.

Nic jiného nezůstalo.

Nocí se rozlehl řev, který trhá maso od kostí a plní nízké bytosti nezměrnou hrůzou.

Jsem Velký Leopard.

A oheň je pomsta.

* * *

Velký Leopard nelétá.

Ale když chce létat, může.

Křehké černé stroje se tříštily na kusy a jejich piloti se vraceli do pekla. Jeden, dva, sto. Můj řev rozechvíval oblohu, a stromy padaly a zem se třásla. Obrovské pomalé stroje se mne pokoušely zasáhnout kusy kovu. Byly směšné. Rozdrtil jsem je - praskaly jako hmyz. Jsem Velký Leopard. Pak konečně přišel on - nepřítel hodný mé velikosti. Byl tlustý, bílý a smál se.

Znám ho, a zmýlil jsem se - nebyl mne hoden.

Už se nesmál.

Křičel.

Zničil jsem ho.

Mám rád křik - jeho bolest mi dala nové síly, ale svět se vyprázdnil - nepřátelé zmizeli. Letěl jsem tmou a byl plný ohně.

Pak jsem na obzoru cosi uviděl - vypadalo to jako plameny dalšího mocného démona pohlcující svět, ale byla to past. *Slunce*. Paprsky mne zasáhly jako zrádný šíp a srazily do nicoty.

* * *

„Nestřílej! Nestřílej!“

„Proč?! Je to zombík.“

„Možná... ale něco se mi na něm nezdá... Je oblečený jako nějaký voják z filmu... Vidíš ten meč? A tu pédevadesátku? A proč by s sebou zombík vlácel tašku?!“

„Taška netaška - šoupnu mu jednu horkou mezi oči a bude.“

„Ne! Je bledej, ale ne modrej ani zelený. A vidíš ty duhovky?! Je to *člověk*!“

„A *kruci*! Málem jsem odbouch živýho chlapa! Proboha!“

„To se ti budou při kriketu pěkně trást ruce... třeba něco vyhraju zpátky.“

„Nech toho, lane! Jdu pro něj, ať nevleze do minovýho pole nebo ať ho nesundají hoši vzadu... Zavolej jim!“

Voják v maskovací uniformě a charakteristické britské mark-6-přilbě sklouzl z pozorovatelný. Slunce hrálo pozdním babím létem a ve vzduchu vonělo tlející listí a vinná réva. Potácející se muž ale přicházel ze Tmy - bylo to jako hranice - podle Železné opony se jí říká Černá opona - za Černou oponou. Za Oponou. Ve Tmě. Proč tomu taky říkat Zóna, když se to táhne přes celou Evropu - Zóna je teď spíš tady - *nevelký* kousek Francie. Voják si zkontroloval zbraň, oběhl keř a vykřikl: „Stůj!“ Bledý muž byl přesně tam, kde ho čekal. Byl vysoký, strašně hubený, obličej propadlý a podivně prázdňový. Pomalu otočil hlavu. Jako by ji měl na ozubeném kolečku, napadlo vojáka; zmáčkl tlačítko malé vysílačky v kapsičce u klopý: „Jistíš mě, lane?“

„Jo. A hoši s kulometem taky. Jak to vypadá?“

„Je živý, ale mimo.“

„Jak dlouho už nepřišel nikdo živý?“

„No... *dlouho*. Pěkných pár dnů. Pane! Položte tašku, zvedněte ruce a pojd'te sem! Jestli se pokusíte jen

dotknout zbraní, míří na vás snajpr a dobře zastřílený těžký kulomet!“

* * *

Ten muž ve strakatém zeleném oblečení chtěl, abych položil tašku a zvedl ruce. Nevím, co je taška, tak jsem položil věc, která mne táhla ke straně, a zvedl ruce. Je to divné, nevím, kdo jsem. Jsem unavený. *Únava*, v duchu jsem si zopakoval to zvláštní neznámé slovo.

„Pojďte sem, prosím!“ zavolal znovu ten muž a mířil na mě dlouhou věcí... nevím, jak se jí říká. Chtěl, abych šel, tak jsem šel.

„Dobře, teď půjdete se mnou. Předě mnou. Já vezmu vaše zavazadlo a odvedu vás do tábora. Ano?! Hej, pane! Mluvíte anglicky?!“

Nevím, jestli mluví anglicky... Mluvit? Co je to?

* * *

Je dobré jít. Mám rád zvuk svých kroků.

Do obličeje mne hřála velká žlutá věc nahoře. Pokusil jsem se ji sundat, ale nešlo to. Nechal jsem ji tam.

* * *

Došli jsme na místo, kde bylo mnoho mužů v zeleném.

I ženy. Ženy mají dlouhé vlasy, ale ne vždy. Nevím, proč to vím. Nikdy jsem ženu neviděl.

„Pane! Našli jsme tady toho... *muže*, pane! Přišel ze Tmy a nekomunikuje! Vypadá jako voják, pane!“

„Pohov, McLeary,“ postavil se přede mě jiný muž. „Co jste zač, starý brachu?“ Měl šedé vlasy na hlavě a stejně šedé vlasy pod nosem. Vlasům pod nosem se říká... knír. Nevím proč. Vlasy i knír vypadají stejně.

„Ne-nevím.“ Rozhlédl jsem se a nevím, kdo to řekl. Asi já. Muž se mi zblízka díval do očí. Není to příjemné. Díval jsem se raději na velkou žlutou věc nahoře.

„Je prázdný jako moje poslední lahev taliskeru a smrdí, jako by poslední rok strávil v udírně. Vzít zbraně a do nemocnice. Hned!“

* * *

„Hele, Mad Max přišel,“ říkali vojáci, které jsme potkávali.

„Bledej, ale fešák,“ říkaly ženy, které jsme potkávali. Říkaly to tiše, ale já je slyšel.

„Tak, tady odevzdej železo, chlapče... No bouchačky! Tohle!“ ukázal voják na věc, co mi visela na hrudi. Tloukla mě do boku, dal jsem ji rád. Pak ještě věci, co mne tížily na opasku, a dlouhou věc ze zad, kvůli které jsem se nemohl posadit.

„Nějakej pošuk, ne?“

„Přišel rovnou ze Tmy - bůh ví, co se mu stalo, tak si dej pohov! A podle těch prázdných kvérů neseděl na prdeli ve skladu jako *někdo*!“

„Klid, McLeary, jen klid!“

„Pojď... Maxi, doktoři na tebe mrknou a jsou tu moc hezký sestřičky. A už můžeš dát ruce dolů.“

„A-ano,“ teď jsem se nedíval, kdo to řekl, protože jsem to řekl já.

„No vidíš! Jak hezky mluvíš!“

* * *

Byla to... budova, další divné nové slovo. Byl na ní červený... červený... kříž. Nemám kříže rád.

Voják McLeary mne odvedl až k budově a dal mě ženě v bílém. Na hlavě měla také bílou věc a zase jí řekl, že jsem přišel ze Tmy.

„Jak se jmenuje?“

„Mad Max - dobrý ne?“

„Pane McLeary! Neposmívejte se mu!“

„Jé, sestři, jen malej vtípek - musel to bejt paragán nebo tak něco, a asi si prošel peklem - dejte ho hezky dohromady, budu vás chodit kontrolovat... Nehraješ kriket? Asi ne, co?“ nakrčil vlasy, kterým se říká obočí. „Tak se měj, chlape. Nashle, sestři. Jo - je sice velkej, ale hodnej, poslouchá na slovo.“

„Na shledanou, pane McLeary. Pojďte, hm, Maxi... Už jste se dlouho nekoupal, že?“

Přemýšlel jsem, co znamená slovo *hodnej* - něco mě na něm znepokojovalo.

* * *

Řekli mi, ať se svléknu, tak jsem se svlékl - pak mne dvě sestry odvedly do velké bílé místnosti a pustily na mě vodu. Byla horká jako ta velká žlutá věc, co nejde sundat, sestry měly kartáče a pak jsem pěníl. Bylo to zvláštní.

Pak jsem dostal nové šaty - byly bílé a tenké a nosily se hezky.

„Sestro Spenglerová, nevyhazujte ty věci - vypadá to velmi kvalitně, jestli se posbírá, bude je určitě chtít zpátky... Nechte to vyprat a vyčistit, ano?“

„Ano, vrchní sestro Conowayová.“

Pak jsem šel dlouhou chodbou a mé nové boty pleskaly a zvuky se hezky vracely zpátky. Mám rád zvuk svých kroků. Je třeba pořád jít. Pořád dopředu. Dostal jsem mou postel, ale neznamenal to, že si ji mám odnést, ale že si na ni mám lehnout.

„Ano, Maxi, celý pokoj je váš... zbylo tak málo lidí, tak málo... a... a všechny staré budovy jsou zkrátka příliš velké.“

„Dě-děkuji,“ řekl jsem a nevěděl proč. Sedl jsem si na mou postel. Když sedím, nemůžu jít. Je to škoda. Je třeba pořád jít.

* * *

„Ten chlapík je vyčerpaný k smrti - vlastně už měl být mrtvý,“ řekl muž, který byl dvakrát širší než muž Velitel. Tohle je muž Doktor. Byla s ním sestra Spenglerová. Její vlasy jsou světlé a až na ramena. Nikdy jsem neviděl ženu se světlými vlasy.

„Jinak je ale zdravý jak řípa. Dejte mu hladové jídlo - jen trochu - pak infuze, inu, znáte to. A ať hodně spí.“

Jedl jsem. Neumím to. Padalo to zpátky. Sestra Spenglerová ale ví, jak mám jíst. Vzala věc, které se říká lžíce, a říkala mi, kdy mám otevřít pusku, kdy zavřít a kdy polknout. Bylo to dobré. Pak mi řekla, ať si lehnu, a zapáchla mi do ruky hadičku. Pak mi řekla, ať spím, a pohladila mě po tváři. Je to hezké. Ještě nikdo mne nepohladil.

Ležel jsem.

Spal jsem.

Probudil jsem se.

Byla tma. Tmu znám. Nemám ji rád. Je i za zavřenýma očima. Když jsem se ale obrátil, viděl jsem, že ve tmě něco svítí. Šel jsem se podívat a hadička mne tahala za ruku, ale to nevadí. Bylo to... okno. Nahoře za oknem viselo spousta malých lesklých věcí. Natáhl jsem ruku, ale nešly sundat, stejně jako nešla sundat velká žlutá věc, co hřeje do obličeje.

Ty lesklé věci mi něco připomínaly, ale nevěděl jsem co.

Lehl jsem si do mé postele, ale čtyři z těch lesklých věcí mi zůstaly před očima. Nemám tmu rád, ale takhle byla hezčí. Dvě z těch lesklých věcí byly menší a modré a dvě větší a zelené.

Zářily, i když jsem zavřel víčka.

* * *

Dostal jsem práci. Pracoval jsem na poli a na vinici. Voják McLeary si se mnou občas chodí povídat a sestra Spenglerová také, ale ta častěji. Pracuji rád. Sice pomalu, ale můžete přitom pořád jít. Je třeba pořád jít.

Pracoval jsem dlouho.

Velká žlutá věc, co nejde sundat, svítila stále méně a pak ve vzduchu létaly malé bílé věci a studily na tváři. Pak na poli i na vinici ležela velká bílá věc. Dostal jsem nové oblečení a boty a nepracoval na poli, ale pracoval uvnitř jiné budovy, než je ta, kde mám mou postel. Nosil jsem těžké věci, ale nosil jsem je rád, protože jsem přitom mohl jít. Je třeba pořád jít. Je hezké slyšet zvuk svých kroků.

V noci jsem pořád viděl ty čtyři lesklé věci. Je hezké je vidět. Nevím proč.

Pak velká bílá věc na zemi začala mizet a velká žlutá věc, co nejde sundat, zase začala hřát do obličeje jako voda v bílé místnosti. Už tam chodím sám, každý den.

Zeny v táboře, kam teď občas vozím věci na jiné věci se dvěma koly, pořád říkají, že jsem fešák. Sestra Spenglerová mi říká, ať je neposlouchám, ale já neumím neposlouchat; slyším je, i když chtějí, abych je

neslyšel.

Dnes jsem zase přivezl velkou hranatou věc.

„Maxi! Chlape! Jak je?! Sestři, hod'te ho do gala a vemte na tancovačku, ne? Už dneska, no jo! Vy se taky ukažte - pořád si někde čtete... Já vím, promiňte... Všichni jsme někoho ztratili. I Max ale jednou začne znova - připadá mi pořád lepší.“

„Že! Mně také,“ sestra Spenglerová vycenila zuby - říká se tomu úsměv. Mám rád úsměv sestry Spenglerové.

Večer jsem dostal jiné oblečení - nejdřív jsem musel jít podruhé do bílé místnosti. Pak sestra Spenglerová vypadala úplně jinak, protože neměla bílou věc na hlavě ani neměla jiné bílé věci. Pak jsme šli do tábora, do velkého sálu, kde bylo mnoho mužů a žen, a nikdo nevypadal jako dřív - všichni měli jiné oblečení. Seděli jsme u stolu s vrchní sestrou Conowayovou a vojákem McLearym. Nalil mi něco a sestra Spenglerová říkala: „Ne! Ne!“, ale stejně mi nalil. Bylo to divně cítit, tak jsem to nepil a sestra Spenglerová mi pohládila ruku. Občas to dělá. Je to hezké. Seděl jsem. Je škoda, že se u stolu nedá jít. Je třeba pořád jít.

Pak se ozvaly zvuky a všichni šli doprostřed místnosti a začali se podle těch zvuků kývat. Bylo to zajímavé. Sestra Spenglerová pila to, co bylo divně cítit, a šla se s vojákem McLearym kývat doprostřed místnosti. Pak zvuky přestaly a přišel voják lan. Všichni pili to, co bylo divně cítit, a cenili zuby pořád víc. Bylo to hezké. Pak se znovu ozvaly zvuky - tentokrát hodně rychlé - sestra Spenglerová byla růžová a chtěla, abych s ní šel doprostřed místnosti, tak jsem šel. Kývali jsme se a mnoho vojáků a žen kolem nás udělalo kolečko a cenili zuby a sestra Spenglerová byla najednou bledá. Víím, co to znamená, znamená to, že se zlobí. Určitě na mě, že se kývu špatně. Díval jsem se předtím na vojáka, na kterého se všichni dívali jako na mě a také kolem něj byl kruh, ale necenili zuby, ale rychle spojovali a rozpojovali ruce. Nebylo těžké si vzpomenout a kývat se jako on. Vojáci a ženy kolem přestali cenit zuby a zvětšily se jim oči.

Sestra Spenglerová začala cenit zuby a zase zrůžověla... Úsměv, říká se tomu úsměv. Byl pro mě. Mám rád úsměv pro mě.

Když zvuky přestaly, šli jsme z místnosti ven do tmy a jeden voják ztratil rovnováhu, odrazil se ode mě a upadl.

„Ten kretén mě povalil!“

„Ne, vojáku, jste opilý!“

„Já říkám, že mě skopnul na zem a že mu to vrátím! Co s tím uděláš, *kočččiššsko*?“

„Pane McLeary!“ zavolala sestra Spenglerová. Voják McLeary přiběhl, ale voják, co ztratil rovnováhu, rychle pohnul rukou a voják McLeary najednou ležel na zemi a měl červený nos. Sestra Spenglerová chytla vojáka za ruku a on ji odstrčil. Nelíbilo se mi to. To už přiběhl voják lan a mnoho jiných vojáků a rychle hýbali rukama a nohama a padali a zase vstávali. Vzduchem létaly věci, kterým se říká židle, jako venku létají věci, kterým sestra Spenglerová říká ptáci. Když jedna židle letěla na sestru Spenglerovou, chytil jsem ji. Je to snadné. Pak jeden z vojáků, co s námi neseděl u stolu, rychle pohnul nohou proti vojákovu McLearymu. Nelíbilo se mi to. Chytil jsem ji. Je to snadné.

Pak přišli vojáci s bílými tyčkami a sestra Spenglerová mě držela, aby mne neodvedli s sebou. Vojáka McLearyho odvedli, ale usmíval se a mával.

Cestou do budovy, kde mám mou postel, se ke mně sestra Spenglerová tiskla a já se díval nahoru na ty lesklé věci - dnes jich bylo mnohem víc než jindy, ale ty dvě zelené a dvě modré tam nejsou, ty jsou jen u mě v pokoji na stropě. Nebo když zavřu oči. Sestra Spenglerová mne zastavila, přitiskla se ke mně zepředu a dala mi rty na rty. Nebylo to nepříjemné, ale... Najednou jsem zas viděl ty čtyři lesklé věci. Ty zelené se leskly nějak víc. Vzal jsem sestru Spenglerovou a opatrně ji postavil dál od sebe. Je to snadné, je mnohem lehčí než věci, které jsem nosil, když na poli ležela velká bílá věc. Pak sestra Spenglerová nemluvila a před pokojem s mou postelí neřekla Dobrou noc, Maxi. Nikdy nezapomene přijít a říct Dobrou noc, Maxi.

* * *

Velká žlutá věc, co nejde sundat, už hrála do obličeje úplně stejně jako voda v bílé místnosti a sestra Spenglerová mi už dávno zase chodí říkat Dobrou noc, Maxi a občas mi pohládí ruku.

Přišel voják McLeary a řekl Hezké ráno a ať mu pomůžu odvézt kulatou věc na věci se dvěma koly, tak jsem šel. Voják McLeary nemohl tu kulatou věc naložit, a nemohl ji naložit ani když mu přišli pomoci jiní dva vojáci, tak jsem ji naložil sám. Vojáci říkali Hm. Tlačil jsem tu věc na věci se dvěma koly a voják McLeary

mluvil, ale já poslouchal zvuk svých kroků. Mám rád zvuk svých kroků. Je třeba stále jít. V táboře jsem kulatou věc sundal a ve stínu pod plachtou čekal na vojáka McLearyho. Pod plachtou ve vzduchu voní nějaká věc. Voní tady vždy. Mám ji rád. Nevím proč. Ale kvůli té vůni chodím do tábora rád. Pod plachtou na dřevěné věci stála věc, která vydávala zvuky jako tenkrát ve velké místnosti, ale jiné. Na chvíli přestala a pak začala vydávat zase jiné zvuky.

Najednou mne něco uhodilo do žaludku.

Bylo to divné, protože jsem nic neviděl.

Padl jsem na kolena.

Najednou jsem věděl, že ty zvuky jsou písnička. Jmenuje se Hungry. A že jsem ji naposledy slyšel v Itálii, v Neapoli, v den, kdy se podělal Svět.

A najednou jsem věděl, že ta vůně kolem je jasmín.

„Maxi! Chlape! Co je ti, panebože?! Vstávej!“

McLeary mne začal zdvihat, ale to už jsem vstal sám.

„Jan. Jsem Jan.“

* * *

Pamatoval jsem si všechno.

A v hrudi cítil strašné, chladné prázdno.

Pamatoval jsem si hrozné chvíle u vraku vrtulníku i jak jsem zničil mrtvou armádu Strýčka Hermy ho i Strýčka samotného. Voják přede mnou měl pistoli, stačilo natáhnout ruku a chlad zmizí... Ale ne, ještě ne, ještě mám práci. Zvedl jsem oči. Přes půl obzoru se rozpínala Tma.

Vypadala jako rakovina.

* * *

Nechal jsem zkoprnělé muže být a dlouhým krokem vyrazil k nemocnici.

Ztratil jsem půl roku!

Už neztratím ani chvíli.

* * *

O dvacet minut později jsem byl oblečený ve svých starých šatech. Byly vyprané a vyčištěné a voněly kůží a kvalitními plasty. Našitá drátěná košile slabě zvonila.

Lidé se přede mnou krčili, jen jsem se na ně podíval. Úsměv mi nějak nejde, ale nikdy jsem netvrdil, že jsem hodný člověk.

„Díky, sestro Spenglerová, bez vás bych se z toho nedostal,“ rozloučil jsem se před nemocnicí, „a... a tenkrát v noci to nebylo proto, že byste se mi nelíbila. Ale jednou jsem něco... slíbil.“ Nerozuměla mi, ale to je jedno.

„A-ano, Maxi.“

Odešel jsem a mé těžké boty duněly.

Mám rád zvuk svých kroků.

* * *

Cestou zpět k táboru jsem se trochu uklidnil - nemůžu všechny děsit. A budu potřebovat pomoc.

* * *

Bez říkání mi vrátili veškeré věci - po táboře se mé náhlé uzdravení rozlétlo jak blesk, tak jsem je měl připravené - v černé nylonové tašce byl pořád i ten pytlík zlata z Prahy. Zbraně byly vyčištěné, na meči ani stopa rzi.

* * *

„Inu, vojáku, jsem rád, že jste zas v pořádku,“ velitel stál přede mnou jako toho prvního dne a šedý knír měl stále stejnou délku jako šedý ježek. Dnes se ale nevydržel dívat do očí on mně - ani malou chvíli. „Asi si nepamatujete, odkud jste přišel?“

„Ne. Ale vím, kam jsem mířil.“

„Vaše cesta je jen vaše - tady jste si pobyt odpracoval, vrátit se můžete vždycky. Rádi vás uvidíme.“

„Neprodali byste mi koně? A neporadili, jak se dostanu do Británie?“

* * *

Velitel se jmenuje plukovník Wheller, já se představil jen jako Jan.

„Jan, zajímavé. Dánsko? Čechy?“

„To druhé.“

„Pojďte se mnou, Jane.“

Plukovník mne odvedl do kanceláře - s koněm a cestou do Británie to není tak jednoduché.

„Nabídl bych vám whisky, ale tady v té proklaté Francii... Víno?“

„Vodu, mohu-li poprosit.“

„Bohulibý nápoj... pokud je k ní skotská.“ Knír se trochu nadzvedl: „Ten vtip byl tak špatný, nebo se vůbec nesmějete, starý brachu?“ Postavil přede mě sklenici a nalil mi ze džbánu s odstátou vodou.

„Omlouvám se, pane, ale není mi do smíchu.“

„Chápu. Příliš mnoho vzpomínek naráz,“ oči mu ztvrdly. „Já to řeším whisky... *vínem*, bohužel. Ani portské tu nemají, Frantíci jedni!“ nalil si malou stopku červeného a vstal: „Na zdraví, Jane.“

„Na zdraví, plukovníku,“ vstal jsem také a mé prsty po skle podivně zacvakaly.

„Mozoly, to od práce bývá.“

Napili jsme se, plukovník položil skleničku a oba jsme se posadili.

„Koní je málo - bohužel. Vím o tom vašem zlatě, ale jen hňup nebo Francouz by vám vyměnil koně za zlato. Tady - bohužel pro vás - nikdo takový není.“

„Ve Francii nejsou Francouzi?“

„Tady jsme to dostali na povel my, když... Víte, co se stalo na Ostrovech?“

„Totéž co zde, předpokládám.“

„Ano. Musel jsem se s jednotkou stáhnout přes Kanál... ti mrtví náckové jsou pěkně tuzí parchanti. Mnoho našich padlo... příliš mnoho... Ále,“ zvedl hlavu, „ve Tmě je pořád spousta lidí, jen se nemohou dostat ven - takže na tomhle úseku hranice pro ně chodíme my - i když jsou to jen Frantíci,“ šedý knír se zavlnil úsměvem.

„Chvályhodné.“

„Ano. Koně vám tedy neprodáme, ale můžeme vás odvézt do Calais. Jezdíme si tam pro zásoby. A pokud trváte na tom, že chcete do staré dobré Anglie, právě odtamtud tam vyrážejí piráti.“

„To nezní dvakrát přátelsky.“

„Ale ne,“ mávl rukou a pohladil si knír, „jen jim tak říkáme - plují do Tmy a z pobřežních měst vozí konzervy a léky. A whisky. Velmi nebezpečné, velmi prospěšné.“

„Jak to vypadá se zbytkem světa, plukovníku?“

„Inu... Evropa odsud po Sicílii je jejich - navíc se to dole na jihu pořád šíří. Afrika celá, o Austrálii se nic neví. V Americe náckům tvrdě zatápí domácí odboj a Japončiči... *Japonci*. Tam se jim dokonce podařilo Tmu zatlačit kus zpět. Jsou to sice náfukové, tihle Yankeeové, ale chlapíci. Rus to schytl těžce, ale Rusa nepovalí nic. Čína také dostala za uši. Zato Japonsko a Indie jsou netknuté - vůbec, téhle části Východu jako by se to netýkalo. Pomáhají nám. Draze platíme, ale pomáhají. Zbytek tak plus minus... Vypadáte najednou spokojeně, starý brachu, nebyl v té vodě lůh?“

„Tam...,“ podíval jsem se na stěnu Tmy tyčící se za oknem, „tam uvnitř to vypadá celé ztracené. - Celý svět v černém dešti.“

„Nikdy není nic ztracené *celé*.“

„Já vím - také jsem neřekl, že *je*, ale že *vypadá*. Nikdy jsem nic nevzdal.“

„Klid, starý brachu, jen klid - ani já jsem neřekl, že jste cokoli vzdal. Voják, který byl oprýskaný jako vy... co vám budu mazat med kolem huby,“ vstal. „Do Calais se mělo jet za tři dny, ale vypadáte netrpělivě. Za hodinu stačí?“

„Díky, plukovníku Whellere.“

„A nemračte se tak - jsou tu i děti. Aby neměly zlé sny,“ zasmál se. „*Starý brachu*.“

* * *

Za hodinu jsem seděl ve vojenském nákladáku - seděl jsem na nejpohodlnějším místě - vedle řidiče;

ozbrojený doprovod mi ho bez řeči přepustil.

„Oči na stopkách, Max... pane. Jsou tu občas lapkové, ale prosím, nezapíjejte je - obvykle je stačí postrašit. Jsou to chudáci, zhusta ztratili rozum... *Nic jsem neřekl! Pane!*“ Řidič upřeně zíral do předního skla a na čele se mu najednou třpytil pot.

Když jsme jeli kolem nemocnice, sestra Spenglerová stála před vchodem a mávala. Byla tam i vrchní sestra Conowayová i jiné sestry, jejichž jména jsem si nezapamatoval.

Nebylo třeba.

Zvedl jsem ruku, ale uvnitř, v mrazivém prázdnu, se nic nepohnulo.

* * *

Žádné lapky jsme nepotkali.

Cesta jarní přírodou mezi zpustlými poli mi pomohla: Neslyšel jsem sice zvuk svých kroků, ale přestal jsem mít chuť strčit si hlaveň pédevadesátky do úst a zmáčknout spoušť. Dokončím to. Odejdu až pak.

Těším se.

„Hezký rukavice, pane,“ řekl řidič. „To jsou kříže, na těch boxerech?“

„Ano,“ řekl jsem. To byl zbytek konverzace za celé dvě a půl hodiny houpavého kodrcání.

* * *

„Díky a sbohem,“ rozloučil jsem se v přístavu.

„Sbohem,“ zasalutovali mi všichni čtyři vojáci - ti tři z korby salutovali trochu rozlámaně a ve vzduchu vonělo moře.

Kráčel jsem po molu a lidé se přede mnou rozestupovali. Bylo jich hodně, většina byla ozbrojená a mnozí opravdu vypadali jako piráti - moderní piráti se samopaly a útočnými puškami. Jarní slunce hřálo na líci, a na obzoru za Kanálem se tyčila Tma.

* * *

Najít loď, která mne odveze na Ostrovy, se ukázalo jako problém - nikdo nebral pasažéry. Každé kilo se prý počítá: tam palivo, zboží zpět.

„Palivo je život, příteli,“ řekl mi starý muž s rozrytým, dohněda osmahlým obličejem; měl velkou pistoli v hrudním pouzdře: „Mrtvé ponorky jsou jako blesk.“

„Zaplatím, mám zlato.“

„Jak lákavé,“ pohládl si břicho, „ale život a pomalejší zisky mi vyhovují víc... André! To lano pořádně!“

„Ano, kapitáne!“

„Nevíte, kdo by dal přednost rychlejším příjmům?“

„Vím,“ píchl palcem na moře, „jejich tam plno - v tom lepším případě zůstanou na dně, v tom horším nám sem lezou zpátky.“

„Nějaká jiná rada?“ usmál jsem se a on sebou trhl a osmahlá barva jeho tváří prosvětla.

„Chlape, jde z tebe hrůza... Zkus se zeptat támhle na Noční krásce, to jsou sebevrazi. Je to pátá... šestá odsud. Vlevo.“

„Díky, kapitáne.“

Všechny lodě si byly podobné: šedočerné maskování s pruhy na rozbití obrysů, všechno velké superrychlé čluny se dvěma obrovskými motory. Na předních a zadních automatické kanóny, pětatřicítky, čtyřicítky, některé měly na bočních postech kulomety.

Šel jsem po molu a posádky mne probodávaly pohledy.

* * *

Noční kráska byla posekaná střepinami a pancíř nástavby byl otlučený kulkami.

„Je tu někdo?“ zvedl jsem hlas.

„Jestli tím *tu* myslíš *tady*, tak já,“ nad zdviženým poklopem se vynořila mladá žena s černou šmouhou na čele. Levou rukou se držela horního okraje, pravou jsem neviděl - to už jsem ji pozoroval mířidly pédevadesátky.

Kolem se najednou udělalo velké ticho.

„Pistolník. A rychlej. Hodně rychlej. A nervní. Klid, hochu,“ pomalu zvedla pravou paži - měla v ní velkou

inbuskličku špinavou od oleje:

„Co bys dělal, kdybych měla železo?“

„Byla bys mrtvá,“ řekl jsem.

Kupodivu se usmála: „Věřím ti. Ty ale taky.“

„Mně je to ale jedno,“ usmál jsem se i já.

„Co pro tebe můžem udělat?“ řekl tak padesátiletý muž v otrhané čepici s tvrdým kšiletem - už asi deset vteřin na mě zpoza nástavby mířil krátkým samopalem. Myslel si, že o něm nevím, ale byl by mrtvý stejně jako žena s klíčem. Sklonil jsem zbraň:

„Vy jste kapitán?“

„Kapitán Clayton, jo... Nevypadáš jako z přístavní správy. Ani z bernáku,“ pomalu spustil automat. ,

„Potřebuju odvézt. Tam,“ píchl jsem prstem ke Tmě za Kanálem. „Platím zlatem.“

„Ne,“ řekl bez váhání, „a je to pro tvoje dobro.“

„Děkuji za péči.“

Zena s inbusem pohodila ofinou a stále se na mě dívala. Bylo jí tak dvaadvacet, byla štíhlá, pohledná a měla veselé oči.

„Problémy? Clayi?“ ucítil jsem na krku chladný dotek a v nose lehkou vůni. Ucítil jsem ji už mnohem dřív, proto jsem tiché kroky nechal dojít až k sobě. Vzápětí jsem měl nůž v ruce a držel druhou mladou ženu za zkroucenou paži, až se vlasy dotýkala mola. Skřípala zuby, ale neřekla, ať ji pustím, jen se mi pokusila dupnout na nohu. Stiskl jsem a kost mi zapružila v prstech.

„To bolí!“

„Chodíš jak slon,“ pustil jsem ji. Kapitán Clayton i žena v poklopu se na vše dívali a usmívali se.

„Ahoj, co se tu děje...? A co to tu máme za *bubáka*?“ Třetí mladá žena, tentokrát s těžkým německým akcentem a těžkým dvoutaškovým nákupem.

Vrátil jsem té, co mě napadla, vystřelovák: „Už to nikdy nezkoušej.“

„Csss!“

„Příteli,“ kapitán Clayton si posunul čepici do týla: „Co obchod?“

„Nezajímá mě obchod - chci tam. Nic víc.“

„Toho se ten obchod týká,“ zašklebil se: „Tri... čtyři cesty si odsloužíš na Krásce, pak tě hodíme, kam chceš - a hlavně na místo, kde mezi těma sviněma projdeš.“

„Jak dlouho?“

„Myslíš, jak dlouho zaberou čtyři cesty? Měsíc. Asi tak.“

„Do Skotska?“

„Páni! Výlet. Ale jo - i do Skotska... A jen abys věděl, chlapče - abys neřek, že sem ti to neřek - před časem jsme přišli o pátýho člena posádky. *Zase*. Má nejnebezpečnější práci a obvykle vydrží *tři* cesty. Ted' budeš pátej ty.“

Neřekl jsem nic.

„Takže dojednáno?“

„Dostanu najíst?“

„To je slovo! Noční kráska už se na tebe třese,“ znovu se zašklebil.

* * *

Dostal jsem i vlastní miniaturní kajutu. Položil jsem tašku na kavalec a vrátil se do chodbičky.

„Pozor!“

Chytil jsem talíř s umytou zeleninou a nic nespadlo. Pak jsem zjistil, že se loď houpe i v přístavu, ale chytil jsem talíř i podruhé.

Byla to ta žena, co se mi pokusila uříznout hlavu. Taky jí bude k dvaadvaceti, má hluboké hnědé oči a sluncem melírované vlasy, rovný nos a krásné měkké rty. Určitě se umí moc hezky smát. Ted' se mračila jak noc. Usmál jsem se na ni a zamračila se ještě víc.

Tak to vždycky začíná.

* * *

Před jídlem mi je kapitán představil - ta v umaštěných montérkách je Kimberly, ta s kudlou Adela a ta

poslední, ta s nákupem, Anke.

„Jan,“ řekl jsem.

„Anke je Rakušanka,“ dokončil seznamování kapitán, „a mně říkej Clayi nebo kapitáne, slyším na oboje.“
Zas to zašklebení.

„Jan,“ řekl jsem znovu.

„Nejsi zrovna ukecanej týpek, Jane,“ řekla Anke a usmála se na mě. Všechny dívky jsou opálené, štíhlé a hezké - a je vidět, že tvrdě trénují.

„Ne. Dobrou chuť.“

„Dobrou chuť.“

Bylo ticho rušené jen vrzáním nožů o chleba a křupáním krájené zeleniny, ale tři ženy mlčet prostě nevydrží, tak se kabinou za chvíli rozléhalo štěbetání a smích. Anke divoce mávala vidličkou a vyprávěla o novém příteli Kimberly, kterého včera viděla na diskotéce:

„Je hroznej! Má asi sedm set náramků, tančí jak pometlo a do první přestávky byl namol!“

„Ne!“ Kimberly po ní hodila ředkvičku: „Kecáš! Tančí dobře a přines mi kytky! A neopil se, jen byl unavenej!“

„Jo, to byl, z toho jak házel šavle za roh!“ Anke hodila ředkvičku zpátky. Cítil jsem, jak mi to trhlo koutky.

„Hele! Usmál se!“ ukázala Anke, „a ani nám z toho nezkysnul ocet.“

„Nezkysnul ocet?“ řekla Adela a odfoukla si z oka melírovaný pramen. „To je nějaký rakouský přísloví?“

„Břítka jedna kousavá! Jane, ty vypadáš, že bys to moh vědět - prej Britky jsou tam dole na zip. A prej když se rozepíná, hraje God Save the Queen a na severní točně salutujou lachtani.“

„Ty gertrudo jedna!“ další ředkvička jen hvízdla. Kapitán se usmíval a krájel si na chleba se smrdutým sýrem rajče.

„Jane! No tak! Řekni!“

„Hm. Možný to je,“ řekl jsem.

„Ty!“

Chytil jsem ředkvičku, která tentokrát vražedně sykla: „Neumějí chodit potichu, neumějí zacházet s nožem a ředkvičkama hážou jak malý holky.“

Chytil jsem druhou i třetí i čtvrtou - na pátou už se rozmáchla, až praštila do dřevěného obložení za sebou.

„Jau!“

„Co je?! Zas ten ledovej ksicht... Hele, vy byste se k sobě hodili, ledovej a... Ne! Adelo! Rajče ne!“

„Vzdáváš se?!“

„Vyhrálas!“ Anke se kryla za čajovou konvicí.

„Tomu říkám postřeh, Jane,“ ukázal kapitán na ředkvičky, které jsem vyrovnal na stůl před sebou.
Neřekl jsem nic.

„Co vlastně umíš, Jane?“ zeptala se Kimberly.

„Od všeho trochu.“

„Motory?“

„Ano.“

„A půjdeš s náma cvičit?“

„Ano.“

„Abyste se z něj *nepoto*, vy dvě,“ ohrnula Adela nos.

Obě na ni udělaly takové ty velké holčičí oči.

* * *

Dojedl jsem první chleba, druhý mi ukrojila Anke a třetí Kimberly. Adela se na ně mračila. Pak jsem s Kimberly měnil vstřikovač na levém stroji. Je šikovná.

„Jane, budeš mít hlídky - na palubě furt musí někdo bejt, napsal jsem tě do rozpisu. Je to důležitý, zapamatuj si to.“

„Dobře, kapitáne.“

Večer jsem byl s dívkami cvičit.

Adela na mně zuřivě trénovala karate - málem se vztekla, když jsem všechny její údery vykryl.

„Nic jinýho neumíš?! Jen odrážet?! Zaútoč!“ zamávala rukama a pot jí po krku stékal mezi ňadra.
Pořád moc hezky voní.
Zaútočil jsem.

* * *

„Jsi mrtvá,“ klepl jsem ji do čela, „podruhé,“ klepl jsem ji do hrtanu, „potřetí,“ pleskl jsem ji do břicha. Má ho krásně ploché a horké.

„Nedávala jsem bacha! Ještě jednou!“

„Raz, dva, tři, čtyři. Čtyři smrti.“

„*Nafuko!*“

„Co se škádlívá...,“ stiskla jí zezadu ramena Anke a Adela s ní nekompromisně bacila o žíněnkou.

„Ty surová... *zipindo!*“ To už Adela letěla vzduchem - Anke umí judo a je pružná jak upírka... chlad mi sevřel hrud, jen jsem zalapal po dechu, a dostal jsem patou na čelist, až jsem padl jako prkno.

„To bylo hanebný, Adelo!“ plácla Kimberly karatistku do zad. A ještě jednou. Pomalu jsem se posadil. „V pořádku, Jane?!“ Najednou kolem klečely všechny tři.

„Moje chyba,“ mnul jsem si bradu.

„Nemáš vyhozený panty?“

„Ne.“

„Musíme to zkontrolovat,“ řekla Anke a hvězdou mi přistála za krkem a zkroutila mě judistickým chvatem, a Kimberly mi se zanícením pravého mechanika klapala sanicemi.

„Škoda, že nemáme nesmazatelný fixy. Když ho takhle hezky držíš, mohla bych mu pomalovat břicho,“ řekla Adela a zbaběle mi boxovala do pupíku.

* * *

V tělocvičně byly sprchy jako za starých časů.

Pak jsme šli pod oranžovými lampami na molu a cítil jsem se nějak volněji, jako kdyby chlad trochu povolil; noční vlny tlumeně mlaskaly, Kimberly s Anke mne každá chytla za jeden loket a Adela udělala: „Pch!“ a šla před námi. Přede mnou. Má roztomilý zadeček.

„Ať se ti z toho vrtění nezadře *zip*, ty!“ řekla Anke.

„Dál od břehu, holky, dál,“ řekla Kimberly a zatočila se mnou od vody. Řekla to dost vážně.

„Proč?“

„Mrtví námořníci se občas vrací - a cejtím shnilý maso.“

Já ho cítil už dlouho.

„Hele, vidíš?“ Adela vytáhla pistoli, třesklo to a potácivá postava v rozmočených šatech se skácela.

„Mrtví?! Tady?!“ udiveně jsem zastavil. „Ti přece můžou vstát jen...“

„Kde? Ve Tmě? Blbost!“

„... jen v moci pekla,“ dořekl jsem v duchu, „tam, kde je alespoň část Prvního kruhu - alespoň přídech.“

* * *

„Hej! Jane?! Co je?! To tě tak vzala jedna ustřelená makovice? To nám teda *budeš* platnej!“

Jestli tu ale mohou chodit mrtví, musí tu být závan Prvního kruhu, prostě musí. A já ho necítím. Je pryč. *Je pryč. Ledová kyselina je pryč.* Stál jsem s nakročenou nohou a uvědomil si, že nějaká část mě už to ví od rána, od okamžiku, kdy jsem se probral. Že jsem sám. Jinak bych tak nepřemýšlel o sebevraždě - o nemožném, s Leopardí regenerací, a hlavně s Leopardím strachem ze smrti.

Nadechl jsem se a došlápl: „Dobrý, jen jsem si na něco vzpomněl.“ Chytil jsem zaražené dívky za paže. Najednou jsem se cítil zase nějak lépe.

* * *

Druhý den jsme vyrazili na mou první plavbu.

Když jsme vpluli do černé stěny a déšť mi zapleskal na tvář, zase jsem nic necítil: žádný neviditelný stín, žádná síla Kruhů. Zkusil jsem malou ležatou osmičku, a jediné, co se stalo, že na mne Adela hlídkující na druhém boku zasyčela, ať dávám majzla.

Zajímavé ale je, že ve tmě vidím značně lépe než s Velkým Leopardem. Slyším také značně lépe, i cítím. A

jsem i o dost rychlejší, silnější a neúnavnější - opravdu o dost - vše samozřejmě vztaženo k bývalé lidské fázi.

Hlavou mi prolétla vzpomínka na poslední den mého života, na tu koupelnu osvětlenou třemi svíčkami, kdy mi... kdy mi... kdy mi Karolína... Poprvé od okamžiku, kdy jsem si připustil její smrt, jsem to jméno vyslovil - být v duchu, ale vyslovil.

Bylo to zlé.

Naklonil jsem se přes zábradlí - Adela si naštěstí myslela, že mám jen mořskou nemoc. Nezvracel jsem, to ne, to jen chlad se mi zaťal do žaludku, až mi podklesla kolena.

„Dík,“ řekl jsem Karolíně do deště a burácení moře.

Dík.

* * *

Za dvacet vteřin na nás zaútočily dvě ponorky.

* * *

Vynořily se z hlubin obalené chaluhami a napadly nás ne jako klasická submarína, ale jako loď. Mrtvé posádky stály na palubách a točily lany s háky a doutníkovité trupy jen duněly po vlnách.

Kapitán přidal, co to šlo, ale mrtvé stroje se vynořily příliš blízko.

* * *

Oba naše automatické kanóny hřměly, ale mrtví v rozbouřeném moři manévrovali naprosto neuvěřitelně, tak proudy granátů jen šlehaly vodu.

Pak se nám první háky zasekly za zábradlí a oba kovové žraloci se schovali do slepých úhlů.

Usmál jsem se.

Už jdu.

Tasil jsem Šedého Hada.

* * *

Kusy zteřelých těl létaly jako netopýři - skočil jsem na první ponorku a běžel ve víru šedé oceli a oni nestačili ani uhýbat, ani se krýt. Byl jsem pomalejší než upíři, ale mnohem rychlejší než lidé a strašný meč mi dával neprolomitelnou výhodu.

A také to, že se nebojím smrti.

To hlavně.

„Miluju smrt!“ zařval jsem do bouřícího oceánu.

* * *

Když jsem se prosekal i druhou ponorkou, oba stroje to vzdaly a potopily se; Kimberly s Adelou mne vylovily záchranným bidlem.

Znovu jsem se postavil na své místo u zábradlí. Crčela ze mě voda.

Užaslých pohledů jsem si nevšímal.

* * *

Na břehu byla má funkce skutečně nejnebezpečnější - byl jsem to, čemu se s jistou dávkou ironie říká *poutač* - pokud by tam krom obvyčejných mrtvých byli i SS Strýčka Heiniho, šli by nejdřív po mně, a ostatní by měli čas se stáhnout, přeskupit a pokusit se mi pomoci.

„Ale moc na to nespolíhej,“ řekl mi před vyplutím kapitán Clay, „spíš vždycky stihneme sotva utýct.“

Kráčel jsem ulicí prázdného přístavního města, tmou šlehal déšť a nad hlavou letěly mraky s nahnílými okraji. Pro ten déšť jsem neslyšel své kroky.

„Kde jste?!“ zašeptal jsem, ale SS se dnes nedostavili.

* * *

Pak jsme nosili krabice se zbožím do orezlé dodávky, kterou Kimberly bleskurychle zprovoznila - autobaterii jsme si přivezli s sebou, i dvě pumpy na kola. Dva vždy foukali, ostatní hlídali. Pak jsme jezdili se zhasnutými světly a Anke je opravdu výborná řidička.

Bavil jsem se.

„Jemu se to líbí!“ ukázala na mě Adela prstem. Byla celá v černém, a ačkoli i ostatní dvě dívky jsou moc hezké, jí to sluší nejvíc. Kapitán Clay se usmíval.

* * *

Při druhé plavbě jsem Adele zachránil život.

Zase jsme pluli rozbouřeným oceánem pod černou oblohou - už jsme se vraceli - a ten člun bez posádky byl past.

Mrtví SS měli kulomet.

Byl úplně zrezivělý, neměl střilet, ale peklo si vždycky najde cestu.

* * *

První dávka zasáhla Adelu do neprůstřelné vesty a srazila ji z paluby.

Mně jedna střela prolétla bokem.

Hodil jsem granát a skočil přes zábradlí.

* * *

Tlak vody stoupal každým tempem, ale už kousek pod rozbouřenou hladinou byl klid. - Bylo lákavé klesnout do měkkých černých hlubin, *tak* lákavé, ale zahlédl jsem vlasy melírované sluncem a bezvládně rozpřažené ruce - bílé dlaně svítily jako hvězdy. Z hlouposti si nevzala plovací vestu, a teď ji ocelová výbava táhla jako kámen.

Plaval jsem rychle. Dolů i nahoru.

Vzduch byl plný pěny a tříště a vlny s námi smýkaly - byl trochu problém přinutit ji dýchat, ale povedlo se. Zamířil jsem k Francii. Co na tom, kolik je to kilometrů. Oceán byl chladný, mně to nevadilo, ale Adela rychle modrala.

Naštěstí je kapitán Clay z lidí, kteří to nevzdávají: přijel se podívat, co mu to poblikává na radaru.

* * *

Na stole v jídelně vzkřísili promodralou Adelu a všichni byli velmi bledí. Já jsem byl ospalý.

Usnul jsem.

Když jsem se vzbudil, ležel jsem na stole já, venku svítilo slunce, loď se mírně kývala a kapitán Clay a Kimberly stáli vedle mě a měli zakrvácené chirurgické rukavice. Opět byli velmi bledí.

Odrasy vln tančily po stěnách.

„Jak je mu?“ zašeptala odněkud za mnou Anke.

„Jak asi! Vystřel odsud!“

Dveře klaply - cítil jsem se lehoučký - tak lehoučký! - plácl jsem Kimberly přes zadek - vyskočila a zaječela. Kapitán Clay strnul, pak se začal chechtat, až mu skalpel vypadl z ruky a drncivě se zabodl do podlahy.

„Co se děje?!“ Dveře se rozlétly a dovnitř vtrhly Anke s Adelou.

„Hrdina se nám probral a má po injekcích náladičku!“

„Ty!“ Kimberly se nade mě naklonila a měla v očích radost i strach zároveň: „Vyděsils mě k smrti!“

„A mě taky!“

„A mě taky!“

„Jane, příště, až ti někdo prostřelí bok kulometem, řekni to, prosím tě, jo?“ naklonil se nade mě i kapitán Clay a vějířky vrásek kolem očí měl složené úsměvem.

* * *

Ležel jsem ve své kajutě - do oběda budeme v přístavu.

Každou chvíli mi někdo něco přinesl, nebo se aspoň přišel zeptat, jestli něco přinést nechci, nebo aspoň jak mi je.

První v kabině zůstala Adela, a když to viděla Anke, zůstala taky, a když to viděla Kimberly, řekla „Hm!“, a zůstala taky. Nic jiného už se nevešlo. Krásně voněly. Až moc krásně. Bok mě bolel, ale kolena jsem stejně pokrčit dokázal.

Začaly se hihňat.

„Ale ale, Janíčku, copak se nám děje?“ Dál se hihňaly a cítil jsem, jak se o mě najednou opírají vláčné

horké oblíny. Dal jsem si ruku přes oči a našťestí přišel kapitán Clay a vyhnal je na hlídku.

* * *

Bylo to zvláštní, být po takové době zraněný. Přesvědčil jsem je, aby mě nedávali do nemocnice, takže jsem polehával po lodi a četl si - co jsem se léčil, stejně se nikam neplulo - poslední dva výlety byly značně výnosné.

Kapitán Clay mi vysvětlil, proč mě nikdo nechtěl s sebou a proč on mě vzal vlastně na sebevražednou dobu: samozřejmě tam nejezdí jen pro jídlo a pro léky, ale vykrádají banky a klenotnictví a podobně. Zatímco já tahal bedny do auta a holky „hlídaly okolí“, hlídal jen kapitán: „Kimberly je génius na zámky - na cokoli zamčeného. A na loď nikdo nevezme cizího, protože proč by tam cizí lez, než aby šmíroval. A je jedno, jestli pro přístavní správu, nebo pro mafii. Ti první by nás zavřeli, protože je to furt krádež, ti druhí by chtěli ještě větší bakšiš. Podesranci,“ uchechtl se a posunul si čepici, „sami si na moře netroufnou ani za prase... Jo, proč jsem vlastně tady,“ kapitán se odmlčel: „Máš samozřejmě podíl - už za ty ponorky by sis zasloužil kýbl zlata, dostaly by nás. A Adela... není zlata v širém světě, který by vyvážilo Adelu,“ odkašlal si a měl jsem pocit, že se mu nějak lesknou oči. „Je to moc hodná holka. Trochu divoká, trochu nevycválaná, ale hodná.“ Zvedl se a odešel.

Chlad zase o kousek povolil.

* * *

Za týden jsem byl zdravý.

„To není možný!“ Kimberly mi prohlížela bok - ležel jsem opět na stole v jídelně. „Ukaž mi to po...“

„Kam mu to strkáš tu ruku, *Kim*?!“ pleskla Adela Kimberly přes zápěstí, když mi - jistě náhodou - prsty vklouzla hluboko pod pásek.

„Musím pořádně vidět!“

„Co kdybysme mu sundaly celý kalhoty?“ řekla Anke a už mi držela lokty u stolu: „To bysme viděly nejlíp!“

„Ne!“ řekla Adela a naopak mi kalhoty povytáhla - ostatní dvě se rozhihňaly. „A ty jí nezírej na břicho, *ty*, i když ti ho cpe do obličeje,“ zakryla mi oči. „Gertruda jedna tlustá!“

„Ty...!“

„Holky, holky,“ řekl kapitán Clay. Seděl na druhé straně stolu a zubil se.

„Už ti vážně nic není?“ dlaně se zvedly a břicho Anke vystřídal jemný obličej s krásnými rty a hlubokýma starostlivýma očima.

„Dobrý - vždycky se mi všechno hojilo rychle.“

Opravdu se umí usmívat moc hezky.

„Jsem ráda,“ dala mi pusku na tvář, ale delší, než bývají obyčejné pusy na tvář.

„Proč má vždycky *ona* štěstí?!“ zařňukala Anke a dupla.

„Nech se taky sestřelit kulometem z paluby, Anke,“ řekl kapitán Clay, „takový štěstí bych já snad ani nechtěl.“

Věděl jsem, co se stane.

Tu první věc, i tu druhou.

* * *

V noci se tiše otevřely dveře a tmou se zaleskla košilka. Adela nic neřekla, jen odhrnula deku a ovinula se kolem mě. Je horká jak oheň.

„Promiň,“ řekl jsem, „nejde to.“

„Jasně, nejdřív ti musíme stáhnout kalhoty od pyžama,“ převalila mě na záda a usmívala se a oči jí zářily jako... jako...

„Promiň,“ vyvinul jsem se a posadil se na kraj postele.

„Proč?! Chceš mě - vím to!“

„Promiň. Dobrou noc.“

Parchante!“

Práskla dveřmi.

* * *

Celou noc jsem nespal.
Na stropě zářily dvě zelené hvězdy.

* * *

Druhý den jsme vypluli na třetí výlet.
Předposlední.

Schylovalo se k večeru, Kimberly s Anke se na mne divně dívaly, Adela měla červené oči, a Kimberly s Anke se na mne nedívaly ani tak divně, jako mne probodávaly pohledem.

„Promiň,“ řekla Anke, když mi při večeři vylila čaj do klína.

„Promiň,“ řekla Kimberly za chvíli a nasypala mi do nového čaje dvě lžičky soli.

Kapitán Clay se na ně užasle díval.

„Promiň,“ do třetího čaje šla velká lžíce pepře. Čtvrtý jsem si šel vypít na palubu. Adela stála u kormidla, udělala na mě „Ffff!“ a zabouchla pancéřový vchod na můstek. Pil jsem čaj a díval se na zapadající slunce. Vypadalo jako koule hořícího kerosinu.

„Tohle se prostě nedělá!“ zasyčelo to z jedné strany.

„Jo!“ zasyčelo to z druhé strany. „Víš, jaks jí ublížil?! Prevíte!“ Čtvrtý čaj mi spadl do moře i s hrnečkem. Díval jsem se, jak bílý lesk porcelánu mizí v hlubině.

„Promiň!“ zasyčelo to z obou stran naráz. Usmál jsem se.

„A ještě se směje!“

„Co se ti stalo, Jane?!“ Anke si mne otočila za klopy: „Někdo ti umřel? Manželka? Dítě? Všichni? Myslíš, že jsi sám?! Jo?! Každýmu z nás někdo umřel! *Všichni!* Máme jen sami sebe a práci, při který umřeme taky! Už brzo! Nemáš právo bejt na Adelu zlej! *Nemáš!*“

Pomalu jsem se svezl na palubu.

„Mrtví se sice vracejí, ale ti, co máme tady,“ zaklepala mi Kimberly na hlavu, „ti už ne!“

Seděl jsem na šedém pancíři a měl v sobě jen mráz.

* * *

Při třetím výletu žádný hrdinský kousek nebyl - bylo to jednoduché. Napadlo mě, že bych mohl prostě odejít, ale slíbil jsem, že zůstanu čtyři cesty.

Nikdy se nevzdám.

Až na konci.

Už brzo.

* * *

Před čtvrtým výletem se stala ta druhá věc.

Byli jsme v přístavu, s kapitánem jsme drželi večerní hlídku a děvčata byla cvičit. Když jsem se nezeptal, jestli můžu s nimi, každá zvlášť ke mně přišla a udělala: „Tssss!“

Loď se mírně pohupovala a na oceán sedala měkká předzvěst noci. Opírali jsme se o zábradlí na zádi a já krom předzvěsti noci viděl i pár fialových stínů, a dokonce i pár tetelivých tajemství. Usmál jsem se.

„Ty holky jsou poslední dobou nějaký divný,“ řekl kapitán a zapálil si obrovského čvaňháka. Bylo to poprvé, co jsem ho viděl kouřit: odborně doutník rozdýmá a paluba zmizela v omamných modrých parách. „Víš, Jane,“ ozvalo se z nich, „napadlo mě... Kruci!“ rozkašlal se, chvíli se dusil a otrásal, a když ho to přešlo, chrchlal a plival do vody, „... napadlo mě... Fuj!“ ještě jednou zachrchlal, zasípal a plivl, „napadlo mě, jestli bys s náma nechtěl pracovat dýl.“

„Kapitáne...“

„*Neskákej starším do řeči!*“ přísně se odmlčel: „Tvůj podíl by byl jako holek - já mám víc, protože se musím starat o loď... Ale ani tak to není málo... *Nepřerušuj mě!* Chvíli zas mlčel. „Rok dva, s tvejma schopnostma, a jsme za vodou... *Ne!*“ bodl mi doutníkem proti nosu, „nechci tě kvůli tomu, že se nebojíš, že skáčeš po ponorkách jako maniak, že skáčeš do moře s prostřeleným pupkem... *Ne! Já... Nepřerušuj mě!*“ odmlčel se. „Já vím, jsi jinej. Nikomu se nezahojí díra po kulometu jako tobě - obzvlášť od nácků ne - infekce tě měla složit minimálně na měsíc, a byl bys rád, kdybys přežil... Já vím, já je znám - jsou i tady v Calais, samý Japonci,“ mrkl na mě a dal si ukazováčky před pusou, jako by měl dva dlouhé horní špičáky. „*Sakra!*“ připálil si

přítom čvaňhákem obočí. „Vím, že nejsi jeden z nich, to bys nejed, a vím, že takhle člověka vylepší buď jedno pořádně dlouhý kousnutí, nebo hodně krátkejch... *Nepřerušuj mě!*“ zase se odmlčel. „Ani kvůli tomu ti to nenabízím. - Nabízím ti to kvůli... kvůli..., tentokrát se odmlčel déle. „Co ty na to?“ rozdýmal doutník a zahleděl se ke Tmě za Kanálem.

„Kapitáne, já... já... díky, ale musím něco zařídit.“

„A? Zaříd' a vrať se.“

„Nevrátím... Ne že bych nechtěl. Nepřežiju.“

„Tak tam nelez! Co tam?! Jsme tam vždycky dvě hodiny a mám prdel zpocenou až za ušima - a *pán* chce odvízt do Skotska! Tam je to nejhorší!“

„Já...“ odkašlal jsem si a plivl do vody, „já to můžu skončit. Všechno.“ Najednou jsem pochopil, že má právo vědět, proč ho odmítám. I Adela má právo vědět, proč jsem ji odmítl. Nemám právo na ně být zlý. Prostě nemám.

„Co skončit?! Co *všechno*?!“

Zadíval jsem se na Tmu.

Dlouho jsme mlčeli a dým z doutníku se táhl houstnoucými fialovými stíny.

„Vážně? Jen ty? Sám?“

„Já a ještě jeden. Jenže on je zbabělec. A možná už je mrtvý.“

Zase jsme dlouho mlčeli.

„To jo. Pak chápu... Ale není šance, že bys...?“

„Nemůžu přežít.“

„Ale kdyby sme ti...“

„Ne!“ zvedl jsem hlas. „Proč mi vždycky všichni chtějí *pomáhat*?!“

„Ona taky chtěla, co?“ zahleděl se mi do očí.

„Ona taky. A je mrtvá. A nejen ona... Obě jsou mrtvé.“ Kapitán neřekl, že je mu líto, a byl jsem mu za to vděčný. Stáli jsme na palubě a stmívalo se.

* * *

Když se vrátily holky, poprosil jsem Adelu, jestli by si se mnou nepromluvila - a kupodivu promluvila, a nejen ona, všechny tři:

„Promiň!“

„Promiň!“

„Promiň!“

* * *

V noci, když jsme pluli tmou a já držel přední hlídku, tak přišla; přinesla mi čaj. Moře bylo klidné, Tma byla zatím daleko vlevo.

Postavila se vedle mě, dívala se do rozvlněné černi odrážející hvězdy a pak se o mne lehce opřela bokem; pořád má zarudlé oči:

„Proč?“

Vyprávěl jsem jí o konci Tmy a o své roli v něm.

„Věřím ti,“ řekla, „ale neodpověděls. A nechceš odpovědět.“

„Chci,“ řekl jsem, ale ona odešla.

Schází mi ledová kyselina, lže se mi příliš snadno.

* * *

Na břehu na nás zaútočil Slíd'ák.

* * *

Oni úplně ztuhli. Naštěstí to byl jiný než ten, kterého jsem střelil v Praze, tak na něj platila hinduistická palba z pédevadesátky. Byli tam i SS. Stejně jsem je porazil - pokud se nebojíte smrti, je to vlastně snadné.

Své smrti jsem se nebál, smrti přátel ano.

Přátelé.

Kapitán s Anke byli ranění, Kimberly byla raněná těžce, já a Adela jsme zatím vyvázli.

* * *

Řítily jsme se tmou v orezlé skřípající dodávce a do plechu bušily stopovky. Strašně mi to připomínalo okamžiky před výbuchem vrtulníku.

„Dnes ne,“ rozdrtil jsem v zubech.

A měli jsme štěstí.

Dnes ano.

Kupodivu, zjistil jsem, že mi na nich opravdu záleží.

Přátelé.

Chlad zase trochu povolil.

* * *

Cesta zpět do Calais byla těžká - ponorky už na nás čekaly. Řídil jsem loď a Adela zastavovala krvácení a ovazovala rány. S Kimberly je to zlé.

Motory řvaly daleko v červeném, ale ponorky se stejně blížily. Ted' řídila Adela a já střílel ze zadního kanónu - i tady hinduismus zabral.

Tentokrát jsem schytl dva zásahy z kulometu - do ramene a do paže. Šlo to jen skrz svaly. Adela se vrátila ke zraněným a já řídil až do přístavu. Pak si nic nepamatuju.

* * *

Ležel jsem ve své kajutě, na stěně tančily odlesky večerního slunce a mezi nimi se opíral kapitán Clay - nemůže si sednout - koupil hrst střepin do zadku. Anke naopak seděla, ruku na pásce, a Adela seděla vedle mě na posteli a otírala mi obličej vlhkým ubrouskem.

„Kimberly?“

„Je v nemocnici, po operaci, mimo nebezpečí,“ řekl kapitán.

„To jsem rád,“ řekl jsem já.

„Víš, Jane,“ kapitán se odmlčel, „já chápu, že to musíš udělat... Ale zkus se vrátit. Jen to prostě *zkus*.“ Ztěžka odešel a sykal bolestí.

„Co tím myslel, Adelo? Víš?“ Anke zvědavě přiblížila nos, ale Adela taky jen pokrčila rameny a podívala se na mě. Podíval jsem se nejdřív na jednu, pak na druhou:

„*Promiň.*“

* * *

Sice hrozily krutým lechtáním, ale nakonec to vzdaly.

Byl jsem rád, že Adela nic neprozradila - říct cokoli Anke je jako říct to celému přístavu. Pak Anke odešla a Adela zůstala. Když se setmělo, vzala si mou hlavu na klín. Krásně voní.

„Proč, Jane?“

Nadechl jsem se a vyprávěl jí vymyšlený srdceryvný příběh - na skutečnost o Fioně a Karolíně jsem neměl.

Hladila mne po vlasech a na čelo mi padaly horké slzy. Když zase mohla mluvit, řekla, že to přebolí.

„Určitě,“ řekl jsem a usmál se.

Lže se mi stále snadněji.

Ale tohle je pravda.

Už brzo.

* * *

Pak jsme jednou byli všichni zdraví - Kimberly to trvalo nejdéle - pět měsíců -, čtyři z nich strávila v nemocnici v Japonsku; je sice pořád bledá, ale ve formě. Mačkala mě v náručí, až mi žebra pružila, a mačkala všechny, až jim žebra pružila. Během těch pěti měsíců prošly mé devětadvacáté narozeniny - nepozorovaně, jako vždy.

A zase je podzim.

Pak jsme dlouho do noci plkali o všem možném, oni pili víno, já zelený čaj. Napadlo mě, pokud bych náhodou přežil, že bych se sem skutečně mohl vrátit. Skutečně ano.

Můj večírek na rozloučenou.

* * *

Ke skotským břehům nám to trvalo dva dny - pluli jsme pomalu, abychom šetřili naftu, a oklikou, aby nás nezahledly mrtvé hlídky - znovu narazit na Slíd'áka bych zrovna teď vážně nechtěl.

Olověný soumrak za okénkem kajuty houstl těžkými mraky - nahodil jsem si meč na záda a naposledy zkontroloval pistoli i pédevadesátku. Zásobníky jsem měl v sumkách, a navěsil na sebe granátů, co jsem unesl - zbytek jsem nechal v tašce na posteli.

* * *

„Takže... až tam skončíš, blikej baterkou, tady na tom kopci - přijedem pro tebe.“ Kapitán Clay mi asi po sto padesáté šesté ukazoval na mapě, na kterém kopci mám blikat. Budou hlídkovat každý čtvrtek mezi devátou večer a pátou ráno, celý měsíc, a nevymluvil jsem jim to ani za boha, prostě si nedali říct - to když jsem se prořekl, že se nejspíš budu muset vrátit na kontinent.

„Připraveni?“

Kimberly otočila příd' proti hradbě Tmy černější než nejčernější noc a motory se rozeřvaly.

* * *

Byli jsme všichni na můstku - dnes je to jiné než při výletech, žádné plížení ke břehu a úprk - dnes jen rychle tam, rychle zpátky.

Děšť šlehal do předního skla a stěrače kmitaly.

„Kam že to přesně jedem?“ Anke se nakláněla nad zeleně světélkujícím displejem.

„Tady, přístav v Cruden Bay, Port Erroll,“ ukázala Adela.

Člun tvrdě narážel na vlny, ale je dobře vyvážený, tak se nijak nezmítal, a řev motorů už byl také hezky tlumený - Kimberly přesměrovala výfuky pod hladinu.

„Port Erroll, Port Erroll - to je jak něco z Harryho Pottera,“ řekla Anke přemýšlivě.

„Ne. - Tam to není Port, ale sova, a ne Erroll, ale Errol.“

„Vždyť říkám, Erroll.“

„Ne, ty říkáš Erroll - ne Errol.“

„Ale...!“

„Jsi prostě rakouská klobása a neumíš pořádně anglicky. *Schwarzenegger*.“

„Adélo! Roztrhnu tě! Zapnu ti ten tvůj zip, že ho už nikdy nikdo nerozepne ty... ty... ty... *studenej pudinku!* Vždyť jsem řekla Erroll! *Kapitáne!*“

„Ta sova je ale Errol.“

„Vždyť to říkám!“

„Neříkáš,“ řekli kapitán s Adelou dvojhlasně.

„Utopím vás! Oba! Jane, řekni!“

„Mají pravdu,“ řekl jsem a najednou cítil, že chlad mizí.

Anke se mi pokoušela ukousnout ucho a strašně u toho funěla, Kimberly se křenila za kormidelním kolem a Adela se na mě usmívala. Sice je znát, že se bojí, ale nechal jsem si tu tašku, takže se určitě vrátím. Je jí vidět na očích, že si to myslí; byla se na ni v mé kajutě podívat třikrát. Na věšáku vedle dveří přibyl malý klíč na voňavé, ručně upletené šňůrce.

Děšť dál šlehal do předního skla a stěrače dál kmitaly. Ve tmě se bělaly hřebeny vln a já se poprvé po těch měsících cítil volně.

* * *

„Takže se mějte.“

„Bud' opatrněj!“ řekli krásným čtyřhlasem.

„Čtvrtek. Mezi devátou večer a pátou ráno. Baterka. Blikat. - Zapiš si to za uši!“

„Kapitáne!“ klepnul jsem ho do čepice, až mu sjela do očí.

A vyšel jsem do černého deště.

* * *

Lod' přirazila k vykotlanému betonovému molu, vyskočil jsem a motory zabraly.

Kryl jsem je, pédevadesátku v rameni, ale nikde nic, tak jsem se otočil a zamával. Z můstku mávaly dvě

ruce, zpoza pancíře zadního kanónu Adelina, a Anke vpředu určitě mávala taky.

* * *

Mám to čtyřicet kilometrů přibližně na sever. Tušil jsem, že připlout blíž k hradu by pro Noční krásku byla zkáza - oceán tam bude zamořený ponorkami a břehy SS.

Běžel jsem, déšť studil do tváří, tmou se táhla mlha, a dopady mých podrážek rozstříkovaly kaluže.

* * *

První známky únavy jsem začal cítit až za tři čtvrtě hodiny - to jsem za sebou měl osmatřicet kilometrů přízračným nočním světem; generátory bot tiše pohvizdovaly, a nadlidské schopnosti, které mi dalo upíří kousnutí, mne spolu s nimi nesly jako vítr. Maratonci by za takovouhle rychlost dali duši. I sprinteři. I mnohé mopedy.

Až na pár mrtvých jsem neviděl nic, ale pár mrtvých jistě vidělo i mě - nedalo se tomu zabránit, takže zlí hoši už mne budou čekat.

Inu nevadí.

* * *

Ležel jsem na kopci v promáčené nesekané trávě a díval se dolů na hrad sira Henryho. Ledový déšť bušil do zad, stékal za límec, tekl pod bundou k opasku, rozléval se do stran a studil až na břicho.

Hrad je další místo, kam smrt jen tak nemůže - přesně jak jsem předpokládal. Z vnější zdi, která kdysi bývala druhou hradbou, trčí křesťanský a buddhistický posvátný instrumentář - skřípání modlitebních mlýnků bylo slyšet i přes hučení kapek až ke mně - celkem vynalézavě je pohání právě ten věčný lijavec.

Sir Henry byl vždycky šikula.

Na zeď a tepanou bránu se tlačily zástupy mrtvých.

V okolí je spousta hřbitovů, tak se není co divit - je to tu velmi staré. Kolem celého hradu stojí i SS - ti hezky pravidelným geometrickým oválem - bylo jich snad tisíc, i víc. „A kdepak máme... Táhle,“ v okuláru jednookého dalekohledu se objevila titánská černá silueta. Čekají mě, nepochybně tu budou všichni tři.

* * *

Vadí mi, že netuším, jaký Kruh vládne okolí, takže nemůžu vědět, co všechno na mě krom Slíd'áků nastoupí. Nějací démoni? Možná i nějaký Strýček?

Liják ještě zesílil, ale stejně už jsem promočený na kost.

Uvažoval jsem, z kterého směru bude průnik nejsnazší, a došel k tomu, že je to jedno. Mrtví budou stejně hustě i ze stran, kam nevidím - nikdy nespí, neztrácejí pozornost, a čekat, až shijí, na to čas nemám. A Slíd'áci budou rozmístěni, aby každý držel svou třetinu obvodu, takže co.

Vzpomněl jsem si na Vinnetoua a dnes mi vážně šlo i to nepřítelně namáhavé plížení, jak si ho Karel May vymyslel - dotýkat se země jen špičkami prstů a špičkami nohou.

* * *

„A kurva!“ řekl jsem, když mi těsně nad zády prohučel ohnivý otisk dlaně.

Čas mayovek skončil.

Předtím na kopci jsem do sebe nacpal dvě energetické tyčky, teď po čtvrtéhodince jsem cítil, že zabírají.

* * *

Sprintoval jsem k hradu, přeskakoval SS jako při překážkovém běhu a Slíd'áci se mi řtili v ústrety jako tři tanky.

* * *

Kde je ale ten démon, který po mně...?! *Táhle!* Až u lesa. Další otisk mi prolétl kolem ucha. Je to nějaký střevo, neumí mířit; v dešti a tmě jsem ho nepoznal a on se zase nijak nehnal seznámit se mnou - pověst Šedého Hada mě předchází.

Slíd'ákům šel běh značně lépe než tehdy v Údolí šeré smrti.

Inu, vyšší Kruh.

A otisky značně lépe než levému démonovi.

* * *

Generátory naplno, dvojité salto vpřed, a ten otisk, který mne v letu našel, jsem prostě rozsekl.

* * *

Šedá ocel zadrnčela, rána mi málem vytrhla zápěstí, ale povedlo se.
Pravda, nedopadl jsem zrovna na nohy - jinými slovy - praštil jsem sebou *fest*.
I SS umějí běhat.

* * *

Prvnímu jsem přesekl kolena, druhého rozťal vejpůl. Kdyby Karolína tenkrát v hangáru měla Šedého Hada, bylo by v půlvtéřině hoto...
A Slíd'ák!

* * *

Obrovská pěst mi lízla rameno a z chrániče odlétla hoblina černého plastu - monstru stříkaly od bot drny a hlína - běhají sice rychle, ale už v Praze jsem si všiml, že se jim to dost boří, a v Údolí šeré smrti, že dost klouže.

Šedý Had jen sykl a gigantická paže v železné rukavici zavířila vzduchem - ani mne nepřekvapilo, že strašlivá zbraň zabrala i na něj. Jak ztratil ruku, kterou se vyvažoval, nekontrolovatelně sebou bacil, až celá louka poskočila - do vzduchu vylétl vějíř bahna jako po dopadu letecké pumy. Odrazil jsem se mu od kolene, a jak jsem vytáčil salto hlavou dolů, rozpoltil jsem mu přílbu.

Jakpak ti jen tahle smrt vydrží dlouho, *starý brachu*?

* * *

A další otisk a ještě jeden a ještě.

Všechno vedle.

Popravdě, Slíd'ákům to na promáčené louce klouzalo až nepříčetně.

Zajímavé: mrtvé ponorky, tanky i letadla dokážou jít za fyzikální zákony, tahle monstra ne. Pak jsem poznal démona u lesa - sám Strýček Heini! - to se podívejme! - jeho odulý ksicht a lennonky si nejde splést. Do jakého Kruhu už asi postoupil?

To už jsem doskočil za záda mrtvých těsně u zdi, odrazil se, zaškobrtl o jeden modlitební mlýnek na jejím vrchu, předvedl pár akrobatických prvků a rozplácl se na staletí stříhaném trávníku před hradem.

* * *

Byl pěkně nacucaný - voda se jen rozstříkla - svištěl jsem jak po mýdle. Jako tenkrát, když jsem ve sprše na FBI uslyšel Fionino cvičné vrískání... tenkrát? Vstal jsem a otíral ze sebe zelenou drť. Jak je to vlastně dlouho?

Pozoroval jsem, jak se otisky neškodně rozbíjejí o moc symbolů na zdi. Vypadalo to trochu jako ohňostroj, mlýnky pod napadenými místy rudě žhnuly, déšť na nich syčel a stoupala z nich pára.

Pěkné.

„Půl roku v britském ležení, další půlrok na Noční krásce... to se to protáhlo,“ řekl jsem polohlasem. To hezké se vlastně stalo už dávno. A trvalo to... Uvědomil jsem si, že ani přesně nevím, kolik dní jsem v pražském táboře strávil.

Při tom přemýšlení se mráz na chvíli vrátil, ale nebyla to ta spalující prázdnota jako dřív. Pokud slyšíte zvuk svých kroků, chlad nemá naději.

* * *

Už z dálky jsem si všiml, že hrad za těch dva a půl let, co jsem ho viděl naposledy, značně zchátral. Tohle nebyla ona pečlivě plánovaná monumentální zteřelost, kdy veledrahý odborník lepší po kamenech lišejníky a kladívečkem oprýskává rohy. Století za čtvrt hodiny.

Bylo odemčeno.

Když jsem otevřel velké vstupní dveře do hlavní haly, otřásl jsem se - ledový vzduch na mě dýchl jako z hrobu. Kupodivu, světlo, které jsem viděl také už z dálky, byly žárovky - vibrace agregátu jsem necítil, je asi hluboko v podzemí.

„Přeji hezký večer, pane,“ objevil se komorník Angus, jako bych si jen na pět minut zaskočil na zahradu.

„Angusi, hezký večer. Je sir Henry doma?“

„Pán je ve své pracovně. Ohlásím vás a přichystám vám lázeň.“

„Děkuji, Angusi.“ Ani jsem se neptal kde - můj starý pokoj je jistě volný.

Hala vypadala neuvěřitelně sešle - ze zdí oprýskávaly koláče barvy a dokonce opadával i štuk; bylo vidět, že se to Angus snaží uklízet, ale že je toho na něj příliš.

Šli jsme po širokém kamenném schodišti - po tom vlevo - já vždy raději chodíval po tom vpravo, spolu s Alicí.

„Angusi, čím to je? Je tu strašná zima. A ty stěny...“

„Směřem k sálu s loveckými trofejemi sira Henryho se to značně zhoršuje. Nesvítí tam ani elektřina. Zde,“ podal mi zapalovač, „svícny jsou připraveny, pokud se budete chtít pokochat.“

„Ach *pokochat*, jak dlouho již jsem neslyšel toto slovo, starý brachu.“ Na Angusově vrásčitém unaveném obličeji probleskl úsměv. Co na tom, že vám za branou stojí armáda mrtvých držená jen buddhistickými modlitebními mlýnky, co na tom, že v tajné místnosti za obrovským hangárem narvaným vycpanými zvířaty máte vedle hlavy Usámy bin Ládina i hlavu samotného Lucifera - nejdůležitější je mít zásobu kvalitního čaje a používat slova jako *pokochat*.

* * *

„Pan bývalý Mluvčí Distribuované banky, sire Henry. Navštívenku mi nepředal. Mohu jej uvést?“ Stál jsem v bohatě zdobeném předpokoji u pracovny sira Henryho a na popraskané malbě a olupujících se obrazech byl přesně vidět směr, kterým je Sál trofejí.

Pan L tu asi není příliš spokojený.

* * *

Sir Henry vypadal jako troska - opravuji, nevypadal: byl troska. Odulý bledý obličej, vypoulené oči plovoucí ve whisky, roztřesené ruce. Klid ducha a síla těla byly dávno pryč.

Inu, to se stává lidem, kteří přestali slyšet zvuk svých kroků.

Zbabělcům.

Zrádcům.

„Sire Henry,“ posadil jsem se do toho krásného koženého křesla jako kdysi. Opadávalo ze mě bláto a rozmačkaná tráva, ale k okolnímu zmaru se to hodilo.

„Jan...! Jane! *Jane!*“ Sir Henry vstal, zapotácel se a namířil prst mým směrem. Musel bych být velký jak limuzína, abych mohl říct, že namířil prst na mě. „Jste mrtvý! *Mrtvý!* Viděl jsem..., viděl... Dáte si... dáte si skotskou?“ Přestože byl těžce opilý, artikuloval správně - to asi ta výchova.

„Díky. Piju jen s přáteli... A ne, nejsem mrtvý, já ne - mrtví jsou za branami. A vy víte proč. A víte, jak je vrátit, kam patří. A máte i možnost je vrátit, kam patří.“

„Ne! *Nikdy!*“ mávl skleničkou a proud opalizujícího zlata, které destilují jen a jen pro něj, dostříkl až na zeď.

„Inu, nebude třeba. Udělám to já. Ale budu potřebovat vaši pomoc - mohl byste být zítra střízlivý?“

„Budete potřebovat výbavu,“ najednou mu všechna whisky z očí otekla a zbyl jen strach. „Je připravená. Tam. Dole,“ píchl prstem ke své batmanské jeskyni. Ba ne, dnes už je to jenom krysí díra.

„Je pondělí, ve čtvrtek po čaji bych rád odešel - je ta výbava připravená tak, aby to bylo možné?“

„Angusi?!“ zvedl sir Henry hlas.

„Ano, pane?“ starý komorník vystoupil ze stínů. I přes všechna rozsvícená světla jsou daleko hlubší, než by měly být - a jako by se táhly od Sálu trofejí.

„Nachystejte mi ten váš lektvar - víte, vždy mi ho děláte, když přeberu.“

„Ano, pane. Jistě, pane.“

„Dík, sire Henry,“ plácl jsem zablácenými rukavicemi do opěrek křesla, „jdu vzít lázeň. Uvidíme se u snídani.“

Prkenně se uklonil.

Cestou ke svému pokoji jsem si pískal. Zvuk mých kroků byl pevný a pravidelný.

* * *

Voda ve vaně chladla daleko rychleji, než má, ale to nevadí. Vana, uvědomil jsem si, ve vaně jsem byl naposled přesně tady. Stejně se ale radši sprchuju - na tu Nobelovku pro patřičného vynálezce jsem nezapomněl... kdyby byla vana v pražském táboře, Karolína by ze mě nikdy neucítila cizácké parfémy padlých žen... i když, ona asi ano. Usmál jsem se. Na vodě se začínal dělat ledový škraloup - rostl od Sálu trofejí.

* * *

Angus už odnesl mé špinavé oblečení - ráno bude čisté a suché jako vždy. Na posteli jsem měl připravenou flanelovou noční košili a pruhované vlněné podkolenky. Trochu to páchlo zatuchlinou, ale ne příliš. Vedle postele ležely trepy. Na hradě prostě *pantofle* nebo *bačkory* nepřipadají v úvahu - vždy jen *trepy*. Přes noční košili jsem si vzal domácí plášť z tmavomodrého hedvábí s širokými saténovými klopami - klopky jsou purpurové a plášť celkem vhodně prošíváný. Na tomto hradě nenajdete ani župan, vždy jen *domácí plášť*.

Uvázal jsem si saténový pásek... *co to říkám!* - saténovou *šerpu* (také purpurovou) a nasadil si noční čepici s bambulí na dlouhém provázku - spával jsem tu v ní vždycky.

Srovnal jsem si bambuli na pravé rameno a šel navštívit Lucifera.

* * *

K Sálu trofejí světlo žárovek sláblo a sláblo, až zbyly jen žhnoucí rudé drátky - už se neochlazovalo. Vzal jsem svícen a zapálil svíčky; bylo to zvláštní: zářily jako vždy, stejně jako v bytě s balkónem v Praze, ale jejich světlo se tak nějak vytrácelo.

„Abych si ještě ukopnul palec,“ řekl jsem, otevřel monumentálně vyřezávané dveře (lovecký motiv na lovecký motiv) a vstoupil mezi skleněné oči tisíců mrtvých zvířat. Lvi, sloni, lední medvědi, jeleni, pštrosi, hnědí medvědi, tygři, losi, hroši, klokani, antilopy, sobi, tetřívci, mroži, bizoni, daňci, gepardi, nosorožci, vlci, pumy, mufloni, žirafy... „... snad tu nemá i veverku?!“ udiveně jsem zastavil před malinkou destičkou s hlodavčí hlavou - oči jak špendlíky, rezavé fousky trčící do stran. „První trofej pana Henryho Christophera Tannahilla, budoucího devatenáctého baroneta z..., „ zbytek titulu jsem přeskočil a dočetl až konec: a vážně je to veverka. Datum bylo čtyřiatřicet let staré.

Od první k poslední trofeji už bylo docela blízko.

* * *

Stiskl jsem skrytou pružinu v okrasném držáku na pochodeň a tajné dveře se otevřely - zdálo se mi, že se tma ze zapovězeného kabinetu vylila jako pomalá voda; jako hustý černý dým. Zvedl jsem svícen a vstoupil.

Dveře se vždy zavíraly automaticky a zavřely se i teď - tohle zapomenout dokořán by byl průšvih i pro pana Henryho Současného Devatenáctého.

Tady bylo hlav pět - vlastně šest. Pět se jich skoro rozsypalo, čelisti visely na stranu, skleněné oči popadaly z důlků a blýskaly po podlaze.

Šestá se na mě dívala.

* * *

Co mi jen na tom obsidiánovém pohledu mohlo tenkrát připadat tak děsivé?

„Zdravím, pane L,“ řekl jsem.

Neodpověděl, a ani jsem se mu nedivil. Hlavu měl nabodnutou na stojánek a stojánek v kulatém akváriu plném vody, která vypadala, jako když se slabě vaří. To prskání a bublání jsem slyšel, jen se otevřely tajné dveře; akvárium stálo na vysokém podstavci.

„Svěcená - hloupé, co?“ rozkopl jsem zbytky svíček na podlaze, abych mohl blíž. „Krucinál!“ trepy nejsou vhodné na rozkopávání čehokoli.

Vrátil jsem se do Sálu trofejí a přinesl si třičtvrtěmetrový tesák po siru Henrym Sedmnáctém - býval to dědeček sira Henryho Současného a tesák používal minimálně na porcování slonů. Postavil jsem se před Lucifera a jednou přesně mířenou ranou akvárium rozbil - svěcená voda mi ani nenamočila podkolenky.

Když hlavu nezvětšoval optický klam kulaté nádoby, bylo vidět, že se silně připosrazila - nebyla ani zdaleka tak nelidsky velká, jak jsem ji viděl posledně - ba dokonce nebyla ani lidsky velká - byla to taková

hlávka, *hlavička*, hlavová bonsaj - jen o trochu větší než tsantsy, co dělají jihoameričtí indiáni.

„Lepší? Bez vody?“ řekl jsem.

„*Znám tě!*“ zasyčelo mi mozkiem; pan L nepohnul rty.

„Není divu - jsem poslední, co jste viděl ještě za těla,“ usmál jsem se a pak jsme si zírali do očí.

„A hele!“ ozvalo se mi v mysli docela normálním hlasem, žádné syčení. „Jsi teprve druhá bytost, která se mi vydržela dívat do očí a nezbláznila se nebo nespáchala sebevraždu nebo tak.“

„Kdo byl první?“

„*On*“ černý pohled se stočil nahoru.

„Tušil jsem to.“

Zase jsme na sebe civěli, ale já už pohledem nikdy neuhnu, před nikým, před ničím.

„Ty se nebojíš,“ konstatoval.

„Ne.“

„Jak z nějaký pohádky... Ne *nebojíš* - ty žiješ v dojmu, že se ti stalo nejhorší, co mohlo, a že se ti už nic horšího stát nemůže... Pročs mi předtím řekl *pane L?*“

„Vaše jméno se prý nesmí vyslovovat - ale popravdě,“ pokrčil jsem rameny, „mně ty vaše církevní přezdívky vždycky přišly trochu debilní.“

„Ano. To ano. Mně taky,“ hlava už úplně uschla a zlaté vlnité vlasy se sněhobílým pramenem nad pravým spánkem se tak nějak samy učesaly.

„Škoda, že se nejmenujete Al, potvrdilo by to jednu z mých teorií ohledně jmen - ale uznávám, pan L' moc nezní... Hmmm. Co Devlin?“

„Devlin? Devlin. Inu, jsou i horší.“

Abych nemusel držet svícen, sundal jsem zbytek jedné hlavy a postavil ho místo ní. Byl to Usáma a byl úplně olezlý - vousy upadlé, vlasy zpráchnivělé, turban zteřelý.

„Jan,“ řekl jsem, když jsem se narovnal.

„Znal jsem spousta Janů,“ ozvalo se mi v hlavě, „svátého, například. Myslím Evangelistu. Měl něco do sebe. Trochu cvok, ale dobře psal.“

„Nedalo by se něco udělat s těmi světly?“ srovnal jsem si bambuli, „trochu mě bolí oči.“

„Ano, jistě.“ Tma se pomalu rozpustila a na stropě se rozzářily halogenové bodovky.

„Hned je tu útulněji,“ řekl jsem - místnost vypadala sice nesmírně sešle, ale normálně: normální sešlý tmavorudý koberec, normální sešlé halogenové bodovky, normální sešlé podstavce z leštěného dřeva s pěti normálními sešlými lidskými hlavami a jednou normální nesešlou hlavou nesešlého Lucifera.

Vlastně se čtyřmi - místo páté hlavy stál svícen. Sfoukl jsem ho.

„Zničili si tu tepich.“

„To ta pověřčivost,“ řekl jsem - ztuhlého vosku byly celé velké kaluže. „Hm, nemohl byste mluvit nahlas, Devline, prosím?“

„Proč nakonec ne. Jde mi to trochu ztuhla, ale...,“ ústa s tenkými rty se poprvé pohnula.

„Řekl bych, že zdvořilostní část konverzace máme za sebou - nevadí, přejdu-li k problémům?“

„Jistě - musím tě ale varovat - sice ti nemohu číst myšlenky, ale jedna se prostě přehlédnout nedá.“

„Ano?“

„Nemůžu ti je vrátit - na Orfea nehled’.“

„Já jsem nic nechtěl.“

„Ale chtěl - proč myslíš, že jsi tady?“

„Hmmm. Zastavit fýrera?“

„A kruci! Něco je s Adolfem?“

„Vy... Jasně. Oni vás tu blokují. Svěcená voda...“

„... a ta zeď venku. Přes ty proklaté kříže se nedostanu a nezavedli mi sem ani kabelovku - a *tolikrát* jsem sira Henryho prosil.“

„Jak nelidské... Inu, co vám budu povídat, brzo uvidíte sám.“

Zase jsme mlčeli.

A deset minut na sebe zírali.

„Ty se nezeptáš, prostě *ne!* Vy lidé! *Buddhisti*,“ tiše si odfoukl: „Ji ti nemůžu vrátit, protože nebyla člověk - upíři tam k nám dolů nechodí.“

„Opravdu?“

„Jen pro lidi. Přesněji, jen pro křesťany, muslimy a vyvolený národ - pro *hříšníky*, samozřejmě... pak to, co zbylo z antiky, Sisyfos a tak.“

„On tam skutečně je?“

„No jo, podle toho jeho kamenu by se daly řídit hodinky... Ani tu malou ne - šestileté dívky v pekle nekončí. Tedy, pár jich tam je, přesněji řečeno pět, ale za celá ta léta.“

Šest let... přitom za devět měsíců by jí bylo už osm. To to letí. To to letí. „A kde teda jsou?“

„Vida, konečně tu máme *zvědavost*... Podívej se mi do očí...! *A zas neuhne*. Divné... To já nevím, kde jsou - vždycky mě samotného zajímalo, kde končí upíři nebo Druhá rasa. Ale to víš, se mnou se nikdo shora nebaví... leda když mi dávají sodu. A tam u nás je to samá kvílící duše nebo démon - ti jsou obvykle dost jednodušší - s těma diskusi nerozvineš.“

„Jednodušší, ale od rány.“

„To ano.“

Přešlápl jsem - od podlahy šla zima. Měl jsem malý kousek zimy i v sobě - už ne mráz - jen malý kousek zimy. Ještě ne tak dávno bych řekl, že je to „ta malá bílá věc, co studí na tváři“, dnes bych řekl, že je to sněhová vločka. Přestože je malá, vejdu se do ní čtyři hvězdy. Dvě modré a dvě zelené. Usmívají se.

„Nechci rušit - ale nemluvils o nějakých problémech? Říkals sice, že uvidím, ále...“

Stručně jsem mu to shrnul.

„Inu, poničená rovnováha... Něco takového se dalo čekat...“, tenké rty se stáhly. „A co s tím hodláš dělat? Jane?“ Obsidiánové oči se upřely do mých.

„Uzavřeme smlouvu. Vezmu vás zpátky. Vy to dáte do pořádku. Pak ponesu, co zasloužím.“

Zase jsme si zírali do očí.

„Neuhne a neuhne“, zabručela hlava, „budu z tebe mít komplex.“

„Inu... rozmyslete se. Ted' promiňte, Devline, jsem trochu unavený a zítra mě čeká spousta práce... Nechcete něco přinést? Čaj?“

„Díky, absence svěcené vody zatím postačí.“

„Dobrou noc“, lehce jsem se uklonil.

„Dobrou noc“, zkusil to taky a málem se skutálel z podstavce.

* * *

Zbytkem hradu se pořád táhly divné stíny a ledový průvan. Spal jsem dobře.

U snídaně byl sir Henry bledý jako prostěradlo, třásl se, že se málem nedokázal najíst, ale byl strážlivý.

„Vy... vy jste ho vyndal ze svěcené vody, že?“ nepodíval se na mě a trousil po stole marmeládu - pak se mu instantní topinka rozpadla v rukou, sevřel si hlavu a zoufale zasténal: „Slyším ho! Pořád ho *slyším*! Ten *strašný* šepot... Zabíjí mě! - Nesnesu to! *Nesnesu!*“

„Ve čtvrtek ho vezmu pryč. Hned po čaji“, řekl jsem a kousl do svého extrudovaného sójového plátku. Jsem při chuti jako už dlouho ne - naštěstí nejsou skotské koláčky, a co víc si přát. Za okny vířila tma, a mrazivý déšť šlehal do skel.

* * *

„Potřebuju hlavně kombinézu s chlazením“, dopil jsem kávu, kterou podle chuti lógruji už podruhé. Potřetí.

„Mám jen ten prototyp bez adaptivního maskování - když jsme s Alicí... s Alicí...“, sir Henry se odmlčel a vystrašeně se na mě podíval, „... přišli jsme skoro o všechno - skoro o všechno *vybavení*“, rychle se opravil.

Od chvíle, kdy jsem mu prozradil termín, kdy jeho šepoty skončí, začal být až nezdvořile činorodý - že jsem mu o čtvrtku po čaji říkal už včera večer, si nepamatoval: nenechal mě skoro dosnídat a už jsme i se starým komorníkem sjížděli do podzemního sálu; naše minulé pekelné rozloučení jsem nerozvíjel, nechtěl jsem ho rozrušit. Ani na Alici jsem se neptal. Asi ho také opustila - dávno než ji dostal Pes.

* * *

Kombinéza mi padne - vejde se pod ni i má pražská bunda s černými chrániči a kusy armádní neprůstřelné vesty - šedohnědé maskování s kostěným vzorem snad také trochu pomůže. Zvláštní, dnes mi ten vzor skutečně připomněl kosti, ne kořeny jako tehdy. Pár ostatních věcí mi bylo možná krapet těsnějších,

ale Angus je povolí.

„Voda v chladicím okruhu je svěcená?“

„Jistě, Jane.“

Položil jsem kombinézu na stůl a rozhlédl se po klenutém podzemí. Všude byl prach. „Potřebuju jinou zbraň než pédevadesátku - je tam dole teď dost na nic.“

„Máte nějakou konkrétní představu, Jane?“

„Hmmm. Ano. *Miluju brokovnice*,“ usmál jsem se.

„Pak si stačí jen vybrat,“ odvedl mě k tomu velkému trezoru u zdi a otevřel ho.

Sáhl jsem po černé zbrani s vyklápěcí ramenní opěrkou: opakovací i poloautomatický režim, osm plus jedna rána, možnost dát náhradní náboje do příčných otvorů ve sklopené pažbě.

Jsou hezky po ruce.

„SPAS-12 - stejnou měla Linda Hamilton v Terminátorovi dvojce,“ zarachotil jsem předpažbím.

„Terminátor?“ řekl sir Henry a nechápavě nakrčil obočí.

„Hm. Budu si muset udělat vlastní patrony... Pár těch modlitebních mlýnků by nebylo?“

„Ano. Jistě. Zařídíte to, Angusi?“

* * *

Pak jsme s Angusem v kuchyni sekali měděné mlýnky: pokud byly kousky příliš tenké, skládali jsme je a kladivý sbouchávali do kompaktních těžkých tvarů; nejlepší ale byli bronzoví Buddhové - z těch jsou krásné ostré střepiny.

„Hodilo by se i nějaké stříbro,“ zamyslel jsem se.

„Bude vyhovovat toto, pane?“ Angus přinesl příbory ve velké mahagonové kazetě.

„Je to aspoň devětsetpěťadvacítká?“

„Zcela jistě, pane, sterling silver,“ řekl Angus trochu koženě - pak jsme sekali vidličky a lžíce.

„*Žádná lžíce není*,“ řekl Angus, když rozsekal poslední a usmál se. Usmál jsem se taky; měli jsme skoro plnou polévkovou mísu kovu.

„Svěcenou vodu máte?“

„Jistě, pane.“ Odešel a vrátil se s imperiálně-galonovým demižonem, na kterém bylo pečlivým rukopisem napsáno: Jan Pavel II., únor 2004.

„Dobrý ročník,“ řekl jsem.

„Ano, pane. Bývalým členům Hitlerjugend bych v této situaci ne zcela důvěřoval.“

„Ano, Angusi,“ řekl jsem a nalil svěcenou vodu do polévkové mísy: „Hmmm... neměl bych u toho něco říkat? Někáká křesťanská zaklínadla?“

„Nemyslím, že by to bylo nezbytné, pane.“

Chvilí jsem tedy sekaný kov v posvátné kapalině protřásal, pak jsme ho dali uschnout na velká síta.

„Angusi, postaráte se mi o ty úpravy oblečení, prosím?“

„Jistě, pane.“

Šel jsem psát smlouvu.

* * *

„Dobrý den, Devline.“

„Dobrý den, Jane. Jak ses vyspal?“

„Výborně, děkuji za optání... nešlo by dnešní setkání bez krvavých slz a šedivých vlasů?“

„Dal ses do pořádku, vidím, i vlasy - ona ti pila krev, že? - Omluv tu formulaci.“

„Ano. Rozmyslel jste si můj návrh?“

„Ano. Přijímám.“

„Skvěle. Tady jsem to napsal... Podržím vám to před očima... tááák.“

„Inkoust!“ Devlin začichal, „hm, matrikářský. Hezky voní, hezky vypadá, nikdy nevybledne...“ Doostřil.

„Nepotřebujete brýle?“

„Ne, díky... Mhmmm... Takže, jestli to správně chápu, doručíš mě zpátky dolů a já pak mám srovnat, co jste svou hloupostí natropili. - Ty osobně pak poneseš trest. Ano? Píšeš trochu šroubovaně.“

„Ano, v podstatě ano.“

„Proč jen ty sám - nebyl to tvůj nápad.“
 „Beze mě by se jim to nikdy nepovedlo... navíc jsem vám useknul hlavu.“
 „Skryté sebevražedné tendence! *Vida!* Podívej se mi do očí!“ Dalšíh deset minut zírání.
 „Neuhne a neuhne!“ mračil se: „Víš ale, co teď musíš?“
 „Podpis krví? Vážně? Myslel jsem, že je to pověra. - Tak trochu.“
 „Ne, tohle je pravda.“
 „Inu, pro jistotu mám i násadkové pero... Takže plný souhlas? Nemáte nějaké nové paragrafy, doplňky, poznámky pod čarou nebo tak?“
 „Ne, je to dobré - ale... to co píšeš - udělal bych to stejně - smlouva není nutná.“
 „Já raději smlouvu,“ píchl jsem se do prstu a podepsal. „Teď vy.“
 „Možná sis nevšiml, ale zrovna nějak nemám ruce.“
 „Proto jsem sehnal dřevěnou násadku, abyste se mohl zakousnout - paraфу pusou zvládnete.“
 „Paraфу?! Ty jsi Čech!“
 „Ano.“
 „*Jistě*, už jen z toho úřadování mi to mělo být jasné... *Paraфу!*“ Pero zavrзло o papír. A ještě jednou.
 „Dokonce dvojmo! Inu, pravý syn svého národa. Co čekám,“ cedil přes násadku. Vzal jsem si ji.
 „Kdy vyrazíme?“ vyplivl malou třísku.
 „Ve čtvrtek. Pozítří.“
 „Výborně... tuším ale nějaké problémy, podle tvého výrazu.“
 „Starý brach Adolf ví, že jen vy ho můžete zastavit a že jen já vás můžu donést zpět, abyste znovu nabyl sílu - předpokládám, že se to stane v Sálu moci, není-liž pravda?“
 „Ano... Tak Adolf nám bude házet klacky pod nohy?!“
 „Vám ne. - Mně.“
 Hlava se tence usmála: „Pravda.“
 „Uvažoval jsem... nemohl byste nějak pomoci? Pak už to zvládnu, ale z hradu to půjde obtížně, jsou tu... Slídáky asi neznáte, že?“
 „Pavouci?“
 „Ne... když na ně budu intenzivně myslet, uvidíte je?“
 „Zkus to... Aha, už je mám. Velcí chlapíci, jen co je pravda, ale ty nevkusné přilby... Hm... Himmler je vyrobil, jako vy tady nahoře vyrábíte stroje. Hmmm, nezničitelní, porazit sice jdou, ne ale zabít, a příště už dokážou minulý útok zneškodnit... zajímavé... Zvládnul jen tři?“
 „Ano, *naštěstí*.“
 „Inu, něco zkusíme, ale jsem dost zesláblý, navíc v nepřátelském prostředí - nemám tady co pohledávat... No ano, nesmím sem, zasahovat můžu jen zprostředkovaně... Ale v tom binci venku si toho nevšimne ani On... *Ááá*, ten si všimne všeho, co si budu nalhávat... Schytáš to, Jane, tam dole, *hodně* to schytáš.“
 „Ano,“ řekl jsem, „já vím.“
 „A jestli tady něco podělám, tak já taky,“ zabručela hlava a otrásla se: „Zas přiletí Gabriel s tím jeho plamenným mečem - kdo má ty kecy poslouchat! Uvidíme. Zkrátka něco zkusím.“
 „Předem dík, Devline.“
 „Nech si díky. Nevím, jestli se to povede... Vezmeš mi moji kopii smlouvy k sobě?“
 „Jistě... Pokud ještě něco nepotřebujete, nashle ve čtvrtek. Mám hromadu práce.“
 „Dobře... Televize nejde, že?“
 „Ne. Adolf ruší vysílání. A sir Henry nemá ani dévédéčko. Nemá rád filmy.“
 „Co naděláme. Do čtvrtka už vydržím.“
 „Po čaji vyrazíme. Na shledanou.“
 „Na shledanou.“

* * *

Ze dvou loveckých nábojových opasků jsem si udělal bandalír, Angus přinesl černou barvu na kůži, přestříkal ho, a pak jsme až do večera vysypávali z patron broky a zpátky pěchovali úlomky modlitebních mlýnků, Buddhu a stříbra; sir Henry mezitím testoval mou výbavu a připravoval mi jeden speciální kus.

Jak říkám - je to šikula.

„Paráda,“ rozstřelil jsem jednou ranou křeslo, že z něj zbyly jen nožičky a spousta nepořádku. Angus se zatvářil trochu upjatě. Sekaný kov vyrval díry i do obložení a zdi za křeslem.

Vyčistil jsem zbraň a šel spát.

Druhý den jsem testoval výbavu sám a cvičil s ní v hradní tělocvičně jako za starých časů. Sedí mi dobře.

Trochu se to tu vleče.

* * *

Ve čtvrtek po čaji jsem zašel pro Devlina. Bylo pět třicet sedm po poledni.

„Dobrý den, Jane. Je čas?“

„Dobrý den. Ano.“

„Doufám, že mě zas nedáš do toho strašného pytle?!“

„Myslel jsem, že ano.“

„Úplně mne odizoluje od okolí... a z toho igelitu jsem minule dostal kopřivku. - *Co?* Co zíráš?! Jsem jen obyčejný anděl!“

„Aha. Volně do ruksaku tedy?“

„Máš-li nějaký pohodlný... Nezbáznil se sir Henry ještě?“

„Dnes jsem ho neviděl,“ pokrčil jsem rameny.

„Nesnášíš ho... Inu, zrádce snáší málokdo.“

„Zvláštní,“ zamyslel jsem se, „vy byste měl mít zrádce - potažmo lidi jako Hitler... *rád* asi ne, ale minimálně v oblibě.“

„Proč? Já tam dole nejsem dobrovolně, nebaví mě to, a oni mi jen přidělávají práci. Musím je nechat extra lisovat a kroutit a tak, a démoni jsou *tak* líní... teď mi ale v hlavě leží spíš ti Himmlerovi Slídáci... bez *nehodných* poznámek, *prosím*,“ zamračil se.

„Démoni jsou líní, to ano... ale nějakou mechanizaci jsem tam vlastně už viděl, tam u vás,“ vzpomněl jsem si na ty šílené mučicí linky.

„Ano, průmyslová revoluce, jistě - ale pořád to potřebuje dohled a údržbu a... Ano?“

„Nechci působit moc zvědavě - a nechci si s vámi zas deset minut zírat do očí - ale viděl jsem tam místo, kde hříšné duše jen seděly, docela pohodlně, v křesílkách. Přiznám se, že...“

„Nechápeš? To jsou sadisté a sadomasochisté - vrazi. Vědí, kde jsou, vědí, co se kolem nich děje, a sní o tom. A nic - *nic* nemohou dělat, a ani nic nevidí ani neslyší - jen pohodlně sedí. Jednou za strašně dlouho jim tam pustíme jeden dva výkřiky, aby si to osvěžili. Tak se ani nehnou a jen špicují uši. A trpí.“

„Jak brutální,“ řekl jsem.

„Snažíme se... Dojdeš pro ten batoh?“

* * *

Šli jsme s Angusem po chodbě a starý komorník mi pomáhal nést výbavu. Nebylo třeba, ale nedal si říct.

Naše kroky se hezky rozléhaly.

„A...,“ zpomalil jsem u odbočky k pracovně sira Henryho, když se ozval tlumený výstřel. Chvíli jsme mlčeli.

„Myslím, že loučení se sirem Henrym nebude žádáno,“ řekl Angus.

„Také myslím.“

Šli jsme dál.

* * *

V garáži jsem batoh s výbavou a Devlinem usadil na sedadlo spolujezdce v luxusním, lahvově zeleném landroveru.

„Sedadlo smrti,“ řekl Angus.

„Připoutám ho.“

Postavil jsem se proti vrásčitému muži a položil mu ruce na ramena: „Vydržte, starý brachu, pokusím se to dát do pořádku - doufejme, že Tma brzo skončí.“

„Ano, pane, vy to dokážete. Šťastnou cestu, pane.“

„Sbohem, Angusi.“

Kéž bych si byl tak jistý jako on.

* * *

„Tak, Devline, připravte se, prosím,“ nastartoval jsem a dálkovým ovladačem otevřel vrata. „Vidíte ven?“ „Jen k těm křížům,“ ozvalo se mi v hlavě. „Mám pás přes pusu, dnes to nahlas nepůjde.“ „Rozumím.“ Zařadil jsem, ale pravostranné řízení mi nikdy moc nepřišlo.

* * *

Vyjel jsem z garáže a pustil stěrač.

Byl jsem také připoutaný, brokovnici v poloautomatickém režimu přes klín. Pédevadesátku jsem zakonzervoval na hradě, pětasedmička mne tížila na opasku a meč jsem měl mezi předními sedadly vedle ruční brzdy.

Pískem vysypaná cesta chřestila pod koly.

Zabrzdl jsem a nechal ohřívat motor.

Děšť hlasitě bušil na střechu.

Gumičky stěračů vrzaly.

Udělal jsem to takhle okatě naschvál - Devlin totiž projevil přání potkat všechny tři Slíd'áky naráz, aby je mohl porazit jediným úderem, tak aby nás náhodou nepřehlédli.

Když ručička teploměru vystoupala k osmdesáti stupňům, od foukl jsem z oválného znaku LAND - ROVER na volantu scvrklého pavouka, naposledy si srovnal bandalír s náboji, zařadil jedničku a řekl: „Jedem, držte se.“

Myslí mi blesklo zamračení.

Usmál jsem se.

* * *

Brána náraz těžkého vozu nevydržela, rozlétla se a smetla mrtvé do stran.

To jsem čekal.

Všichni tři Slíd'áci se tyčili na silnici přímo proti nám - jako hory.

To jsem čekal také.

„Jsou *zatraceně* velcí!“ ozvalo se mi v hlavě. „Nezvládnou je!“

To jsem nečekal.

* * *

„*Aspoň jednoho!*“

„V té tvojí představě byli sice velcí, ale mnohem menší!“

„*A kurva!*“ řekl jsem. Vytočený motor řval a tmou už letěly první otisky: dva z boku od Strýčka Heiniho, tři z desáté hodiny bůhví od koho... a z druhého boku ještě jeden!

„Tohle mám, klid,“ řekl Devlin a otisky se odrazily od něčeho neviditelného kolem karoserie.

„Hezky,“ řadil jsem z dvojky na trojku a skočil do rozmočené louky - náraz do Slíd'áka by landroveru jistě neprospěl. Do podběhů zabušily drny, auto se zasmýkalo, všechno drnčelo a rachotilo a v zrcátku jsem viděl jen Slíd'ákovy zuby.

„Himmler vpravo, Goebbels vlevo,“ řekl Devlin. „Tak se podíváme...“

* * *

Prásk!

Druhý Slíd'ák mi rozbil okénko.

Prásk!

Napálil jsem ho z brokovnice - udělal kotrmelec jako střelený zajíc - jak dopadl, svět se otrásl, až se tlumiče zhouply.

„Před náma!“

„Vidím!“ prorazil jsem řadu SS a naburácel zpět na silnici. Jeden SS nám pro změnu prorazil přední sklo a kostnatá ruka šla po volantu. Bušil jsem do ní loktem, ale mamá snaha - děšť jen šlehal do očí.

„*Devline!*“

„Sleduj!“ Mrtvola najednou seschla a rozpadla se na prach, který mi vlétl do obličeje, kde ho lijavec

okamžitě rozmyl na nechutné lepkavé bahýnko.

„Fuj!“

Prásk!

Stroj se zavlnil, kontra volantem, ale už to šlo neovladatelně do smyku a zase do louky.

Zase Slídák.

* * *

„Nebylo by lepší jet po cestě? Ta určitě tolik neklouže.“

„Dík za radu!“ bojoval jsem s řízením a od všech kol stříkaly gejzíry bláta a rozemleté trávy. „Vážně by se hodil nějaký trik i na ně! Jako s tou mrtvolou! No! Devline! Snažte se!“

„Nemám nad nimi moc - nejsou to stvoření Boží.“

„Snad nejste *pověřivý*?!“

Prásk!

Ulétla nám kapota.

Prásk! Prásk!

Z hlavně brokovnice vyšlehly dva plameny, ale zvládat smyk a střílet nejde dohromady.

„A kruci!“ ozvalo se mi v hlavě.

„A kurva!“ řekl jsem nahlas.

* * *

Ale těžký terénní vůz ten příkop ustál - dokonce nás to zbavilo rotace, jen jízda po dvou mi nedělá dobře.

* * *

„Ufff!“ ozvalo se mi v hlavě, když jsem konečně najel na silnici, vybral další smyk, nespadl do potoka, trefil most, a zjistil, že dokonce jedu správným směrem.

* * *

Hlína a kamínky ze vzorků pneumatik bubnovaly v podběžích stále méně, Slídáci v zrcátku se utěšeně zmenšovali a Devlin něco udělal s předním sklem - díra i praskliny zmizely.

Jako nové.

„Dík za pomoc“ řekl jsem, pustil světla a zařadil čtyřku.

„Jako bych v tom slyšel nějakou ironii?“

„Seznámit se všema třema *naráz*, kdo jen to říkal?!“

„Jak jsem měl vědět, že s nima nic nezmůžu? A že jsou *tak* velcí?!“

„Ano,“ řekl jsem, „jak jen jste to mohl vědět. Hlavně *hrrr na ně*! Hlava nehlava.“

„Jane!“

„Co? Nemůžu přece říct, že jste do toho šel bezhlavě.“

„Jane!“

„Dobře. Už je mi líp.“

„A stejně - už takhle to schytám... Jestli mě teda dokážeš vrátit. Mluvils někdy s archandělem?! Ne?! Děsně nafoukaný troubové. Velkej meč, velký ego, malej mozek.“

„Co vám udělají... Sakra!“ minul jsem odbočku.

„Vlastně nic, ale ty kecy, kdo to má poslouchat - to i Lenin je zábavnější.“

„Je tam dole?“ řekl jsem, když jsem nabral správný směr.

„No jo, mám ho v Trůnu... Hele, teď tě zamrazilo, co?“

„Ten Trůn je hroznej, uznávám.“

„Neboj, tam ty neskončíš.“

„Já vím, jsem buddhista.“

„Budeš, až s tebou přestanu. Jestli s tebou přestanu... Možná. Moji kopii smlouvy máš?“

„Žádný strach. I kdybych o ni přišel, slovo platí.“

„Hm. Uvidíme. Jsi přece jen Čech.“

Dál jsme jeli mlčky, déšť šlehal, stěrače kmitaly na nejvyšší rychlost, cesta se ve světle reflektorů

blyštěla a z motoru bez kapoty se do skla valila pára. Uvědomil jsem si, že *celá* diskuse probíhala *mlčky* - jen v mé hlavě - že jsem ani já nemluvil. Karolínin bratr - Tobiáš - byl prý rozpolcená osobnost, prý se mu v těžkých situacích zjevovalo druhé já, s kterým si prý někdy povídal i nahlas. Když jsem to kdysi četl v jeho složce v počítačích Distribuované banky, usmíval jsem se.

A vida.

„Pozor!“ prásklo mi hlavou.

„Kurva!“ Stroj se otřásl a shrbená postava odlétla do příkopu.

„Stejně už byl mrtvý,“ řekl jsem.

„Ano,“ řekl Devlin.

* * *

Zametal jsem stopu šedesát mil k jihozápadu, pak jsem zhasl a co možná nejneviditelněji se spletitou objížd'kou vydal k místu setkání s Kráskou. Ne že bych věřil, že se pronásledovatelů zbavím úplně, ale zmást by je to mohlo.

Trochu.

Trvalo to docela dlouho, ale landrover je pohodlný, tak cesta přízračnou mlžnou nocí utekla; zabloudil jsem jen dvakrát a zjistil, že bez světel vidím líp než s nimi.

* * *

Projeli jsme Cruden Bay a vjeli do Port Erroll. Byli jsme tu o půl hodiny dřív, tak jsem se autem vydrásal na kapitánem

Clayem tolikrát zmíněný kopec (kopeček) a zaparkoval proti oceánu.

Vypnul jsem motor a zatáhl ruční brzdu.

„Kdyby se něco blížilo, poznáte to?“

„Snad - jsem slabý - to víš, dva a půl roku ve svěcené vodě.“

„No *výborně*,“ rozhlédl jsem se - v rachocení deště nebylo slyšet zhola nic a z toho kopce už nejedu - bylo hrozné se sem vyhrabat, klouzat dolů by bylo ještě horší. Měl jsem pocit, že se rozhlíží i Devlin - od vozu jako by se táhl stín, ve kterém kapky padaly pomaleji:

„Cruden Bay, že?“

„Ano.“

„Tady nedaleko je Slains Castle.“

„Ano?“

„Stoker se tam inspiroval k napsání Drákuly.“

„Aha.“

„Myslel jsem, že tě to bude zajímat.“

„Zajímá.“

Další čtvrt hodiny jsme mlčeli. Déšť dál rachotil na střechu, z odkrytého motoru přestala stoupat pára, a cítil jsem, jak mi začíná být zima.

„Ale Devline, no tak.“

„Musím to zkoušet! Vadí mi, že existují lidé jako ty. Člověk. Jeden. Ty. Co si myslí, že se mu už nemůže stát nic horšího.“

„Až pro nás přijedou, nedělejte jim nic zlého, jsou to přátelé. Bez nich to nedokážu. Nedokážem.“

„Vidíš! Bojíš se! O ně!“

„Vyhrál jste... Ale pohledem bych stejně neuhnul.“

„Dobře... To by se vidělo. Určitě uhnul. *Člověk jeden*,“ hlas v mé hlavě se rozplynul v brblání.

* * *

„Tohle byla ta lehčí část,“ řekl jsem za další díl ticha. „Ted přijdou mrtvé ponorky, pak přes celou Evropu, a tu má Adolf pevně v ruce. - Až na kousek Francie.“

„Co to obeplout?“

„Nelze. Celý Středozevní moře je ve Tmě - už -, tak daleko to nezvládne žádná loď... Spíš jsem myslel na nějaký jiný vchod než zrovna na Vesuv.“

„Jiný vchod? Chceš jít kolem Kerbera?“

„Ani snad ne.“

„Dřív bránil jen odchodu - teď je senilní a rve to na jednu hromadu, ať jdeš, odkud jdeš.“

„Aha.“

„Nebo kolem... To bych snad nechtěl ani já. Ten z vás, kdo objevil cestu Vesuvem, objevil tu nejsnazší.“

„Aha,“ vzpomněl jsem si na onu neuvěřitelnou snadnost skákání do činného vulkánu.

„Nakonec je to jedno - ať přijdeš, kudy přijdeš, vždycky se objevíš přesně tam, kde jste se museli objevit i vy. A Dante. Za Háda možná, ale za mě jste prošli jen vy a on.“

„Hm.“

„Štve mě to. Živí tam nemají co dělat.“

„Aha.“

Přesně v devět jsem zablikal světly.

A znovu.

A znovu.

Po třetím zablikání mi z černi odpověděla slabá bludička.

* * *

Byl jsem schovaný za skládací trafikou, dokud loď nevjela do rejdy - mrtvých tu bylo podezřele mnoho, a mnozí mě určitě viděli - padly na ně dva zásobníky do pětasedmičky.

„Je jich tu *moc*,“ ozvalo se mi v hlavě.

„Pravda. - Už chybějí jen vaši *oblíbení* Slíd'áci.“

To už noci zaburácely automatické kanóny Krásky a někde na břehu za námi se ozval rachot vybuchujících granátů.

„Pašáci!“ vyběhl jsem zpoza trafiky, „to ty hajzly zdrží.“

„Dali by se hezky dotáhnout, tihle Slíd'áci, skoro k dokonalosti... Ale Himmler byl vždycky pitomec,“ přesýpala se mi hlavou cizí samomluva, „cílevědomý, ale pitomec.“

Běžel jsem a dopady mých podrážek zněly.

Mokrý beton mola, a dva páry rukou už mi pomáhaly na palubu.

* * *

Ponorky se samozřejmě jen třásly, ale řekl bych, že jim Devlin něco provedl, protože se čtyři naráz scukly, rozpadly a potopily.

Moc pěkné.

„S Gabrielem přijde i Michael - za tohle - už to vidím,“ ozvalo se mi v mysli, „a budou na střídačku říkat *úplně totéž*. Čeká mě *peklo*.“

Nebyly to ale jediné ponorky v okolí, tak jsem se chopil předního kanónu, a zase slaná tříšť v očích, prudké obraty, plameny u hlavně a kouřící nábojnice pod nohama. Za půl hodiny jsme ale vyjeli z deště a nad hlavou se rozklenuly hvězdy.

* * *

„Krásná noc,“ řekl kapitán Clay, opíral se o nástavbu a vlny tiše pleskaly do trupu.

„Mhmmm!“ odpověděl jsem - když vás líbají a objímají dvě karatistky a jedna judistka naráz, moc toho nenamluvíte.

„Neodtahuj se! Od Anke se nikdy nikdo neodtahuje jako od britskejch ledovejch kostek... Jau! Kams mi to sáhla?! Kapitáne! Adela mi sáhla až do kal...!“

„Žádný detaily, děvčata, prosím. A už ho pusťte. Určitě má hlad.“

Geniální prohlášení - funguje i na karatistky a judistku - přestanou vás drtit a už jen nosí na stůl.

* * *

„Dík, ale tohle všechno nemůžu sníst.“

„Musíš!“ přísný trojhlas.

„Zhubnuls tam o...,“ Anke mě zezadu zákeřně nadzvedla, „o deset kilo, nejmíň.“

„Náročné dny.“

„Určitě tam byl za nějakou ženskou. Jinak by se tam tak nehnal,“ řekla Kimberly.

„No jo, proto je tak hubenej - *náááročné dny*,“ řekla Anke.

„Vy dvě závistivý...! Ale fakt jsi strašně zhubnul, Jane.“

„Náročná společnost.“

„Ženský, dyť říkám! - cejtím to z něj až sem... Jau!“ Švestka jen hvízdla.

Kapitán Clay se usmíval, pak se podíval do rohu a zamračil se: „Radši popojedem - jsou tu nějaký divný stíny. Aby se to nehlo,“ vyhlédl okénkem do noci, ale Tma se pořád strměla pět kilometrů po pravoboku. „A vy dvě ho už přestaňte obletovat a na hlídku! Šup!“

„A ona tu jako zůstat můž...?!“

„Šup!“

Kimberly s Anke se odpařily.

Začal jsem jíst a kupodivu do sebe nacpal všechno, co mi snesly. Už od první diskuse s Devlinem mi bylo jasné, že být v jeho přítomnosti není zadarmo ani pro mě. Musím ho odsud dostat co nejrychleji... měl jsem si sakra vzít ten Turínský pytel.

Nic osobního, jen stínění.

* * *

Za patnáct minut se strhla naprosto nečekaná bouře - něco takového jsem na moři ještě nezažil, a ani kapitán Clay nevypadal, že by podobnému hleděl do očí příliš často; hnalo nás to na jihovýchod skoro třicet hodin jako korkový špunt.

U břehů Německa nás vichřice vmetla do tamní Tmy, ale za hranicí vlivu pekla se smršť prostě nekonala - jen se to tam vlnilo trochu víc než normálně.

A samozřejmě přšelo.

Kapitán Clay mne v Německu nechtěl nechat, prý se musím za každou cenu vrátit do Calais a odpočinout si, a Anke s Kimberly odněkud vytáhly pouta a významně s nimi pocvakávaly a Adela odvracela hlavu a utírala si oči, ale nedal jsem jinak.

* * *

Kapitán Clay vplul do malého temného přístavu v ústí Labe.

Otevřel jsem dveře, a zas ten věčný déšť v obličejí.

A černé mraky s nahnílými okraji nad hlavou.

„Nevzal sis tašku, vrátíš se,“ řekla do bušení kapek Anke - všichni stáli na palubě a Adela plakala nahlas a Kimberly ji držela.

„Ne.“ K čertu s lhaním.

„Správně,“ ozvalo se mi v hlavě.

„Já na tebe stejně budu ček...!“

„Sbohem, Adelo.“ Dal jsem jí pusu na tvář. „Sbohem všichni. Mějte se. Držte se. A už se na to vykašlete - Tma brzo skončí, ať se vám na poslední chvíli něco nestane... A dík. Za všechno.“

Hodil jsem si batoh na ramena, utáhl břišní popruh a skočil na molo.

Mávali a kapitán Clay mi naposledy ukázal směr na Hamburk.

Mé kroky zase znějí.

* * *

Po půl kilometru chůze mrtvým městečkem jsem narazil na první odpor.

* * *

„*Krucinál!*“ ležel jsem v příkopu a nad zády mi křižovaly dávky ze dvou kulometů.

První dva granáty v háji.

Pak jsem běžel podél lesa a střílelo po mně snad sto mrtvých SS - Devlin mě kryl, a když ne, zvládly to součásti armádní neprůstřelné vesty našité na bundě - akorát že jsem podél toho lesa běžel zpátky k moři.

* * *

„Mám intenzivní pocit, že to po celém břehu bude stejné,“ ozvalo se mi v hlavě.

„Jo,“ vydechl jsem a ládoval do brokovnice další osmici nábojů. Na to, že jsem ušel půl kilometru tam a půl zpět, jich hrozivě ubylo. „Devline, nemůžete udělat něco... něco... *aktivnějšího*? Třeba ohnivý otisk... Hm.“

„Myslíš třeba ohnivý otisk *obličeje*?“

„Hm.“

„To stejně umějí jen démoni. Já jsem anděl.“

„Co zkratka? Pentagram, třeba?“

„Říkám *anděl*, ne *okultista*.“

„Proč aspoň nezastavíte ty střely? *Všechny?*!“ vykoukl jsem za roh a mrtvý esesák mi poslal ránu, až mě úlomky cihel bodly do tváře.

„Parchant - míří dobře,“ řekl procítěně Devlin.

„Tohle prostě nepůjde - nevzdávám se, to nikdy - ale oceán po dně taky nepřeždu.“

„Vidíš, já bych to dokázal. Kdysi.“

„Kdybych sehnal letadlo, sundají mě - určitě jim pár focke-wulfů zůstalo... Miniponorkou v řekách?“
Znovu jsem vykoukl a SS tentokrát schytl trochu modlitebních mlýnků do jater.

„Zabíjí je to hezky,“ řekl Devlin.

„To jo. Když budu mít kliku, tak ještě šedesát - na zbylou miliardu už jen meč.“

„Ta miniponorka nepůjde - jsou tam Alpy.“

„Pravda. Nějaký jiný náp...? *Kurva!*“

* * *

Chvilí jsem zase utíkal a chvilí zase střílel - už jsem byl pomalu zpátky na molu, kde mě vysadila Kráska.

„Jak jsi na tom s plaváním, Jane?“

„Víte, Devline, obdivuju váš smysl pro humor. Ale ten *můj* zrovna nějak *dochází*. A vám by asi taky měl.“

A další patrony do trubkového zásobníku pušky.

„Jeden nápad bych... ale potom už ti vůbec nebudu moct pomáhat.“

„Budete moct mluvit?“

„To snad ano.“

„*Škoda*.“

„Nevděčný smrtelníku... Už zas jdou! Vem to vlevo!“

* * *

A opět jsem utíkal a projektily opět hvízdaly. Nevím, kdo kdy vymyslel, že bzučí jak sršeň - sršeň je proti náboji ze samopalu jako, jako...

Jeden mi vyrazil brokovnici z rukou.

Praštil jsem sebou za zídku, vyklonil se a černá postava nakoupila tři tiché rány z pětsedmičky - ze zad jí odlétly cáry kabátu.

„Ať chcete udělat cokoli, tak rychle!“ mrkl jsem na flintu zapíchnutou v blátě - byla rozstřelená skoro vedví: „Schyluje se k frontálnímu útoku a mají *dělo*.“ Mrkl jsem znovu přes zídku: „Zatraceně *velký* dělo!“
Zasypal jsem mrtvé palbou z pistole. Po sedmnácté ráně jsem se skrčil, vyměnil zásobník a díval se, jak se cihly otrásají a drolí pod soustředěnými dávkami z automatických zbraní. Jestli tu budu, až naštelujou ten kanón...!

Zídka najednou zmizela.

* * *

„*Co to kurva...???!?*!“ vytřeštil jsem oči - zmizela nejen zídka - zmizeli i mrtví SS s houfnicí.

„Udělal jsem to *cokoli* - a *rychle*,“ ozval se Devlin, ale zněl nějak slabě.

„Všechno je jinak!“ dál jsem třeštil oči a divoce se rozhlížel: Zmizela zídka, zmizeli SS, zmizela houfnice - a zmizelo i městečko. Jen za zády jsem měl pár roztřepených chatrčí. Zmizel i asfalt.

I bláto.

I zničená brokovnice.

A přestalo pršet.

„Není divu, že je všechno jinak... jsme tak asi o tři sta osmdesát let zpátky.“

„*Cože???*“

„Nezapomeň, kdo jsem. Pro nás je čas jiný než pro vás... a žádnou fyziku do toho netahej. V tom se

nevyznám.“

„Ale...!!!“

„Ale co? Ted tu žádní SS nejsou - sice tu nejsou ani auta, ale na nějakýho koně peníze snad máš. U Vesuvu nás vrátím.“

„Proč jste neřekl dřív, že umíte něco *takovýho*?!“

„Víš, co mě to bude stát?! Možná si mě pozve na kobereček i On! Sice toho normálně moc nenamluví, ale jak jednou začne... Je horší než tchýně!“

„Ještěže vás nepřešly humory - už jsem se bál, že bude nuda. Musím se nějak zamaskovat sakra - klika, že je tma! Neupalovalo se v těchhle dobách?“

„S oblibou.“

„Hamburk už tu ale byl - *je* -, že jo?“

„Pětasedmdesát kilometrů přibližně na jihojihovýchod.“

„Jste lepší než gépéeska,“ to už jsem šel.

„Ale varuju tě, moje moc tu neplatí - tady vládne mé mladší já, jen procházíme - je to na tobě... šel bych tou cestou vlevo.“

„Dík,“ odbočil jsem, srovnal si batoh a hodil poloprázdný bandalír do kalné říčky. „Adolf se sem nedostane?“

„Záleží, jak daleko se dostal *tam*, kolik sil už nabral... najde nás asi brzo - otázka je, co zvládne udělat.“

* * *

Do Hamburku jsem došel s časným dopolednem - osmihodinový noční rychlopochoď hrbolatými úvozy sice nic moc (zlaté botky se zlatými generátory), ale alespoň jsem uschnul a odrolil ze sebe nejhorší stopy boje.

Město smrdělo na míle - uvnitř mi úplně odumřely čichové buňky. Copak domy byly hezké, i mosty, ale všude bylo neuvěřitelně nasráno. Na jednom náměstí byla kouřící velehora koňského hnoje a místní bezdomovci v ní měli třípatrové bytovky. „Je v tom teplo - a to víš, podzim,“ ozvalo se mi v hlavě. Špatné bylo, že na mě naprosto všichni civěli s otevřenými ústy. Kdo měl stopětašedesát, byl lokální čahoun, tak jsem se svými stojedenašedesáti trochu vyčníval.

„Musím sehnat nějaký regionální maskáče.“

„A rychle - už se shlukují drábové... A jsi pořád *trochu* špinavej. Pokud se to zakryje drahým pláštěm, budou tě mít za šlechtice a nechají tě být. *Možná*.“

„Co by mi tak asi udělali, kdybych pár těch drábů zmydlil?“

„Záleží, kolik máš peněz... Umíš německy?“

„Nedobře.“

„Hm, na cizince jsou tu zvyklí - přístav - ale znáš to. Navíc, jestli se nepletu, je zrovna třicetiletá válka. A Švédí sice bývají většinou blondáci, ale taky většinou habáni... Nevím, jak si mezinárodní vztahy zrovna stojí, ale buď tě budou mít za nepřátelskýho špeha, nebo za sice spřátelenýho, ale dezertéra.“

„No *príma*.“

Tak automaticky jsem se rozhlížel po nějakém supermarketu, než mi došlo, že by mi zdejší konfekce stejně nepadla.

„Jak se *letos* řekne německy krejčí? Nevíte?“

„Jako normálně... Myslím.“

„Přečtete ten švabach?“

„Jistě.“

* * *

Kráčel jsem ranně novověkým městem, a čím jdu, jsem se raději nedíval - muselo se chodit prostředkem, protože nočníky se vylévají z oken - nechápu ono mediévalní okouzlení jedenadvacátého století, fakt ne.

Kanálem mezi domy pluly lodě po okraj naložené zbožím, a v odpadcích a cibulových slupkách u kamenného břehu se pohupovala nahá promodralá mrtvola s dírou mezi žebry.

„Támhle, sleduj, ulice krejčích.“

„Kde?“

„ Jak ukazuju přece... *Sakra!* Vpravo, ta třetí.“

* * *

Vlezl jsem do obchůdku s pozlaceným vývěsním štítem - z nápisu jsem vyluštil, že si tu nechává šít i nějaký šlechtic, snad hrabě - jmenuje se Heinrich.

„Jako Himmler,“ zabručel jsem.

Uvnitř to páchlo zatuchlinou a vlhkými látkami a byl tam strašně nízký strop.

Kluk za pultem utekl, pak přišel tlustý lysý mužík v pruhovaném kaftanu, a s ním už jsem se dohodl. Ušije mi dlouhý plášť z tmavozeleného reliéfního (maskovacího) brokátu... „... ne, bílé kožešinové lemy nechci,“ řekl jsem pomaličku, aby mi rozuměl, „bez lemů, ale s kapucou.“

„É?“

„Kápě,“ naznačil jsem nasazování.

„Ach ja...! A peníze, vzácný pane?“

Jedna zlatá pamětní medaile s prezidentem Masarykem to bohatě vyřešila - nožem jsem z ní vyškrábal datum. Pak jsem seděl na štoklátku a on se kolem mě točil s oleštěnou dřevěnou měrkou a plátěným metrem a diktoval tomu ustrašenému klukovi čísla.

* * *

Na zbytek dne jsem si pronajal pokoj v neuvěřitelně odporné hospodě, a snažil se, abych nedostal vši, blechy, štěnice a jiné hmyzy a abych z jídla vyhnal aspoň to, co má nohy. Plášť by měl být před čtvrtou odpoledne - krejčí to svatosvatě slíbil -, hodiny na nedalekém kostele šly docela přesně, ale na pokusy o spánek zatraceně hlasitě.

„Díky, mistře,“ oblékl jsem se do zeleného brokátu - stihnul to, i otvor na jílec Šedého Hada trefil. Ještě jsem koupil XXL zatahovací vak z hrubé látky a schoval do něj svůj moderní batoh - vak jde pověsit na rameno a má tak tlustý provaz, že nedře.

Za minutu už jsem rázoval k jihu - spát budu kdekoli, tady v tom nočníku ne.

* * *

Pomalu se začínalo šerit, a když jsem šel kolem toho kanálu s loďmi, stál na břehu nahý modrý chlapík s rozmočenou kůží olepenou cibulovými slupkami - oči měl rudé, jako by mu do nich někdo nalil hustou tmavou krev.

„Už o nás vědí,“ řekl Devlin celkem zbytečně. Rozhlédl jsem se, ale ulice byla prázdná, tak jsem zombii rozsekl hlavu - potácela by se za mnou, dokud by jí neuhnily pedály.

* * *

U městské brány mě nechtěli pustit ven - prý jsou nebezpečné časy, takže se zavírá brzy, takže až ráno: „... rád vzácnému pánovi doporučím dobrý hostinec.“

Podíval jsem se nesmírně důležitému vojákovu ve srandovní přilbě a ještě srandovnějším oblečení do očí, a jemu se tak roztrásla kolena, že málem upadl.

Když jsem vycházel, všichni se křížovali.

* * *

Trmácel jsem se podvečerním lesem snad deset kilometrů a nikde nic - jen kousek za hradbami začalo pršet, ale déšť už mi začínal scházet.

Kecám.

Voda a podzim změnily cestu v jedno rozježděné bahniště páchnoucí kravským hnojem, a promočený brokátový plášť mne do toho stahoval jak chobotnice.

„Říkal jsem, že si máš koupit koně už v Hamburku.“

„Dobrej nápad - jen jsem si představoval, co by ze mě zbylo, kdybych z něj spadnul. *Tam.*“

„Chápu... Počkej! *Chápu dobře*, že neumíš jezdit na koni?!”

„Ale trochu jo. Když je hezky a nikam se moc nespěchá.“

„Chyba! Inu, Evropa je velká, naučíš se.“

Po několika dalších kilometrech jsem se doplahočil k osamělé formanské krčmě. Ze švabachu jsem vyluštil jméno: Schwarze Mühle.

„Černý mlýn, to zní nadmíru přátelsky,“ řekl jsem - déšť bušil do neuvěřitelně rozbláceného dvora a doškových střech stájí, a večerní mlha kolem kamenné budovy páchla smrtí.

* * *

Dva plavovlasí vousatí muži si na stole užívali s dívkou poněkud prázdného pohledu - pokud jí tedy zrovna bylo vidět do očí, a malý kluk stejně prázdného pohledu na mě zíral z rohu u praskajícího krbu. Bylo tam sice teplo, ale ani nelidsky žluklý puch špíny nedokázal přerazit zápach smrti - byl tady silnější než venku.

Původně jsem myslel, že přespím, ale už brzo jsem ze dveří od sklepa zaslechl převalování kamínků, jak se ze země hrabalo něco většího než krtek. Snad se aspoň stihnu najíst a vyčistit pistoli - mokrá cesta jí dvakrát neprospěla.

Stihl jsem to, ale tak tak - ze sklepa se vrátili bývalí nocležníci.

Útulné místo.

Jeden ze Švédů byl tak pokousaný, že do hodiny zemře. Druhý mi řekl, že nedaleko byla velká bitva se spoustou padlých, svého pokousaného druha nesentimentálně podřízl a vzal mu peníze. Snadno jsem si ho najal jako průvodce.

* * *

„Kůň po Hjalmarovi je silný, unese i tebe, pane,“ vyvedl Lars obě zvířata do deště. Kapky tepaly do bláta, zvonily na Larsově přilbici a kyrsu a syčely v pochodnících; koně frkali a stoupala z nich pára a z krčmy se neslo ponuré psí vytí.

V černém lese za cestou se začaly objevovat první klátivé stíny - mrtví vojáci byli obraní do hola a rozklovaní od ptáků - hnijící kůže z nich visela v cárech a puch tlení se táhl mlhou jako mor.

„Pojedeme?“ řekl jsem.

Kůň se sice značně vlní a je dost neovladatelný, ale je hezké slyšet zvuk kopyt.

* * *

Lars se mě pokusil zabít hned další noc. Přes nekonečný déšť jsme spali venku na holém kopci, aby bylo vidět přicházející mrtvolky. Vítr skučel a v těchhle válečných dobách jsou hroby všude.

Rozsvítil jsem baterku a podíval se mu do očí. Začal se třást, pak smát a od rtů mu bublala pěna: „Jsi ďábel! Jsi sám *d'ábel*!“

„Devline, nechte toho,“ řekl jsem v duchu.

„Tyhle slabé myslí... Neodolám, prostě neodolám.“

Do Itálie jsme jeli čtrnáct dní - spousta problémů, spousta bláta - ale naučil jsem se docela obstojně rajtovat, i zadek mě přestal dřít (ze začátku to bylo hrozné), a Lars se zbláznil. Pořád se smál, skoro nejedl a z očí mu tekla krev.

* * *

Vesuv v sedmnáctém století vypadá jinak, než si ho pamatuju z budoucnosti.

„Inu, spousta erupcí,“ řekl Devlin.

„Ano,“ řekl jsem a dal Larsovi svůj váček se zlatem. Nechal jsem si jen jednu minci.

Lars se stále smál a odjel do noci, mého koně vlekl za sebou.

Neapol smrděla skoro stejně jako Hamburk, akorát v tom bylo víc česneku. Shodil jsem špinavý potrhaný plášť ze zeleného brokátu, vyndal batoh z režného vaku a došel k úpatí vulkánu - už dva dny nepršelo a ve vzduchu páchly sopečné plyny.

„Můžeme?“

„*Ted*,“ ozvalo se mi v hlavě.

* * *

Najednou jsem asi z metru dopadl na mokrý lávový balvan - na čelo zabušil nekonečný déšť, a přestože i předtím byla noc, nyní se ještě setmělo. Mraky s nahnílymi okraji letěly a silueta Vesuvu se prudce změnila.

„Paráda. Kolik tady uteklo času?“

„Myslíš, co jsme byli v sedmnáctém století?“

„Ano.“

„Stejně - nechci to komplikovat. Šlo by sice, že bysme tam zmizeli a objevili se tady v tomtéž okamžiku, ale...“

„Já vím, Gabriel s Michaellem.“

* * *

SS už nás čekali - viděl jsem jejich lesklé helmy a slyšel déšť, jak o ně zvoní. Určitě tu budou i Slíd'áci.

Převlékl jsem se do kombinézy, připojil ji k botám a vyzkoušel čerpadla chlazení. Přilbu jsem neměl, kukla musí stačit. Masky, brýle - ty našťestí zbyly siru Henrymu z původní výbavy.

„Mám sice možnost, jak najít vchod, ale nahoře bude dost kvap - nedokázal byste mi to Okno přihrát? Pod nohy?“ zkracoval jsem si břišní popruh batohu - v minulosti jsem ještě zhubnul.

„Ale jistě.“

Kolem se zase začaly šířit ty zvláštní stíny a ochladilo se.

Devlin sílí.

* * *

Šplhal jsem po ztuhlých lávových řekách a SS si mě zatím nevšimli.

„Nechceš mi konečně prozradit, jak se hodláš prodat do Patnáctého kruhu, Jane? Tam dole nás čeká pravé *peklo*.“

„Víte... tak nějak jsem to čekal,“ v duchu jsem se usmál. „Nechte se překvapit... *a kurva!*“

Pak jsem skákal jak blecha, pálil z pětsedmičky a mával Šedým Hadem - Devlin blokoval otisky i střely a dokonce se mu povedlo sundat i jednoho Slíd'áka.

Na chvíli.

* * *

„A zase oblíbený okamžik pravdy,“ řekl jsem se sevřeným hrdlem - pohled do hlubin kypícího vulkánů jen tak nezevšední.

„Jen ruče,“ řeklo mi v hlavě.

„Vám se to mluví - jste ohnivzdornej!“ řekl jsem a kolem bušily stovky projektilů a jako by se odrážely od vzduchu - a sice pomalu, ale místa odrazů se blížila.

„Ach bože!“ řekl jsem a skočil.

* * *

„Nemůžeš volat *Jeho*, když skáčeš *sem* - neslyšíš ten protimluv?!“ - to už podrážky mých bot narazily do vrstvy černého prachu.

A zas ta tma s plesnivým přísvitem a ohluchlé ticho.

„Pravda, ale... *Ježíšmarjá!*“ pleskl jsem se do čela, „promiňte, Devline, já to tak nemyslím, jsou to jen fráze, ale...“

„Co se děje?“

„... ale úplně jsem zapomněl na toho pitomce s loďkou!“

„Na co sis teda nechal ten zlat'ák?“

„Na památku - a poslední zlat'ák zrovna jemu *nedám*.“

To už jsem rázoval ke břehům acherontským.

* * *

Samozřejmě že tam čekal.

„Vrátil - ses! - Věděl - jsem - to!“ zas ta divná italština. „Devline, nemůžete něco...?!“

„S ním nic nenadělám. Jestli to nevíš, on je symbolická personifikace samotné Smrti.“

„Vím... Vy se bojíte smrti?!“

„Každý se bojí Smrti.“

„Sebevraždě ne.“

„Při sebevraždě ne - to až za chvíli.“

„Hmmm, posledně jsem mu rozbil hubu... inu uvidíme... Hej, Převozníku!“ přešel jsem do hlasité řeči, popotáhl si rukavice a významně zmlknul - pokračoval jsem zase v duchu: „Jestli tohle nezabere, nepamatujete si nějakou z těch pohádek? Jak ho vždycky převevou?“

„Ne, ale všimni si, že se říká *převézt*, zajímavé, co?“

„Ano, *nesmírné*.“

„Pohádky jsou taky plné, jak nějaký chytrák vyhrál nad čertem. Jsou to plky.“

„Tak mu zkrátka zas rozbiju hubu,“ třeskl jsem o sebe boxery a kostlivá symbolická personifikace samotné Smrti se trochu připosazila.

„Nyní - pojeděš - na - druhý - břeh! - Tehdy - tvá - cesta - člověka - skončí!“

„Fascinujou mě chytráci s temným hlasem, co ze sebe sypou debilní proroctví,“ drtil jsem mezi zuby, když jsem nasedal, „napiš pokračování Pána prstenů, jestli se při tom šífování tak nudíš. *Chytráku!*“ Dosedl jsem a on odrazil.

* * *

Na druhé straně se objevil bledý zástup duší.

„Skoro doma, že?“ řekl jsem.

„*Skoro* - to je ten problém,“ ozvalo se mi v hlavě.

* * *

Patnáct kilometrů Údolím šeré smrti uteklo.

Nemělo smysl se kryt - za branou nás jistě čekají veškeré voje pekelné - půjde jen o rychlost.

* * *

A také čekaly - ježilo se to tam trojzubci, kopími a pěchotními zbraněmi SS.

„Co uděláš, Jane?“

To už jsem se rozbíhal.

„Jednoduše nepůjdu dveřma.“

* * *

Generátory naplno, odraz od prachu, podruhé od zkroucené duše, potřetí a byl jsem nahoře na zdi. Další skok měl skoro pětadesát metrů zděli - ta kvílící stěna je docela vysoká.

Dopadl jsem, generátory přetíženě zaječely, prasklo mi v kotnících, ale přede mnou bylo prázdkno.

„Hezky,“ řekl Devlin.

To už jsem sprintoval ze všech sil - na obzoru pořád plály ty vysoké pece, a Devlin mě navigoval nejkratší cestou k centrálnímu otvoru.

* * *

Slíd'áci by krok udrželi, jenže se sem nedostali tak rychle - kdo ví, jak oni řeší přechod přes Acheron.

Černá poušť skončila a z centrálního otvoru se linulo nazelenalé světlo. Hákový kříž rotoval a dole bylo celé peklo, aby nás zastavilo: okraje všech Kruhů byly neprostopně obsazené a všechny stoupavé i klesavé proudy duší byly pryč.

„Hákový kříž! A *zelené* světlo! Jak... jak *nevkusné*! A mé proudy hříšníků jsou fuč! Takový... *takový šlendrián!*“ Devlin se odmlčel: „Když už jsme zas u toho, jak že se chceš dostat dolů? Moje moc sice roste, ale je tu nepořádek a...“

Zezadu už dobíhali první SS i první démoni. Schoval jsem meč, vyměnil zásobník v pistoli a pečlivě si dopasoval hrudní popruh batohu. Břišní jsem rozpojil, povolil a protáhl si ho přes rozkrok.

Přezky cvakly.

Pak jsem skočil.

* * *

„Dobrý nápad! - Sebevrazi jsou v pekle oblíbení. Třeba bych se nějak domluvil s Buddhou, aby tě tu nechal, když po tom tak prahneš.“

„*Ne-e! Příště jako mravenec!*“ zařval jsem do svištícího vzduchu - našponoval jsem nohy, připažil a burácel po hlavě jako kulka.

* * *

Z okrajů Kruhů proti nám vylétly neuvěřitelné tuny střel a otisků a kopí a šípů a kamenů a lávových

bomb a trojzubců a já nevím čeho - bylo to, jako když za druhé světové letadla útočila na bitevní loď - měl jsem pocit, že mi všechno letí do očí a až v poslední chvíli uhne...

„*Jau!!!* Devline!“

„Dělám co můžu! Jak se mám soustředit, když padáme rovnou do Propasti věčného zatracení?!“

„Na vás to taky funguje?!“

„Ne! Ale stejně se mi tam nechce!“

* * *

Byli jsme na úrovni Sedmého kruhu a zatím jsem schytl jen jeden trojzubec do ramene a dvě střely do stehna - nic nešlo skrz.

Osmý kruh.

Devátý.

* * *

Na okraji Jedenáctého měli SS protiletadlové kanóny - teprve teď to začala být mela.

Šedé obláčky flaku vyskakovaly všude kolem a do kombinézy bušily desítky vyjících střepin - hladil jsem tuhý vzduch a manévroval jako štika mezi kameny... jako štika, která domanévrovala do ohňostroje; Devlin se konečně zkoncentroval a většinu britohranné smrti chytlo jeho silové pole...

„To není silové pole!“ třesklo mi hlavou: „Říkal jsem - žádnou fyziku! Nejsem kapitán Kirk!“

Když jsme prolétli pod úroveň Kruhu, SS nezvládli neúspěch a nepřestali střílet včas - pěkně si zasolili navzájem. Do zad už nám šilo hlavní podstatně míň.

* * *

„Třináctý kruh!“ ozvalo se mi v hlavě a znělo to *významně*. Tady už obrana prořídla - nikdo nečekal, že bych se dostal až sem. Měl jsem dvě střepiny v levé ruce, jednu v boku a tři v hrudníku; inu, prototyp kombinézy není tak odolný jako ostrá verze. Doufal jsem, že to mokré je krev - že mi kousky granátů nepoškodily chlazení. I tak jsem z těch megatun oceli vyšel až neuvěřitelně snadno.

„To je *moje* zásluha! Čtrnáctý kruh!“ teď už to znělo *významněji* než *významně*.

Přesně pod námi rostly věže Chrámu hrůzy - takhle svrchu vypadaly jako kopí mířící do očí.

* * *

„*Ted!*“ zařval jsem a trhl.

„*A kurva!*“ neudržel se Devlin.

Nad hlavou to plesklo, škubnutí, které mi málem vykloubilo ramena a... a měl jsem si ty popruhy v rozkroku zkrátka líp srovnat.

„*Au!*“

„To muselo bolet,“ řekl Devlin.

„Jo,“ řekl jsem a byl rád, že mohu odpovědět jen v duchu.

* * *

Křídlo nás zbrzdilo tak, že vše, co proti nám vylétlo, nás i podlétlo - než se démoni na hradbách vzpamatovali, odhodil jsem rudooranžový vrchlík a z deseti metrů doskočil na cimbuří z kvílících duší.

Generátory také zakvílely, ale to už jsem měl v ruce Šedého Hada.

* * *

„Říkal jsem si, na co s sebou vláčíš to prostěradlo, a on brzdný minipadák! Tos siru Henrymu tak věřil?“

„Ne. Vůbec. Ale je - *byl* - šikula. Všechny jeho věci vždycky fungovaly.“

„Ty se skutečně nebojíš smrti! A nejen smrti! Ani *Smrti!* - Tys vážně Převozníkovi rozbil hubu?!“

„Já nikdy nelžu - už dlouho ne. Skoro.“ Přesekl jsem dalšího běsa - šlo to snadno - Šedý Had je milionkrát lepší než čepel mistra Nody. Rozkopl jsem dveře z kroutících se obličejů.

„*Kudy?*!“

„Rovně! Pak druhou vlevo!“

* * *

Uvnitř to vypadalo jak v mlýnku na maso - démonů a SS bylo tak hustě, že jsem se prosekával jako deštným pralesem - duše v podlaze hlasitě chlemstaly jejich tělní tekutiny, a kdyby mi Devlin nekryl záda, nikdy bych neprošel.

Záda, hlavu, boky, nohy, břicho, krk, ruce...

„Kudy?!“

„Skoč prostředkem schodiště a vpravo!“

* * *

Je to výhoda, máte-li s sebou domácího pána - tentokrát jsem se k bráně Sálu moci dostal až neuvěřitelně rychle.

Bohužel ale k *bráně*, ne na balkón nad Sálem.

A před branou stáli Slídáci.

* * *

„*Tohle ne!*“ zařval jsem. „Jak to mohli stihnout?!“

Tím, že jsem na jednoho z nich před hradem sira Henryho použil Šedého Hada, je pro mě přesně ten jeden nezranitelný - a jeden *bohatě* stačí.

Zaťal jsem prsty do rejnoci kůže a rukojeť zbraně zavržala. *Já prostě projdu.*

To už jsem běžel.

Stále je hezké slyšet zvuk svých kroků.

Duše kvílely.

* * *

Chodba byla široká a vysoká - přesně, jak by si kdo představoval chodbu do centra Moci pekelné.

První ze Slídáků je určitě ten nezranitelný - generátory, salto... Ale ne, dnes ne - obrovská ruka v ocelové rukavici mne smetla jako prach.

Udeřil jsem do stěny, do podlahy a hlasitě mi křuplo v levém kolenu.

„Kurva,“ řekl jsem, opřel se o meč a vstal. Koleno nešlo ohnout a Slídáci byli jako hory.

Kulhal jsem proti nim a smál se.

* * *

Švih! Meč prošel rukou a ruka zůstala na místě - á, znovu náš pan nezranitelný. Generátor v pravé botě zabral.

Nevyskočil jsem moc, ale stačilo to, abych mu do stínu pod přilbou vrazil granát. Třeba obranu proti tomuhle útoku pozapomněli... A další rána ocelovou rukavicí.

Pět žeber to položilo. Šest.

Ale co je to na mě.

Strop, stěna, podlaha. Duše jsou takhle zblízka *nechutné*.

Granát suše práskl, tlaková vlna bodla v uších a...

... nic.

Vzadu v chodbě se objevily dvě postavy - Strýček Heini a Strýček Pepi.

* * *

Znovu jsem vstal a slyšel skřípání vlastních zpřerážených kostí. Tentokrát jsem se o meč musel opírat oběma rukama. Až bude třeba, pravou se pustím a v pětšedmičce mám dvacet překvapení. .

Točila se mi hlava a neslyšel jsem zvuk svých kroků.

* * *

„Ty! Zahubil jsi Hermanna!“ obvinil mne Strýček Heini - a docela právem.

„Kvičel jak prase a prosil o život... Není to *život*, co máte.“

„Budeš také kvičet! Už brzo! A tvá muka budou věčná!“

„Ne - já jsem buddhista,“ řekl jsem a vypadla mi asi polovina zubů - ta poslední rána byla zlá.

Oba démoni se ošklivě usmívali - jako vždy. A Slídáci se znovu dali do pohybu. Ty dva zadní bych mečem zvládnul... zapotácel jsem se a natočil se proti nim.

* * *

Se zlámanými žebry, zničeným kolenem a střepinami v levé ruce se meč zvedá těžko, ale dokázal jsem to.

„Přidej se k nám,“ zasyčel Strýček Pepi: „Jsi mocný, budeš ještě mocnější!“

„Hovno.“

Slídáci vyrazili.

* * *

Generátory naplno, šílená bolest v koleni a hrudníku.

* * *

Prolétl jsem podél toho prvního nezranitelného a točil se jak vrtule - druhému jsem usekl hlavu, třetího jsem bohužel minul. Dopadnout na nohy bylo nereálné, ale padat na bradu jsem skutečně nemusel.

Čelisti vzal čert.

* * *

Slídákovo bezhlavé tělo zadunělo těsně vedle mě. Už jsem nemohl vstát - dotáhl jsem to sotva na kolena a to levé vážně bolelo - ale mezi mnou a branou Sálu moci už nic nebylo - jen asi třicet metrů chodby.

Do pravého ramene se mi zasekly obrovské prsty v ocelové rukavici. Kloub křupl. Vida, hned jsem meč uzvedl jen levou.

Svist!

Obrněné předloktí zařinčelo o duše.

„*Já to dokážu!!!*“

Strašná rána do ledvin mne znovu roztočila, další odraz ode zdi a padl jsem obličejem proti nim - dva Slídáci a mezi nimi dva Strýčkové. Přestože po dvou, netvářili se dvakrát přátelsky.

Ležel jsem a nemohl zvednout ani malíček.

Třeba se ale můžu odstrkovat loktem,

(a můžu!)

pomalu ale ano.

„Vzdej se! Přidej se k nám! Budeš žít! Vrátime ti zdraví! Dáme ti moc nad celým světem!“ Zas ty Goebbelsovy kecy.

Dál jsem se odstrkoval loktem.

Už jen dvacet devět a půl metru.

„Uzdravíme tě! Věř nám! Stará moc je mrtvá! Už jsme jen my! Jeden Vůdce! Jedno peklo...!“

„... a jeden trilion červů,“ vyplivl jsem krev a úlomky zubů. Zůstalo to v masce a dřeło do rtů.

„Vzdej se!“

„Nevzdám. Nikdy,“ dál jsem se odstrkoval loktem, „mám smlouvu... ve dvou kopiích... a já to dokážu...“ Slídák mne přidupl k duším - co mi popraskalo teď, jsem nestihl počítat.

* * *

„*Nyní! Zemřeš!*“ zaburácelo ze stínu pod obrovskou nacistickou helmou. Okovaná bota mne převrátila na záda.

Batoh nepěkně tlačil do kříže.

„Nech si *plky*, pompézní blbe,“ začal jsem se tam někde uvnitř smát. Tisíckrát mravenec, pak zase člověk... Jestlipak se upíři také rodí znovu. Upírky. Se zelenýma očima. A malé holč...

* * *

Něco se stalo.

* * *

Stěny chodby se začaly vlnit.

Vše se zpomalilo.

Jako vždy.

Jasně, mozek končí.

Slíd'ák se předklonil, rozmáchl, a jeho titánská pěst hučela jako rychlík.
Zvuk byl pomalý a dunivý.
Ale ty proklaté zdi se vážně vlní!

* * *

Na levé straně za zády Slíd'áků zavířil šarlatový plášť.
Na pravé straně za zády Slíd'áků zavířil černý plášť.
Mrkl jsem.

* * *

Obrovský obouruční meč za sebou nechával stopu hořícího vzduchu.
Mezi černými drápy sršely modré jiskry.

* * *

„Áááááá!!!“ vydralo se z hrdel ve věčném stínu.
Ano, Velký Kardinál s Velkým Leopardem jsou v Patnáctém kruhu ostří chlapíci.
Obzvlášť, když jim pomáhá sám Lucifer.

* * *

Kousky monster v přilbách se rozlétly po celé chodbě.
Mé oči se zavřely.
Cítil jsem, že mne někdo někam táhne.
Neslyšel jsem zvuk svých kroků.
Cesta skončila.

* * *

„To jsou ale *strašně* bolestínské myšlenky,“ rozlehlo se mi hlavou a ucítil jsem ledový dotyk něčeho tvrdého na čele.

Zamrkal jsem.

Zacvakal zuby - najednou tam zas byly - a všechny. To černé před očima byl dráp Velkého Leoparda.

„Neválej se a vstaň... Ne, Slíd'áci nejsou mrtví, a ne, sem se za náma nikdo nedostane... Gabriel s Michaelem jo, ale co ti by tu dělali,“ řekl Lucifer.

„Leoparde,“ řekl jsem nahlas. „Tohle tvoje léčitelství prostě *miluju*.“

Neodpověděl, jen se tyčil.

I Velký Kardinál se tyčil.

Pomaličku jsem vstal a sundal si kuklu kombinézy a masku - vzduch v Sále moci byl žhavý, ale pořád lepší, než když mě do tváří řezaly úlomky bývalých stoliček. Zatočil jsem rameny a protáhl si páteř.

Trochu mi v ní křuplo.

Sál moci vypadal jako posledně: příšerný Trůn bolesti s Padrem a jeho bublající krví, před Trůnem bezhlavý trup v šedé noční košili s rozstříleným hrudníkem a prostřílenými křídly, černá pera se dál lehce chvěla v prúvanu. Jen mnichovo tělo mi připadalo trochu zchátralejší, ale mohu se mýlit.

„Vynadíval ses? Docela bych už...“

„Promiňte, Devline, zrovna přemýšlím, jak na to.“

„Obličejem od křídel - není to zas tak složité.“

„Ano, to zvládnou,“ shodil jsem batoh. „Sorry,“ vytáhl jsem ho za vlasy - netvářil se moc nadšeně.

* * *

„Jestli mi tu hlavu nasadíš nakřivo...!“

„To tělo vám nějak zatuhlo a seschlo... A kebule se vám *smrskla*... Jak to mám sakra *trefit*?!“ ztěžka jsem převalil velký trup na záda a perutě hlučně zasvištěly po podlaze. „Kdybych tohle věděl, vezmu si šupléru nebo něco,“ znovu jsem se pokusil miniaturní hlávku napasovat na scvrklý krk.

„Moje křídla! Jsou samá díra! Jak jen budu létat?! *Jak to, že si vidím na křídla?!*“

„Klid, jen vám pucuju prach z obratlů, ať to... *Tááák*. Jdu na to... Hlavu vzhůru,“ zašklebil jsem se.

„To jsou vtipy!“

„Jen nechte na hlavě!“

„Jane!“

„Promiňte, nemohl jsem si pomoci,“ ucítil jsem, jako sebe zaskřípaly kosti a hlava se mi cukla v prstech.

„Už se to chytlo?“

„Přiděláváš mi hlavu - nelepíš parkety!“

„Jak se mám zeptat?!“

„Hlavně žádné humory o ztracení hlavy!“

„Dobře... Vypadá, že docela sedí.“

„To je moje hlava! Ne klobouk!“

Tělo pohnulo nohama. Odstoupil jsem. Lucifer si pomalu sedl a držel se za skráně, pak vstal a rozpřáhl paže - všechna zranění začala mizet a seschlá hlava i trup začaly nabývat původních forem. Zamával křídly a žádné díry v nich už nebyly - z podlahy se zvedl prach, a duše zakvílely hrůzou. Pán pekel je zpět.

* * *

„Podívej se mi do očí!“ zasyčelo mi myslí.

Podíval jsem se - strašlivá bytost se nade mnou tyčila jako útes, obsidiánový zrak plál temným ohněm. Démoni za mnou padli na kolena. Založil jsem ruce na hrudi.

Uplynulo deset minut.

„Neuhne! Prostě neuhne!“ spráskl najednou dlaně. „Co ty jsi jen za člověka? Před chvílí tě roztlučou na kousky - a ty ne, nevoláš, neprosíš o pomoc, jen myslíš na smlouvu - ve dvou kopiích! - a jak ji dodržet - jak mě dostat až sem!“ Lucifer dupl a duše zakvílely ještě hůř. „A když už je úplný konec, zas neškemráš a jen myslíš na ty své *holky* a jak to bude fajn být mravencem...! Tys Převozníkovi vážně rozbil hubu?“

„Ano.“

Lucifer si sevřel spánky: „Bolí mě hlava.“

„Smlouva, vidíte - dobře, že jste ji připomněl - každá minuta je drahá - Vůdce sílí.“

„Vůdce! - Sem s ním! Aspoň někdo se přede mnou bude plazit... Musím si sehnat nějakého psychologa, třeba mě z toho dostane... Nebojí se! Rozbil hubu Převozníkovi...!“ Lucifer najednou strnul: „Co...!!! Co je to na mém Trůnu za brajgl?!“

„Pane!“ zaburácel hlas Velkého Kardinála - oba démoni stále klečeli a hleděli do země: „Smrtelník se pokusil uchvátit tvou moc a usedl na Trůn bolesti!“

„To vidím! Pořád tam sedí!“

„Pane! Lidská krev pošpinila Nesvatý Stolec, proto podzemí propadlo chaosu! Nikdo nemohl zaujmout tvé místo a vrátit řád!“

„To jsem si *taky* všimnul!“

„Pane! Staré proroctví tak praví! Muselo to být!“

„Tihle *démoni*!“ rozdrtil Lucifer v zubech a jeho oči metaly blesky: „*Proroctví!* Jste pověřiví jako... jako...“ Otočil se na mě a tiše řekl: „Jsou to kretění. Jeden aby s nima měl andělskou trpělivost.“ Otočil se zpět: „Copak jsem tu *jediný*, koho při pohledu na rozlitou krev napadne *kýbl a hadr na podlahu?! Jediný?! A že se toho nemůže žádný démon dotknout?! Copak jste tu sami?! Sami?! Jistě!* Až na těch devatenáct miliard hříšných duší!“ Lucifer dupl, až se sál otrásl, a oba mocní pekelníci jako by se připosmrskli.

„Aspoň někdo se mě pořád bojí,“ zašeptal, ještě to funguje. Podívej se mi do...!“

„Už ne. - Jste jak Louis de Funès: *Sem se mi dívej!*“ udělal jsem klasické gesto s prsty pod očima.

„A ještě si ze mě dělá šoufky...! Otče, ty to vidíš!“ zvedl ruce, „vidíš, ale kašleš na mě,“ zase ruce svěsil. „Dívá se na nás jako na kabelovku. Pchááá.“ Sevřel pěst a trhl od nejbližší zdi. Vypadla z ní neuvěřitelně zkroucená a rozlámaná duše, která se za strašlivého úpění rozpletla na vysokého nahého chlapíka s širokými rameny. Lucifer luskl a vedle duše se objevil prozaický pozinkovaný kýbl s vodou a hadrem na podlahu.

„Ten Trůn ať se blýská - stáhni to na zem i s tou zdechlinou, tam už to kolegové hříšníci schramstnou.“

„Proč je ten Chrám z... oni tak *strašně* trpí,“ řekl jsem.

„To ano. Trpí. Zaslouží si to.“

„Tohle si nezaslouží nikdo.“

„Ale ale - někdo by nám chtěl radit, jak na to... Já vím, já vím,“ mávl křídly, „ti, co ani nevědí, že jsou křesťané, a dozvědí se to až tady... Každý by se ale měl zajímat o to, co je. Nebo se aspoň chovat správně. Ne

každý křesťan tu skončí. *Zdaleka* ne.“

„Ale...“

„Jen mi přidělávají práci!“

„Ale co ti *tady*? V Chrámu?“

„Ti si to vážně zaslouží - tohle, hele,“ otočil se k duši, která zuřivě piglovala Trůn, „to je zrovna tvůj krajan.“

„Čech?“

„Ano - ale nehlásil bych se k němu moc, být tebou... Je to jeden z těch tří, chtěl jsem ti ho ukázat.“

„Z jakých tří?“

„No z těch tří! Zabili té tvé zelenoočce rodiče a malého bratra. K ní se taky nechovali zrovna hez... Vyprávěla ti o tom vůbec?“

„Ano.“

„Chrám hrůzy je zkrátka z duší těch, co ublížili dětem.“

„A kruci! Jejich zatraceně hodně!“

„Ano... Už to bude, *chlape*?!“

„Ano, pane, ano... Nemohl bych, když tak hezky meu... nemohl bych aspoň na pár set let... Tam nahoře jsem viděl takové linky, stroje... aspoň na pár set let tam?“ duše se rozplakala.

„Uvidíme.“

„Pár set let?! Vždyť...“

„Nezapomeň, pro nás čas neplatí - jistě, tady kolem je stejný jako všude jinde, ale tady,“ poklepal si na čelo, „mají hříšníci jen svůj malý hezký soukromý... ve zdech Chrámu trpí za každou naši vteřinu tisíc let. A opravdu to tak vnímají. *Věř mi*. A v Trůnu bolesti deset tisíc let. A horší utrpení než v Trůnu není. To ti garantuju.“

„Zvláštní. Co ale...?“

„Říkal jsem! *Žádnou fyziku!*“

„Promiňte.“

„Už to máš, chlape?!“

„Ano, pane! Ano!“

„Nesmí tam zbýt jediná kapka!“

„Není, pane - ani kapička! Mohl bych teda... mohl bych...?!“

„Ale jistě,“ Lucifer pokynul a Trůn bolesti duši pozřel - řvala stejně obludně jako Padre tenkrát. Zaťal jsem zuby, ale vydržel jsem.

„Počítej se mnou,“ řekl Pán temnot, zvedl ruku a postupně vztyčoval prsty: „Jednadvacet, dvaadvacet, třiadvacet.“ Sevřel ruku v pěst a trhl - duše vraha dětí se opět objevila. Strašlivě kvílela, ale Lucifer ji pohybem dlaně umlčel. „Třicet tisíc let nejhorších muk, jaká vůbec existují - teď už se mu bude ve zdech Chrámu líbit - učiněná rekreace.“ Mávl a duše odlétla ke zdi, která ji neuvěřitelně zkroutila, rozlámala, rozlisovala a pohltila - podle výrazu obličeje si vrah představoval Tahiti úplně jinak.

„Takže,“ Lucifer se podíval na Trůn bolesti a zbytky vody se odpařily a kýbl s hadrem zmizely, „*takže* jdeme na to, *Jane*.“

Zamával perutěmi a snesl se na své místo.

* * *

Bylo to jak vlna - prošlo to sloupy, vším. Co bylo v Sále moci oprýskané, bylo najednou nové - orvané pancíře Velkého Kardinála a Velkého Leoparda rázem zářily a blýskaly se.

„První část smlouvy je za námi,“ řekl Lucifer a v jeho hlase najednou nebyl ani náznak čehokoli lidského. „Víš, žes zabil dítě, Jane? Tehdy v Čechách? Malou holčičku?“

„Ano. Bude to určitě jedna z těch pěti, co jsou tady dole, jak jste říkal.“

Drtivě na mě hleděl, pak bacil pěstí do područky: „Já ho nedostanu! Prostě ne! To je zlý sen!“ Podepřel si bradu a mračil se.

„Promiňte - jakže jsme daleko se smlouvou?“

„No jo, pořád. Donesls mě sem, jak jsi slíbil. Ted je na mně, abych to nahoře dal do latě... tady jsi ale udělal chybu, Jane - a docela osudovou - ve smlouvě není, *jak* to mám zařídit. Ne - neboj, neporuším ji... Četls

bibli?“

„Inu... na počátku... bylo něco - dál jsem se nedostal.“

„Chyba! - Úžasné příběhy. A je tam jedna pasáž, kterou mám obzvlášť rád.“

„Vy máte *bibli*?“

„Jistě! - nejsem žádný neznaboh! Museli mi ji vytisknout bez těch křížů a obrázků... Co zíráš?! Jsem anděl, je to i o mně!“

„Svatý Jan,“ řekl jsem a trochu mě zamrazilo, „to je ta vaše oblíbená část, že?“

„Apokalypsa, jistě,“ usmál se.

* * *

Lucifer pokynul a ve vzduchu se objevila nevelká kniha v rudých deskách - podobné bible rozdávají jehovisté na potkání, akorát v téhle nebudou ty debilní kresbičky.

„Ne, nejsou tam.“

„Vy...! *Vy mi čtete myšlenky!* Už dřív jsem si toho všimnul!“

„Promiň!“ zašklebil se.

„I tyhle!“

„Co mám dělat?! Tady už mi to jde!“

„No *jistě*...! Fufff! Co s tou bibli?“

Kniha se otevřela skoro na konci a kolem listujících stránek to tak červeně blýskalo.

„Kdepak to jen máme,“ Lucifer si poklepával na tenké rty, „ano, tady je o těch trubkách... Troubení mi nikdy moc nešlo,“ krátce vzhlédl, „mor, kobylky, jasně, trochu zpátky... á, tady,“ zvedl prst a trochu zamával křídly: „První pečeť, bílý kůň, bla bla bla, to nic, druhá pečeť, ryzí kůň...“

„Co je to?“

„Neznáš? Čtyři jezdci z Apokalypsy. Tolkien je opsal do Pána prstenů, akorát si jich pět přidal a trochu je překopal...,“ zase se zadíval do knihy, „třetí pečeť, vraný kůň... taky nic. Ale tady,“ zvedl zrak, podíval se na mě a usmál se. Z očí mi začala téci krev. „*I zlomil anděl Páně čtvrtou pečeť, a hle, kůň plavý a jeho jezdec Smrt, a peklo šlo za ním.* - Jo, svatý Jan měl švih, když chtěl.“ Kníže noci vstal a rudá kniha zmizela:

„Plavého koně bych měl, nějaké to peklo taky, jen Jezdec mi schází... *Jane.*“

* * *

Ucítil jsem, jak mne obrůstá kov.

Viděl jsem jen úzkým průzorem v přilbě. Podíval jsem se na ruce a měl je zakuté v černých ocelových rukavicích.

„Má část smlouvy je zároveň tvůj trest,“ Pán temnot se nade mnou tyčil jako hora. „Očistíš svět, ale přestaneš být člověkem. *Nikdo se mi nemůže protivit.*“

* * *

Levou dlaní jsem svíral otěže a plavá hříva vlála. V pravé dlani jsem svíral meč. Byl šedý. Kopyta mého koně duněla a za mnou duněla kopyta dvou dalších koní. To dunění mi přišlo zvláštní, protože jsme se řítili vysoko nad hladinou oceánu. A opravdu *řítili* - kam se hrabou tryskáče.

Před námi rostla hradba Tmy.

Znám ji.

A vím, že je hezké slyšet dunění kopyt svého koně.

* * *

Bylo to snadné - můj meč ožil bílými blesky, které Temnotu rvaly na kusy, a strašlivý hlas mých soupeřů tříštil její zbytky. Viděl jsem zároveň vše z výšky i z blízka - neunikl mi jediný pohyb, jediné hnutí myšího oka. Viděl jsem, jak blesky probíjejí hrudi mrtvých, kteří kráčejí světem, viděl jsem černé stroje v nebesích i černé stroje plazící se bahnem.

Byly směšné.

Zničil jsem je.

Blesky drtily celé mrtvé armády, Tma se svíjela hrůzou a sluneční paprsky obracely její trosky v prach. Dunění kopyt rozráželo oblohu a pak byl celý kontinent ve světle.

Dál.

Znovu oceán a znovu Tma. Viděl jsem malou loď obklopenou ponorkami - mé blesky očistily hladinu. Z lodě se zvedlo čtvero nevěřících tváří. Řev mých soupeřů rozerval Tmu a slunce se zabýšelo na mé zbroji.

Dál.

Tisíce černých přileb se znakem dvou hadů se odpařily a zpráchnivělé lebky se rozlétly do nicoty.

Dál.

Oceán jen blikl a další pevnina.

Bytosti obdařené mocí se mi postavily na odpor.

Byly směšné.

Temnota se trhala a zem chvěla.

Dál.

Další kontinent.

Dál.

Ostrovni země ve svitu rudého slunce.

Dál.

Dál.

Dál.

Nevynechal jsem jediné místo světa a mé blesky nevynechaly jediné místo, kde povstal Nepřítel.

* * *

„Rychlá práce, dvacet čtyři hodin - tak to má být,“ pochválil mě můj pán. „Mohls to vzít trochu víc zhurta, sem tam i někoho živého, ale budiž... Povrch je očištěný. Tím je splněna má část smlouvy. Tvá ale ne. - Zatím vládnu jen Chrámu hrůzy. Zbytek pekla patří stále jemu.“

Jdi, Jezdce. Poraž ho. Přiveď ho.“

* * *

Zase jsem seděl v sedle plavého koně a zase slyšel dunění šesti párů kopyt.

Tři proti nekonečnu.

Ve Čtrnáctém kruhu na nás udeřily desetitisíce zlostných tvorů - má zbroj zajiskřila statisíci zásahů.

Byli směšní.

Zvedl jsem meč a bílé blesky je sežehly v prach.

* * *

Ve Třináctém kruhu padl jeden z mých jezdců. Ten s dlouhými drápy.

V Desátém i ten s obouručním mečem. Má zbroj žhnula miliony zásahů a blesky mé zbraně ztrácely moc.

Mému koni šlehaly plameny z nozder a řičel.

Co na tom sejde.

Jsem Jezdec.

Dál.

V Osmém kruhu se skrýval on.

Nepřítel.

Můj plavý kůň padl.

Zase jsem slyšel zvuk svých kroků.

Je dobré slyšet zvuk svých kroků.

Duněly a zem se třásla.

* * *

Nepřítel byl silný - jeho energie prýštila ze všech koutů pekla a dvě bytosti stály po jeho levém boku a tři po pravém.

Co na tom.

Jsem Jezdec.

* * *

Má zbroj pukla a meč ztratil sílu blesků. Tři bytosti z pravého boku jsem porazil tisíckrát, desettisíckrát, ale zuřivost jejich pána je vracela zpět.

* * *

Stotisíckrát jsem je porazil a z mé zbroje už nezbyvalo nic. Uvnitř jsem byl prázdný.
Co na tom.
Stále slyším zvuk svých kroků.

* * *

Padl jsem na kolena a šedá čepel žhnula - hněv celého pekla stál proti mně.
Jsem prázdný.
Co na tom.
Jsem Jezdec.
Prázdný.
Ale tam... Malá bílá věc rotovala prázdnotou. Svítily v ní hvězdy.
Dvě modré.
Dvě zelené.

* * *

Z šedé čepele vyrazil poslední blesk, zasáhl Nepřítele a srazil ho do prachu.
Ostatní byli směšní.
Jsem Jezdec.
Svrhl jsem je do hlubin, k nohám svého pána.
Poslední blesk byl zelený.

* * *

Trhl jsem hlavou a zamrkal.
„Devline, zdravím. Hezký den.“
„Hezký den, Jane.“

Rozhlédl jsem se a podél stěn Sálu moci stály obrovské postavy v rudých a černých pláštích. Vím, že se jim říká Velcí.

Vedle Trůnu stály dvě ještě větší postavy. Jedna s obrovským mečem, jedna s dlouhými černými drápy.

„Nepadli. - Vzdali to. Jeden po měsíci, druhý po dalším - ale prostě to vzdali. Bojoval jsi sám - *další čtyři měsíce a tři dny*,“ Lucifer vstal, „a vyhrál jsi. A já to vzdávám taky,“ rozhodil rukama a zamával křídly: „Ty na ně prostě nezapomeneš! Mohls být můj nejmocnější služebník! Mohl jsi kdykoli na zem, kdykoli sem! Mocnější než všichni démoni, roven archandělům, ale nezlomil jsem tě - ty prostě *nezapomeneš*. Jsi strašný! Nesnesitelný! *Obyčejný člověk!*“ zařval a zdi Sálu moci se otřásly a on ztěžka dosedl. „Malá holka a upírka... takový... takový...!“

„Můj trest tedy skončil?“

„A nezapomněl ani na tu smlouvu!“ mávl rukou. „Dvojmo! S paraťou! *Čech!* Skončil, jistě, co s tebou, taky! S buddhistou! Budoucím mravencem!“ ukázal na mě, ale žádný z Velkých se nezasmál.

„To je přesně ono,“ zasyčelo mi v hlavě, „podrýváš mi autoritu, proto tu nemůžeš zůstat.“

„Ano, Devline.“

„A ještě mi ke všemu pořád říká *Devline!*“ teď to zasyčení znělo docela zoufale. „Dokončíme, co bylo načato - pak jsi volný!“ hlas Anděla temnot opět zaburácel.

„Ano,“ řekl jsem.

Uprostřed démonů se chvěly čtyři duše. Byly nahé, a čtyři byly proto, že se dostavil i Strýček Hermy. Vypadal se svými tukovými polštáři a obrovským panděrem nejsměšněji.

„Zničil jsi ho - vlastně Velký Leopard ho zničil - ale jen jako démona. Nezapomeň - vy lidé máte tu slavnou součástku, které se říká nesmrtelná duše. *Nesmrtelná*. Docela nepříjemné. *Někdy*,“ temně se usmál Pán pekel. „Chlapci, jste akorát čtyři, potřebuju k Trůnu nové nožičky - co vy na to?“ Chlapcům se moc nechtělo. Prosili, vrískali, plazili se, ale nebylo jim to nic platné. Pak už jen řvali. Pak zmizeli.

V duchu jsem pomalu počítal: Jednadvacet, dvaadvacet, tříadvacet... U desáté vteřiny jsem přestal.

Usmíval jsem se.
I Lucifer se usmíval.
„Mám prosbu,“ řekl jsem.
„Ne. - S Převozníkem si to musíš zařídit sám.“
„To jsem nemyslel... Měl jsem tři přátele. Zradili mě, ale odpustil jsem jim. Pak jsem znal dvě ženy, sestry, agentky FBI - musí být také tady.“
„Chceš, abych je...?“ naznačil cestu vzhůru. „Ty ženy... aha, sestry Konrádovy. Chápu... Teda *chápu!* - chápu jen tu jednu - tu druhou *ne!* Natalii. Kruci! Tak *takhle* to bylo! Proč myslíš, že ti pomáhala?!“
„Inu... taky jsem jí pomohl.“
„Jo?! Kolik znáš duší, co se odtud - *samy* - dostaly?“
„Inu...“
„*Inu, inu!* - Žádnou! *Nikdy!*“ Lucifer zahrozil ke stropu: „Dívá se na nás jako na kabelovku, ale občas si trochu upraví program! Co, *Otče?*! K obrazu svému!“
„To byl... *On?* Myslel jsem, že ji poslal Velký Kardinál.“
„Ale *Kardinál!* Prosím tě! Kdo myslíš, že za tím vším je? Kdo myslíš, že má ve zvyku trestat *celé lidstvo?* Kdo myslíš, že se tady *baví?* *Já?!*“
„Inu...“
„Starej Unuděnej Páprda! Vždycky začne trestat, pak mu to přijde líto, tak přestane dodržovat pravidla! Takhle se nedá vyhrát! Snad si nemyslíš, že byste sem jen tak nakráčeli a usekli mi hlavu, kdyby vám *Někdo* nepomáhal?! Snad si *nemyslíš*, že bych si vás do poslední chvíle nevšimnul?!“
„Inu...“
„Ále - to je marný,“ Lucifer mávl rukou, „vždycky podváděl a vždycky podvádět bude, Sobec jeden... *Fufff!* Co že jsi to vlastně chtěl...? Aha. Takže sestry Konrádovy, *chápu*. Ale ti tři? Dva tě nechali zemřít. Třetí vás podrazil všechny a chtěl se stát vládcem pekel. Navíc to byl mnich. Muž víry.“
„To víte, lidé.“
„No jistě. *Lidé,*“ zase mávl rukou. „Oblíbenci... *K obrazu svému...* bla bla bla bla! Nechtěl by sis přivydlát, Jane? Víš, napadlo mě to už tenkrát, jaks mi ušmíknul makovici - když jsem pochopil, že je to lov.“
„*Hmmm.* On je vševědoucí, to by šlo těžko.“
„Vzdáváš to?!“
„Zas ty chytáky. Vy byste byl dobrej policajt, Devline. Něco jako Columbo - taky už jsou všichni na odchodu a on pořád obtěžuje.“
„A ještě ho *obtěžuju!*“
Lucifer trhl pěstí a najednou tam zase stáli: sir Henry, Padre a Alice - kousek vedle Natalie s Megan.
„Hele, jeden je sebevrah!“
„Kdo ho k tomu tak asi dohnal, chudáka,“ zamyslel jsem se.
„To bylo pod pás!“
„Pod pás? Myslel jsem, že vy andělé pod pasem nic...“
„*Ne!* Neříkej to! Sochy andělíčků v kostele jsou kec! Umělecká nadsázka... *podzáska!* *Neříkej to!*“ Lucifer vztekle zamával křídly, démoni strachem sklonili hlavy, já se usmíval.
„Vás pět! - poděkujte a padejte! A ty hned po nich, ty... *ty...*! Stoupavý proud u Věže stenů.“
„Díky, Jane,“ řekla Alice, usmála se a rozplynula se. Škoda, bez šatů jí to vždycky slušelo.
„Hříšná myšlenka!“
„Ale Devline.“
„Díky, Jane,“ sir Henry zmizel.
„Díky, Jane,“ Padreho duše vypadala trochu nepříčetně a rozplývala se trochu trhaně - jak jen v tom Trůnu byl asi dlouho.
„Díky, pane Mluvčí,“ řekly sestry Konrádovy.

* * *

„Škoda, že se taky nemůžeš *rozplynout*. Už padej. Zmiz.“ Lucifer se ostentativně zadíval do stěny.
„*Sbohem*“ řekl jsem a se všemi to krásně trhlo. - Ze slabších démonů se zakouřilo a Lucifer vzteky nadlétl.

„Promiň.“

„Padej!“

Démoni před branou ze Sálu moci se rozestoupili a uctivě mi otevřeli. Pak mě jeden malý odvedl až nahoru k věži. Kdyby ne, bloudím v tom prokletém Chrámu dodnes.

* * *

Stoupal jsem s proudem hříšníků a v pekle už bylo zase vše při starém. Přestože se mi zdálo, že boj skončil sotva před půlhodinkou, musí to být aspoň měsíc - spíš ale dva.

Ani jsem to tu moc nerozmlátil.

Nebo si někdo pěkně máknul.

Duše se zase smažily, škvířily, lisovaly, kroutily, trhaly a natahovaly, ty sadomasochistické zase seděly s rukama na kolenou, ale Sisyfa jsem zase neviděl.

Osmý kruh to docela schytil - čtyři měsíce a tři dny boje - *hmmm*. Chvilku jsem počítal: měsíc, než to zabalil Leopard, další, než Kardinál, pak zmíněné čtyři měsíce plus tři dny, teď další dva... *hmmm*, dobře jsem tu zkejsnul.

Bylo mi hrozné vedro - kombinéza byla pryč, měl jsem jen své staré boty, staré kalhoty s třinácti kapsami a starou bundu pobitou chrániči a kusy drátěné košile, tu, jak jsme ji s Karolínou dělali v Praze. Věci vypadaly, jako by prošly peklem.

Usmál jsem se.

V klidu jsem přistál na okraji Prvního kruhu (obrovský hákový kříž byl samozřejmě pryč - to jistě sám Devlin, aby všichni zase spatřili jeho moc) a už na mě čekal rarach, který mne provedl černou pouští. Dáblové u brány poklekli a uklonili se až k zemi.

Pak se stala jedna z těch náhod, co se prostě stávají - Dantovi se přesně tohle dělo v jednom kuse.

„Já se snad picnu!“ řekl jsem. Duše na mě zíraly, tak jsem jim viděl do obličejů: „Vy jste Joe Stetson!“

„Ano! Jistě! Jste fanoušek? Chcete autogram?!“

Zesmutněl jsem. Když zemře celebrita, omílají její hudbu do naprostého ošoupání. Nahoře bude *peklo*.

„Postarám se o něj, pane,“ zašeptal démon s hákem - ten, co dělá první roztřídění.

„Hlavně ať nemůže zpívat, nebo ať se nedostane k té mňoukavé kytáře - to by tu bylo k *nesnesení*.“

Prošel jsem branou pekelnou a zase slyšel své kroky.

V prachu zněly sice tlumeně, ale je dobré slyšet své kroky.

Když je člověk sám sebou, není nikdy sám.

Ani v Údolí šeré smrti.

* * *

Velmi příjemně se ochladilo a v prachu stále byly otisky po mých obrovských skocích, jak jsem prchal před Slídáky. Budou tu navždy, stejně jako Dantovy.

* * *

Jak na krokoměru přibývaly kilometry, stahovaly se chmury. A pak už jsem ho viděl - zas tam stál a kostlivá tvář se usmívala.

* * *

„Vrátil - ses! - Věštba - se - naplnila!“

„Dnes na tebe ale vážně nemám náladu, Charóne. A už jsem ti to jednou říkal - věštby pouze v příchozím směru. Teď přestaň kecat a vesluj, nebo ti tu loď potopím a budeš tu kraulovat jak bobr a vozit všechny na zádech.“ Rozpačitě se stáhl a trochu se přikrčil.

Nasedl jsem.

On vesloval.

Jak říkám, profík na svém místě.

* * *

„Měl - bys - aspoň - zaplatit.“

Už jsem byl na prvním břehu.

„Mám poslední minci.“

„Dobrá. - Nech - si - ji.“

Nakonec je to docela fajn chlap - jak mu to říkal Devlin? Personifikovaná... nejinak.

„Charóne? Ty jsi vážně Smrt?“

„Ne, - jen - její - symbolická - personifikace. - A - máme - něco - společného. - Jezdce.“

„Jasně. Holiče.“

Půl kilometru, čtyřmetrový skok vzhůru, a dnes jsem to zjevení v sopce čekal, tak dva odrazy od skály a stál jsem nahoře.

* * *

Byl podvečer, přesně ta chvíle, kdy se ještě nezačalo stmívat, ale brzo začne. Modré nebe se klenulo, ve vzduchu vonělo léto a pod nohama ležela Neapol - oranžové slunce se sklánělo do azurového nekonečna oceánu.

* * *

Od konce Tmy uteklo osm měsíců a život se vracel zpět - jako po válce. Lidé byli bledí, vyhublí, ale veselí, a fiaty a skútry byly orezlejší a oprýskanější a jezdilo jich méně.

Mnohem méně.

Šel jsem křivolakými uličkami k moři a všichni se na mě dívali; oni už zase měli úpravné šaty a kravaty a lesklé boty s hlasitými podpatky. Došel jsem až za obchodní přístav - k restauraci s terasou a výhledem na Neapolský záliv.

Sedl jsem si ke stolu.

Prosté věci, ale mně připadaly trochu nereálné.

„Přejete si, signore?“ pikolík vypadal napjatě. Pravda, byl jsem jediný host s mečem přes kolena a pistolí na opasku.

„Máte suché martini, prosím?“

„Ano, signore, ale omlouvám se, nemáme gin - il traffico s Anglií zatím vázne.“

„Nevadí. Co zelené olivy? Ty velké?“

„Ano, signore, jistě.“

„Tak pět, prosím.“

Přinesl mi pití a všichni na mě dál kradmo zírali, ale já se díval na moře, na vlny a na houstnoucí fialové stíny. A usmíval jsem se. Když jsem dopil, hodil jsem pikolíkovi zlatou minci.

Za tohle stála.

* * *

Už s nocí jsem dorazil k hotýlku s odřeným vývěsním štítem a opršelým vápencovým průčelím. Padrone byl úplně šedivý, ale když mě uviděl, celý se rozzářil:

„Signor Jan!“ už mne objímal a pumpoval mi oběma rukama naráz. Byl sám, manželka mu zemřela žalem krátce po dceři; vyprávěl mi to u jídla a slzy mu tekly do šedivého kníru. Nechal mě vykoupat a vyčistil mi šaty a nic za to nechtěl. Pak jsme až do rána seděli, on pil víno, já vodu, a on vyprávěl: hlavně o konci Tmy a o třech Nebeských jezdcích.

„Viděl jste je také, signore?“

„Hm... Není to nějaká pohádka?“

„Viděly je tisíce lidí! Pchá! Pohádka!“

S rozedněním jsem konečně sebral dost odvahy:

„Omlouvám se, padrone. Nikdy jsem neudělal takovou chybu. Omlouvám se.“ Ale on si na ty dvě facky už nepamatoval.

* * *

O hodinu později jsem byl na Úřadu pro uprchlíky - hlavní nápor pominul před několika měsíci, tak se mi mohli věnovat prakticky hned. Nešel bych tam, ale čtyři carabinieri se samopaly na tom *trvali*.

Nakonec jsme se dohodli, že budu dělat doprovod konvoje do Švýcarska, a nechali mi meč i pistolí.

Ze Švýcarska jsem jel stopem - šoféři zásobovacích tahačů byli docela ochotní, a když jsem ukázal papír, že jsem dělal oficiální eskortu, byli rádi, že jedu s nimi; Evropa není bezpečné místo - přežila spousta krys a

ted' koušou.

Po týdnu trmácení jsem se konečně dostal do Čech - kolona zelených náklad'áků mne dovezla až do Prahy, skoro do centra. Vezli jídlo a všichni řidiči byli usměvaví Japonci.

* * *

Vystoupil jsem a zase to ucítil - léto v Praze.

Dokonce už jezdí tramvaje.

Prošel jsem centrem - bylo trochu oprýskané a trochu opršelé, ale lidí zbylo dost. Jako všude. Prošel jsem kolem Prašné brány a přes Staré Město až k Vltavě.

Řeka je daleko čistší než dřív.

Opíral jsem se o narezlé litinové zábradlí, díval se do vody a přemýšlel, co tu vlastně dělám. Kam ale jít? Do Calais? Najít kapitána Claye a holky?

Usmál jsem se.

Najednou jsem věděl, co dělám zrovna *tady*.

Naskočil jsem do sedmnáctky na Braník.

* * *

Málem jsem to nepoznal.

Slunce hrálo, Vltava tiše šplouchala, voněly kytky. Z potoka zbyl potůček se zarostlými břehy, a strouha, která tábor zavírala z třetí strany, úplně zmizela; ze statku zbyly jen rozvaliny.

Most, a byl jsem tam.

* * *

Nechtělo se mi věřit, že je to ono místo, kde jsem zažil... zažil... zhluboka jsem se nadechl.

Ale u řeky se rozpadaly ohořelé vraky náklad'áků, v píru kolem povaleného plotu se válely střely, které se zastavily o bývalou moc toho malého kousku země... Nedokázal jsem si vzpomenout, jak tu ty stany tehdy stály - tehdy byl centrem pozornosti nasvícený plot u potoka, dnes Vltava - všechno je obráceně; po stanech zbylo jen pár vyrudlých cárů.

Slunce pražilo, mouchy bzučely a tráva šustila o boty.

„Nikdy se to nestalo,“ zašeptal jsem. A pak jsem to uviděl: záblesk mezi stébly. Přidřepl jsem, a byla to malá náušnice z červeného zlata. Pomuchlaná, s utrženým závěsem.

Slunce zablikalo.

„Tohle si nezasloužím,“ řekl jsem a hlava se mi točila a přes to teplo se mi hrud' měnila v ledovou jeskyni. „Tohle si nezasloužím.“

Sedl jsem si na vyplavený pařez a díval se do vlnek a všechny vzpomínky se vrátily. I chlad se vrátil.

Ale už nebyl tak zlý.

„Devět dní!“ zašeptal jsem, „trvalo to jen devět dní.“ A jako bych zase ucítil jasmín a uslyšel lehké kroky... Ty kroky jsem ale opravdu slyšel.

* * *

Stála proti slunci - krásná štíhlá žena - a na okamžik, na malý okamžik...

„Paní Hanako, hezký den,“ usmál jsem se.

„Pane Mluvčí,“ lehce se uklonila.

„Jan. Už jen Jan, Mluvčí je minulost,“ znovu jsem se usmál a také se uklonil. Došla až ke mně a z té vůně se mi málem zastavilo srdce.

„Všechny upírky voní jasmínem?“

„Všechny ne - ale tady v Čechách je to oblíbený parfém. Nechci být nezdvořilá, ale co tu děláte, Jane?“

„Díval jsem se do vody.“

„Myslím v Praze.“

„Před chvílí jsem o tom také přemýšlel - a popravdě, nevím.“

„Spousta lidí ztratila směr... Co chcete dělat? Dál?“

„Také o tom jsem přemýšlel, a také - popravdě - nevím.“ Pohodila vlasy a usmála se: „Klan utrpěl těžké ztráty - potřebujeme vycvičené lidi - i *lidi*,“ opravila se. „Máte kde bydlet?“

„Nemám vůbec nic, jen co mám na sobě.“

„Nechcete k nám? Pokoj, sprcha, jídlo?“

„Ano. Asi ano,“ usmál jsem se. „Ano.“ Měla v očích něco, čemu jsem nerozuměl.

* * *

Bylo to zas v tom jejich knižním baru: koncertní křídlo zmizelo, stoly byly přestavěné, ve vzduchu voněl dým ze santalových tyčinek a bylo tam strašně moc dětí - většina dospělých byli Japonci.

„Mistře Yamamuro,“ pozdravil jsem maličkého nindžu a vzorově se uklonil.

„Jan! Hm, *člověk*. Na člověka dobrý bojovník,“ také se uklonil a odspěchal.

„Máme problémy s Druhou rasou - zůstali silní a začínají zabírat naše teritoria,“ povzdechla si Hanako.

„Co ty děti tady?“

„Sirotci, vychováme je. Vycvičíme.“

„*Jasně*.“

„Bez těch podtónů, prosím,“ zelenomodré oči mne probodly. „Ti malí mohli dopadnout daleko hůř - supi se slétají.“

„Výstižně řečeno... Nemluvila jste o pokoji?“ změnil jsem téma. Vzala mě za ruku a odvedla skrz korálový závěs do patra.

„Je po Tobášovi - jeho věci tu pořád jsou. Myslím, že by mu nevadilo, kdybyste si nějaké nechal. Koupelna,“ ukázala na boční dveře.

„Dík.“

* * *

Stál jsem před otevřenou skříní, kolem boků obtočený jeden ručník, druhým si sušil vlasy, a zkoumal, co na sebe, když se z chodby ozval rozčilený hlas:

„Ne! Tohle prostě *nejde*, slečno Hanako! Jak si to *představujete*?! Dovést sem *cizího muže*! Jste oficiální sirotčinec...“ hlas stále zesiloval, až jeho majitelka rozrazila mé dveře, „... a já tu mám na starost psychol... Dobrý den! Hovoříte česky?!“

„Dobrý den. Ano.“

„Aspoň *něco*! - Jsem doktorka Franclová, psychologka a státní dozor zdejšího Ústavu pro bezprizorní děti.“

„Jan.“

„*Jan*?!“

„Ano.“

„Tak to *ne*, příteli,“ zvedla prst a zašermovala jím, „*my* tu *všichni* máme *příjmení*...“ zahleděla se na postel a podlahu, kde ležely mé věci: „Co je to?! Slečno Hanako?! *Co je to*?! Vy jste sem přivedla někoho, kdo... kdo...! Víte, co znamená ten *meč*?!“

„Hm, symbolické prodloužení penisu?“ řekl jsem.

„A ten obrovský *nůž*?!“

„Menší symbolické prodloužení penisu?“

„Ten *tón* si vyprošuji, *pane*! A ta bunda s těmi směšnými chrániči, co jsou naschvál odřené, aby to vypadalo... vypadalo...! Víte, co znamená *to*?!“

„Hm,“ řekla Hanako, „symbolické zkrácení penisu?“

„Tohle *já* nemusím poslouchat!“ už tak zarudlá doktorka Franclová zbrunátněla. „Stačí jediný škrt pera - *jeden jediný*! - a letíte zpátky do Japonska, vy, vy...!!!“

„Omlouvám se, paní doktorko,“ Hanako se hluboko uklonila, „má slova byla nevhodná. Ještě jednou se velmi omlouvám.“

„No... *dobře*... Ale vy!“ píchla proti mně prstem, „se *okamžitě* oblečete a půjdete se mnou do ordinace, a já vás *odborně* vyšetřím a zjistím vaši způsobilost pro práci s dětmi! *Ihned*!“ bouchla dveřmi.

Usmíval jsem se.

Zase doma.

* * *

Venku pořád pražilo slunce, ale v křivolakých uličkách Starého Města byl příjemný chládek. Svršky po

Tobiášovi jsou mi trochu volné, ale měl vkus - už se těším, až bude počasí na ten jeho úžasný kožený kabát. Připadal jsem si trochu divně, protože mi po dlouhé době na zádech nevisí meč, ani pětasedmička nikde netíží. *Nahý*, to je ten výraz.

„Tudy, pane, *pane*...!“ doktorka Franclová energicky cvakala podpatky a je kupodivu docela pohledná - to všechny ženy, pokud jsou štíhlé. Jídla je stále málo.

V patře starého činžáku nedaleko knižního baru měla ordinaci s velkým psacím stolem, důstojným kobercem, dvěma křesly a lehátkem s bílým povlakem v nohou, aby jí ho pacienti neušpinili botami.

„Mám si lehnout?“

„Stačí křeslo,“ sundala z věšáku bílý plášť, nasadila důvěryhodný lékařský obličej, sedla do otáčecí židle, přitáhla blok a poklepala tužkou.

Sedl jsem si také.

„Začneme vaším jménem - vaším *celým* jménem, *prosím*.“

„Jmenuji se Jan Lánský - doklady, abych to dokázal, bohužel nemám.“

„Ano,“ řekla tónem *to jsem si mohla myslet*. „Ted' mi budete vyprávět o svém dětství, pak, co jste dělal a prožil během těch *hrozných* dní.“

Vyprávěl jsem jí standardní legendu, kterých mám ještě z Distribuované banky naučeno několik - na dobu Temna jsem přitvrdil srdceryvnou historkou o ztrátě rodiny.

Po čtvrt hodině začala posmrkávat, po dvaceti minutách už slzela. Já se cítil stejně prázdný, jako když jsem bojoval s Hitlerem.

„Smrk... smrk...“, vyhodila papírový kapesník, zalykavě se nadechla, sedla si do křesla vedle mě a vzala mne za ruku: „Jste citlivý muž, Jane, a zažil jste strašné, opravdu *strašné* věci - ale vy se z toho dostanete, věřte mi: každý jsme si prošli peklem, každý si s sebou nosíme své demony.“

„Ano,“ řekl jsem.

* * *

Napsala mi potvrzení, že mohu pracovat s dětmi: Podpis plus Velké Kulaté Razítko. Zas ten hřejivý dotek domova.

„Neznáte někoho, kdo by potřeboval psychoanalytika?“ otočila se od stolku s počítačem a tiskárnou.

„Ne... I když vlastně ano. Ale je to příliš daleko.“

„Muž? Bohatý?“

„Muž?“ zamyslel jsem se, „ano, on tvrdí, že ano - ale je to vážně daleko, až v Itálii. A bohatý? I to se dá říct - hlavně po duševní stránce.“ Usmál jsem se.

„Itálie,“ zvedla oči ke stropu: „Ažúro, koktejly s deštníčkem, botky od Armaniho... zase to začne. Tady,“ podala mi bloček, „napište mi jeho adresu. Všechny kontakty se hodí.“

„Promiňte - nemá trvalé bydliště. Ale jednou se s ním určitě seznámíte. *Určitě*.“

* * *

Do večera jsem se tužil s dětmi - ty menší jsem dokonce pomáhal i krmit (porazíte-li armádu démonů, máte na něco takového dispozice) a Hanako mne pozorovala a oči jí zářily.

Už je to zas tady.

V noci samozřejmě přišla.

* * *

Bylo to trochu pikantní - nemohl jsem jí vyprávět zrovna o Karolíně - přece jen, žily spolu docela dlouho.

„Tak to neber jako zradu,“ seděla proti mně na posteli a já se díval raději nad ni. Byla stejně pružná, stejně štíhlá, stejně vláčná, stejně sametová, stejně vyzývavá, stejně dlouhonohá, stejně voněla, stejných věčných pětadvacet... A ty *rty*!

„A jak to mám brát?“

„Pokud se spolu vyspíme - stačí jen jednou - mohu tě změnit,“ vysunula a zasunula sněhobílé Špičáky. „Staneš se jedním z nás. Budeš silný, nesmrtelný, skoro všemocný!“ rozpřáhla ruce, a nevím proč, ale nesmírně mi připomněla Strýčka Pepiho - a v pohledu pořád měla to *něco*, čemu jsem tak úplně nerozuměl.

„Promiň,“ řekl jsem.

„Promiň?!“

„Nechci tě rozzlobit, Hanako. Jsi na mě hodná, jsi krásná, ále...“

„Je mi přes šest set let! A žádný muž mi ještě nikdy neřekl *promiň!*“ Zelenomodré oči zářily vztekem a velmi zkušeně mi sáhla do rozkroku. „Ne, Jane, dnes žádné *promiň* nebude! Klan potřebuje nové lidi - mocné - a ne *lidi!* - *upíry!* Druhá rasa je každým dnem silnější - silnější než my - a ty máš výcvik... A *nikdys* nezažil, co ti dá noc se mnou!“

„Nemáš být náhodou lesbička?“

Vzápětí už mě držela za krk, přiraženého ke zdi - nohy jsem měl třicet centimetrů nad podlahou.

„Nezahrávej si! *Člověče!*“ zelenomodrý žár jejích šesti set let spaloval sítnice.

„Prostě ne. Promiň,“ zachrčel jsem. A usmíval se.

Švihla se mnou o postel, až napraskla postranice.

„Ale, Jane, no tak,“ najednou z ní byla zas ta usměvavá uctivá Japonka. Jen si odhodila pramen vlasů z očí.

„Co ti to udělá? Nemusíš se stát jedním z nás... Jsem tak sama...“ Najednou jí tekly slzy a zase jsem ji měl v peřinách. Mezi těmi slzami jsem ale pořád viděl to ono *něco*, čemu nerozumím.

„Promiň,“ dal jsem si polštář na klín.

Odešla.

* * *

Druhý den jsem snídal sám, už po dětech, když si přisedl mistr Yamamura. Měl na čele růžovou jizvičku, kterou tam včera neměl, vypadal pohuble, nicméně spokojeně, a přinesl si něco červeného s pěnou, co se asi mělo tvářit jako rajčatová šťáva.

„Yamamuro-senseji,“ pozdravil jsem první a lehce se uklonil. „Bojoval jste?“

„Jane. Hezký den. Bojoval. Dobrý boj. Tři naši padli, jich nevstane šest.“

„Těžké doby.“

„Naopak! Krásné! Za Tmy jsme bojovali v Americe. Mnoho nindžů padlo. Silný nepřítel, nádherná smrt!“

„Ano,“ řekl jsem.

„A pak oni!“ po kožené tváři se rozlilo něco jako úsměv, „tři jezdci z nebes... *Ha!*“ bacil mě do ramene: „Ti dva vzadu byli mocní, ale ten první, ten v černé zbroji, ten byl nejmocnější - a měl *japonský meč!* Byl to sám Praotec! Praotec našeho klanu! Největší válečník, který se vrátil, aby osvobodil svět! *Ha!*“ zas mě bacil do ramene.

„Určitě,“ nabral jsem si lžíci rýžové kaše.

„To byl boj! Blesky a zkáza! Vedli jsme právě naši poslední bitvu, ale on nás zachránil! Všechny! *Praotec!*“ dvakrát prudce tleskl k malému šintoistickému oltáříku na stěně a stejně prudce se uklonil.

„Pane Yamamuro, pane Lánský, dobré ráno a dobrou chuť,“ klapot podpatků neodvratně doklapal k našemu stolu.

„Paní doktorko.“

„Doktor-san.“

„Zapomněla jsem se vás včera zeptat, pane Lánský - nechtěl byste na Mikuláše udělat něco pro děti? - Mikuláše máme, anděla máme, ale pořád nám schází čert. Já vím, já vím,“ zvedla ruku“ je to trochu předčasné, ale mám ráda všechno naplánované - vše včas, vše podle linek,“ na zdvižené ruce zůstal zdvižený ukazovák.

„Čert? To nevím, jestli bych zvládl.“

„Ale *určitě*. Tak domluvené,“ se smíchem odklapala.

S panem Yamamurou jsme se za ní dívali.

„Nechtěl byste ji zabít?“ řekl jsem.

Pan Yamamura si přemýšlivě pohládl bradu, pak mi ostře pohlédl do očí: „*Ha!* Evropský šprým!“

„Ano.“

„Ano.“

Na jeden lok dopil svou ne-tak-úplně-rajčatovou-šťávu: „Jez, abys byl silný, Jane. Paní Hanako už tě brzy přivede mezi nás.“ Bacil do stolu, uklonil se a odešel.

Paní Hanako právě přicházela.

„Hanako-san,“ pozdravil jsem zdvořile. Měla na sobě dlouhý letní plášť, kratičkový pseudokorzet a ještě

kratší minisukni; dnes jasmínový parfém vystřídala čajová růže. Velmi příjemné.

„Jane,“ sedla si, a jak přehazovala jednu úžasnou vláčnou nohu přes druhou úžasnou vláčnou nohu, nechala mi pohled i na zbytek spodního prádla. Tedy, nechala by, kdyby nějaké měla. Mlýnské kameny po strašně dlouhém čase zažhnuly a zavířily.

„Pokud by sis *něco* rozmyslel, mám do jedenácti čas,“ řekla tónem, z kterého by se taval sýr, kdybych nějaký měl.

„Děkuji, nerozmyslím.“

„Dobře,“ řekla tónem, z kterého by pro změnu byla slušná porce zmrzliny. „Potom v jedenáct přijď... najdeš to snadno, je to jediná kavárna na terase nad Vltavou, tady kousek doleva a po nábřeží.“

„Ale...“

„*Pracovně.*“

„Dobře.“

Odešla.

Dosnídal jsem a do půl jedenácté si četl ranní EuroShimbun.

Pořád omílají Nebeské jezdce a tragickou smrt Joe Stetsona; dnes se nějaký moudrohlov vyslovil i k pozůstalým The Stetsons:... *pramen inspirace těchto kulturních avantgardistu ještě zdaleka nevyschl.*

* * *

Miluju noviny.

* * *

Našel jsem to skutečně snadno - Hanako seděla u stolku pro dva, tak, abych si já musel sednout zády k ulici - otáčela sklenicí s minerálkou, která určitě zvětrá.

„Mattonka, že? Podle té staré reklamy upíři jinou nepijí,“ vzal jsem místo. Zelenomodré duhovky byly naprosto ledové, a asi jsem měl uhnout pohledem. Usmál jsem se. Chvilí to zkoušela, ale prohrála. Zamrkala, sklonila zrak, pak se vzchopila - to divné, to ono, čemu jsem předtím nerozuměl, jí nyní z očí úplně sálalo:

„*Nenávidím tě! Vím, cos udělal! Svedls ji! Zabiju tě! Zabiju!*“

„Jak nečekaně přátelské posezení, před polednem,“ řekl jsem.

„Víš, kdo jsem?! *Víš?!* Jsem nejmocnější upír na kontinentě! Nejmocnější bytost mimo Japonsko! Jen sám pan Hashimoto a Staří klanu jsou mocnější než já!“

„Ano?“ řekl jsem, „a proč mi to říkáš, Hanako?“

„Protože...!“

„Jane! Tady seš! My tě hledáme po celý zeměkouli úplně všude a ty si tady sedíš s tetou Hanako v hospodě!“

Najednou jsem svíral hranu stolu a svět se mi točil před očima. *Ten hlas! Ten hlas!*

„*Co...?!*“ zachraptěl jsem, ale...

* * *

Modré hvězdy.

„Jane?! Je ti něco? Kdes byl - slíbil, že nikdy neodejdeš! A jsou to skoro dva roky! Domeček sice ještě nemáme, ale ten gauč a televizi už jo! Jane? Jane?!“

Seděl jsem a slyšel, jak šplouchá Vltava. Jak křičí racci. Jak zvoní tramvaj. Jak si lidé u okolních stolů povídají. Jak mi buší srdce. Jak...

„Jane? Jsi strašně bledej!“

„To...,“ odkašlal jsem si, „to nic. Kotě. Gauč... gauč a televize? To mě jen vyděsilo, že... že mě nemine ten zelenej... zelenej přeliv.“

„Ty!“ plácla mě do ramene.

Je skutečná.

Objala mě kolem krku a za límec mi spadly dvě horké slzy: „Scházels mi, *tak moc...* i Kocourovi jsi scházel... Ale zlobím se na tebe,“ odtáhla se. „Nechals nás samotné.“

„Koc... Kocour...?“

Přitiskla mi rty k uchu: „Copak Kocour, ale Karolínka se na tebe hrozně, *hrozně* moc zlobí. Víc než já - *mnohem víc!* - nechci u toho bejt. Ted' jako půjdu s tetou Hanako na záchod, a vrátíme se, až se zase budete

mít rádi. Jo?“

Zamrkal jsem.

A zvedl oči.

* * *

Dlouhý letní plášť.

Ploché břicho.

Úžasné rty.

Zelené... *blesky*.

Svět se zhoupł a spadł mi na hlavu.

* * *

Ale já to dokážu.

* * *

Vstal jsem.

Nejtěžší věc mého života.

Usmál jsem se.

„Ahoj Karolíno.“

* * *

„Kde seš?! Hledáme tě jako *blázni! Rok a tři čtvrtě!*“

„Kde... kde jsem? Ale to víš,“ řekl jsem a byla to druhá nejtěžší věc mého života. „Jen se tak potloukám.“

„Jo?! *Potloukáš?! To je u tebe normální, že si užiješ a zmizíš?!*“

Opatrně jsem natáhl ruku a dotkl se plavých vlasů.

Taky skutečná.

Vlny dál šplouchaly, rackové křičeli, tramvaje zvonily a lidé si tlumeně povídali.

„Jane? Co je? Jsi v pořádku?“

„To nic... Nic... Kde... kde jste byly..., holky?“

„Jak jsem nás vynesla z toho vrtulníku... Promiň, upadnuls mi, ale sotva z pěti metrů - ale měla jsem s tebou spíš pořádně *praštit, ty parchante!*“ zelené blesky zhoustly, „ale jak Kocour odstínil ten výbuch... Fiona byla v limbu, ty taky, já to schytala z kulometu... do toho esesáci..., šrumec. Naštěstí přilítli naši - sledovali nás celou dobu - Hanako s lidma pana Yamamury a s...“

„Hanako? U vrtulníku?!“

„Jo. Proč se ptáš?! Vždyť přece nás dvě a Kocoura odnesli pryč, a Hanako přece... přece...,“ smaragdové oči se zamyšleně stáhly a blesky pomalu hasly. A hasly. Až zmizely.

Najednou se jí začala třást brada.

* * *

„Ona... ona se tam nevrátila! Ona ti to *neřekla!* Ty sis... celou... celou dobu sis myslel, že jsme... že jsme...“

Zelené hvězdy.

* * *

Konečně.

* * *

„Karolíno, prosím, jestli jen o kousek přitáhneš, strávím příští týden v nemocnici,“ žebra mi pružila na hranici možností.

„Nebud' slečinka,“ studené slzy mi tekly za límec, „budu celá rozmazaná,“ popotáhla a pustila mě: „Jak ses...? Jak...?“

Nadechl jsem se. A vydechl: „Jak jsem se měl?“

A zas ta žebra.

Plavé vlasy mě lechtaly na nose a žádný jasmín ze všech jasmínů v celém vesmíru nevoní takhle.

„Už můžem zpátky, už se objímají!“ zašeptalo to někde za mnou. Jinak celý svět zmizel - teď se pomalu

vracel.

Šplouchání vody.

Rackové.

Tramvaje.

Tlumený hovor, smích, kradmé dojaté pohledy od okolních stolů.

„Jak vypadám?“

„Dobry,“ přejel jsem jí prsty pod očima, „ještě trochu srovnat rtěnku... tak.“

„To určitě,“ usmála se a já ztěžka dosedl - nějak mi přestaly fungovat kolena.

„Jdu se dát do... *Hanako*,“ konec věty byl ledový jako můj starý život - celá další věta také: „*Tohle jsi neměla dělat.*“

„Jdi se umýt.“

„*Já tě...!*“

„Dámy! Prosím! Dámy!“ číšník se postavil mezi ně, tak Karolína jen bacila do zábradlí. Číšník zbledl - vyrazila z bytelné litinové trubky dobře deseticentimetrový kus.

Bylo ticho.

Číšník modral.

Karolína se ovládla a odešla.

„Získám ji zpět!“ zasyčelo mi do ucha.

Čajová růže.

„Ne,“ řekl jsem a usmál se.

Rozzuřená upírka ucukla.

„Anglickýýý!“

„Poslouchej, tys ale vyrostla.“

„Jééé, to jsou *řeči* - to mi pořád říká každý,“ Fiona se mi vyškrábala na klín: „Už se zase máte rádi? Jo?“

„Ne. Proč?“

„Jsi *strašnej*,“ řekla procítěně.

„Já vím,“ cvrnknul jsem ji do nosu.

„Ne! Necvrnkej mě do nosu, Jane! Už nejsem malá!“

„Tak jo.“

„To říkám já!“

„Tak jo.“

„*Hmmmm!* Ukaž, máš rtěnku na obličejí... Vy *chlapi!*“

* * *

„Půjdeme?“ Karolína zase vypadala jako Karolína.

Sešli jsme na chodník.

„Věřila bys, že mi Hanako nabídla vstup? Mezi vás?“ nevinně jsem naznačil zuby.

„*Cože????!!*“ připleskla mi dlaň na čelo a podívala se mi do očí, div mi je nevypálila. „*Ufff!* Pořád třicet šest osm, pořád člověk,“ dravčí zornice se vrátily k lidskému normálu. „Tomu bych nevěřila, že odoláš. Zrovna ty. *Pokud...!*“ poslední slovo zase promrazilo vzduch - rychle se ke mně přitiskla a ostře se nadechla nosem.

„Jé! Už toho *nechtééé!*“

„Ne,“ zase tak krásně zvlácněla, „nemůžeš tu být víc než tři dny a ji bych poznala i po deseti sprchách.“

Šli jsme po nábřeží, držel jsem je za ruce a všechno bylo zvláště zářivé a průzračné. Takový svět jsem neviděl rok a tři čtvrtě. Naposledy v dešti pod letícími mraky s nahnílými okraji.

Hanako šla před námi.

„Vy tu žijete? S Fionou?“

„Čekaly jsme tu na... *Sakra!* Víš, co ti tady vlastně prozrazuju?“

„Čekaly jste na *mě?*“

„Teď s tebou bude k nevydržení!“

Odbočili jsme z nábřeží do uliček ke knižnímu baru.

„Kde jste byly - teďka - vlastně?“

„Prý tě někdy před deseti měsíci viděli v Calais - minulej čtvrtek se to konečně dostalo ke mně... no

jo, *nezírej!* Klan má svojí zpravodajskou službu!“

„Tos mě hledala *až tak?*“

„Jak říkám - k *nevydržení!*“ plácla mě do ramene. „Když jsem v přístavu uviděla loď se třema holkama, už jsem nemusela hledat dál - nechal sis tam tašku.“

„Nechal... Co ti napovídaly?“ trochu mi zatrnulo.

„Víš,“ Karolína se zastavila a podívala se mi do očí, „říkaly, že se *přesně* na tohle zeptáš - prý ti mám říct jen jedno jediný slovo.“

„Jaký?“

„*Promiň.*“

„Jéžišmarjá!“

„Adela mi všechno vyprávěla - viděla jsem i ten voňavej klíč... Je moc hezká. A hodná.“

„No jo. Je,“ šli jsme dál. „Znáš ale ty sliby-chyby, a jak si děti pořád vymejšlej.“

„Nikdy nezradíš, ani slůvkem nezraníš?“

„Zní to hrozně, co?“

„To teda.“ Chladné prsty se propletly s mými. „Mám tě ostatně pozdravovat - pro tu tašku si ale máš přijet sám,“ zasmála se: „Ty to vlastně nevíš - holky a kapitána Claye prej zachránili samotní Nebeští jezdci.“

„Zas ti věční *jezdci!* - Takový pohádky!“ trhl jsem rameny.

„Žádný pohádky. Já je sice neviděla, ale Fiona ano.“

„Jo,“ zvedly se modré oči: „Ten první byl celej v černým a měl strašně blýskávej meč, ten jeden za ním měl helmu jako soudek a strašně mu vlál červeněj plášť a ten třetí měl černej plášť a obrovský drápy,“ udělala volnou rukou jak obrovský.

„Drápy, jo? Kdes je viděla tak zblízka?“

„Z okna, v Japonsku. Dalekohledem. - Jen se tak mihli a nic nedělali.“

„V Japonsku Tma nebyla,“ řekla Karolína.

„Vím. Klika.“

„A co ty? Vážně ses jen tak potloukal? Holky říkaly, že...“

„Jsou strašně ukecaný - navíc, znáš námořníky a ty jejich historky - klidně skoulej přístav ze sovy.“

„Přístav ze sovy?! To je nějaký japonský *přísluví?*“ zamračila se: „*Nesnáším* japonský přísloví.“ Zamračila se ještě víc: „A ukecaný? Jako že by mi...?!“

„Ale? Temné podezření?“

„Co, ty! Ty víš, že...!“

Fiona k nám zamyšleně vzhlédla: „To se bavíte o sexu?“

„Co?!“ řekl jsem.

„Trochu vyrostla,“ zašeptala Karolína, „tak bacha! - Před týdnem jí bylo osm! *Už.*“

Šli jsme stinnou uličkou mezi vysokými starými domy a ode zdí se odrážely zvuky našich kroků.

„Vlastně,“ Karolína se na mě zase otočila“ jak je to s tvojí Temnou stranou? Ty žebra, tos myslel vážně?“

„Jo. Je to pryč.“

„Úplně?“

„Úplně.“

„Paráda, to tě budu moct...,“ v pohledu jí zaplálo to zelené - ano, přesně *to*.

„Už zase mluvíte sexu? Já to chápu. Dlouho jste se neviděli.“

„Kam na to chodí, *proboha?!*“ zašeptal jsem.

„Pořád čte. A je chytrá. A učí se česky - tak dvakrát bacha!“

„A kruci! To abych...“

„*Pozor!!!*“ ozvalo se zepředu.

Hanako.

* * *

„Co se...?!“

„Vida vida! Kohopak to tu jen máme? Dvě upírky a človíček! Jak neopatrné v dnešním krutém světě!“ Karolína mě i Fionu zvedla a postavila za sebe.

Bylo jich deset. Kvalitní světlé obleky, těžké boty, boule v podpaží. Počkali si, a teď nás z obou stran

uličky zatlačili do rohu sevřeného omšelými zdmi.

Dobře připravené.

* * *

Upírky stály přede mnou a před holčičkou.

„Co se děje, Jane?“ Fiona udiveně vykukovala mezi dlouhými plášti obou krásek.

„Zlí pánové, kotě, hádám.“

„Jste jen dvě, vzdejte se. Jinak vás pobijeme na místě - všechny čtyři. Takhle si jen vezmem rukojmí - potřebujeme argumenty k vyjednávání.“

Chlapíci byli vážně dobře oblečení - ty šaty jsou jistě na míru - všech deset vypadalo společensky a příjemně... jen v očích měli něco, co nemám rád.

„S dovolením,“ řekl jsem a pokusil se projít podél Karolíny.

„Zalez! Druhá rasa, nemáš šanci!“ studená dlaň mi přehradila cestu.

„Ani ty nemáš šanci, *krásná Karolíno*,“ řekl ten, který za ně mluvil. „Paní Hanako by možná tři z nás zvládla... A přesně proto je nás deset. Na létání rovnou zapomeňte. - Máme zbraně a postřílíme vám ty lidi.“

„*Já tě...*!“ zasyčela Karolína a chlap o krok ustoupil. Podle toho, že děvčata zatím nezaútočila, je to opravdu vážné. Znovu jsem se pokusil projít kolem Karolíny.

„Zalez, říkám!“

„Karolíno, já se s pány pokusím domluvit. Ano?“ Odsunul jsem chladnou ruku a prošel mezi upírkami.

* * *

„Víte, *kamaráde*, nemám rád, když mi někdo vyhrožuje. A *opravdu* nemám rád, když někdo vyhrožuje mým přátelům.“

„A co já s tím, pitomce?“ řekl ten příjemný chlapík v obleku a ani se na mě nepodíval.

„*Pitomče?*“ řekl jsem.

A nakreslil levým ukazováčkem malou ležatou osmičku.

* * *

Někdy se tomu říká blesk z čistého nebe, ale je to spíš hrom. Ted' se to ozvalo někde hodně blízko. Dvakrát.

Celá ulička se otrásla.

* * *

Za zády jako by mi dopadlo něco velmi těžkého.

Dvakrát.

Zprava se ozval zvuk jako by si někdo o kočičí hlavy opřel špičku opravdu velkého meče.

Zleva to zaskřípalo, jako by někdo pohnul opravdu velkými drápy.

Deset příjemných mužů v kvalitních oblecích naprosto zdřevěnělo a v očích se jim krom čiročiré hrůzy odráželo i rudé světlo.

„*Ten hmyz to nechápe!*“ zaduněl uličkou hlas Velkého Kardinála.

„*Ten hmyz se bojí nás!*“ zasyčel uličkou hlas Velkého Leoparda.“

„*Ne! Červe! Nás se neboj!*“ Obrovský meč naplocho klesl na rameno ve světlé přízi:

„*A hle! Jeho kůň je plavý a jeho jméno Smrt! Padni na kolena a slyš, co praví Ten, za nímž kráčí peklo! Padni na kolena a slyš, co praví Jezdec!*“

Dvacet kolen zničilo desatero kvalitních, drahých, na míru šitých kalhot.

Usmál jsem se: „Všechny své aktivity převedete na klan Hashimoto. Pak se zcela podřídíte. Pokud ne, přijdu já. A vyřídím vzkaz.“

Vzkaz je smrt.

Ted' zmizte.“

Druhá rasa utíkala za zvuku dalšího nepravděpodobného dvojitého hromu.

* * *

Tři páry tak hodně otevřených očí jsem v životě neviděl.

„Omlouvám se za ty dva - inu démoni - znáte to - mají nabubřelost tak nějak v sobě,“ zakřenil jsem se.

Pořád ty troje vytřeštěné oči. Tleskl jsem: „Půjdeme?“

Hmmm.

Tak asi ne.

Hanako se sesula na kolena, opřela čelo o zem a něco drmolila.

„Hanako-san. Neboj, nejsem mstivý. Vstaň, prosím... Ale už se mi nikdy nestav do cesty.“ Zvedl jsem ji a šestisetletá upírka se třásla jako list.

Ještě jsem se zarazil:

„Jo! A ještě něco! - Která z vás tří tohle prozradí mistru Yamamurovi, roztrhnu ji jako hada! - A to platí i pro tebe, *Fiono*!“

„Jen tak ses *potloukal*,“ Karolína zase začala dýchat.

„Inu,“ pokrčil jsem rameny, „trochu jsem jezdil na koni.“

„Já to vždycky věděla, že jsi superhrdina, mě to *vůůůbec* nepřekvapilo. Půjdem na oběd? Mám hlad.“

„Tak jo.“ Dospělý dvojhlas nám pořád jde.

Šli jsme dál uličkou a už do ní svítilo polední slunce. Hanako před námi vedla Fionu a já neposlouchal zvuk svých kroků - neposlouchal jsem zvuk žádných kroků - pokud žijete, jsou zvuky kroků nesmírně nudné. Neposlouchal jsem, ale...

„*Kde zas máš tu ruku?!*“

*V této knize byly použity dva citáty z Dantova Pekla
v překladu pana Vladimíra Mikeše.*

**JIŘÍ KULHÁNEK
VYHLÍDKA NA VĚČNOST**

Obálka: Jan Doležálek

Sazba: David Horák

Vydání první

Vydalo Nakladatelství CREW v roce 2011

Tisk Centa s.r.o., Vídeňská 113, Brno

ISBN 978-80-7449-058-3

Žijí mezi námi – známe je z televize, z rozhlasu i z novin – mluvčí.

Ovšem pouze jeden z nich je **pan Mluvčí**, ale na toho v hromadných sdělovacích prostředcích nenarazíme.

Pan Mluvčí totiž příliš nemluví, pan Mluvčí pouze vyřizuje vzkazy, a když s tím začne, slunce skryje tvář a pohřební služby přecházejí na dvojsměnný provoz.

Trojsměnný.

ISBN 978-80-7449-058-3

9 788074 490583

389 Kč